

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ενδ. Ελ. Ελ. Ελ.

Ανθρώπινες ανυποχτίες

ΠΟΛΛΑ τα θέματα που προσφέρονται, μικρός ο χώρος που διαθέτουμε. Όλοι όμως οι καλοί χωρούν. Θα προσπαθήσουμε να τα βολέψουμε. Έν δυνάμει θερινών διακοπών, νεαρή κυρία εκφράζει την άποριά της. Δύο χρόνια, πού παντρεύτηκε. Ένα μωρό είναι ο καρπός του γάμου της. Άν μάλιστα σ'άς ενδιαφέρει η λεπτομέρεια που μάς εκμυστηρεύεται, ο γάμος είχε επιταχυνθεί γιατί και το ζεύγος, πριν γίνει άνθρωποι δεν είχε την υπόμνηση να περιμένει την τέλεση του μυστηρίου, όπως επιβάλλει η κοινωνική τάξη. Τον πέμπτο μήνα του γάμου ήρθε στη ζωή η νέα υπαρκτή.

Δεν είναι όμως αυτό το θέμα. Καχεκτικό ήρθε στη ζωή το μωρό. Έως έπειδή με αγωνία πέρασε η μητέρα τους πρώτους μήνες της κηδεύσεως. Άδυνατοί και καθώς είναι το νήπιό, έχει ανάγκη από έσοχη. Μόλις μπή το καλοκαίρι—επίμονη έντολη του γιατρού—να πάη το μωρό στην έσοχη.

Εύκολο να το λές, γιατρέ μου. Για να πάη το μωρό στην έσοχη πρέπει να το συνοδεύει η μητέρα. Άν μπορούσε να τους ακολουθήσει και οι πατέρες. Αυτός όμως είναι υποχρεωμένος να μείνει στην Αθήνα όπου τον κρατούν οι επαγγελματικές ασχολίες του. Σ'ε διασπορά το ζεύγος. Τριών μηνών χωρισμός.

Νά, το πρόβλημα που άσπασχολεί τη μικρή κυρία που μάς γράφει. «Πώς να τον αφήσω; Τρόμαξα να τον πάρω. Πόσες αγωνίες και καρδιοχτύπια... Δέ με ήθελαν οι δικοί μου, δεν τον ήθελαν οι δικοί μου. Και τώρα να μάς λήη ο γιατρός ότι πρέπει να χωρίσουμε τόσο πολύ καιρό».

Δεν είναι δε μόνο η στερήση που την ενοχλεί. Αναγνωρίζει ότι τρεις μήνες δεν είναι η αιώνιατητα. Άλλωστε, θα τα καταφέρει κι' αὐτός να πεταχτεί ένα δυο φορές στο νησί που θα παραβρισχούν οι γυναίκα και το παιδί τους. Θα κυλήσουν οι μήνες του χωρισμού.

«Δεν είναι αυτό που με κάνει ν' ανησυχώ. Του έχω όμως τόσο λίγη εμπιστοσύνη. Μ' αγαπά, με θέλει, είναι καλός μαζί μου. Συγχρόνως όμως είναι και πολύ ζωηρός. Δεν είμαι καθόλου βέβαιη ότι κατά το διάστημα αυτό δε θα λερώσει τη φωνή μου. Είναι όμορφόπαιδο και τον κυττάζουν πολύ. Και τα δικά του τα ματάκια παίζουν».

Θα το παράβλεπε όμως κι' αυτό. Άντρας είναι. Του αναγνωρίζει μια αταξία της στιγμής. Ποιός της έγγραψαί όμως ότι δε θα υπάρξει συνέχεια; Πολλά άκουει. Ο παρθερισμός άφορησέ σε διαζύγια. Πότε η γυναίκα, πότε ο άντρας. Η έσοχη είναι πειρασμός. Η ξενοιασιά, ο καθαρός αέρας, τα μπάνια, οι εύκολες γνωριμιές που γίνονται στα χωριά, η ζωή ξενοδοχείων όλα είναι δολώματα που ρίχνει η Αφροδίτη. Κι' αυτά μ'έν δε φοβίζουν την κυρία. Για το

σούζυγο που θα μείνει στην πόλη ανησυχεί. Μόνος, μακριά από τον έλεγχό της, χωρίς νύχη να δώσει σε κανένα λογαριασμό, με πλούσια την προσφορά, με αυτοκινήτακι στη διάθεσή του, με το σπίτι έλευθερο...

Το πρόβλημα που αντιμετωπίζει. Ο άλλος ξέρει τη δουλειά του. Αποφεύγει να την πιέσει για να μη δημιουργήσει ύπονοις. Πώς όμως η μητέρα, υπεύθυνη για την υγεία του παιδιού της, να μη συμμορφωθεί με τη σύστασι του γιατρού; Ο έρωτας και η ζήλεια από δώ, η μητρική στοργή και το αίσθημα της ευθύνης από κεί. Ποιό από τα δύο θα επικρατήσει; Το παιδί, θα λέγαμε, αν επιτρέπονταν σε τέτοια θέματα να έχουν οι τρίτοι γνώμη.

Σε παιδί αναφέρεται και η δεύτερη επιστολή. Διαφορετικό το κλίμα. Γάμος από έρωτα κι' εδώ. Τρία χρόνια παντρεμένη. Πού όμως ο παλιός της άντρας; Πού οι φλόγες του; Έστρελλαμένος κατά την ανάπτυξη του είδωλίου τους, έκανε τ' αδύνατα δυνατά ώσπου να την πάρει. Η θερμοκρασία του διατηρήθηκε σε υψηλά επίπεδα και κατά την πρώτη περίοδο ύστερ' από το γάμο. Με τον καιρό όμως άρχισε ν' ατονεί το ενδιαφέρον. Νερό στο κρασί.

Ήρθε στη ζωή το παιδί. Πιο κοντά για μια στιγμή το άγγιζον. Ενώνει τους συζύγους το λίκνο. Η καινούργια ύπαρξη, που δίνει τον ίδιο προσορισμό και στους δυο παράγοντες της δημιουργίας. Ο σύνδεσμος όμως γύρω στο παιδί είναι αισθηματικός· δεν είναι αισθησιακός, δεν είναι άναμμα πάθος.

Το βρέφος που τάραιε στην αρχή τα λιμνάζοντα-συζυγικά νερά, με τον καιρό έγινε κι' αυτό ρουτίνα. Η άνια βασίλισσα του οίκου.

«...Δεν έχω λόγους να τον κατηγορήσω. Δεν νομίζω ότι κάνει δεύτερη ζωή τον έρωτά από το σπίτι. Τακτικός οικογενειακός, χωρίς περιπέτειες, δεν μου δίνει άφορη να τον υποπτεύω. Καθώς όμως τον βλέπω έχω την έντυπωση ότι νυστάζει, ότι βαρύνεται που ζή».

Σε διαρκή αναστάτωση ήταν πρώτα. Όλο ζωή ένθουσιασμός. Τώρα σ'α ν' ακολουθή η κηδεία. Το κομπολόι στο ένα χέρι, το τσιγάρο στο άλλο. Τρομάζειν από το θυγάλης λέξι από το στόμα. Τρώει διαστικά, σέρνει με τις ώρες την άμμο της έρημιδας, άκούει με τις ευχάριστα νάγνους της έρημιδας, άκούει με τις ευχάριστα το ραδιόφωνο παρά τη γυναίκα του, γκρινιάζει με το τίποτα, παίζει λίγο με το παιδί του και διαίζεται να ξεπλωθεί.

Δεν είναι η βία των έρωτευμένων που άνυπομονούν να βρεθούν με τη γυναίκα τους στη διαρκή τριτοκτία του κοιτάς. Χωρίς αντίστασι ταραδίζεται στον ύπνο. Ούτε γέρος να ήταν. Και είναι μόλις τριανταοχτώ έτών άνθρωπος.

Ρωτάει τώρα η κυρία αν ένα δεύτερο παιδί θα συντελούσε στο να ζήσει κάπως τον νυσταλό άντρα της. «Η ζωή μας έχει γίνει πολύ μονοτονική. Δεν φαντάζομαι όλα τα άντρώνα να κουράζονται τόσο γρήγορα. Μόνο όταν βρεθούμε σε παρές παύει ο άντρας που να είνε υωθρός. Τότε

«Κάθε φορά που την ρωτάω ποιές είναι οι έντυπώσεις της για το μνηστήρα μου, με πικραίνει...».

μόνο έκδηλώνει ένδιαφέρον. Μόλις μείνουμε μόνοι βαρύνεται...».

Πρόωρα βέβαια. Δεν είναι όμως μοναδικό το φαινόμενο. Λίγα είναι τα ζευγάρια που τα καταφέρνουν να διατηρήσουν ζεστή την άτμόσφαιρα, που κουβεντιάζουν με θερμή, συζητούν πάνω σε θέματα που δεν άφορούν μόνο τα νοικοκυριά και τα οικογενειακά τους. Τους άλλους τους παίρνει από κάτω η ρουτίνα.

Δεν άναφερόμαστε στους «ξέλογισμένους». Άποκλείει τέτοια περίπτωσι η έπιστολογράφος. Πιστό θεωρεί το σύντροφό της. Πιστό και ψυχρό.

Θα τον ζεστάνει άραγε το δεύτερο παιδί; Δεν το νομίζουμε. Θα του αύξηση, φυσικά το αίσθημα της ευθύνης, το οποίο, άλλωστε, ούτε τώρα του λείπει. Θα νιώσει βαρύτερες τις υποχρεώσεις του. Θα τονώσει την προσπάθειά του για την ανάπτυξη των εσόδων του. Αὐτή όμως άκριβώς, η μεγαλύτερη μέριμνα θα φέρη διαφορετικά άποτελέσματα από εκείνα που περιμένει από το δεύτερο παιδί η μητέρα.

Μιά γνώμη λέμε. Σηκώνει φυσικά συζήτηση κι' αὐτή όπως όλες οι γνώμες.

Πηδούμε τώρα σε τρίτο θέμα, έντελώς άσχετο πρὸς τα δυο προηγούμενα. Δύο παιδικές φίλες. Μαζί από μικρές. Μαζί στο σχολείο από την πρώτη του Δημοτικού ως την τελευταία του Γυμνασίου. Άχώριστες στο παιχνίδι, στις έκδρομες, στο διάβασμα. Ο ύπνος μόνο τις χωρίζει.

Καιρός είναι—διακήρυξε ο άρχηγός της κινήσεως,κάποιοι Τζέημς Μάκ Κίλλαν—να καταργηθεί το μεσαιωνικό έθιμο της μονογαμίας, που δεν καλλοεύει τον πολιτισμό μας. Πολλά συζυγικά δράματα θα μπορούσαν ν' αποφευχθούν και τόσο οι γυναίκες όσο και οι άντρες θα γίνουν πιο ήρεμοι, πράγμα που έχει ξεχωριστή σημασία στη νευρωτική και άνησυχία εποχή μας. Έπιμένω στο σημείο αυτό, γιατί η ψυχική υγεία των ανθρώπων έχει μεγαλύτερη σημασία σήμερα παρά σε κάθε άλλη εποχή της Ιστορίας του κόσμου. Είναι γνωστό, άλλωστε, πόσο ήρεμοι και πόσο φλεγματικοί είναι οι Άραβες, ώστε να μην χρειάζεται άλλη απόδειξη πάνω σ' αυτόν.

Με άπώτερο ίδανικό, λοιπόν, την άποκατάστασι της ψυχικής ήρεμίας των νευρωτικών και άνησυχων ανθρώπων της εποχής μας, επιδιώκουν ο κ. Μάκ Κίλλαν και οι άδελφοί του την άποκατάστασι του θεσμού της πολυγαμίας. Όμως, ενώ διατείνονται πως ένδιαφέρονται για τα δυο φύλα εξ ίσου, πως και τα δυο θα βγούν—ψυχικά...—άφελιμένα από την έγκαθίδρυσι της πολυγαμίας, είναι φανερό πως—άντρες, άλλωστε, οι ίδιοι—ένδιαφέρονται άποκλειστικά για τους άντρες. Γιατί οι γυναίκες ποτέ, βέβαια, δε θα έστεργαν, έστω και με το άμφίβολο άντάλλαγμα πως θα ξαναβρίσκαν την χαμένη ψυχική υγεία τους, να άπαρηθούν το ύψιστο προνόμιο της, την μεγαλύτερη κατάρτησι του φύλου τους ανά τους αιώνας!

Η έπιβολή, σε παγκόσμια σχεδόν κλίμακα, του θεσμού της μονογαμίας—που δεν είναι, βέβαια, έθιμο... μεσαιωνικό, όπως λουχίζεται ο κ. Μάκ Κίλλαν, άλλα πολύ άρχαίοτερο—άποτελεί, ουσιαστικά, μία πελώρια νίκη της γυναικείας. Και μία αντίστοιχη, εξ ίσου βραδεία, ήττα του άντρα. Έπειδή ο άντρας—μιλούμε έννοείται, για τον κανόνα, από ίδιουσγκρασία, πολυγαμικός, ενώ η γυναίκα, από ίδιουσγκρασία, μονογαμική. Τι άλλο είναι, λοιπόν, ένας θεσμός προσωποποιημένος στην ίδιουσγκρασία και στις απαιτήσεις της γυναικείας, παρά μία νίκη της γυναικείας έναντι του αλάνθιμου αντιπάλου της; Και πως θα ήταν ποτέ δυνατό, σ' εποχή, μάλιστα, που κερδίζει όλανα και περισσότερο δικαιώματα και προνόμια, ν' άπαρηγόνη η γυναίκα το προνόμιο αυτό, της μόνης, άπο άποκλειστικής εκκρίσεως του οίκου της, που το θεωρεί άπείσχωρως σημαντικότερο από το δικαίωμα κ'ότι εκλέγειν και του εκλέγεσθαι»;

Ενώ, όμως, είναι βέβαιο πως δ-λες οι γυναίκες του κόσμου θα ήταν

Δεν ήταν όμως σπάνιο να κοιμάται η μία στο σπίτι της άλλης. Μεγάλη άμοιβαία άφοσίωσι. Όταν μεγάλωσαν τις χώριζαν και τα φλέρτ. Η ώρα που χωρίζει τις φίλες. Στη σημερινή περίπτωσι τα φλέρτ δεν ένδιέφεραν παρά μόνο τη μία από τις δυο. Έντελώς άπαθής η δεύτερη, ξένη μένει πρὸς τα παρθενικά παιχνίδια. Κι' άν την πλησιάση κανένας από τους έφήβους της ηλικίας της τον άποκρούει.

Υπάρχει δε στον τρόπο της άποκρούσεως της κι' ένα είδος άποτροφής. Δέχεται ευχάριστα τη φιλία τους, την παρέα τους· μόλις όμως κανένα άγρόι θέληση να δώσει στις σχέσεις τους αισθηματικό χαρακτήρα, αὐτή ψεύγει άμέσως. Άντράκια και άντρες καυχόνται για κατακτήσεις. Συνήθεια έλληνική οί άρσενικοί να μιλούν για έρωτικές επιτυχίες. Όταν δε τους λείπουν ευκαιρίες, έπινοούν. Γι' αὐτήν όμως κανείς, ούτε στ' άσπια μπορεί να καυχηθή για το παρρημικό. Δεν υπάρχουν άντρες, που να πη ότι έδρεψε ένα ζεστό δάκρυμα της, μία ματιά πέρα από τη φιλική.

Αντίθετα, η άλλη φίλη έχει άρχισει τα πρώτα έρωτικά κελάρηματα. Δεν καθορράσαν στη δεύτερη. Με δυσάρσκεια τα δέχθηκε. Δυσάρσκεια που κορυφώθηκε όταν το τελευταίο της είδωλλιο άναπτύχθηκε σ' άρραβώνα. Εύτυχισμένη για την εκπλήρωσι του έρωτικού της όνειρου, λαχταρά νύχη κοντά τη φίλη της, να της μιλά για τις συγκινήσεις της, για τις σκέψεις της. Έτσι γίνεται. Θέλουμε πάντα κάποιο κοινωνό της χαράς μας. Η λύπη άποζητά μοναξιά. Η χαρά θέλει ξέσπασμα. Το περίεργο είναι ότι περιστοιχίζουμε για παρηγοριά τους λυπημένους.

Μόνη στη χαρά της η μνηστευμένη. «Η φίλη μου με άποφύγει. Κάθε φορά που την ρωτάω ποιές είναι οι έντυπώσεις της για το μνηστήρα μου με πικραίνει, προσπαθεί να με άπογοητεύσει, σ'άν να θέλη να με άπομακρύνη απ' αυτόν. Καταλαβαίνω ότι δεν τον χωνεύει. Δεν άφήνει ευκαιρία χωρίς να πη το κακό του. Τι της έχει κανείς; Θάλεγε κανείς ότι τον ζήλευει...».

Πικρή και σταυρή έχει γίνει άπέναντι της φίλης της. Η θλίψη ζωγραφισμένη στη μορφή της. Πάρνει για προδοσία τον άρραβώνα της. Κάποτε της άμολόγησε ότι από τα παιδικά της χρόνια το όνειρό της ήταν άγαμες να μείνουν κι' οι δυο και να περάσουν άχώριστες όλη τη ζωή τους.

Μα δεν μπορούσε τάχα να διατηρήσουν και παντρεμένες τη φιλία τους; Όχι, άπαντούσε η άλλη. Η σκέψη του γάμου την άναστατώνει. Και τώρα που έφθασε η στιγμή, έινε δυστυχής, ύποφεί, γεμίζει κακία. «...Πώς το έξηγείτε»;

Πώς να το έξηγήσουμε; Άναμιαλίες της φύσεως, που έως ούτε η ίδια να τις υποπτεύεται. Δυστροφή του ένστικτου, που κρατάει π' άπόστασι τη γυναίκα από τον άντρα· κι' άκόμη την κάνει να υποφέρει, όταν η φίλη με την όποια συνδέεται έκδηλως έρωτικά ένδιαφέροντα σε φυσιολογικούς δρόμους. Δραματικές φάσεις της φύσεως πολύ διαδεδομένες και στα δυο φύλα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 24 ΜΑΙΟΥ 1962 — ΕΤΟΣ ΚΑ', ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1226, ΔΡΑΧ. 6

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσάνιου 4—Τηλ. 36.781

Θέματα της εποχής

ΠΟΛΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΤΡΕΙΣ Άγγλοι—τρείς είναι για την ώρα, άλλα την άμφιδόλλε-τε πως θα γίνουν σύντομα πολύ περισσότεροι—συνέψαν σύνδεσμο, με σκοπό να έγκαθιδρύσουν στη χώρα τους τον μουσουλμανικό θεσμό της πολυγαμίας. Και στην έκστρατεία, που έγκαινιάσαν, για να διαφωτίσουν την βρετανική κοινή γνώμη ως πρὸς τα άγαθά της πολυγαμίας, έπιμαούν επιχειρήματα, που μπορεί να μην είναι έντελως πειστικά, άλλα δεν είναι, έν τούτοις, κι' άξιοκαταφρόνητα:

«Καιρός είναι—διακήρυξε ο άρχηγός της κινήσεως,κάποιοι Τζέημς Μάκ Κίλλαν—να καταργηθεί το μεσαιωνικό έθιμο της μονογαμίας, που δεν καλλοεύει τον πολιτισμό μας. Πολλά συζυγικά δράματα θα μπορούσαν ν' αποφευχθούν και τόσο οι γυναίκες όσο και οι άντρες θα γίνουν πιο ήρεμοι, πράγμα που έχει ξεχωριστή σημασία στη νευρωτική και άνησυχία εποχή μας. Έπιμένω στο σημείο αυτό, γιατί η ψυχική υγεία των ανθρώπων έχει μεγαλύτερη σημασία σήμερα παρά σε κάθε άλλη εποχή της Ιστορίας του κόσμου. Είναι γνωστό, άλλωστε, πόσο ήρεμοι και πόσο φλεγματικοί είναι οι Άραβες, ώστε να μην χρειάζεται άλλη απόδειξη πάνω σ' αυτόν.

Με άπώτερο ίδανικό, λοιπόν, την άποκατάστασι της ψυχικής ήρεμίας των νευρωτικών και άνησυχων ανθρώπων της εποχής μας, επιδιώκουν ο κ. Μάκ Κίλλαν και οι άδελφοί του την άποκατάστασι του θεσμού της πολυγαμίας. Όμως, ενώ διατείνονται πως ένδιαφέρονται για τα δυο φύλα εξ ίσου, πως και τα δυο θα βγούν—ψυχικά...—άφελιμένα από την έγκαθίδρυσι της πολυγαμίας, είναι φανερό πως—άντρες, άλλωστε, οι ίδιοι—ένδιαφέρονται άποκλειστικά για τους άντρες. Γιατί οι γυναίκες ποτέ, βέβαια, δε θα έστεργαν, έστω και με το άμφίβολο άντάλλαγμα πως θα ξαναβρίσκαν την χαμένη ψυχική υγεία τους, να άπαρηθούν το ύψιστο προνόμιο της, την μεγαλύτερη κατάρτησι του φύλου τους ανά τους αιώνας!

Η έπιβολή, σε παγκόσμια σχεδόν κλίμακα, του θεσμού της μονογαμίας—που δεν είναι, βέβαια, έθιμο... μεσαιωνικό, όπως λουχίζεται ο κ. Μάκ Κίλλαν, άλλα πολύ άρχαίοτερο—άποτελεί, ουσιαστικά, μία πελώρια νίκη της γυναικείας. Και μία αντίστοιχη, εξ ίσου βραδεία, ήττα του άντρα. Έπειδή ο άντρας—μιλούμε έννοείται, για τον κανόνα, από ίδιουσγκρασία, πολυγαμικός, ενώ η γυναίκα, από ίδιουσγκρασία, μονογαμική. Τι άλλο είναι, λοιπόν, ένας θεσμός προσωποποιημένος στην ίδιουσγκρασία και στις απαιτήσεις της γυναικείας, παρά μία νίκη της γυναικείας έναντι του αλάνθιμου αντιπάλου της; Και πως θα ήταν ποτέ δυνατό, σ' εποχή, μάλιστα, που κερδίζει όλανα και περισσότερο δικαιώματα και προνόμια, ν' άπαρηγόνη η γυναίκα το προνόμιο αυτό, της μόνης, άπο άποκλειστικής εκκρίσεως του οίκου της, που το θεωρεί άπείσχωρως σημαντικότερο από το δικαίωμα κ'ότι εκλέγειν και του εκλέγεσθαι»;

Ενώ, όμως, είναι βέβαιο πως δ-λες οι γυναίκες του κόσμου θα ήταν

πρόθυμες να βγάλουν τα μάτια των όπαδών της πολυγαμίας, αν έκαναν πως προχωρούν, από την άπλη διατύπωσι μίας θεωρίας, σε ένεργειες άνησυχαστικότερες και άπειλητικότερες, δεν είναι εξ ίσου βέβαιο πως, από την άλλη μεριά, όλοι οι άντρες—ή, έστω, οι περισσότεροι—θα έδειχναν συμπάθεια για την κίνησι του κ. Μάκ Κίλλαν. Έπειδή υπάρχουν πολλοί, παρά πολλοί μεταξύ τους, που δέχονται όχι με πικρία, άλλα με ικανοποίησι την άπώλεια του προνομίου να έχουν πολλές συζύγους και που προτιμούν ειλκρινώς την μονογαμία, όσο κι' αν είναι αντίθετη με την ίδιουσγκρασία και με την φύσι τους.

Γιατί; Γιατί η πολυγαμία, βλέπετε, περιλαμβάνει και υποχρεώσεις, που δεν είναι εύκολο να τις έκπληρώση ο καθένας.

Στις άραβικές χώρες, ένας πολύγαμος σύζυγος, για να είναι πιστός στις έντολές του Κορανίου, όφείλει να έπιφυλάσση ίση μετεχείρισι σε όλες τις συζύγους του. Εύνοιος, προνόμια, ρουσφέτια στη μία εϊς βάρος της άλλης δεν επιτρέπονται! Άν πάρετε, ένα βράδυ, στην άγκαλιά σας την όμορφότερη, όφείλετε, τα έπόμενα βράδια, να δείξετε την ίδια τρυφερότητα και στις άλλες, πριν επανέλθετε στην άγκαλιά της ώραςίας, που συγκεντρώνει την προτίμησι σας. Άν κάνετε ένα δώρο σ' εκείνη, που έχει τα γενέθλιά της, όφείλετε να κάνετε δώρο ίδιας αξίας και στις άλλες, όταν έρθουν τα δικά τους γενέθλια. Άν χαμογελάσετε στη μία, πρέπει να χαμογελάσετε, άμέσως κατόπιν και στις άλλες. Άν μιλήσετε, με ξεχωριστή κάπως διάχυσι στη μία, όφείλετε έπ'επεισμένα να δείξετε την ίδια διάχυσι και στις άλλες.

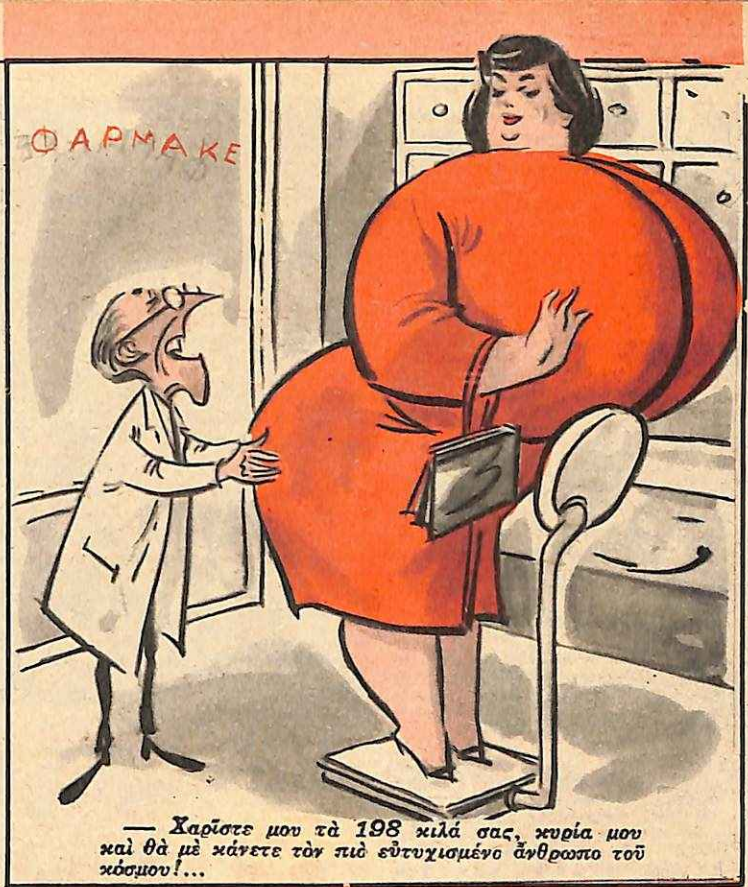
Όταν, όμως, είναι ήδη δύσκολα τα πράγματα με τις μουσουλμάνες—που, στο κάτω-κάτω, είναι λιγώτερο χειραφετημένες από τις Ευρωπαίες και δεν πρόκειται να διαμετρηθούν, όταν τις άδικήσετε—καταλαβαίνετε τι άλλος πρέπει να είναι η συμβίβια με τρείς ή τέσσερις συζύγους εύρωπικού τύπου», που θα είναι έτοιμες να σας κάνουν μία φοβερή ομαδική σκηνή, μόλις έννοήσετε ιδιαίτερα, η τους φανή, έστω, πως έννοήσατε ιδιαίτερα, μία μεταξύ τους!

Πολύ φοβόμυαι, ότι η φαντασία του κ. Μάκ Κίλλαν δεν έχει καταφέρει να συλλάβη την φρίκη μίας τέτοιας ομαδικής σκηνής ζηλοτυπίας, ή μίας ομαδικής χαμηλόφωνης γκρίνιας, ή, άκόμη, ενός ομαδικού κατεδάσματος μοιρών, για να ίσχυρίζεται πως ο πολύγαμος σύζυγος θα έχη ήμερώτερα νερά από τον κάθογο μίας και μόνης συζύγου! Το πιθανώτερο είναι πως θα καταλήξει από Ψυχιατρείο πολύ ταχύτερα από τον άλλο παρ' όλο που θα ζή (εδώ δεν υπάρχει αντίρρησι) ζωή συμφανότερη με την έρωτική ίδιουσγκρασία του.

Έξχνάει, όμως, και κάτι άλλο ο Βρετανός διασώτης του θεσμού της πολυγαμίας: το άνεκτίμητο θελήγη του άπαγορευμένου καρπού».

Τι θα κάνει, κατά τον κ. Μάκ Κίλλαν, ο πολύγαμος σύζυγος, με τους άπαγορευμένους καρπούς; Θα τους θυσιάση, άρκούμενος στους καρπούς του περιβολιού του; Ή θα άπατήση τις τέσσερις συζύγους του με μία πέμπτη, για να αντιμετώπιση τότε—ω φρίκη!—το συσπασμένο μένος και των τεσσάρων;

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

—Χαρίστε μου τα 198 κιλά σας, κυρία μου και θα με κάνετε τον πιο έντυχισμένο άνθρωπο του κόσμου!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΦΙΛΙΑ
Ποιά είναι τα καλύτερα έργα, που θα προβληθούν το καλοκαίρι στα υπαίθρια σινεμά.	ΣΕΛ. 4
ΤΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ...
Θα υποδεχθούν δυο εκατομμύρια κόσμο!...	» 7
ΙΤΑΛΙΑ: ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
Τα παρασκήνια και η σημασία της εκλογής του Άντόνιο Σέσι.	» 10
ΤΟ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΚΟΜΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
29 τέττυ - μπύδες με τον άρχηγό τους άποτελούν το «Αμερικανικό Έθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα».	» 21
ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ
Εύκολες άσκήσεις για την άρμονική και χαριτωμένη γραμμή της μόδας.	» 24
ΜΙΑ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ ΣΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟ ΕΛΚΟΣ
Η σχέση των γαστρικών παθήσεων με τα νεύρα.	» 36
Η ΣΠΑΣΤΙΚΗ ΚΟΛΙΤΙΣ
Δείχνει ιδιαίτερη προτίμησι στις γυναίκες.	» 37
ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣ
Πού όφείλονται οι τροφικές δηλητηριάσεις.	» 37
ΡΕΝΑ ΝΤΑΛΙΑ
Η παρό λ'όγο... Άμερικανίδα.	» 40
ΛΙΛΗ ΜΠΕΡΔΕ
Μία κοσμογνωσμένη «ποίημα» του χορού.	» 41
Ο ΘΕΟΣ ΝΑ ΜΑΣ ΦΥΛΑΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΡΙΣΙΜΕΣ ΗΜΕΡΕΣ!...
Πώς μπορείτε να τις υπολογίσετε σύμφωνα με τους κανόνες της Βιορρυθμικής.	» 44
Η ΥΠΕΡΤΡΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ
Η έγγχείρησι μπορεί να γίνει και στα 90 χρόνια!...	» 46
ΦΟΡΑΕΙ ΓΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΑΟ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ 1962
Για το καλοκαίρι η άνδρική μόδα επιβάλλει κάτι καινούριο.	» 54
ΕΞΕΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΕΚΑΤΟΜΥΡΙΑΥΧΟΣ
Ο Άμερικανός επιχειρηματίας Ουίλλιαμ Δ'ηρ προτείνει έξη σύνορους μεθόδους σ' εκείνους που θέλουν να πετυχουν στη ζωή.	» 55
ΔΙΧΡΟΝΙΑ ΣΤΑ ΣΥΝΟΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ
Λατρεύει και στα σταμπάτα.—Η άλλη—ροαμμή.—Τα οργιστά όφάσματα.—Τοναλέντες σ' ένδιάμεση γραμμή.—Η μόδα των πουά.—Τα λινά στα ντε-νιές.—Τα άμπεσμέν στα έπανοφόρια.—Επαγάσαςι στις φούστες.—Βαμβακερά πουλόβερ.—Η παιδική μόδα κλπ.	» 59
ΤΑ ΠΡΩΤΟΤΟΚΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΤΥΧΕΡΑ
Τι άπέδειξε μία ποδοσφαιρική έρευνα.	» 68
ΤΟ ΑΚΡΙΒΩΤΕΡΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Οι άπειριότες των άρχαίων Ρωμαίων μαγειρών στη Νέα Υόρκη.	» 74
ΦΤΙΑΣΤΕ ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ
Πώς οι γονείς θα έξουδετερώσουν τους κινδύνους των δυστυχημάτων.	» 80
ΤΑ ΚΑΤΟΙΚΙΔΙΑ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ!...
Οι άσθένειες, που μεταδίδονται από αυτά.	» 82

Μπριζίτ Μπαρντό: «Ο Βαντίμ κι' εγώ...»

Ο πρώην σύζυγος, ο κινηματογράφος και ο... έρωτας

Τα μακριά της καστανόξανθα μαλλιά—πολύτιμη χρυσή κορνίζα—περιβάλλουν ένα πρόσωπο γεμάτο φινέτσα... Μια μικρή ανασχησμένη μυτίτσα, προσθετεί την ιδιαίτερη γοητεία της... αθάνατης της. Τα μάτια εκπληκτικά—μάτια (αρκάδιου) κυττάζουν γύρω της έναν κόσμο, που μάταια προσπαθεί να καταλάβει...

Αλλά μήπως μπορεί να καταλάβει τον ίδιο τον εαυτό της ή γυναίκα—παιδί, ή έκρηκτική Μπριζίτ Μπαρντό;

—Ο Βαντίμ είναι ένας υπέροχος φίλος και ένας πολύ καλός σκηνοθέτης, εξωμολογήθηκε σε φίλους της η τρισηχαριτωμένη Μπε—Μπε.

Ποιά όμως είναι τα άληθινά της αισθήματα, για τον πρώην σύζυγό της;

Γιατί, οι καλά πληροφορημένοι, πιστεύουν ότι ο πρώην σύζυγος καταβάλλει επίμονες—αν και κρυφές—προσπάθειες, να κατακτήσει την πρώην γυναίκα του.

Με τρόπο την επιτρεψέ... Με διακριτικότητα δείχνει τά... ξαναεσταμένα του αισθήματα. Με δεξιότητα κατορθώνει να είναι πάντα... παρών κοντά της.

Της φέρεται βέβαια με πολύ σεβασμό...

Γιατί, η σημερινή Μπε—Μπε δεν είναι η άσημη στάρλετ, που παντρεύτηκε τον επίσης άσημο Βαντίμ. Η σημερινή Μπε—Μπε έχει βαθεί συνειδησίως της αξίας της, και ο Βαντίμ, βλέπει τώρα πλάι του μια σούπερ βεντέττα, με καταπληκτική διεθνή ακτινοβολία.

—Τον Βαντίμ, ίσως δε θα τον δώ μόνο σαν φίλο, την ημέρα, που θα αποσυρθώ από τον κινηματογράφο, εξωμολογήθηκε η Μπριζίτ σε φίλους της.

Συγχρόνως, δηλώνει σε όλους τους τόνους, ότι θέλει να αποσυρθεί από τη ζουγκλα της έβδομης τέχνης έστω και για λίγο...

Τί λέτε; Ο Βαντίμ έχει μια τύχη!

Με σκαμποτάρουν...

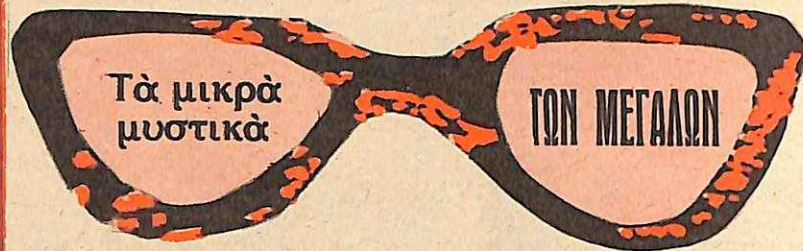
Ο Τόνου—σύζυγος της ποιητικής Μαργαρίτας—βαδίζει από απογοήτευση σε απογοήτευση...

Και, ποιος ξέρει, ίσως να νοσταλγεί το μικρό του στούντιο στο Πιμλίκ—μια λαϊκή συνοικία του Λονδίνου—που είχε πριν να παντρευτεί τη Μαργαρίτα.

—Ο Τόνου δεν είναι καθόλου ευχαριστημένος με τη δουλειά του, εξωμολογήθηκε σε φίλους η πριγκίπισσα Μαργαρίτα...

Όταν άρχισε μια δημοσιογραφική καριέρα στο «Σάνται Τάμπερ», ο πρώην φωτογράφος πίστευε πως επί τέλους είχε βρη το δρόμο του...

Τώρα βλέπει, ότι πολλοί του προσωπικά της έφημερίδας τον

(Το Διεθνές κούς—κούς)

μπούκοτάρουν συστηματικά. Έφθασαν μέχρι να σκαμποτάρουν τα φίλμ, που έδινε.

Η διεύθυνσι της έφημερίδας, δεν τον βλέπει παρά σαν ένα διαφημιστικό κόλπο!

—Ξέρετε στο προσωπικό μας, έχουμε και τον σύζυγο της πριγκίπισσας!...

Τόνου: «Η δημοσιογραφία κι' εγώ...»

Ένω ο άμοιρος Τόνου, θέλει να εργασθεί και να αποδώσει...

—Θα τα παρατήσω όλα, εξωμολογήθηκε σε φίλο του ο Τόνου.

Κι' η Μαργαρίτα δεν δίστασε να προσθέσει:

—Τον κοροϊδεύουν και τον φθο-νούν...

Η στάρ, ο σκηνοθέτης και η... κλινική

Το ρομάντο θα μπορούσε—στην τελευταία του έκδοσι—να έχη ως τίτλο «Μετά την καταιγίδα».

Πρόκειται, για την άχρortaη, ανεξάντλητη και επιθετική Λίζ Τσιπ-λор, που αϊχμαλώτισε τον Ρίσαρντ Μπάρτον, εγκατέλειψε τον Έντυ Φίσερ—νόμιμο σύζυγο—και ανα-στάτωσε τη Ρώμη με τα θυρικά της πιά καμώματα.

Αλλά ο Ρίσαρντ Μπάρτον, Ισορροπημένος καλλιτέχνης κλασικών ρόλων, αφού τρύγησε εστώ γρήγο-ρα, ότι του προσέφερε η έρωτα-μένη Λίζ, επέστρεψε ψυχρά—ήσυχά στη σύζυγο, διατηρώντας βέβαια στα μάτια τη λάμψη της νοσταλ-γίας ενός χαμένου παράδεισου.

Ο Έντυ Φίσερ, που έχει και με-γάλα οικονομικά συμφέροντα στην «Κλεοπάτρα», σιωπά περιμένοντας την κρεβάνη.

Η έκρηκτική Λίζ, περιφέρεται στη ζουγκλα των ερωτικών παθών αναζητώντας νέο... θύμα και εκείνος που κινδυνεύει να πληρώσει για κα-λά το θεότρελλο αυτό συναισθημα-τικό τσά-τσά είναι ο σκηνοθέτης της μυθικής πιά «Κλεοπάτρας», ο Ζοζέφ Μάνκιεβιτς.

Το τελευταίο κούς-κούς της αιωνίας πόλεως Βε-βαιώνας, ότι ο διάσημος σκηνοθέτης—που ψιθυρίζεται ότι είναι και κρυφά έρωταμενος με την ηρώδα του—έκλεισε ένα δωμάτιο στην κλι-

νική Μένινγκερ, κοντά στη Νέα Υόρκη. Ειδικότης της κλινικής εί-ναι η θεραπεία των νευρικών δια-ταραχών...

Η «Τζάκου»

—Παρατηρήσατε ότι δεν μένει πολύ ταχτικά στο Λευκό Οίκο και το σκάει ταχτικά για τη Φλώριδα, για να μείνει με τους γονείς της;

Το κούς—κούς της αμερικανικής πρωτεύουσας—το δηλητηριώδες κούς—κούς—έριξε το θέλος του για την κυρία Κέννεντυ, προσθέτον-τας:

—Το ζεύγος Κέννεντυ, δεν τ'α-πάει τόσο καλά, όσο φαίνεται. Έ-πρεπε να το περιμένουμε...

Η χαριτωμένη «Τζάκου», άντιμε-τωπίζει την πρώτη σοβαρή επίθεσι της κακογλωσσίας.

—Είπε επίφανειακή, απλοϊκή στις σκέψεις της, έκκεντρική... (Η ζήλεια και η κακία διαθέτουν πολύ φαντασία όταν θέλουν να κου-τομπολέψουν...).

Αλλά η Τζάκου με το ωραιότερό της χαμόγελο, σίγουρη για τον εαυ-τό της, εξωμολογήτο, πριν λίγες μέρες, σε φιλικό κύκλο, στο Λευκό Οίκο:

—Είμαι εύτυχισμένη, γιατί ζω πλάι στο Τζών.

Και πράγματι, το ρομάντο της ζωής της Τζάκου, θα μπορούσε να έ-

Ζακελίν Κέννεντυ: «Ο άντρας μου κι' εγώ...»

χη για τίτλο: «Ο άντρας μου κι' εγώ».

Και με το σίγουρο ένστικτο που διαθέτει, ο λαός κατάλαβε την αλή-θεια και λατρεύει την «Τζάκου», την τόσο άπλη, εύπροσηγορη και χαρι-τωμένη, σαν εικόλα...

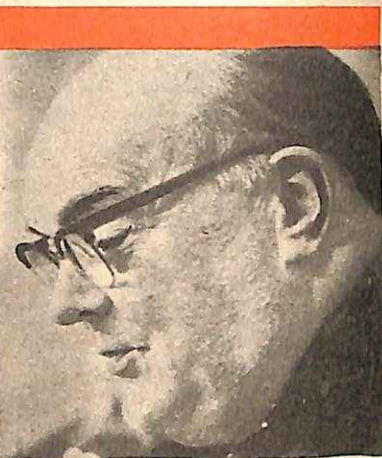
Και όχι μόνο ο λαός, αλλά και ο Τζών—ο Πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών—δεν κρύβει ότι η γυ-ναίκα του, αποτελεί την ιδανική συν-τροφο.

Αλλά βέβαια, οι κακές γλώσσες θα «επανέλθουν». Γιατί χαρακτηρι-στικό τους, είνε η έπιμονη στη συ-κοφαντία...

Ο «Φίφι», ο Πίξι και η διπλωματία

Ο Κρούστσεφ δήλωσε γι' αυτόν: «Είναι ο πιο πονηρός διπλωμάτης που γνώρισα...».

Πρόκειται για τον Βέλγο ύπουρο των Έξωτερικών Πώλ-Λυρ Σπασκ,

Πώλ-Λυρ Σπασκ: «Το σκυλάκι μου κι' εγώ...»

τον άνθρωπο με τα πολλά πρόσωπα: Πρώην Γενικός Γραμματέας του Ν.Α. Τ. Ο., πρώην πρωθυπουργός, πρώην επαναστάτης σοσιαλιστής—στα νιάτα του—πρώην καλλιτέχνης.

Ένα τριπλό προγούλι και ένα ύ-φος... ήσυχου μπουλντόκ τον κάνουν να μοιάζει λίγο με τον Τσάρτσιλ.

Αλλά ο «Φίφι», όπως τον φωνά-ζουν οι δικόι του και ο σωφέρ του

Λαμπέρ, έχει ένα μικρό μυστικό: Λατρεύει το σκύλο του—τον Πίξι—ένα χαριτωμένο φός-τερριέ, που τον ακολουθεί παντού. Και η αγάπη α-κόλουθε παντού. Και η αγάπη α-κόλουθε παντού. Και η αγάπη α-κόλουθε παντού.

—Είμαι εύτυχισμένη, γιατί ζω πλάι στο Τζών.

Και πράγματι, το ρομάντο της ζωής της Τζάκου, θα μπορούσε να έ-

Ο Πρόεδρος, η βεντέττα

Ο Πρόεδρος, η βεντέττα

άνηψιά και ο... έρωτας

Η Σενεγάλη έχει την κινηματο-γραφική της βεντέττα.

Και τί βεντέττα; Την ίδια την ά-νηψιά του Προέδρου της Δημοκρα-τίας Σενγκόρ, τη γοητευτική Νανέτ. Και η Νανέτ, η Σενεγαλέζα βεντέ-τα με την πολυ... μελαχροινή—ας πούμε—φυσιογνωμία, τα σαρκώδη χείλη και τα κορακίσια μαλλιά, χα-λάει κόσμο στο Παρίσι και στις Κάννες, δίνοντας έναν εξωτικό τόνο, στη λευκή μονοτονία των άλλων σταρ...

Ψιθυρίζεται ότι η Σενεγαλέζα βεντέττα, είναι έρωταμενη... Αλλά βαστάει καλά το μυστικό της. Για-τί ο Πρόεδρος—ο θεός της—είναι πολύ ασυτηρός σε κάτι τέτοια...

Κακόμοιρη Νανέτ...

Ο «Εφίλον Μί

Κι' όσο προχωρούμε προς το Δέλτα, τόσο πιο πολύ άρχίζει ν' αξιοποιείται η περιοχή, γιατί έχει θα γίνει η προβλήτα των επισιμιων.

Σ' αυτήν θ' αποβιβάζονται οι επισιμιοί ξένοι μας. Κι' εκεί ταγίσουν θα γίνουν πλήθος εξω-ραστιστών έργων. Έτσι, το Νέο Φάληρο, που ως έκεινη την περιοχή ήταν από χρόνια κατα-δικασμένο, πήρε... χάρι κι' άρχισε πάλι να ζή. Πολύ δε σύντομα θα συγκεντρώνη χιλιάδες λονομένων, που πάντων των λαϊκών τάσεων.

Τάχα, άλλωστε, η ευκολία του ηλεκτροικού σιδηροδρόμου, που κατεβάσει άνετα από την Κηφισιά, το Μαρούσι, τη Νέα Ίωνία, την Κα-λογρέα, αλλά κι' απ' όλη την Αθήνα, τον κόσμο, που μένει κοντά στους σιδηροδρομικούς σταθμούς.

Κι' ύστερα, μια ολόκληρη περιοχή, που ήταν νεκρή, άρχισε να ζωντανεύει και ν' αξιοποιείται.

Πραγματικά, από την Πειραιή, ο' όλη τη θαυμασία και γραφική ακρογιαλιά, ξεφύτω-σαν πολλά κέντρα, άλλα κοσμικά κι' άλλα προ-σιτά σ' όλο τον κόσμο: Παράδια, ταβέρνες, καφενεία, ρομαντικά μαγαζάκια, αλλά και νυ-χτερινά κέντρα μ' αξιοσεις, με φημισμένες ορ-χήστες, νομίμερα, πίστες για χορό και τοπικό χορόμα.

Κατόπιν είναι τα μαγαζιά του Τουροχό-λιμου με το εκλεκτό ψάσι, κι' ακολουθεί η όμορφη του Νέου Φαλήρου. Από το Δέλτα και πέρα, τα πράγματα άλλαξαν επίσης μορφή μέχρι του Σοινίου. Νέα κέντρα, νέες εγκα-ταστάσεις για λονομένους, ελεύθεροι χώροι γι' αθλητικές προγυμνάσεις. Έτσι, όσοι διαθέτουν χρήματα, έχτισαν κομψές και μοντέρνες βί-λες.

Νανέτ Σενγκόρ: «Είμαι η ανηψιά του Προέδρου...»

Τα παράλια του Σαρωνικού έτοιμάγονται

Θα υποδεχθούν δυο εκατομμύρια κόσμο!..

ΤΑ παράλια του Σαρωνικού προετοιμάζονται να δεχθούν δυο περίπου εκατομμύρια λονο-μένους και παραθεριστάς κι' ανάλογο αριθμό τουριστών. Ήδη άρχισαν να καταφάνουν τα πρώτα κωμάτα των ξένων. Η Ελλάδα, άλλω-στε, είναι μια από τις πιο βολικές και τις πιο οικονομικές γδρες για τους τουρίστες. Έδω ύ-παρχει και κάτι σημαντικό για όλους τους ξέ-νους: το πανάχαλο έθιμο της φιλοξενίας.

Τί γίνεται, λοιπόν, σήμερα στα παράλια του Σαρωνικού; Πώς άρχισε ν' αντιμετωπίζεται η μεγάλη κίνηση των ξένων κι' οι απαραίτητες και στοιχειώδεις ανέσεις των ανθρώπων, που έτοιμάζονται να χαρούν τη θάλασσα;

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι καταλάβαμε πιά το συμφέρον μας κι' άρχισαμε ν' αξιοποιήμε κάθε τι, που θα μπορούσε ν' αξιοποιηθ. Ένα παράδειγμα: Ολόκληρη η περιοχή του Νέου Φαλήρου, που είχε καταδικασθ εδώ και χρό-νια να σβύση μέσα στη δυσωδία των αποχε-τευτικών άγωγών. Γιατί, πραγματικά, από την εποχή, που ολόκληρη αυτή η περιοχή μεταβλή-θηκε σε μια άπέραντη έστια μολύνσεως, τα πάντα κατέρρευσαν εκεί πέρα. Οι ένοικοι των σπιτιών τα εγκατέλειψαν. Τα ξενοδοχεία ά-δειασαν. Τα κέντρα κλειστήσαν κι' ερειπωθή-καν. Έτσι, οι οικοδομές και τα χτήματα προ-σφέρονταν σ' εξευτελιστικές τιμές. Μερικοί αϊ-σιόδοιοι κατάρρεαν να τα διατηρήσουν. Άλ-λοι τα πούλησαν για το τίποτα. Κι' οι νέοι ά-γοραστής, με την τεράστια αλλαγή, που έγινε σήμερα, έζει πέρα, άπόκτησαν μια σημαντική περιουσία κι' έζαγαν την τύχη τους.

Μα άς δούμε τι έγινε σ' ολόκληρη την πε-ριοχή:

Το Νέο Φάληρο άλλαξε μορφή. Τότερα από σκληρό άγωνα, η θάλασσα ξεκαθαρίστηκε και ξαναπήρε το χρώμα της. Η άμμουδιά πάλι ξεκαθαρίζεται κι' αυτή σιγά-σιγά σ' όλη την περιοχή, μέχρι τις Τετάρτες.

Το Νέο Φάληρο ήταν πάντα η πιο όμορφη λαϊκή παραλία, στα παλιά χρόνια, κι' είχε μια θαυμάσια πιάζ. Σύντομα, λοιπόν, θα την άπο-κτήσει και πάλι. Πάντως, διαμορφώθηκε έντε-λως η παραλία του. Έγινε μάλιστα κι' ένας παιδικός κήπος. Άρχισαν επίσης ν' άνοίγουν τα διάφορα μαγαζιά. Χαρά Θεού έγινε ολό-κληρη η παραλία.

Κι' όσο προχωρούμε προς το Δέλτα, τόσο πιο πολύ άρχίζει ν' αξιοποιείται η περιοχή, γιατί έχει θα γίνει η προβλήτα των επισιμιων.

Σ' αυτήν θ' αποβιβάζονται οι επισιμιοί ξένοι μας. Κι' εκεί ταγίσουν θα γίνουν πλήθος εξω-ραστιστών έργων. Έτσι, το Νέο Φάληρο, που ως έκεινη την περιοχή ήταν από χρόνια κατα-δικασμένο, πήρε... χάρι κι' άρχισε πάλι να ζή. Πολύ δε σύντομα θα συγκεντρώνη χιλιάδες λονομένων, που πάντων των λαϊκών τάσεων.

Τάχα, άλλωστε, η ευκολία του ηλεκτροικού σιδηροδρόμου, που κατεβάσει άνετα από την Κηφισιά, το Μαρούσι, τη Νέα Ίωνία, την Κα-λογρέα, αλλά κι' απ' όλη την Αθήνα, τον κόσμο, που μένει κοντά στους σιδηροδρομικούς σταθμούς.

Κι' ύστερα, μια ολόκληρη περιοχή, που ήταν νεκρή, άρχισε να ζωντανεύει και ν' αξιοποιείται.

Πραγματικά, από την Πειραιή, ο' όλη τη θαυμασία και γραφική ακρογιαλιά, ξεφύτω-σαν πολλά κέντρα, άλλα κοσμικά κι' άλλα προ-σιτά σ' όλο τον κόσμο: Παράδια, ταβέρνες, καφενεία, ρομαντικά μαγαζάκια, αλλά και νυ-χτερινά κέντρα μ' αξιοσεις, με φημισμένες ορ-χήστες, νομίμερα, πίστες για χορό και τοπικό χορόμα.

Κατόπιν είναι τα μαγαζιά του Τουροχό-λιμου με το εκλεκτό ψάσι, κι' ακολουθεί η όμορφη του Νέου Φαλήρου. Από το Δέλτα και πέρα, τα πράγματα άλλαξαν επίσης μορφή μέχρι του Σοινίου. Νέα κέντρα, νέες εγκα-ταστάσεις για λονομένους, ελεύθεροι χώροι γι' αθλητικές προγυμνάσεις. Έτσι, όσοι διαθέτουν χρήματα, έχτισαν κομψές και μοντέρνες βί-λες.

Στη Βουλιαμένη, τα λαϊκά λουτρά πο-ρούν να δέχονται κάθε μέρα πολλές χιλιάδες κόσμο. Αλλά είναι κι' η πιάζ της Γλυφάδας και οι καμπάνες των «Αστεριών», όπου μπο-ρεί κανείς να χαρή την όμορφή μιας ιδανικής αναπαύσεως κοντά στη θάλασσα.

Επίσης μπορεί κανείς να πάη με τα λεωφο-ρεία και πιο μακριά, στη Βάρκιζα, τη Λού-τσα, το Πόρτο-Ράφτη, τη θαυμάσια περιοχή του Σοινίου. Παντού μπορεί, ανάλογα με τα χτήματά του, να χαρή την όμορφή της θά-λασσας.

Αλλά και τα νησιά του Άργοσαρωνικού εξωραίστηκαν. Αποτήσαν μάλιστα, τον τε-λευταίο καιρό, άφθονο γερό στις δεξαμενές τους, χωρίς στην άξιοθαύμαστη όργανωσι του πλοτού άσχοι, του «δράκοντος», που τα τρο-

φοδοτεί με το νερό του Πόρου. Τάχα, άλλ-λωστε η όμορφή του ταξιδιού προς τα κατά-λευκα και φιλόξενα νησιά μας: την Αίγινα, την Τόρα, τις Σπέτσες κι' άκομη την κατά-φυτη περιοχή του Πόρου και της πελοποννη-σιακής άκτής.

Χιλιάδες βιοπάλαστες και επαγγελματίες οργάνωνουν αυτή την άποδοχή κι' έτοιμάζουν τα μαγαζιά τους, τα ξενοδοχεία τους, τα σπι-τια τους. Βάφτηκαν άκομη κι' οι μπανιέρες.

Μα έκεινο που δε βλέπει κανείς άκομη, εί-ναι η όργάνωσι των διαφόρων ομάδων διασω-σεως των λονομένων, ταξτοποιοίσι των πνα-κίδων, που θα δείχνουν τα επινδύνα νερά και το βάθος της θάλασσας, και την ένισχυσι των μέσων των διαφόρων λιμεναρχείων και λιμεν-ικών σταθμών. Κάθε τέτοια ύπηρεσία πρέπει

Οι εγκαταστάσεις μιας μεγάλης λαϊκής πιάζ είναι απαραίτητες στο Νέο Φάληρο.

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Αν η καρδιά μου είναι στενή, τί με νοιάζει άν ο κόσμος είναι τόσο πλατός;

—Πού βρίσκεται έντρο που να μη το δέ-ρνη ο άνεμος;

—Το ψέμα τρέχει, αλλά δεν πάει μα-κριά.

—Δυο εύτυχίες δεν έρχονται ποτέ μαζί.

—Με το ένα χέρι δίνου τροφή στην θρ-νιβα και με το άλλο της παίρνου τ' αγό.

—Τα κορίτσια είναι από χρυσάφι κι' οι παντρεμένες από άσημι. Οι χήρες από χάλ-κωμα κι' οι γριούλες από τεκέκι.

—Όποιος αγοράζει σάνελα, πούλει α-έρα.

—Έκεινοι που αγαπούν κι' εκείνοι που δεν αγαπούν, κυττάζουν πάντα ο ένας τον άλλον με φθόνο.

—Ποτέ δεν είναι δυνατόν ο βασιλιάς, που δεν όρίζει θάλασσα.

—Για τον κακό, η ημέρα δεν έχει φως.

—Μια λέει καλώσηνη, άείζει πιο πολύ από ένα καρβέλι ψωμί.

—Όταν γελάει το πρόσωπο, δε γελάει πάντα η καρδιά.

—Μαθήτης που σφαλεί, κρεμάει το δέ-σκαλό του.

—Φρόντιζε ν' άφινής το παιχνίδι, την ώρα που κερδίζεις.

να έχη τη δική της βενζινακιτο και οι μοτο-συκλετιστές της να κάνουν συνεχώς σ' ολό-κληρη την παραλία. Θα πρέπει επίσης ν' ά-ποκτήσουν φορητά μέσα τηλεπικοινωνίας, ώστε να μπορούν να αντιμετωπίσουν τις χιλιάδες των καθημερινών περιπτώσεων δυο εκατομμυρίων ατόμων, που κινούνται στα παράλια του Σα-ρωνικού, για να χαρούν τον ήλιο και τη θα-λάσσα, ή να πάνε να πάνε κοντά στην άμμο-διά, σ' ένα κέντρο.

Είναι άκομη καιρός να φροντίσουμε για δ-λον αυτό τον πληθυσμό, άφου του σπιάσαμε κέντρα, μπανιέρες, πιάζ, όμορφαίνοντας την ακρογιαλιά, για να τον προσελκύσουμε.

Χρειάζεται να πικνοβούν τα μέσα συγκοινο-νίας. Να διατεθούν άφθονα λεωφορεία. Να σταματήσει η φθορή ταλαιπωρία της οδοάς. Κι' έπειτα, να άποχουν όλα τα μέσα, για να μπορούν οι λιμενικές άρχές ν' αντιμετωπίσουν τα άποδοστα. Έτσι μόνο θα είναι ξενοδοστος όλος αυτός ο κόσμος, για να χαρή άανάδινα την όμορφή της θάλασσας, άφου αυτός πλη-ρώνει τα πάντα! Και τον καλό δρόμο και τα όμορφα κέντρα της παραλίας και την άμμο-διά. Είναι καιρός να τον ύπολογίσουμε κι' αυ-τό το ποσάκι το βιοπαλίστη λονομένο και να τον εξασφαλίσουμε έτσι, ώστε να χαρή με άνεσι όλες αυτές τις όμορφίες, που δημι-ουργήθηκαν με το χρώμα του.

ΕΚΕΙ, στον πιο ψηλό από τους έφτά λόφους της Ρώμης, στην παλιά κατοικία των παπών και βασιλέων στο Κριναίλιο, εγκαταστάθηκε ο νέος Ιταλός Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Αντόνιο Σέννι.

Για έφτά χρόνια, ο νέος Πρόεδρος θα άσκη μια αποφασιστική επίδραση στα πεπραγμένα της χώρας του.

Γι' αυτό και η μάχη γύρω από την εκλογή πήρε διαστάσεις επικές. Πέντε ημέρες και πέντε νύχτες πύσεις, υποσχέσεις, ύβρεις, αντεγκλήσεις, υποχωρήσεις, ανταλλάγματα, ύψαναν το κλίμα μιας δραματικής εκλογής.

«Μαρία! Δε διαφέρετε σε τίποτα από τη Μαρία...», φώναζαν οι βουλευτές και γερονόμοι της άριστερας, προς τους αντιπάλους τους.

«Όλες οι γνωστές και άγνωστες φράσεις και λέξεις του επίθετου πολιτικού λεξιλογίου, πέντε ημέρες και πέντε νύχτες, μέχρι τα μεσάνυχτα της Κυριακής, διέσχιζαν, σε δηλητηριώδη βέλη, τη βαρεία ατμόσφαιρα του Κοινοβουλίου: όπου 854 βουλευτές και γερονόμοι, προχωρούσαν σε αλληπαλλήλες υποσχέσεις...

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΜΙΑΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Στον έννατο γύρο — κι' αφού, μέσα στην πυρετική άναμνη της

Ο νέος Πρόεδρος της Δημοκρατίας Αντόνιο Σέννι με τον Προθυπουργό Ανίτορε Φανφάνι. Έγαγκαλισμοί μετά την εκλογή και πολιτικές σκοπιμότητες...

μερα, επάργει μια ευχλωτή πραγματικότητα...

Το κόμμα των Χριστιανοδημοκρατών, που κυβερνάει από δεκαπέντε τώρα χρόνια την Ιταλία, άποτελεί λιγώτερο ένα κόμμα και περισσότερο ένα πλατύ «κίνημα»,

σεως.

Με το πρόβλημα της εκλογής του νέου Προέδρου — που δεν παύει να διακοσμητικό και εκπαιδευτικό μόνο ρόλο, αλλά άσκει και σοβαρότατες πολιτικές εξουσίες — τα διάφορα ιδεολογικά

και τον πρώην Πρόεδρο της Δημοκρατίας Γκρόνι — που ήταν ο υποψήφιος της άριστερας, το 1955 — είχε κατορθώσει να επιβάλει τις άποψεις της και να σχηματίσει μια κυβέρνηση υπό την προεδρία του Ανίτορε Φανφάνι...

Ο σχηματισμός της Κυβερνήσεως Φανφάνι σημείωσε ένα σταθμό στις πολιτικές εξελίξεις της Ιταλίας, σπάζοντας τη μονοτονία της διαδοχής συντηρητικών Κυβερνήσεων και άνοιγοντας ένα παραθυρό προς τ' άριστερά...

ΙΤΑΛΙΑ: Ένας νέος πρόεδρος

Τα παρασκήνια και η σημασία της εκλογής του Αντόνιο Σέννι

νύχτας, ομάδες αντιπροσώπων του λαού ήρθαν στα χέρια και δυο φορές κινδύνεψαν ν' ανατραπούν οι κάλπες — ο Αντόνιο Σέννι, με μικρή πλειοψηφία, έξελεγη Πρόεδρος της Ιταλικής Δημοκρατίας, με 443 ψήφους. (Η άναγκαία βάση ήταν 428...)

Ο Αντόνιο Σέννι έδωσε τη μάχη ως έπίσημος υποψήφιος των Χριστιανοδημοκρατών, ενώ η Άριστερά — σοσιαλιστάι και κομμουνιστάι — ψήφισαν υπέρ του Τζορτζέλε Σαραγκάτ, άρχηγού των Σοσιαλδημοκρατών...

Πίσω απ' αυτά τα ψυχρά νού-

όπου διάφορες τάσεις, επιδοάσεις, ιδεολογίες και συμφέροντα, συμπλέκονται, με μια μόνο κοινή πίστι: τον καθολικό χριστιανισμό.

Εργάτες και βιομήχανοι, διανοούμενοι και άστοι χωρίζονται, μέσα στο ίδιο αυτό κόμμα, σε δεξιά, κέντρο και άριστερα, με βαθύτατες αντιθέσεις.

Συχνά, το Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα, που άποτελεί τον κορμό της πολιτικής ζωής της Ιταλίας, έφτασε στα πρόθυρα του ρήγματος. Συγγνώμε άκόμα, οι αντιθέσεις μεταξύ των ήγετων του πήραν μορφή έντονου αντιπολιτευ-

κά ρεύματα, οι διάφορες τάσεις και τα άλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα του μεγάλου αυτού «κινήματος», που με την ετικέτα «Χριστιανοδημοκρατία» καλύπτει πολλούς, που δεν έχουν πολύ στενή σχέση, ούτε με το χριστιανισμό, ούτε με τη δημοκρατία — ήρθαν όρμητικά στην έπιφάνεια, θολώνοντας τα νερά και άνακατεύοντας άβυσσον έλν.

«ΑΝΟΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»

Η άριστερή πτέρυγα των Χριστιανοδημοκρατών, με την ένισχυ-

παίος» και ειλκιρινής «Ατλαντικό» — θα άποτελούσαν όχι μόνο πράξι δικαιοσύνης και άναπτύξεως, πάνω σε ευρύτερες βάσεις, της οικονομίας της χώρας, αλλά και την καλύτερη άσφαλιστική δικλεια στη μόνιμη επαναστατική διάθεση της Ιταλικής πολιτικής ζωής.

«ΕΝΔΟΝ Ο ΕΧΘΡΟΣ»

Άλλά τους σοβαρότερους αντιπάλους, η νέα πολιτική τους συναντούσε μέσα στο Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα. Με πάθος η δεξιά του πτέρυγα πολέμησε, στο συνέδριο του κόμματος, το «άνοιγμα προς τ' άριστερα». Και, άίγωνα, ο Αντόνιο Σέννι δεν ήτανε από τους θερμότερους υποστηρικτές της γραμμής Φανφάνι, που, αν τελικά έγινε δεκτή, όφειλεται, όπως ψηφίζεται στο πολιτικό παρασκήνιο, στη διακριτική αλλά έπίμονη επέμβαση του Βατικανού και προσωπικά του ίδιου του Πάπα, που άναμφισβήτητα προσπαθεί να εδρώνη την κοινωνική βάση του καθολικισμού...

Για την άριστερή πτέρυγα των Χριστιανοδημοκρατών και τη σημερινή Κυβέρνηση Φανφάνι, η εκλογή του Αντόνιο Σέννι — που κατείχε άλλωστε στην Κυβέρνηση αυτή το υπουργείο των Έξωτερικών — δεν ήτανε πολύ ευπρόσδεκτη.

Περί τους σαράντα Χριστιανοδημοκράτες, ο σκληρός πυρήνας των προοδευτικών, δεν έφηφσαν μέχρι τέλους το Σέννι, δηλαδή τον έπίσημο υποψήφιο του κόμματός τους. Κι' η εκλογή του έγινε δυνατή μόνο χάρις στις ψήφους των μοναρχικών, των νεοφασιστών και των φιλελευθέρων.

Αθήνα τελετών στο Κριναίλιο: Δεξιώσεις και πολιτική...

Η έσωτερική αλλη του Κριναίλιου: Βατικανό, Βασιλείς και Πρόεδροι Δημοκρατίας...

Ο σκληρός χριστιανοδημοκρατικός πυρήνας υιοθέτησε, από τον πρώτο γύρο της ψηφοφορίας, μια σαφώς έχθρική στάση προς το Σέννι. Και μόνο η άπειλή του ήγέτου της δεξιάς πτέρυγος Σέλμα, για ένα ενδεχόμενο σχίσμα στο κόμμα, άναγκασε μερικώς από τους αντιπάλους του να τον ψηφίσουν στους τελευταίους γύρους.

Άναμφισβήτητα, τα πολιτικά συνθήματα στην Ιταλία — όπως και άλλου — μέσα από τα ίδια τα κόμματα... Και το μεγάλο έρωτηματικό — με τεραστιά διεθνή σημασία — είναι αν με την εκλογή του Σέννι, η Κυβέρνηση Φανφάνι κινδυνεύει...

ANTONIO SENNI

Πολύ λεπτό πρόσωπο διαγοσμένο, με μια έξαιρετική φινέτσα... Φυσιογνωμία ευγενική, που διαστέλλεται από άναρίθμητες μικρές ρυτίδες... Λεπτός, μέσων άναστήματος και με ευλόγιστο βάδισμα... Κατάλευκος — οι φίλοι του τον φωνάζουν «το άσπρο ποντίκι».

Έβδομηντάτης, γεννημένος στη Σαρδηνία, γαιοκτήμονας, καθηγής της Πανεπιστημίου, γλυκομίλητος,

Δημοκρατίας

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

αν και κάπως άφηρημένος, ο Αντόνιο Σέννι, κυττάζει γύρω του κόσμο κι' ένα πανέγνωτο, αν και λίγο μπλαζέ, βλέμμα.

Ο Άλτνόντε ντε Γκασπερι είχε πη για το Σέννι: «Ποτέ δεν είναι άρκετά καλά στην ύγεια του, για να γίνει ύπουργός, και ποτέ άρκετά άρρωστος, για να μείνει έξω από την Κυβέρνηση».

Ο Σέννι πάσχει από ροσχικά

και δεν έχει βέβαια τίποτα από τα χαρακτηριστικά ενός σπόδότη. Έχει όμως ένα πάθος: το άεροπλάνο. Καθηγής στη Σαρδηνία και βουλευτής στη Ρώμη, έπ' πολλά χρόνια, πηγαυνοερχότανε από το νησί του στην πρωτεύουσα σχεδόν κάθε μέρα, παίονοντας το άεροπλάνο, όπως άλλοι το λεωφορείο της συνοικίας τους. Άλλά και σαν ύπουργός, του συνέβη, πολλές φορές, να πάρη το προνίω του στη Ρώμη, να φάη το μεσημέρι στο Παρίσι, να πιη το τσάι του το άπόγευμα στο Λονδίνο και να δειπνήση πάλι στη Ρώμη.

Πολλές φορές έχει κάνει το γύρο του κόσμου, με άεροπλάνο, βέβαια, πάντα.

Ο νέος Πρόεδρος είναι ήρεμος και ήσυχος, αλλά έπίμονος. Ένώ η θερμοκρασία της εκλογής, έκανε άλματα προς τα πάνω, στις άλληπαλλήλες νύχτες της εκλογής, πολλά μέλη του κόμματός του, του συνιστούσαν, χάριν της ενότητος των Χριστιανοδημοκρατών, να άποστή την ύποψηφίότητά του. Άλλά ο Σέννι, πάντοτε ήρεμος και γλυκομίλητος, με μια μόνο έλαφρη άνταγμία «πονηρίας» στο βλέμμα, δεν υπεχώρησε...

Τρεις φορές προθυπουργός και ύπουργός των Έξωτερικών, στένος συνεγάρτης της μεγάλης μορφής του Ντε Γκασπερι, ο Σέννι δεν έχει τίποτα από το ύφος ενός σκληρού μαχητού, ενός φανα-

τικού και άλύγιστου θεωρητικού. Είναι μια φυσιογνωμία κατευναστική, μια προσωπικότητα, που υπερνικεί τις αντιθέσεις.

ΠΙΝΕΛΛΙΕΣ Σ' ΕΝΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Δύσκολα, άλλωστε, μπορεί κανείς να κατατάξη σ' έναν ιδιαίτερο στενό ιδεολογικό ή πολιτικό κύκλο το νέο Πρόεδρο...

Τπουγός Γεωργίας της Κυβερνήσεως Ντε Γκασπερι, έθεσε σ' εφαρμογή την πρώτη μεγάλη μεταπολεμική άγροτική μεταρρύθμιση της Ιταλίας και διένειμε ο ίδιος ένα μέρος των κτημάτων του, στη Σαρδηνία, σε φτωχούς

χωρικούς. Την εποχή εκείνη ο Τόπος της άκρας δεξιάς τον χαρακτήριζε ως «λευκό κομμουνιστή». Τπουγός Έθνικής Ανύνης, το 1957, υπέγραψε τη συμφωνία για τις βάσεις πυραύλων του ΝΑΤΟ στην Ιταλία.

Πιστός καθολικός, πολέμησε με συνέπεια το φασισμό του Μουσολίνι.

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΚΑΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΦΑΝΦΑΝΙ

Στο γεμάτο ιστορία — μια ιστορία, που άρχίζει από το 180 αιώνα — γραφείο του Κριναίλιου, ο Αντόνιο Σέννι, μέσα στα λουλούδια και τα βιβλία, που λατρεύει, θα πάρη ώριμμένες βασικές αποφάσεις για το μέλλον της Ιταλίας και της Ευρώπης.

Η πρώτη και κυριότερη είναι η τελική του στάση έναντι της Κυβερνήσεως Φανφάνι, δηλαδή του «άνοιγματος προς τ' άριστερα». Μέχρι τώρα η στάση του ήτανε ουχρη, αλλά όποσδήποτε όχι έχθρική... Είναι βέβαια, ότι ο νέος Πρόεδρος θα ύποστη πολλές πιέ-

σεις, για να στραφή έναντιόν της Κυβερνήσεως Φανφάνι...

Άλλά, όσοι γνωρίζουν κατά βάθος το νέο Πρόεδρο, ύποστηρίζουν στο πολιτικό παρασκήνιο, ότι δε θ' αναλάβη καμιά άμεση πρωτοβουλία, αλλά πάντως θα προσπαθήση να ίσοροπήση τις τάσεις προς τ' άριστερά, μη επιτρέποντας να υπερωβήν ένα ώρισμένο όριο, που θάρτανε στα άχρα...

Στην έξωτερική πολιτική ο νέος Πρόεδρος είναι ένας πιστός και εμπνευσμένος φίλος της Δύσεως, πράγμα που δε συμβαίνει με ώρισμένους ήγέτες της άκρας δεξιάς.

ΤΖΙΟΥΖΕΠΠΕ ΣΑΡΑΓΚΑΤ

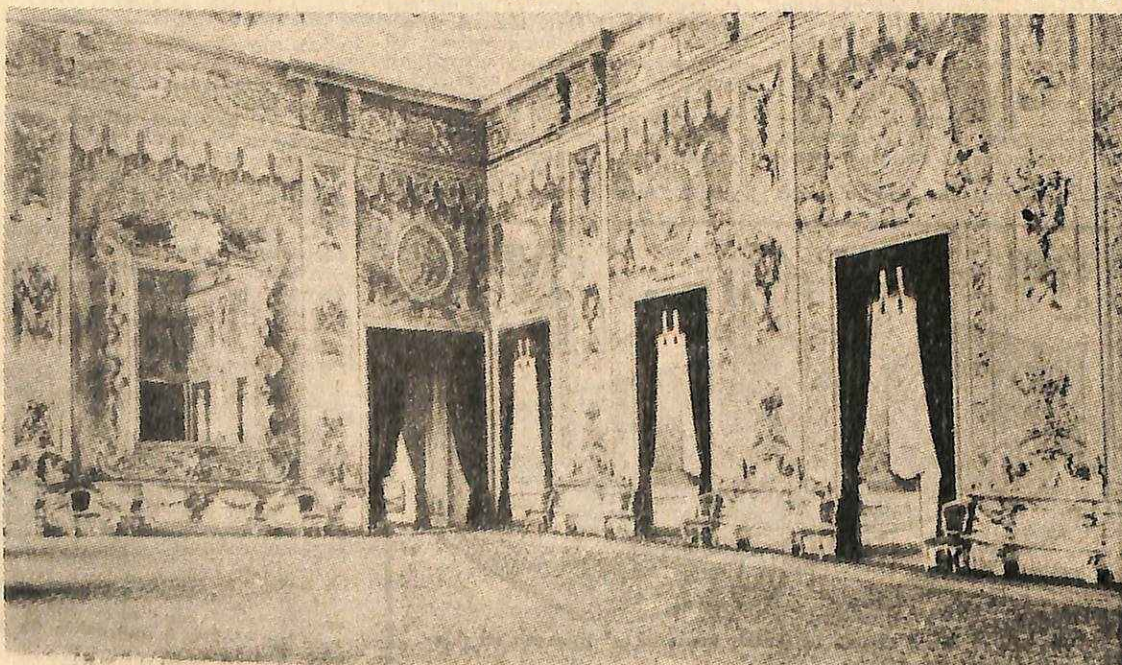
Η άποψία του σοσιαλδημοκρατή Σαραγκάτ στην εκλογή είναι πολύ σχετική, όχι μόνο γιατί συγγέντωσε άρκετη δύναμη, αλλά και γιατί οι συνθήκες της εκλογής και η άτμόσφαιρα ήτανε πολύ δυσμενείς. Οι έχθροι του — και έχει πολλούς — θέλουν να τον παρουσιάσουν ως βαθύτατα αντιπαθητικό, ενώ αλλούτατα ο Σαραγκάτ είναι μια πότμος γραμμής προσωπικότητας, με βαθειά χριστιανική συνείδηση, αλλά ντροπαλός και μονήρης. Έξαιρετικός οήτωρ, λαμπρός διαγνώσκων, ο Σαραγκάτ δε βγαίνει καθόλου μειωμένος από την εκλογή, γιατί δεν έκανε καμιά ύποψωση κανένα συμβιβασμό, μένοντας πιστός στα ιδανικά του και στη γραμμή του, ενώ γύρω του κοχλάζαν τα πάθη.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η εκλογή του νέου Προέδρου άνοίγει νέες και άποφασιστικές προοπτικές στην πολιτική πολιτική ζωή της Ιταλίας. Γι' αυτό άποτελεί γεγονός, που ίσπεθαίνει τα στενά όρια της τοχούρας πολιτικής.

Η δημοκρατική Ιταλία, που σημείωσε μια άλματώδη ποσάδο μετά τον πόλεμο — ποσάδο, που το φασιστικό καθεστώς ούτε να δυνείνεται μπορούσε — άνοίγει ένα νέο κεφάλαιο της ιστορίας της, με τον τίτλο: «Η περίοδος του Προέδρου της Δημοκρατίας Αντόνιο Σέννι».

ΕΠ. ΜΕΤ.

Αριστερά: Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Σέννι. Δεξιά: Ο αντίπαλός του Σαραγκάτ. Μία παραχώρης εκλογής...

Ο Ουίλλιαμ Μέρστερς έζησε σαν νέος Ροδινιώνας ανάμεσα στη γυναίκα του και την κουνιάδα του...

ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΠΑΛΜΕΡΣΤΟΝ

Οι 5.500 κάτοικοί του είναι όλοι στενοί συγγενείς μεταξύ τους

ΕΝΑ νησί της Πολυνησίας, το Πάλμερστον, που ανήκει στην επικράτεια της Νέας Ζηλανδίας, μ' όλο που το χωρίζει απόσταση 3.000 χιλιομέτρων από τις ακτές της, γιόρτασε έφετος... 100 χρόνια από την εποχή το πρώτου εποίκουσμού του. Ο έφορος αυτός δε θαξε, βέβαια, κανένα ξεχωριστό ενδιαφέρον για τους μη «παλμερστιανούς», αν οι κάτοικοι του νησιού, που φτάνουν σήμερα τον αριθμό των 5.500 ψυχών — σε μία έκταση μόλις 16 τετραγωνικών χιλιομέτρων — δε συνέβαινε να καταγράφονται όλοι από τον ίδιο κοινό πρόγονο και να είναι, κατά συνέπεια, στενοί συγγενείς!

Ο κοινός αυτός πρόγονος των κατοίκων του Πάλμερστον ήταν ένας παρόξενος Άγγλος, ο Γουίλλιαμ Μέρστερς, που αποφάσισε, σε νεαρότατη ηλικία, να εγκαταλείψει τη χώρα του και να ζήσει για πάντα στη μακρινή και σχεδόν άγνωστη άκρη Πολυνησίας. Τό 1860, ο νεαρός Μέρστερς έφτασε σ' ένα νησί του συγκροτήματος Κούκ, παντοεπίσης έχει μία ιδιαίτερη, την Έσθλο, και έπειδή τον ένοχλούσε... η πολυκομία του νησιού εκείνου, πήρε, τον άλλο κοινό, τη γυναίκα του και την αδελφή της, την Αδερίνα, κι εγκαταστάθηκαν σ' ένα κατάφυτο ερημικό, σωστό εξωτικό παράδεισο, που ο Μέρστερς το ονόμασε Πάλμερστον, για να τιμήσει τον τότε πομπηγογό της Άγγλιας, λόρδο Πάλμερστον.

Εκεί, ο Ουίλλιαμ Μέρστερς έζησε σ' ένα νέος Ροδινιώνας, ανάμεσα στη γυναίκα του και στην κουνιάδα του, που δεν άφηνε, για να μην πληττεί από τη μοναξιά της, να πορευθεί, με τη συγκατάθεση της Έσθλο, σε σύζυγο υπ' αριθ. 2. Αφού έγινε έτσι η άογη της πολυγαμίας, ο Μέρστερς δε βόηκε το λόγο να μην προσθήσει και τούτη σύζυγο, κοντά στις δυο πρώτες. Γνωρίζοντας από ένα ταξίδι του, μ' ένα καράβι, που έφτιαξε μόνος του, στο νησί της Έσθλο, πήρε μαζί του και μία ανήλικη της γυναίκας του, τη Ναρού, που την παρουσίασε στις δυο άλλες ως σύζυγο υπ' αριθμόν 3. Σε λίγο, ποσπεθήκαγε κι άλλες στο χωριό του

Μέρστερς, φερόμενες κατά τον ίδιο τρόπο, από γειτονικά νησιά. Μία ό εκκεντρικός Άγγλος δεν είχε ταμπεραμέντο και φιλοδοξίες Κρυστοπώγων. Του είχε γεννηθεί, απλούστατα, η σκέψη να δημιουργήσει στο Πάλμερστον μία κοινωνία απογόνων του! Και, επειδή μία γυναίκα δεν ήταν, βέβαια άρεστη για να τον βοηθήσει στην πραγμαματοποίηση αυτού του σχεδίου, ο Μέρστερς φρόντισε ν' αποκτήσει πολλές και να τις κάνει όσο το δυνατό συχνότερα μητέρες!

Έτσι, το 1879, δεκαοχτώ χρόνια μετά την εγκατάστασή του στο Πάλμερστον, ο Ουίλλιαμ Μέρστερς είχε κολάσει 58 παιδιά, το μεγαλύτερο 17 ετών και το μικρότερο 3 μηνών. Με τη βοήθεια των γυναικών του και των μεγαλύτερων από τα παιδιά του, είχε φροντίσει, στο μεταξύ, να καλλιεργήσει το νησί, να δημιουργήσει κτηνοτροφία και γεωργία, να χτίσει μία εκκλησία κι ένα σχολείο. Το πρώην ερημικό νησί είχε μεταβληθεί σε πρότυπο προηγμένου νησιού, που δεν του έμεινε παρά να αυξήσει πολύ τον περιορισμένο άκρη πληθυσμό του. Σύμφωνα με το πρόγραμμά του, ο Μέρστερς έφερε από άλλου νήσους για τους γιους τους, ενώ τα κορίτσια του τα έστειλε σε γειτονικά νησιά — κι' αυτό για να μην πάθουν οι κάτοικοι του νησιού να λέγονται Μέρστερς! Στην τρίτη γενιά, τη γενιά των εγγόνων του, επέτρεψε τους γάμους, κι' ανάμεσα στα πρώτα ζευγάρια, έτσι ώστε ν' αυξάνεται ο πληθυσμός χωρίς να προσφύγει σε ξένο αίμα. Όμως, ακόμη κι' όταν μεγάλωσαν οι έγγονοί του, ο Μέρστερς δεν έπαυε να καταβάλλει κι' ο ίδιος φροντίδες γι' αυτό το σκοπό. Για τελευταία φορά, έγινε πατέρας το 1911, σε ηλικία 77 χρόνων.

Δέκα χρόνια πιο πριν, το Πάλμερστον είχε προσαρτηθεί στη Νέα Ζηλανδία, με χωρίς ν' αλλάξει τίποτα στο ιδιότυπο καθεστώς του. Μονάχα το 1925, όταν πέθανε, αφήνοντας 2055 απογόνους, που είχαν όλοι το όνομά του, ο Ουίλλιαμ Μέρστερς, μπόρεσαν οι έγγονες και οι διαγονιές του να παντρευτούν και με ξένους, που δεν είχαν το όνομα Μέρστερς.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ σε τρία άλλα ωραία νησιά του ανατολικού Αιγαίου, τη Μυτιλήνη, τη Σάμο και την Ίακρια, βρίσκεται η Χίος. Αντιγράφει τη Μικρά Άσία, στη χερσόνησο της Έσθρας, από την οποία χωρίζεται μ' ένα στενό θαλάσσιος, που το περνά κανείς με βενζινόπλοιο σε λιγότερο από μία ώρα.

Η Χίος είναι ένα από τα μεγάλα ελληνικά νησιά και, μαζί με τα Ψαρά και τις Οίνουσες, έχει έκταση, που πλησιάζει τα 1000 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Παρίστανται από τα άρχαιότερα χρόνια, ήταν πάντα φημισμένη για τις φυσικές της ομορφιές, την εξυπνάδα των κατοίκων της και το εμπορικό τους δαιμόνιο. Οι Χιώτες έχουν αλλοιωθεί σε ολόκληρο τον κόσμο και όπου εγκαταστάθηκαν στο εξωτερικό, τμήσαν το ελληνικό όνομα, χωρίς να ξεχάσουν ποτέ και τον τόπο τους. Τα σχολεία, οι εκκλησίες, τα φιλανθρωπικά κατήματα, φέρουν όλα ονόματα, που θυμίζουν τους Χιώ-

πρώτους Έλληνες, ο Παναγιώτης Νικολάου, που μπόρεσε να μη στην τουρκική υπηρεσία ως διερμηνεύς της Πύλης και δημιουργήσει κατοίκιν την ισχυρότατη τάξη των Φαναριωτών του 17ου και 18ου αιώνα.

Δεν είναι όμως μόνο η ευφύια, που χαρακτηρίζει τους κατοίκους της Χίου, αλλά και μία φυσική λεπτότητα και ευγένεια, μία προσχαρδιά διάθεση, που ανταποκρίνεται θαυμάσια στο μικρόβιο και ανθυμμένο νησί τους. Όλοι οι περιηγητές, που έγραψαν για τη Χίο, μιλούν με θαυμασμό για τη γοητεία, που εξασκήνισε ο λαός της στον ξένο επισκέπτη. Ένας από τους παλαιότερους περιηγητές, ο Νικολάου, που την επισκέφθηκε το 1552, γράφει, ότι: «Σε κανένα άλλο μέρος δεν είδαμε ένα λαό τόσο αξιολύπητο και τόσο πολιτισμένο, που ζητάει με την τιμιότητα του να χειρίσει τη συμπαθεία του ξένου, όσο στη Χίο». Τα ίδια γράφουν και οι άλλοι ταξιδιώτες, που γνώρισαν, σε παλαιότερα και

εκεί από τους Τούρκους (1823), κατεστράφησαν τα τρία τέταρτα του πληθυσμού της Χίου. Το άλλο τέταρτο αναγκάστηκε να ζητήσει καταφύγιο και καινούργια πατρίδα σε άλλα μέρη, ελληνικά και ξένα.

Στους ξενιτεμένους αυτούς Χιώτες οφείλεται η μεγάλη ανάπτυξη της Σόρας, τον περασμένο αιώνα, του Πειραιά, όταν βρισκόταν στα πρόδια του βήματα, και των ελληνικών παροικιών του Λονδίνου, της Μασσαλίας, της Όδης, της Άλεξανδρείας και της Τεργέστης.

Μία δεύτερη καταστροφή, αυτή τη φορά σιπτιών και ινιμειών, επέστη η Χίο το 1881, από τους σειμούς. Τότε καταστράφηκε η πρωτεύουσα του νησιού, η Χώρα, που ήταν φημισμένη για το εμπορικό της λιμάνι και τα ωραία κτίριά της. Την ονομάζαν «Γενόβα της Ανατολής» και εξακουμένοι Ιταλοί αρχιτέκτονες και ζωγράφοι είχαν φτιάξει τα άρχοντικά της.

Από τα ινιμεία και τα άρχοντά της Χίου του 17ου και 18ου αιώνα, δε σώζεται σήμερα σχεδόν τίποτα. Ωστόσο και η καινούργια πολιτεία δεν ύστερει σε κτίρια, σε

Αποψη του κεντρικού λιμένος της Χίου.

Χίος -

Και τα έξη νησιά... των Οίνουσών

τες δωρητές τους. Μερικοί απ' αυτούς, όπως ο Συγγρός, ο Δρομοκαΐτης και άλλοι, έγιναν και μεγάλοι έθνικοί ευεργέτες.

Αλλά και στην πνευματική ζωή της νεώτερης Ελλάδας, η Χίος έχει προσφέρει πολλά με τον Αδαμάντιο Κοραή, τον Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο, τον Αρμένι, τους Πασιπάηδες, τον Ψηάδη, τους Αρμένιους. Θα πρέπει ακόμη να σημειώσουμε πως Χιώτες ήταν ο

νεώτερος χρόνιος, το ωραίο αυτό νησί, όπου, κατά την έκφραση ενός απ' αυτούς, «όλα γελούν, ακόμη κι' οι πέτρες!».

Από την εποχή του Όμηρου, που στη Χίο ποσοτογραφούνταν τους άθλους του Αχιλλέα και τις περιπλανήσεις του Οδυσσέα, ως σήμερα, το μικρόβιο νησί κρατείσε τον ελληνικό του χαρακτήρα. Στην Έλληνική Επανάσταση, με τις τρομερές σφαγές, που έγιναν

Το μνημείο του Αφρατού Ναυτη, στημένο μέσα στη θάλασσα, στο χωριό Βροντάδος της Χίου.

Ψαρά

εκκλησίες, σε δούλους και σε πλατείες. Το Βουνάκι, η κεντρική πλατεία της Χίου, έχει γραφικότητα και ομορφιά, με το μεγάλο δημοτικό κήπο και τα γύρω κτίρια (Χιαζό Μουσείο, Δημαρχία, Δικαστικό Μέγαρο, Ναύ Άγιου Ιακώβου), που τη στολίζουν.

Στη μέση του Δημοτικού Κήπου προβάλλει, πάνω σε μαρμαρίνο βάθος, το μπρούντινιο άγαλμα του Κωνσταντίνου Κανάρη, του πιο πολυήτη. Και πιο πάνω, ανάμεσα σε δέντρα, βλέπουμε ένα μνημείο από τετράγωνο μάρμαρο. Στήθηκε στα 1936, για να θυμίζει τους ήρωες, που θυσίαστηκαν για την πατρίδα. Στο μνημείο αυτό διαβάζουμε το ωραίο επίγραμμα του Κωστή Παλαμά:

«Ελλάδα για σέ Μάνα
στη γη της Χίου
στεφάνι μας ή Δόξα
του Μαρτυρίου».

Εκτός από τη Χώρα, υπάρχουν κι' άλλες πολιτείες στο νησί, το Πυργί, ο Βροντάδος, τα Καράμυλα, που παρουσιάζουν εξαιρετικό ενδιαφέρον. Ίσχυουν ακόμη παλιά μοναστήρια με βυζαντινές τοιχογραφίες και κειμήλια, καθώς και πολλά άλλα αξιοθέατα και ιστορικού ενδιαφέροντος μέρη, όπως η Πέτρα που Όμηρου, πάνω στην οποία, κατά την παράδοση, ανέβαινε ο Όμηρος και δίδασκε τις οραφιδές στους μαθητές του. Βρίγιο όμως, που κυρίως γοητεύει τον επισκέπτη της Χίου, είναι η υπαυθός της. Μόνο για τον Κάμπο της Χίου αξίζει ένα ταξίδι ως το ωραίο νησί. Είναι μία γόνιμη και άπλοχορη πεδιάδα, με θαυμασία άνθοκηπα, από λεμονιές, πορτοκαλιές και αμυγδαλιές, που μοσκοβολούν την άνοιξη τόσο, ώστε, όταν το βασίλει πλησιάζει στη Χίο, να έρχονται, από τα άνοχτά άχμα του πελάγου, οι εωδιές του Κάμπου.

Στο νότιο μέρος του νησιού βρισκονται τα είκοσι τέσσερα Μαστιχομησιά, που βγάζουν την εξακουμένη μαστίχα, μοναδική στον κόσμο και περιζήτητη στα παλιά χρόνια. Η μαστίχα ήταν άλλοτε η μεγάλη πλουτοφόρος πηγή του

νησιού. Γενοβέζοι, Βενετιάνοι και άλλοι ξένοι, προσπάθησαν, στα παλιά χρόνια, να πάρουν τη Χίο, για να βάλουν χέρι στο πολύτιμο προϊόν της. Την εποχή της Τουρκοκρατίας, η μαστίχα της Χίου άνηκε προνομιακά στη μητέρα του σουλτάνου, τη Βαλντή Χαουίμ, που τη χρησιμοποιούσε κυρίως για το σουλτανικό χαρμί. Κι' αν κανένας Χιώτης δεν παρουσίαζε όλη την εσοδεία του στους άπεσταλμένους της Βαλντή, του δημευαν την περιουσία και τον έβαζαν στη κάτεργα των πλοίων, από τα όποια σπάνια έβγαινε ξωνανός.

Στα αξιοθέατα της Χίου, ήταν άλλοτε και η τοποθεσία του Σηφι, που κάθε Καθαρά Δευτέρα μαζεύονταν οι νιόντες με τα μεταξωτά τους και χορεύαν. Σήμερα έχει απομείνει μόνο η ανάμνηση και το λαϊκό τραγούδι:

«Πάμεν στο Σήφι
που χορεύ' ή νύφη».

Στα βορειοδυτικά της Χίου, σ' απόσταση έννεα μιλίων από τον Κάβο-Μελανό, βρίσκεται το νησί των Ψαρών. Η απόσταση όμως των Ψαρών από τη λιμάν της Χίου, είναι περίπου 45 μίλια. Τα Ψαρά είναι ένα βραχώδες, δρι-

νό και άγονο, με έκτασι 50 τετραγωνικών χιλιομέτρων και με πληθυσμό, που δε φτάνει τους 1000 κατοίκους. Σ' ολόκληρο το νησί υπάρχει μονάχα ένα χωριό, τα Ψαρά, που είναι χτισμένο κοντά στο παλιό κάστρο, που το τιναζαν στον αέρα οι Ψαριανοί, στο διάστημα της Έλληνικής Επανάστασης (1824), για να μη παραδοθούν στους Τούρκους. Το χωριό κάρκε τότε ολόκληρο και δεν έμεινε κανείς, παρά μονάχα η δόξα, ανάμεσα στα καπνισμένα έρεϊα, καθώς γράφει ο Σολωμός:

«Στών Ψαρών την δόλμανη
(ράχη)
περπατώντας ή Δόξα μονάχη
μελετά τα λαμποπαλληκάκια
και στην κόμη στεφάνι φορεί
γνωμένο από λίγα χοστάρια
πύχουν μείνει στην έρημη γή...»

Όσοι σώθηκαν από την καταστροφή των Ψαρών, πήγαν στη νήσο Εύβοια και έζησαν, κοντά στην άκρη Ερέτρια, τα Νέα Ψαρά. Στο νησί εγκαταστάθηκαν, μετά την Επανάσταση, κατοίκι της Χίου και ιδίως από το χωριό Καράμυλα. Αυτοί αποτελέσανε το νεότερο πληθυσμό των Ψαρών, που αποτελείται από γεωργούς, κτηνοκόφους και ψαράδες. Ότιόσο, στα προεπαναστατικά χρόνια, οι Ψαριανοί σπινδόναν για άπλοχορη ναπητικό και το μικρό νησί τους έδωσε στον Άγωνα της Ελευθερίας, μαζί με την Τδρα και τις Σπέτσες, τα πολεμικά πλοία του αγωνιζομένου Έθνους.

«Η ανηψούλα μου αδιαθέτουμε... Έοθα όμως να πάμε μαζί στον κινηματογράφο!...»

Μία μαρμαρίνη πλάκα, στημένη στην πλατεία των Ψαρών, που είναι κοντά στην προκυμαία, θυμίζει στους νεότερους τις θυσίες των Ψαριανών ήρωών. Και ύπηρεξαν πολλοί οι Ψαριανοί ήρωες, με τους θοηλικούς προπολίτες Κανάρη, Παπανικολή, Αποστολή, και άλλους.

Αφίνοντας το νησί αυτό των θοηλικών ήρωών του 21, δε ταξιδεύουμε προς την άλλη πλευρά της Χίου, τη βορειοανατολική. Έξη μικρά νησάκια, που βρισκονται στον προθάλο, που χωρίζει τη Χίο από τη Μικρά Άσία, αποτελούν το συμπλήρωμα των Οίνουσών. Όλα μαζί έχουν έκταση 20 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Απ' αυτά, κατοικείται μόνο το μεγαλύτερο, ή καθαυτό Οίνουσα ή Αιγινούσα. Σ' ένα άλλο, στο Νησί του Πασιά, υπάρχει μεγάλος φάρος.

Προτείνουμε στο συμπλέγμα τους είναι η Αιγινούσα, με δύο χιλιάδες κατοίκους, που έχει καλό και άγρονο λιμάνι. Είναι μία γραφική πολιτεία, χτισμένη άμφιθεατρικά, σε άνηφοριά. Έχει ωραία καθαρά σπιτία και γραφικούς δρόμους. Μαζί με τα σπιτία του χωριού προβάλλουν και τα μεγάλα των έμπορων. Γιατί η Οίνουσα έχει το προνόμιο να είναι πατρίδα πλοίων. Έλληνων έμπορών, εγκατεστημένων στην Αμερική και στην Άγγλια. Τα περισσότερα όμως από τα μεγάλα των έμπορων είναι κλειστά. Οι ιδιοκτήτες τους προτιμούν, όταν έρχονται το καλοκαίρι στην Ελλάδα, να μένουν στη Χίο, στη Χώρα, και στο γραφικότατο κόλπο της Ναυπλίου, όπου έχουν γήσις άλλα μέγαλα.

Όπως μαστιχιά και το δνομα της Οίνουσας, θα ήταν, από την άρχαιότητα, τόπος, που θα έβγαζε καλό κρασί. Και το προϊόν αυτό είναι το μόνο, που ευδοκίμει στο άγονο νησί. Στην καλλιέργεια μάλιστα του αμπελιού βοηθήσαν κι' οι Μικροασιατές ποσάφες, που κατοικούν στην Αιγινούσα, σε χωριστό συνοικισμό, και είναι ήτοις αμπελοφρονι. Οι άλλοι κάτοικοι, οι παλαιότεροι του νησιού, έορξαν την ποσάφη τους στη θάλασσα. Κι' έγιναν θαυμασίοι ναπητικοί. Το έμπορικό στολά τους κατοίκων του μικρού αυτού νησιού, που έχουν πάσει σήμερα και μη έξέχοντα θέσι στο δόρυ, έσοσάτρη, ήσση.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

15

είχε δεχθῇ τὴν πρότασί του νὰ τὸν ξεναγήσῃ.
— Ὅταν ὁμῶς ἐπέστρεψαν στὴν Ἀθήνα καὶ σταμάτησε αὐτὸς τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ κατεβῇ ἡ κοπέλλα, τῆς ἔδωσε τὸ χέρι σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα.
— Αὐριο σὶ ἐξῆ, τῆς εἶπε. Κυττάχτε νὰ μελετήσετε καλά...
Τῆς μιλοῦσε πάλι στὸν πληθυντικό. Τίποτε ἄλλο.

Η ΝΙΟΒΗ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΟΛΑ

Τὸ μυστικὸ τῆς τῆς θάραινε τὴν καρδιά. Ἄν τὸλεγε ὁμῶς στος γονεῖς τῆς, ἦταν σίγουρη πὼς θὰ τῆς ἀπαγορεύαν νὰ ξαναπάῃ γιὰ μάθημα σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ὅσα ἤθελε νὰ τὰ μαρτυρήσῃ ὅλα τοῦ Ἀλέξανδρου. Τὸ θετικὸ τοῦ μυαλοῦ, ὁ ἥρεμος χαρακτήρας του, ἦταν αὐτὸ πού χρειαζόταν σὲ μιά τέτοια περίπτωση. Αὐτὸς θὰ τῆς ἔδινε τὴν πιὸ σωστὴ συμβουλή. Ἀλλά, ἦταν ἀδύνατον νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ τὴν περιπέτειά της, χωρὶς νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ συγχρόνως, ὅτι δὲν ἔκανε δωρεὰν μάθημα κι' ὅτι τὰ χρήματα γιὰ τὰ μαθήματα τῆς τὰ εἶχε δώσει ὁ Θέμης.

Ἐνα βάρος ἀσκήτω τῆς πλάκωνε τὴν καρδιά. Ἔπεσε στὸ κρεβάτι τῆς κι' ἐνοίωσε ξαφνικὰ τὸ βάρος αὐτό, σὰν νὰ ἦταν κατὰ τὸ ὕψος, κατὰ τὴν ἐμπόδιζε ν' ἀνασάνῃ. Κι' ἀσφάνα, κατάλαβε πὼς ἦταν δυστυχισμένη. Ἔτσι, ξαφνικὰ, παράξενα, εἶχε ἕνα συναίσθημα, σὰν νὰ ἦταν δυστυχισμένη. Ποτέ δὲν εἶχε νιώσει ἕνα τέτοιο πράγμα. Τὸ σπῆτι τῆς ἦταν πάντα εὐτυχισμένο, γαλήνιο, ὁμορφο. Ἡ μόνη τῆς στενοχώρια ὡς τότε ἦταν τὰ οἰκονομικά, ἡ κούρασι τῆς μητέρας τῆς, τὸ πρόβλημα πού παρουσιαζόταν πολλές φορές πὼς νὰ γίνουν ὅλα μὲ τὸ μικρὸ μισθὸ τοῦ πατέρα. Αὐτὸ δὲ μὴν ἦταν δυστυχία. Δὲν στεροῦντο τ' ἀπαραίτητα. Ὅσο γιὰ τὰ παραπάνω, δὲν ἔδινε σημασία ἡ Νιόβη. Ζοῦσε στὸν ὠρεῖο τῆς κόσμου, στὸ χιμαϊρικὸ τῆς κόσμου. Κι' ἐκεῖ δὲν ἔπαιζε ρόλο οὔτε ἡ κοπέλλα, οὔτε ἡ διασκέδασι, οὔτε ἡ τροφή. Ὅταν καθόταν στὸ πιάνο τῆς, ἦταν καὶ πλούσια καὶ καλοντυμένη, κι' ἀπόλυτα εὐχарιστημένη. Ἡ μουσικὴ ἦταν τὸ βασίλειο ὅπου μποροῦσε νὰ γωθῇ, γιὰ νὰ ξεχάσῃ κάθε στενοχώρια.

Ἀπόψε, ὁμῶς, καθὼς ἔπεσε στὸ κρεβάτι τῆς, δὲν ἤρθαν νὰ τριγυρίσουν τὸ προσκεφάλὸ τῆς οἱ ἀγαπημένες τῆς μελωδίες καὶ ἁρμονίες. Ἀπόψε δὲν πέρασαν στὴν ψυχὴ τῆς, σὰν δεσφαιές, οἱ μουσικὲς φράσεις καὶ δὲν ὀρθώθηκαν καλλιτεχνικὰ προβλήματα, ὅπως ἄλλες φορές. Ἀπόψε, κατά-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

— Ἀκου πού σου λέω παιδί μου. ἔχω πείρα σὲ κάτι τέτοια... ὅπως τῆς Νουνοῦ μὲ ζάχαρι καὶ ὁμῶς δὴ πῇ τὸ Ναι.

λαβε πὼς τὸ μυστικὸ εἶναι μιά μεγάλη δυστυχία καὶ τὸ ψέμμα ἀκόμα μεγαλύτερη.
— Ἐμπλέξα σὲ ψευτιές. Σὲ ὅλους λέω ψέμματα. Κι' ἐτσι δὲ μπορῶ νὰ ὁμολογήσω σὲ κανένα τὴν ἀλήθεια.

Τὴ βασάνισε κάμποση ὥρα αὐτὴ ἡ σκέψι, ὥσπου ξαφνικὰ, ὁ νοῦς τῆς πῆγε στὸ Θέμη.
— Σ' αὐτὸν ὁμῶς μπορῶ νὰ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Πρέπει νὰ τοῦ πῶ ὅλα. Πρέπει...

Ἡ σκέψι αὐτὴν τὴν ἠσύχασε κάπως. Τῆς ἔστεινε τὴν καρδιά ἡ ἰδέα, πὼς αὐριο κιόλας θὰ μπορούσε νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα μὲ κάποιον, γι' αὐτὰ πού τὴν ἀπασχολοῦσαν.

Καὶ πραγματικὰ, τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε στὸ Ὁδείο, τὴν ὥρα πού ἦξερε πὼς θὰ βρισκόταν ἐκεῖ ὁ Θέμης.

— Ἦρθα, ἐπειδὴ πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω, τοῦ εἶπε σοβαρά.

Ἐκεῖνος ἀνησυχῆσε.

— Συμβαίνει τίποτα;

— Ναι, κάτι πρέπει νὰ σοῦ πῶ.

Κατέβηκαν μαζὶ στὸ δρόμο κι' ἐκεῖ, περπατώντας, τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα ἡ Νιόβη.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ σκοτεινίστηκε. Τὴν πρώτη στιγμὴ φάνηκε νὰ γίνετα ἔξω φρενῶν.

— Τὸν ἀτίμο! ψιθύρισε, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δόντια τῆς. Ἦρθε στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ δράσῃ.
— Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω, Θέμη, ψιθύρισε δυστυχισμένη ἡ κοπελλίσσα.
— Νὰ μὴ ξαναπατήσῃς. Ἀφισέ του.

— Κι' ὁ διαγωνισμός; Ἄν δὲν

ξαναπατήσω, θὰ τοῦ κακοφανῇ. Σίγουρα θὰ τοῦ κακοφανῇ... Καὶ θὰ μὲ χτυπήσῃ στὸ διαγωνισμό.

— Νομίζεις, πὼς ἂν κάνῃς ὅλα αὐτὰ τὰ μαθήματα μαζὶ του, θὰ σοῦ συγχωρήσῃ πού δὲν δέχτηκες τίς ἐρωτικές του προτάσεις;

— Δὲν ξέρω ἂν τᾶλεγε σοβαρά ὅλα αὐτά.

— Καὶ μένα μοῦ φαίνεται παρὰ ἔξω.

— Κι' ὁμῶς, δὲν φαίνονταν νὰ λέῃ λόγια στὸ αέρα. Φαίνεται ὅτι... νὰ, ὅτι μ' ἀγάπησε.

Κατὶ στὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς κοπελλίσσας ἔδειξε πὼς ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν κολάκευε. Κατὶ στὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς, ἔδειξε πὼς δὲν τὴν εἶχε ἀποτροπιάσει αὐτὴ ἡ ἱστορία, ὅσο ἀποτροπιάζε τὸν νεαρό.

Τὸ παρατήρησε ὁ Θέμης κι' ἔγινε πάλι ἔξω φρενῶν.

— Κολακεύτηκες! τῆς εἶπε, κυττάζοντάς τὴν στὰ μάτια.

— Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου!

— Σὲ καταλαβαίνω. Τὸ θεωρεῖς πολὺ τιμητικό. Ἔρεις ὁμῶς, τί σοῦ προτείνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Νὰ γίνῃς φιλενάδα του.

Νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς, νὰ σ' ἔχη φιλενάδα του κάμποσον καιρὸ... νὰ σὲ λανσάρῃ, φυσικὰ, καὶ μιά καλὴ πρώτα νὰ σὲ θαρεθῇ...

Ὁ Θυμὸς τοῦ Θέμη τὴν πεισμάτωσε.

— Πάντως, θὰ ἔχω κάνει καριέρα ὅταν μὲ θαρεθῇ, τοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ σκέπτεται τὰ λόγια τῆς, ἰσα-ἰσα γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ.

Τὰ μάτια τοῦ σπίθισαν ἄσχημα.

— Λοιπόν, τί κάθεται; Τὸ ἀπόγευμα πού θὰ πᾶς γιὰ τὸ μά-

θημα, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τοῦ χαμογελάσῃς...

Ἡ Νιόβη γέλασε. Ὁ θυμὸς τῆς εἶχε κιόλας πέσει.

— Δὲν μ' ἀρέσει, ἀποκρίθηκε παιχνιδιάρικα. Δυστυχῶς δὲν μ' ἀρέσει.

Ὁ Θέμης σοβαρεύτηκε.

— Νιόβη, ξέρεις τί βλέπω; Ὅτι δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο νὰ φθάσῃ κανεὶς χωρὶς ἀβάρεις, χωρὶς πολλές ἀβάρεις.

Σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς ἡ κοπέλλα.

— Κι' ὁμῶς θὰ φθάσουμε, φώναξε μὲ ὑπερφάνεια. Ὅσα τὸ δῆς, Θέμη, ὅτι θὰ φθάσουμε.

Ὅσα πᾶς γιὰ μάθημα ἀπόψε;

— Φυσικὰ, τοῦχω προπληρώσει τὸ μάθημα... Ὅπωςδὴποτε εἶναι τὸ τελευταῖο.

— Γιατί, Νιόβη;

Τὸν κύτταξε παραξενημένη.

— Δὲν ξέρεις; Δὲν ἔχω χρήματα γιὰ ἄλλα μαθήματα.

Ἐβγαλε τὸ πορτοφόλι τοῦ ὁ Θέμης. Ἡ κοπέλλα τὸν κύτταξε τρομαγμένη.

Περίμενε τί θάκανε, παρακολουθοῦσε τίς κινήσεις του.

— ἔχω λεφτὰ γιὰ ἄλλο ἕνα μάθημα, τῆς εἶπε, καὶ τῆς ἔδωσε στὸ χέρι ἕνα πεντακοσιδράκιο.

Ἡ Νιόβη πήδησε:

— Γι' αὐτὸ, Θέμη. Αὐτὸ ὄχι...

Ποτέ!

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

— Γιατί δὲν τὸ παίρνεις τὸ πεντακοσιδράκιο;

— Σοβαρὰ μὲ ρωτᾷς, Θέμη; Δὲν καταλαβαίνεις, ὅτι μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ δεχθῶ πιά;

— Γιατί δέχτηκες τὸ χιλιά-

ρικο;

— Τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν...

— Γιὰ... νὰ, γιὰ νὰ πᾶω πάλι, γιὰ νὰ κάνω κι' ἄλλο ἕνα μάθημα κι' ἄλλα δυὸ μαθήματα...

Τώρα ὁμῶς, εἶναι ἀδύνατον.

— Ἄν ἀναλαμβάνω ὁ Ἀλέξανδρος νὰ σοῦ πληρώσῃ ὅλα τὰ μαθήματα, θὰ δεχόσουν;

— Ποτέ!

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω, ὅτι θὰ δεχόσουν, τῆς εἶπε μὲ πονηρία.

Ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω, θὰ δεχόσουν.

— Πῶς τὸ λὲς αὐτό; Γιατί θὰ δεχόμουν ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο;

— Ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι πλούσιος, πρόσφερε ὁ νεαρὸς βιολίστης μὲ κακία...

Νὰ, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι πλούσιος.

Ἡ Νιόβη δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς. Τὰ λόγια τοῦ Θέμη τὴν ἔδωσαν σὲ σκέψεις.

— Λοιπόν, ναί, πρόσφερε μὲ εὐλκρινεῖα. ἔχεις δίκιο, Θέμη.

Ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο, θὰ δεχόμουν, ἐπειδὴ θὰ ἤξερα ὅτι δὲν θὰ μούδινε ἀπὸ τὸ ὑστέρημα τοῦ.

Μ' ἐσένα ἀλλάζει τὸ πράγμα.

Ἐσφίξε ὁ Θέμης τὴ γροθιά του...

Λοιπόν, ἄκου, Νιόβη! Τὰ χρήματα γιὰ τὰ μαθήματα θὰ τὰ πάρῃς ἀπὸ μένα κι' ὄχι ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο, τ' ἀκούς;

— Πῶς μοῦ μιλάς σ' αὐτὸν τὸν τόνο; διαμρτυρήθηκε ἡ κοπέλλα. Νὰ σ' ἀκούω κανεὶς, θὰ νομίζε πὼς ἔχεις δικαιώματα.

— Τὰ χρήματα θὰ στὰ δώσω ἐγὼ τῆς εἰσάγε, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ λόγια τῆς.

— Θέμη... δὲ μπορῶ, δὲν εἶναι δυνατόν. Ἀπὸ πού θὰ τὰ βρῇς ἐσύ;

— Τί σὲ νοιάζει;

— Πῶς δὲ μὲ νοιάζει; τοῦ ἀποκρίθηκε αὐστηρά. Αὐτὸ δὲ ἔλειπε νὰ μὴ μὲ νοιάξῃ.

— Μὰ, ἔχασες κιόλας; φώναξε ὁ Θέμης μὲ φωνὴ ἀπελπισμένη. Γιατί ξεχνᾷς τὰ λόγια μου; Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι ἐργάζομαι σὲ κάποιο νυκτερινὸ κέντρο;

— Σὲ ποῖο νυκτερινὸ κέντρο;

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, τῆς ἀποκρίθηκε μωτρωμένος. Δὲν ἐνδιαφέρει κανένα.

— Ἐμένα μ' ἐνδιαφέρει, Θέμη. Ὁσῶτα νὰ ξέρω πὼς κερδίζεις αὐτὰ τὰ χρήματα.

— Εἶμαι πρῶτο βιολί σ' αὐτὸ τὸ κέντρο. Ἀμεῖβομαι ἀρκετὰ καλά. Πάντως, νὰ τὸ ξέρῃς, ὅτι δὲν μοῦ εἶναι τόσο δυσάρεστο νὰ παίζω σ' αὐτὸ τὸ κέντρο.

— Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω! τοῦ ἀποκρίθηκε κοφτὰ. Κιὰ μὴ στενοχωρεῖ ἡ σκέψι ὅτι χάνεις ὥρες γιὰ ἑλαφρά μουσικῇ. Φοβάμαι μὴ χαλάσῃ τὸ παίξιμό σου.

— Μὴ σὲ νοιάξῃ.

Φάνηκε νὰ διατάξῃ ἡ κοπέλλα.

Ἦταν φανερό πὼς μέσα τῆς γινόταν μὴ μάχη.

— Τί λὲς, Θέμη; πέταξε ἐπὶ τέλους. Ἄν τὰ πούμε στὸν Ἀλέξανδρο; Νὰ τοῦ τὰ μαρτυρήσουμε ὅλα...

— Τρελλάθηκες;

— Μὰ, ἀκούσε, Θέμη. Νοιώθω πὼς ἔχομε γίνει μιά ψυχὴ, ὁ Ἀλέξανδρος, ἐσύ κι' ἐγὼ. Γιατὶ νὰ τὸν κρατήσουμε μακριὰ ἀπὸ τὸ μουσικὸ;

— Δὲ θέλω, εἶπε κοφτὰ ὁ νεαρὸς βιολίστης. Ἐγὼ αὐτὰ τὰ χρήματα γιὰ τὰ μαθήματα, σταδῶσα καὶ στὰ δίνω, ἐπειδὴ μουκανὴ εὐχαρίστησι νὰ στὰ δώσω.

— Ὅσα πᾶς καὶ σήμερα, εἶπε ἡ κοπέλλα. Ἀλλά... ἀλλὰ δὲν θέλω, δὲν χρειάζομαι ἄλλα μαθήματα.

— Ὅσα πᾶς νὰ κάνῃς ὅλα τὰ μαθήματα! φώναξε ὁ Θέμης. Ἀκούς, Νιόβη; Ὅλα τὰ μαθήματα, γιὰ νὰ δοῦμὶ τί μπορεῖ νὰ σοῦ μάθῃ, τί μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Σήκωσε τοὺς ὤμους τῆς, μὲ μιά κίνησι γεμάτη ἀπογοήτευσι. Κι' αὐτὴ δὲν θάρερε νὰ πῇ, γιατί ξαφνικὰ, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς βρισκόταν σ' ἕνα ὠκεανό, μέσα σὲ μιά δαρκούλα.

— Λοιπόν! ἔκανε ὁ Θέμης διασπαστικός. Πρέπει νὰ σ' ἀφίσω, Νιόβη. ἔχω πρόβα...

— Πού;

— Στὸ κέντρο, ἔκανε αὐτὸς χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Κάνετε πρόβες κι' ἐκεῖ;

— Ναι... Ἀλλά, Νιόβη, δὲ θέλω νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς ὅτι παίζω σ' αὐτὸ τὸ κέντρο.

— Ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ τὸ πῶ...

— Καλὰ, τὸ ξέρω. Τώρα λοιπόν σ' ἀφίω. Τὸ βράδυ, θέλεις νὰ σὲ περιμένω στὴ στάσι, νὰ μοῦ πῇς τὰ νέα;

— Ὅσα περιμένῃ κι' ὁ Ἀλέξανδρος! ἔκανε ἡ κοπέλλα θλιμμένη. Μιά σκιά πέρασε στὸ πρόσωπο τοῦ Θέμη.

— Ναι, ἔτσι εἶχαμε κανονίσει. Καλὰ, θὰ βρεθῇ τρόπος νὰ

Ἐπιμάρωσι βίχου

ΦΩΤΙΕΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΣ...

Πρὸ πολλοῦ ἔχουν ἀρχίσει ζωορὲς ἐτοιμασίες, γιὰ νὰ γίνουνε κι' ἐφέτος θουλικὲς «κυροδοσίες», πού σὲ ξένους καὶ σὲ ντόπιους συγχρηστήσεις θὰ σκοοπίσουν καὶ τοῦ τουρισμοῦ οἱ «κάσες» παραδάκι θὰ τσιμπήσουν!

Ἄλλ' ἐντύπωσι μεγάλη δὲ θὰ κάνουνε, θαροῶ, γιατί ζοῦμε, φιλιτατοῖ μου, σ' ἕναν ἄθλιο καιρὸ, πού μὲ «ἀχ» καὶ «ῥαχ» κυττάμε καὶ τ' ἀονία καὶ τὰ μανάρια κι' ἔχουμε ὅλοι μας, ἐν γένει, συνεχῆ... «ἀναστενάρια»!

ΠΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Τὸ κοινὸν πληροφορεῖται, μὲ βαθύτατὴ του λύπη, ὅτι ἡ ζάχαρη θ' ἀρχίσῃ, σὲ λιγὰν, μὰ μᾶς λείπει καὶ προσπάθεια, βεβαίως, ἂν δὲν γίνῃ σωδωρὴ, τῆς ζαχαρώσεως ἡ ἀξία θάναν λιαν... ἀλμυρὴ!

Ἔτσι λένε ὠριμένοι ἀπὸ τοὺς ζαχαρεμπόρους καὶ μὲ... πίκρες μᾶς ποτίζουν τακτικὰ τοὺς ταλαιπώρους, γιατί βλέπουμε ἀρμυδιῶνα, πού καμιά δὲ βάζουν ἔννοια καὶ, στὴν κυριολεξία, δὲν χαλῶν τὴν «ζαχαρένια»!

«ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΑΚΑΡΩΝ»

Στὶς σελίδες τῶν ἐντύπων εἶδε ὁ κόσμος κεχηνῶς, ὅτι εἰς δίκην παρεπέμφθη ἕνας κάποιος Ζωντανός, πού ἐπὶ τοῖς φαρμάκι τὴν κυρά του τὴν καυμένη καὶ ζητοῦσε νὰ τὴν στείλῃ γιὰ τὸν Ἀδὴ συστημένη!

Κι' εἶνε, ὄντως, τέτοια ποᾶσι γιὰ νὰ σοῦ σαλέψῃ ὁ νοῦς καὶ νὰ πῇς γεμάτος πίκρα καὶ μὲ δυὸ κουτέντες ντρίστες, πὼς ἂν βγάλῃ αὐτὸς ὁ τόπος κι' ἄλλους τέτοιους... Ζωντανούς, τότε οἱ πλείστοι τῶν Ἑλλήνων θὰ βρεθοῦν... μακαρίτες!

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΘΟΟΙ

Πλὴν τῶν ἄλλων συνεδρίων τῶν συγνῶν καὶ διεθνῶν, πού συνέρονται, προσφάτως, εἰς τὸ Ἀσπὸν τὸ κλεινόν, ἐτοιμάζεται, ὅπως λένε, νὰ συνέλθῃ τὴν λιγὰν καὶ συνέδριο μεγάλο, σχετικὸ μὲ τὸ βαυδάκι!

Περὶ βάρδακος, τουτέστιν, εἰδικὸι θὰ μᾶς μιλήσουν καὶ ἀσυνκίνητος θὰ μείνῃ ὁ κοσμάκης ἐμφανῶς, γιατί αὐτοὺς θέλει τὸ θέμα τῶν ρημάτων νὰ μᾶς λύσουν, πού ὁ Ἑλλήν τ' ὀνομάζει «μπαμπακόσπορο» κοινῶς!

ΠΤΗΝΑ... ΑΡΠΑΚΤΙΚΑ

Συνελήφθη κι' ἄλλη σπεῖρα νεαρῶν λαποδυνῶν, πού ἐομάζετο τὰ σπῆτια προσεστειῶν ἀκοιτῶν καὶ καθ' ὅλην τὴν τῆς τῆς ὁδοῦν ἡ λαμπρὰ ἐκείνη σπεῖρα, εἶχε ἐκλέξει κάποιον Σπῆνον γι' ἀρχηγὸν τῆς καὶ φροστήρα.

Ἡ δραστηριότητά της ἀνεκότη ἀδόξως ὅμως, γιατί ἀγρυπνὸς συμβαίνει νᾶναι, πάντοτε, ὁ νόμος καὶ τοῦ Σπῆνον ἡ παρέα, ὅπως εἶναι φυσικόν, γιὰ καιρὸ θὰ παραμείνῃ στὸ... κλονεῖ τῶν φυλακῶν!

ΔΔΙΚΟΣ ΚΟΠΟΣ

Νέα θάχουμε «πορεία» τῶν ὑπομηχανικῶν καὶ νεώτερον ἀγῶνα συνεχῇ κι' ἐντατικόν, γιατί οὐδεὶς τὰ δικάει τοὺς τὰ αἰτήματα τὰ λύνει καὶ κοντεύουν, ὅπως πάνε, νὰ βρεθοῦν στὴ ναφθαλίνη!

Μὰ ξανὰ θὰ πᾶν χαμένος τῆς «πορείας» τῶν ὁ κόπος γιατί ἀπὸ «μηχανιλίκι» δὲν ὀρθᾶν αὐτοὺς ὁ τόπος, ἀφοῦ στὶς δικεὶς μας μέρες, τίς πεζὲς καὶ ἀπαινεῖς, «μπίζνες» κάνουνε οἱ πάντες κι' ὅλοι «στήγουν...μηχανές»!

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΕΣ

Ἐτοιμάζεται κι' ἡ τάξι τῶν σιδηροδρομικῶν νὰ κατέβῃ, ἀνυπερθέτως, εἰς ἀγῶνα ἀπεργιακόν, γιατί, λέει, ὅτι ἀπεδείχθη κι' εἶναι, μᾶλλον, φῶς φανῶν, πὼς τὴν αὐξήσι μισθῶν τῆς κάθε ἀρμόδος... τραινάσει!

Ὁ ἀπεργήσουν, ἐν ὀλίγοις κι' οἱ σιδηροδρομικοὶ καὶ μποροῦν, κατόπιν τούτου, νὰ σοῦ πουνε μουικοί, ὅτι τὸ ἀπεργονίαν πανταχοῦ παῖνε καὶ δίνει καὶ κοντεύει ἡ ἀπεργία, τοῦ... σνομού, πλέον, νὰ γίνῃ!

ΘΕΑΜΑΤΑ...

Στὴν πρωτεύουσα, σὰ πείρι καὶ σ' ὀλόκληρη τὴ γῶρα, τὰ ποικίλα πανηγύρια ἔχουν πάρει, αἰσιῶς, φόρα καὶ, σχεδόν, οὔτε μιά μέρα δὲν κυλά δὲν περνᾷ, δίχως «φιέστες» πανηγύρια καὶ θεάματα τερπνά...

Πανηγύρεις ἀναγγέλλουν κομποπόλεις καὶ γωσιὰ, ὁργανώσεις, σωματεῖα καὶ σχολεῖα καὶ μοναστήρια καὶ ὁ σῶφρον Ἑλλήν βλέπει μὲ κοσὰ πολλὰ βασεῖα, ὅτι ἡ γῶρα μας κοντεύει νᾶναι γιὰ τὰ... «πανηγύρια»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

μοῦ πῇς κ

τεβάζει την τέχνη του, να τη σύρει στο υπόγειο νυκτερινό κέντρο.

Όταν της έδωσε το χιλιάρικο, ένοιωσε μία τόσο έντονη ευτυχία, που την άλλη βραδιά, το κέντρο του φάνηκε πως είχε όμορφη ημερίδα.

Απόψε όμως, κατέβηκε τα μαρμαρίνα σκαλοπάτια του νυκτερινού κέντρου άκεφα. Είχε πάρει προκαταβολή για να πληρώσει της Νιόβης άλλο ένα μάθημα. Δε μπορούσε όμως να τραβήξει άλλο το σχοινί. Δεν επρόκειτο να του δώσουν κιόλας άλλη προκαταβολή. Οι σκέψεις του ήταν πικρές.

— Άν δεν έχω εγώ χρήματα, θα καταφέρω να της τα δώσω; — Αλέξανδρος. Τόχει βάλει τόσο στην καρδιά της να πάρη το βραβείο στο διαγωνισμό, που με τσους τρόπους θα καταφέρει να της δώση ο Αλέξανδρος χρήματα.

Ένοιωσε ένα δάγκωμα της ζήλειας σουβλερό στην καρδιά του.

Η αγάπη του για τη νεαρή πιανίστα ήρθε πρώτα με τη ζήλεια. Άν δεν υπήρχε ο Αλέξανδρος, αν δεν φοβόταν πως εκείνος, με την οικονομική του ανασί, θα τον υποσκελίσει, ίσως να μην καταλάβαινε ότι την αγαπούσε, ή τουλάχιστον, πόσο την αγαπούσε. Τώρα όμως, καθώς κατέβαινε τα σκαλιά πουφερναν στο υπόγειο κέντρο, ένοιωσε μέσα του ένα τέτοιο πόθο να κατακτήσει αυτή την κοπέλα, που σαν να τον πόνεσε κάτι, σαν να ήταν η αγάπη ένα άγκάθι φαρμακερό, που του τρυπούσε την καρδιά.

Καλησπέρα, του είπε ο διευθυντής, παραξενεμένος από το ύφος του. Τι τρέχει, Θέμη; Σαν άκεφος μάς έρχεσαι απόψε.

Ο νεαρός βιολίστας σουφρώσε τα φρύδια του και χωρίς ν' απαντήσει, άνοιξε τη θήκη του βιολιού του. Ο διευθυντής τον κύτταξε παραξενεμένος. Ήταν ένας περίεργος τύπος αυτός ο άνθρωπος, ο Μπάμπης Λέντης, ο διευθυντής του κοσμικού, αλλά υποπυτο κέντρου «Το Μυστικό». Καμιά πεινηταριά έτών, κοντός, χοντρός, πελιδνός, φαίνονταν εκ πρώτης όψεως ένας άποικιστικός άνθρωπος. Όταν έβλεπε κανείς όμως από κοντά, άναίκα λυπτε κάτι ώρα στο φεγγαρίσιο πρόσωπό του. Τα δόντια του ήταν νεανικά, γερά, το τιμα του είχε μια ζωώδη ομορφιά, που τον έκανε κάπως ευχάριστο, και το φέρσιμό του ήταν επίσης παράξενο. Τη μία στιγμή μπορούσε να είναι πολύ δασυνισμένος και την άλλη ευγενικός, όσο δεν παίρνει άλλο.

Ο Θέμης δεν τον χώνεψε. Τον περιφρονούσε με όλη του την καρδιά. Καλλιτέχνης αυτός, από την κορφή ως τα νύχια, δε μπορούσε να καταλάβει πως ήταν δυνατόν ένας άνθρωπος στην ηλικία του Μπάμπη Λέντη, να θέλη να θησαυρίσει με τόσο άσχημα μέσα.

Ο Λέντης παρακολουθούσε το νεαρό βιολίστα, με τα μαύρα, διατεταστικά του μάτια. Ήταν φανερό ότι τον μελετούσε. Ή παρακολουθούσε αυτή νευρίαζε το Θέμη, που πήρε το βιολί του, γύρισε την πλάτη στο διευθυντή και με δάκτυλα νευρικά, έκανε μερικές τρίπλες απάνω στις χορδές. Το κέντρο ήταν ακόμα σχεδόν έρημο. Έτσι είχε την αξίωση ο Λέντης, οι μουσικοί νάρχωνται πάντα πολύ νωρίς. Απόψε είχε φθάσει πρώτος ο Θέμης.

Τι τρέχει; Μπορείς να μου πής τι τρέχει; Η φωνή του διευθυντή ήταν φιλική, πιο φιλική από άλλες φορές.

Γύρισε ο Θέμης απότομα, με κούττα έτσι; Μά... μου φαίνεται παράξενο απόψε. Κι' έπειτα; Τι σχέση έχει αυτό με τη δουλειά μου; Χαμογέλασε ειρωνικά ο Μπάμπης Λέντης και δάγκωσε τα χείλη του με μία μαγγική γκριμάτσα, νεανική. Θέμη... ξέρεις, είκοσι χρόνια διευθύνω κέντρα... Όχι αυτό βέβαια, αλλά διάφορα κέντρα... Και; Τον εξενείριζε απόψε ο διευθυντής του. Δεν θάθε να πη, που ήθελε να καταλήξει. Καί... μπορώ να καυχθώ ότι έμαθα κάτι. Ξέρω να ψυχολογώ τους ανθρώπους. Όρα! Άν μπορείτε να κερδίσετε λεπτά μ' αυτό τον τρόπο...

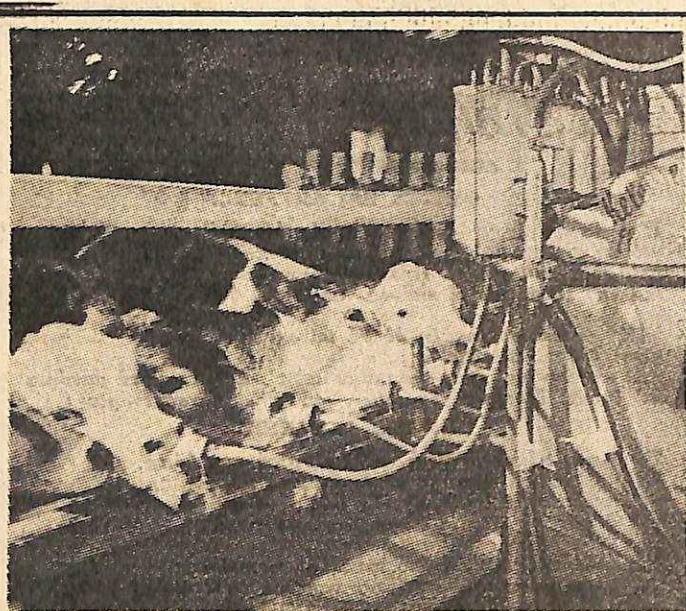
Χιλιάδες νέοι έγιναν, μα και ηλικιωμένοι, αυτές τις μέρες βρίσκονται κατενθουσιασμένοι, διότι στο πρωτάθλημα το ποδοσφαιρικό θα προστεθ το Κύπελλο το Μεσογειακό με ποδοσφαιρικότα Γαλλίας, Ιταλίας και με κλωστοβόλματα μεγάλης ποικιλίας!

Για του φούτ μπάλ τα ντράβαλα και τα πολλά τερτίπια, πρεμούρες δοκιμάζουν, χαρές και καρδιοχτύπια και με την αγωνία τους την πράγματι μεγάλη τους, τους τρώει το πορτοφόλι τους, καθώς το κεφάλι τους, διότι πεινιτόφραγκα θα σκάνε στα ταμεία και θα τραβάνε, πλείστοι τους, για τα... νοσοκομεία!

Εγώ, πάντως μεκρήδες μου, τους κλάω κατά βάθος, γι' αυτό το αλκολικοί τους και του φουτμπαλ το πάθος, διότι παζαρεύονται με πρόσωπα μυστήρια, για τα μαυραγορίτικα, συνήθεια, εισητήρια και στο σημείο φτάνουν συχνά οι καμφορί, νό τρώνε, Κυριακάτικα... κουλούρι και τυρί!

Πανετυχή την τάξη μας την θεωρώ, (τέλει, γιατί έμας για κύπελλα παρόμοια δε μας (μυέλει, αλλά σπρωνόμαστε όλοι μας σε κάθε τα- (δερνουλια, που έχει... Μεσογειτική και φίνε ρεταί- (νούλα και με τέ μεζεδάκι μας, το πάντα σχε- (τικό, χαϊρόμαστε το κύπελλο τό... «Μεσογεια- (κό»!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ΠΙΟ ΑΦΘΟΝΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΝΟΣΤΙΜΟ ΓΑΛΑ
Πολλά πειράματα έγιναν τον τελευταίο καιρό, σε διάφορες χώρες γύρω από τις αγελάδες και την παραγωγή γαλακτος. Χρησιμοποιήθηκαν ραδιόφωνα, γραμμοφώνια, μουσική κλασική και τζαζ και απέκαλύφθη ότι γενικά η ευδιάθεση, που προκαλεί στις αγελάδες η μουσική και ιδίως η ζαζ, συμβάλλει σε μία αύξηση της παραγωγής γαλακτος. Τώρα όμως ένας Καναδός αγελαδοτρόφος δηλώνει κατηγορηματικά πως χρησιμοποιώντας στο αγρόκτημά του όχι μόνο τη μουσική, μα και την τηλεόραση, κατάρθωσε να έχη από τις αγελάδες του πιο άφθονο γάλα, αλλά και πολύ πιο ευγευστό.

— Τι θέλετε να τρέχει; Γιατί με κυττάτε έτσι;

— Μά... μου φαίνεται παράξενο απόψε.

— Κι' έπειτα; Τι σχέση έχει αυτό με τη δουλειά μου;

Χαμογέλασε ειρωνικά ο Μπάμπης Λέντης και δάγκωσε τα χείλη του με μία μαγγική γκριμάτσα, νεανική.

— Θέμη... ξέρεις, είκοσι χρόνια διευθύνω κέντρα... Όχι αυτό βέβαια, αλλά διάφορα κέντρα...

— Και;

Τον εξενείριζε απόψε ο διευθυντής του. Δεν θάθε να πη, που ήθελε να καταλήξει.

— Καί... μπορώ να καυχθώ ότι έμαθα κάτι. Ξέρω να ψυχολογώ τους ανθρώπους.

— Όρα! Άν μπορείτε να κερδίσετε λεπτά μ' αυτό τον τρόπο...

Χιλιάδες νέοι έγιναν, μα και ηλικιωμένοι, αυτές τις μέρες βρίσκονται κατενθουσιασμένοι, διότι στο πρωτάθλημα το ποδοσφαιρικό θα προστεθ το Κύπελλο το Μεσογειακό με ποδοσφαιρικότα Γαλλίας, Ιταλίας και με κλωστοβόλματα μεγάλης ποικιλίας!

Για του φούτ μπάλ τα ντράβαλα και τα πολλά τερτίπια, πρεμούρες δοκιμάζουν, χαρές και καρδιοχτύπια και με την αγωνία τους την πράγματι μεγάλη τους, τους τρώει το πορτοφόλι τους, καθώς το κεφάλι τους, διότι πεινιτόφραγκα θα σκάνε στα ταμεία και θα τραβάνε, πλείστοι τους, για τα... νοσοκομεία!

Εγώ, πάντως μεκρήδες μου, τους κλάω κατά βάθος, γι' αυτό το αλκολικοί τους και του φουτμπαλ το πάθος, διότι παζαρεύονται με πρόσωπα μυστήρια, για τα μαυραγορίτικα, συνήθεια, εισητήρια και στο σημείο φτάνουν συχνά οι καμφορί, νό τρώνε, Κυριακάτικα... κουλούρι και τυρί!

Πανετυχή την τάξη μας την θεωρώ, (τέλει, γιατί έμας για κύπελλα παρόμοια δε μας (μυέλει, αλλά σπρωνόμαστε όλοι μας σε κάθε τα- (δερνουλια, που έχει... Μεσογειτική και φίνε ρεταί- (νούλα και με τέ μεζεδάκι μας, το πάντα σχε- (τικό, χαϊρόμαστε το κύπελλο τό... «Μεσογεια- (κό»!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Πολλά πειράματα έγιναν τον τελευταίο καιρό, σε διάφορες χώρες γύρω από τις αγελάδες και την παραγωγή γαλακτος. Χρησιμοποιήθηκαν ραδιόφωνα, γραμμοφώνια, μουσική κλασική και τζαζ και απέκαλύφθη ότι γενικά η ευδιάθεση, που προκαλεί στις αγελάδες η μουσική και ιδίως η ζαζ, συμβάλλει σε μία αύξηση της παραγωγής γαλακτος. Τώρα όμως ένας Καναδός αγελαδοτρόφος δηλώνει κατηγορηματικά πως χρησιμοποιώντας στο αγρόκτημά του όχι μόνο τη μουσική, μα και την τηλεόραση, κατάρθωσε να έχη από τις αγελάδες του πιο άφθονο γάλα, αλλά και πολύ πιο ευγευστό.

— Τι θέλετε να τρέχει; Γιατί με κυττάτε έτσι;

— Μά... μου φαίνεται παράξενο απόψε.

— Κι' έπειτα; Τι σχέση έχει αυτό με τη δουλειά μου;

Χαμογέλασε ειρωνικά ο Μπάμπης Λέντης και δάγκωσε τα χείλη του με μία μαγγική γκριμάτσα, νεανική.

— Θέμη... ξέρεις, είκοσι χρόνια διευθύνω κέντρα... Όχι αυτό βέβαια, αλλά διάφορα κέντρα...

— Και;

Τον εξενείριζε απόψε ο διευθυντής του. Δεν θάθε να πη, που ήθελε να καταλήξει.

— Καί... μπορώ να καυχθώ ότι έμαθα κάτι. Ξέρω να ψυχολογώ τους ανθρώπους.

— Όρα! Άν μπορείτε να κερδίσετε λεπτά μ' αυτό τον τρόπο...

Χιλιάδες νέοι έγιναν, μα και ηλικιωμένοι, αυτές τις μέρες βρίσκονται κατενθουσιασμένοι, διότι στο πρωτάθλημα το ποδοσφαιρικό θα προστεθ το Κύπελλο το Μεσογειακό με ποδοσφαιρικότα Γαλλίας, Ιταλίας και με κλωστοβόλματα μεγάλης ποικιλίας!

Για του φούτ μπάλ τα ντράβαλα και τα πολλά τερτίπια, πρεμούρες δοκιμάζουν, χαρές και καρδιοχτύπια και με την αγωνία τους την πράγματι μεγάλη τους, τους τρώει το πορτοφόλι τους, καθώς το κεφάλι τους, διότι πεινιτόφραγκα θα σκάνε στα ταμεία και θα τραβάνε, πλείστοι τους, για τα... νοσοκομεία!

Εγώ, πάντως μεκρήδες μου, τους κλάω κατά βάθος, γι' αυτό το αλκολικοί τους και του φουτμπαλ το πάθος, διότι παζαρεύονται με πρόσωπα μυστήρια, για τα μαυραγορίτικα, συνήθεια, εισητήρια και στο σημείο φτάνουν συχνά οι καμφορί, νό τρώνε, Κυριακάτικα... κουλούρι και τυρί!

Πανετυχή την τάξη μας την θεωρώ, (τέλει, γιατί έμας για κύπελλα παρόμοια δε μας (μυέλει, αλλά σπρωνόμαστε όλοι μας σε κάθε τα- (δερνουλια, που έχει... Μεσογειτική και φίνε ρεταί- (νούλα και με τέ μεζεδάκι μας, το πάντα σχε- (τικό, χαϊρόμαστε το κύπελλο τό... «Μεσογεια- (κό»!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Πολλά πειράματα έγιναν τον τελευταίο καιρό, σε διάφορες χώρες γύρω από τις αγελάδες και την παραγωγή γαλακτος. Χρησιμοποιήθηκαν ραδιόφωνα, γραμμοφώνια, μουσική κλασική και τζαζ και απέκαλύφθη ότι γενικά η ευδιάθεση, που προκαλεί στις αγελάδες η μουσική και ιδίως η ζαζ, συμβάλλει σε μία αύξηση της παραγωγής γαλακτος. Τώρα όμως ένας Καναδός αγελαδοτρόφος δηλώνει κατηγορηματικά πως χρησιμοποιώντας στο αγρόκτημά του όχι μόνο τη μουσική, μα και την τηλεόραση, κατάρθωσε να έχη από τις αγελάδες του πιο άφθονο γάλα, αλλά και πολύ πιο ευγευστό.

— Τι θέλετε να τρέχει; Γιατί με κυττάτε έτσι;

— Μά... μου φαίνεται παράξενο απόψε.

— Κι' έπειτα; Τι σχέση έχει αυτό με τη δουλειά μου;

Χαμογέλασε ειρωνικά ο Μπάμπης Λέντης και δάγκωσε τα χείλη του με μία μαγγική γκριμάτσα, νεανική.

— Θέμη... ξέρεις, είκοσι χρόνια διευθύνω κέντρα... Όχι αυτό βέβαια, αλλά διάφορα κέντρα...

— Και;

Τον εξενείριζε απόψε ο διευθυντής του. Δεν θάθε να πη, που ήθελε να καταλήξει.

— Καί... μπορώ να καυχθώ ότι έμαθα κάτι. Ξέρω να ψυχολογώ τους ανθρώπους.

— Όρα! Άν μπορείτε να κερδίσετε λεπτά μ' αυτό τον τρόπο...

Χιλιάδες νέοι έγιναν, μα και ηλικιωμένοι, αυτές τις μέρες βρίσκονται κατενθουσιασμένοι, διότι στο πρωτάθλημα το ποδοσφαιρικό θα προστεθ το Κύπελλο το Μεσογειακό με ποδοσφαιρικότα Γαλλίας, Ιταλίας και με κλωστοβόλματα μεγάλης ποικιλίας!

Για του φούτ μπάλ τα ντράβαλα και τα πολλά τερτίπια, πρεμούρες δοκιμάζουν, χαρές και καρδιοχτύπια και με την αγωνία τους την πράγματι μεγάλη τους, τους τρώει το πορτοφόλι τους, καθώς το κεφάλι τους, διότι πεινιτόφραγκα θα σκάνε στα ταμεία και θα τραβάνε, πλείστοι τους, για τα... νοσοκομεία!

Εγώ, πάντως μεκρήδες μου, τους κλάω κατά βάθος, γι' αυτό το αλκολικοί τους και του φουτμπαλ το πάθος, διότι παζαρεύονται με πρόσωπα μυστήρια, για τα μαυραγορίτικα, συνήθεια, εισητήρια και στο σημείο φτάνουν συχνά οι καμφορί, νό τρώνε, Κυριακάτικα... κουλούρι και τυρί!

Πανετυχή την τάξη μας την θεωρώ, (τέλει, γιατί έμας για κύπελλα παρόμοια δε μας (μυέλει, αλλά σπρωνόμαστε όλοι μας σε κάθε τα- (δερνουλια, που έχει... Μεσογειτική και φίνε ρεταί- (νούλα και με τέ μεζεδάκι μας, το πάντα σχε- (τικό, χαϊρόμαστε το κύπελλο τό... «Μεσογεια- (κό»!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Πολλά πειράματα έγιναν τον τελευταίο καιρό, σε διάφορες χώρες γύρω από τις αγελάδες και την παραγωγή γαλακτος. Χρησιμοποιήθηκαν ραδιόφωνα, γραμμοφώνια, μουσική κλασική και τζαζ και απέκαλύφθη ότι γενικά η ευδιάθεση, που προκαλεί στις αγελάδες η μουσική και ιδίως η ζαζ, συμβάλλει σε μία αύξηση της παραγωγής γαλακτος. Τώρα όμως ένας Καναδός αγελαδοτρόφος δηλώνει κατηγορηματικά πως χρησιμοποιώντας στο αγρόκτημά του όχι μόνο τη μουσική, μα και την τηλεόραση, κατάρθωσε να έχη από τις αγελάδες του πιο άφθονο γάλα, αλλά και πολύ πιο ευγευστό.

— Τι θέλετε να τρέχει; Γιατί με κυττάτε έτσι;

— Μά... μου φαίνεται παράξενο απόψε.

— Κι' έπειτα; Τι σχέση έχει αυτό με τη δουλειά μου;

Χαμογέλασε ειρωνικά ο Μπάμπης Λέντης και δάγκωσε τα χείλη του με μία μαγγική γκριμάτσα, νεανική.

— Θέμη... ξέρεις, είκοσι χρόνια διευθύνω κέντρα... Όχι αυτό βέβαια, αλλά διάφορα κέντρα...

— Και;

Και σπας το κεφάλι σου, πως θα μπορούσες να κερδίσας κι' άλλα κι' άλλα...

Σήκωσε τα φλογερά του μάτια ο νεαρός βιολίστας, κύτταξε γρήγορα τον διευθυντή του.

— Πού το καταλάβατε, ρώτησε θυμωμένος.

Απορούσε για την ψυχολογία αυτού του ανθρώπου, αλλά και τον θ...

— Τι σε νοιάζει; Μά... τρεπώντας πάλι την πλάτη.

Κι' έκανε πως παίζει βιολί, ενώ μέσα του ένοιωσε μία ακαταμάχητη επιθυμία να φωνάξει σ' αυτόν τον άνθρωπο:

«Αφίσε με ήσυχο. Ναι, χρειάζομαι λεφτά, πολλά λεφτά, αλλά αυτό είναι δική μου δουλειά... Και με τα μέσα που κερδίζεις εσύ λεφτά, δεν θάθελα να κερδίσω κι' εγώ».

Ο Μπάμπης Λέντης πήγε πολύ κοντά του. Το ύφος του έδειχνε ξαφνικά μία παράξενη οικειότητα. Κι' η φωνή του ακούστηκε σιγανή:

— Θέμη... Υπάρχουν πολλοί τρόποι να κερδίξη κανείς χρήματα.

Πάλι τούρριξε ο νεαρός βιολίστας μία γρήγορη ματιά.

— Τι πρότι;

Γέλασε ο Λέντης.

— Θέλες έτσι εδώ στο πόδι να στα πώ; Άν σ' ενδιαφέρει, έλα μέσα στο γραφείο να μιλήσουμε.

Δίστασε ο νεαρός βιολίστας. Στεκόταν στην αίθουσα, κοντά στο μέρος όπου έπαιζε η ορχήστρα κι' έβλεπε τον κόσμο να μπαίνει λίγο-λίγο. Μερικά υποπτα ζευγάρια, όπως πάντα, διασπαστικά να παίζουν καλή θέσι και κάναν δυό μοναχικοί κύριοι, που έβριχναν γύρω τους έρευντικές ματιές.

Δίστασε μία στιγμή, έπειτα άφισε το βιολί του στην καρέκλα του.

Κατάλαβε ο διευθυντής και προχώρησε βουδός μέσα, στο γραφείο.

ΟΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΗ ΛΕΝΤΗ

Το γραφείο λεγόταν καί' ευφημισμο έτσι. Ήταν ένα μικροσκοπικό δωμάτιο, ακατάστατο, με πράγματα φώρδην-μύγδην, ριγμένα εκεί. Από φορέματα χονδρευτρίων, ως παλιά διδλία.

— Λοιπόν, νεαρό μου, άρχισε άμέσως ο διευθυντής. Πρώτα-πρώτα, θέλω να μου πής αν είσαι ικανός να κρατήσεις ένα μουσικό.

— Έτσι πιστεύω, άποκριθηκε νευρικά ο Θέμης.

— Τότε θα μου δώσης το λόγο σου, ότι κι' αν ακόμα δεν νοιώσης ενδιαφέρον γι' αυτά που θα σου πώ, δε θα βελήξεις να τα επαναλάβω...

Σήκωσε τους ώμους του ο Θέμης και δεν άποκριθηκε.

— Λοιπόν...

Το ύφος του Μπάμπη Λέντη έγινε πολύ μυστηριώδες.

— Άκουσε, παιδί μου... Ήμουν κι' εγώ νέος και φτωχός και έβρω τί θα πη να διψάς για ζωή και ν' αναγκάζεσαι να τα στερήσαι όλα...

Τα λόγια αυτά έμπαιναν στην καρδιά του νεαρού. Ναι! Άκού-βας αυτό αισθανόταν. Ήταν ένα συναίσθημα, που το είχε από τον καιρό που είχε καταλάβει τον έαυτό του. Μόνο, που πίστευε πως το βιολί του θάκανε το θαύμα, πως το βιολί του θα νένιζε όλα τα κενά που άφινε η αλλοιμή του χρήματος. Το πίστευε ως πρίν λίγο καιρό. Ός την ημέρα που είχε χάρισει ο Αλέξανδρος το δακτυλίδι της Νιόβης. Ός την ημέρα που ο Πέτερ Χάουζερ της

έκανε τις ανήλικες προτάσεις. Τότε κατάλαβε, αλλά ακόμα, ακόμα, πως το βιολί του δε μπορούσε να κάνει θαύματα. Πως μία μέρα θάβλεπε κάποιον να του την παίρνει... Ναι! Μία μέρα, θα του έλεγε η κοπελλίτσα, με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου, πως τηρε την άπόφασί να παντρευτή τον Αλέξανδρο, για να εξασφαλίση τή πλούτη που της ήταν απαραίτητα στη ζωή ή ίσως, πως πήρε την άπόφασί ν' ακολουθήση τον ξένο μαέστρο, για να εξασφαλίση την επιτυχία.

Όταν τα σκέφθηκε αυτά καθαρά στο μυαλό του, τότε κατάλαβε εξ ίσου καθαρά, πως εκείνου που ποθούσε περισσότερο απ' όλα τώρα, ήταν να γινόταν ένα θαύμα, που θα τον έκανε πλούσιο.

— Λοιπόν... συνέχισε ο Μπάμπης Λέντης, που περίμενε για άπάντησι, αλλά δεν την πήρε... Άκουσε... Έργάζεσαι εδώ λίγον καιρό, ίσως όμως να καταλάβεις μερικά πράγματα...

— Κατάλαβε, άποκριθηκε δύσθυμα ο νέος.

— Ναι;

Τον κύτταξε διαπεραστικά στά μάτια τώρα ο διευθυντής. Ήθελε ίσως να τον παρακαλέση να μιλήσει.

Ο Θέμης όμως δεν ήξερε τι ακριβώς έννοουσε εκείνος.

— Λοιπόν; ρώτησε με φωνή εύφυστα μαλακή ο διευθυντής.

Ο Θέμης κατσούφιασε: Πέστε μου τί θέλετε να μου πής;

Τον κύτταξε ο μετρίκος άντρας στα μάτια.

— Θέλω να σου πώ τον τρόπο να κερδίσης πολλά χρήματα. Γρήγορα, πολλά χρήματα...

— Άκούω!

Κυττάχτηκαν δύσπιστα κάμπο-ση ώρα. Έπειτα, ο διευθυντής πήρε την άπόφασί:

— Θέμη... Γνωρίζεις κορίτσια;

— Τι κορίτσια;

— Όμορφες κοπέλλες, φιγουράτες... καταλαβαίνεις. Που δεν θα είχαν αντίρρηση να βρούμεν εδώ να δουλέψουν...

Που δεν θα ήταν όμως κι' επικίνδυνες, αν καμιά φορά τις προωθούσαμε πιο μακριά...

Δεν κατάλαβε ο Θέμης. Το μυαλό του δεν πήγε αμέσως σ' αυτό που έννοουσε ο διευθυντής.

— Όμορφα κορίτσια γνωρίζω... μερικά. Άλλά αν θα ήθελα να εργασθουν εδώ, δεν ξέρω...

— Υπάρχουν πολλές, δεν πρόκειται γι' αυτό. Ο σκοπός είναι να δοούμε τις καταλληλές... Δεν καταλαβαίνεις;

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του ο νέος.

Πήγε πιο κοντά τzu ο Μπάμπης Λέντης.

— Φαίνεται άνδρες. Λοιπόν...

Υπάρχει στην Αλεξάνδρεια ένα κέντρο που πληρώνει γερά... Καταλαβαίνεις; Όχι ακριβώς; Μα παιδί μου, από πού σ' έφεραν, έσένα; Πρέπει να βρούμε κορίτσια να τα στείλουμε εκεί... Με το καλό ή με το κακό... Με την αλήθεια ή με τα ψέματα... Κατάλαβε τώρα;

Με μιάς μπήκε στο νήμα ο Θέμης. Τα μάτια του άστρωσαν, έγιναν πελώρια.

— Είσαστε σωματέμπορος; ρώτησε το διευθυντή του με φρίκη.

Γέλασε εκείνος, δείχνοντας τα γερά, διορφα και νεανικά του δόντια.

— Πρόφερες μία λέξι πολύ άσχημη... Σ' άρρσει να όνομάζης τα πράγματα με το αληθινό τzuς όνομα;

Ο Θέμης σουφρώσε: α φρύδια του:

— Μιλάμε για δουλειά. Φαντάζομαι πως είναι σωστό και δι-

Σκορπίστε γύρω σας άρωμα - δροσιά - φρεσκάδα

με BAC

Το BAC σταματά την κακοσμία του ιδρώτα

★ Με μία μόνον κίνηση το BAC-stick, σάς απαλλάσσει από κάθε σωματική όσμή που ένοχλει το περιβάλλον σας.

★ Με το BAC-stick, ακόμα και στις πιο ζεστές μέρες του καλοκαιριού αισθάνεσθε σιγουριά σε κάθε σας συναναστροφή. Στη δουλειά, στη διασκέδαση, στο λεωφορείο, παντού αισθάνεσθε άνετα

Ζητήστε σήμερα

BAC-stick κόκκινο με άρωμα δροσερό
BAC-stick πράσινο με πιο έντονο άρωμα σε 3 διάφορα μεγέθη (τσάντας, κανονικό, οικονομικό).

και την μοντέρνα συσκευασία

Bac Spray

Μόνο το BAC περιέχει το βακτηριοκτόνο αποσμητικό BAC-43 που έχει άμεση ενέργεια και μεγάλη διάρκεια.

Μόνο το BAC περιέχει το βακτηριοκτόνο αποσμητικό BAC-43 που έχει άμεση ενέργεια και μεγάλη διάρκεια.

Μόνο το BAC περιέχει το βακτηριοκτόνο αποσμητικό BAC-43 που έχει άμεση ενέργεια και μεγάλη διάρκεια.

Μόνο το BAC περιέχει το βακτηριοκτόνο αποσμητικό BAC-43 που έχει άμεση ενέργεια και μεγάλη διάρκεια.

Μόνο το BAC περιέχει το βακτηριοκτόνο αποσμητικό BAC-43 που έχει άμεση ενέργεια και μεγάλη διάρκεια.

Μόνο το BAC περιέχει το βακτηριοκτόνο αποσμητικό BAC-43 που έχει άμεση ενέργεια και μεγάλη διάρκεια.

Μόνο το BAC περιέχει το βακτηριοκτόνο αποσμητικό BAC-43 που έχει άμεση ενέργεια και μεγάλη διάρκεια.

και να καταλάβω καλά τι δουλειά μου προτείνεται να κάνω.

Μισόκλεισε τα μάτια του ο Μπάμπης Λέντης και κύτταξε το νεαρό συνομιλητή του πονηρά:

— Κατάλαβε, ψιθύρισε με ύφος οικείο. Κατάλαβε μία χαρά. Έλα τώρα, μη μου κάνης πως σ' έφεραν από τη σελήνη. Κατάλαβε περίφημα. Πες μου μο, αν σ' ενδιαφέρει αυτή η δουλειά. Άν δεν σ' ενδιαφέρει, σβύσε τα λόγια μου. Φαντάσου ότι δεν τ' άκουσες.

— Δεν είμαι σωματέμπορος εγώ, πρόφερε ο νεαρός βιολίστας με άποτροπισμό

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ της ζωής

ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟ

(Η σκηνή σ' ένα κοινό σαλόνι, που είναι φανερό πως άποτελεί «νεκρό» μιας άνετης οικογενειακής ζωής.)

ΕΚΕΙΝΗ: Λεπτή, ψηλή, μελαχροινή, όμορφη «ρομαντική στυλ», με άβυσσο χαρακτηριστικά και βελουδένιο βλέμμα. 29 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Συμπαθητικός, άταλός, άπλός, σοβαροφάνης, Σαραντάρης.

Όταν ανοίγει η αλλαία. Έκείνος διαβάσει εφημερίδα, καπνίζοντας, κι' εκείνη βιάζεται να πάει στο «ράδιο».

ΕΚΕΙΝΗ: (Χλευάζοντας την «επιποιητική»): Δε βόσκω τίποτα. Έκτός αν θέλεις ν' ακούσεις ειδήσεις... άσπασμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούτε έλληνικά. Και που διαβάω, διαβάω έτσι μηχανικά, γιατί δεν έχω τίποτα να κάνω...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί πλήττεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε συμφωνώ με τη λέξη. Όταν ηλιόληδο κανείς ξεκολλάεται, ύστερ' από ένα καλό γεύμα, πλήττει!

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον. Για να διαβάσει «μηχανικά», δηλαδή ν' απασχολείται με κάτι, που δεν τον ενδιαφέρει και που δε θέλει ούτε καν να κοιταστή για να το καταλάβει, θα πή πως τον πνίγει το αίσθημα της ανίας. Είμαι άπλοιστάτος, άγλατη μου, και η δεν τ' όμολογείς από άδούτητα σε μένα, η δε θέλεις να το παραδεχτείς, γιατί τρέμεις μήπως αναζητήσεις... κάποια ψυχολογία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς σου ήθε να κάνεις τώρα... ψυχολογική διάλεξη!

ΕΚΕΙΝΗ: Δε φταίω εγώ. Διαβάει κάποιο μυθιστόρημα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάντα είχα τη γνώμη πως τα μυθιστορήματα βλάπτουν στην ψυχική μας ύγεια...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν τό άποκλείω. Γιατί, πολλές φορές, σου δείχνουν τη ζωή από την όψη, που προσπαθείς να μην τη βλέπεις... Δένε αλήθειες ένοχλητικές, αλλά... είναι αλήθειες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο τέλος η κουβέντα μας θα καταλήσει φιλοσοφική και έρεεις πόσο συνάνομα τη φιλοσοφία...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Η αλήθεια είναι πως δε σου είπα τί άκριβώς σκεπτόμουν. Σκεπτόμουν πως η ζωή σου είναι πληγτική και δεν έξωο γιατί, σε λυπόμουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (με ύφος πιο σοβαρό): Κι' αν ύποθετή άκουα πως έχεις δικιο, γιατί δε λυπόμηνες πρώτα τον έαυτό σου;

Αν η ζωή μας είναι άναρη... είναι άναρη και για τους δυο μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπορεί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, αλλά γιατί άραγε; Είμαστε δυο άνθρωποι άνοητα νέοι — λένε πως είναι τετασίο να περνά ο άντρας δέκα χρόνια τη γυναίκα — είμαστε οικονομικώς ανεξάρτητοι, έχουμε όφαιό σπίτι, μια κοινή βιλύλτα στην έξοχη κι' άποκρίντο. Πάμε μια φορά τό χόνο στην Εύωπη και μπαίνουμε στα καλύτερα σαλόνια της Α-άνας.

μιας ένωσης με υυστικά, που ποτέ δεν ξεχνιούνται και που ζίνου-με πως ποτέ δεν τα θυμόμαστε. 'Η ζωή μας άρχισε να κυλάει με τη λιμουζίνα της άρμονίας, πάνω στην άσφαλο της πλή-ξως. Δε με ζήλεψες και δε σε ζήλεψα! Έγω έχω εμπιστοσύνη στη σοβαρότητα σου και σύ στην άξιοπρέπεία μου. Αυτό είναι «γα-μος». Αλλά δεν είν' έρωτας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (καπνίζε):...Πό-πει να σου όμολογήσω πως δεν άκουσα τίς σκέψεις σου με ίδι-άτερο ένθουσιασμό. Έγω, αν έσοι μου νύχιασε τό πρόσωπο και σου δίνα δυο χαστούκια...θα νόμιζα πως τό προί πρέπει να πάμε στους δικηγόρους μας. Δυό άνθρωποι, που φτάνουν σ' αυτό τό σημείο, είναι άδύνατο, βέ-βαια, να συνεχίσουν να ζούν κά-τω από την ίδια στέγη! Έσοι ό-μως αυτό τό βόισκες χαριτω-μένο! Κι' έμένα — σύμφωνα μ' αυτά που λές — με βόισκες σα-χλό και κρυό. Έσως κι' αντίπα-θητικό.

ΕΚΕΙΝΗ: (Ξερά): 'Όχι. Άν-τιπαθητικό δε σε βόισω. Αλλά σαχλό και κρυό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (λίγο κόκκινος): Με βόισκες, έ;

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλλον!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αιλή, πρόσζε. Είσαι άγενής!

ΕΚΕΙΝΗ: Τό να λή κανείς έχειν, που αισθάνεται, είναι ά-γένεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όστε, λοιπόν, έσοι δε μου κάνεις άπιστία μω-νο για να κρατήσης την άξιο-πρέπειά σου! Άλλοίως θα τό έ-παθιμοόσες! Λαχταράς ίσως κά-ποιο άλλον...

ΕΚΕΙΝΗ: Συγκεκριμένο, όχι. Αλλά δε σου κρύβω πως μπορεί να κάνω όνειρα με κά-ποιο φανταστικό πρωταγωνι-στή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ε, λοιπόν, κι' έγω δε σου κρύβω πως με πολύ κόπο συγχωρούμαι να μη φλερ-τάρω τίς φιλενάδες σου. 'Η Νί-τσα, μάλιστα, μούδειξε πως, αν τίς έδειχναι, ότι μου άρέσει, θα δεχόταν!...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι πρόστυχος! Και θα σου βγάλω τα μάτια. (Πάει να τον νυχιάσει κι' εκεί-νος σηκώνει τό χέρι του, για να της δώσει ένα χαστούκι, αλλά μένον κι' ο διό με τό χέρι ά-σόν άέρα). Άποτυχία!... Δε γίνονται... σκηνοθετημένα αυτά τό πούνατα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάμε στ' «Α-στέριο», να ποίμε ούισαν; 'Τι-σος αυτό βοηθήσει να έμμερω-θούμε για καφέ στην Έκλήη.

ΕΚΕΙΝΗ: (μελαγχολικά): Δε βαρύνει... Πάμε να έλθουμε, να γυνιάσουμε, να δαρθούμε, να μεθύσουμε και να καταλήξου-με σε παράφορο έρωτα... Έκ-προμελέτης!... Μιλάνε πάλι τα «αθηματικά» του σινουκεσίου! Είπαμε... «ας βάλουμε και λίγο παράφορο έρωτα! Δε γίνεται!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ε, τότε... να χορτάσουμε!...

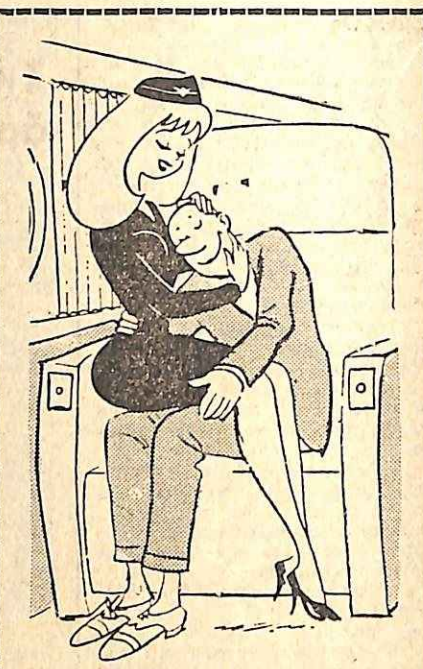
ΕΚΕΙΝΗ: (με πονηρό γυναι-κειό γαμόγελό): Να τό σκε-φτούμε!... Ξέρεις... άνα άγρί-σουμε τέτοιες συζητήσεις και δι-άξουμε, σαν αντιπαθητική ζωα-νός, την «άρμονία»... Έσως ο έρωτας σπάσει την πόρτα και σύ στην ζωασιά μας... Άντε, νύχου. Πάμε στ' «Αστέριο» να «αβεντιάσουμε» για τό δικύγιο. Μη μου πς ότι νυστάζεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου. 'Α-διαφορώ κι' αν θα πάω τό προί στο νοσοκομείο!

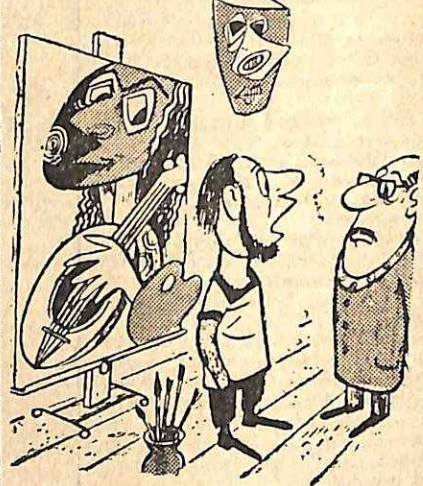
ΕΚΕΙΝΗ: 'Α, μπράβο! Κα-λό σημάδι αυτό!...

(Αλλαία)

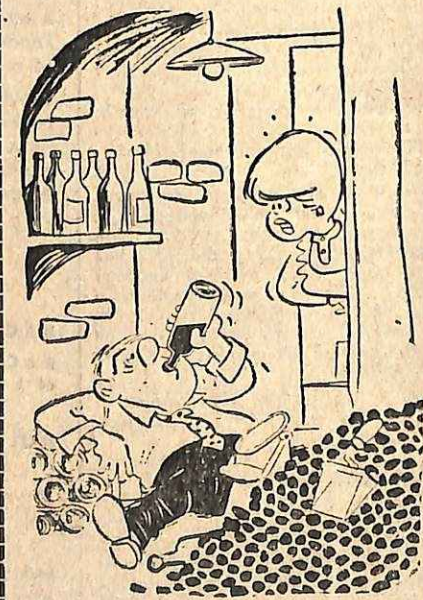
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

— Άκόμη δε σου πέρασε ο φόδος;

— Και βέβαια, δεν έχω ταλέντο! Μα τί όφελει πια η διαπιστώσι σας τώρα που είμαι διάσημος;...

— Γι' αυτό άργεί ο κύριος ν' άγε-βάση κάθε φορά τα κάρδουνα από τό ύπόγειο!...

Τό πιο μικρό ΚΟΜΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΔΕΚΑΕΪΤΑ χρόνια μετά την κατάρρευση της δι-πλωματικής Γερμανίας και τό τέλος του δευ-τέρου παγκοσμίου πολέμου, ύπάρχουν άκόμη τρι-άντα άνθρωποι, που κυκλοφορούν με τον άγκυλω-τό σταυρό στο περίεργό χιόνι, όπως συνήθιζαν οι άξιωματοόχοι του Τρίτου Ράιχ. Οι τριάντα αυ-τοί άπαρτίζουν τό πιο όλιγαριθμό πολιτικό κόμμα τό κόσμου, τό «Αμερικανικό Έθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα», άποτελούμενο από τον άρχηγό, τον Τζώρτζ Ρόγκουελ, και τους 29 φανατικούς όπαδούς του.

Ο Άδόλφος Χίτλερ, όσάοσο, δεν θά ήταν κα-θόλου ικανοποιημένος, αν σηκωνόταν από τον «τά-φο κι' έβλεπε τους τριάντα Αμερικανούς έθνικο-σοσιαστές, που φιλοδοξούν τό θάδισον στα ίχνη του. Οι περισσότεροι δεν ξέρουν καλά-καλά τι άκριβώς ήταν ο γερμανικός έθνικοσοσιαλισμός, ούτε και πρόλαβαν να τον γνωρίσουν. Έστω και από μακριά, γιατί ο άρχηγός τους, 33 έτών ση-μερα, ήταν έφηδος άκόμη την έποχή που γρα-φόταν ο έπιλογος του πολέμου κι' εκείνοι, άρ-κετά νεώτεροι του, ήταν, τότε παιδιά ή έρέφη στην κούνια. 'Αν σήμερα παριστάνουν τους ναζί, είναι επειδή τους άρέσει να φοράνε χαλί στολές με τον άγκυλωτό σταυρό στο περίεργό χιόνι, να δέρνουν και να δερνώνται στους δρόμους με τους «άντιπάους» τους και να ζούν με την κρυφή έλπίδα πως κάποτε θα λύνουν και θα δένουν στις 'Ηνω-μένες Πολιτείες.

Ο Τζώρτζ Ρόγκουελ, τουλάχιστον, τους υπό-σχεται κατηγορηματικά πως αυτό δεν θ' άργήσει να γίνει. Στους λόγους του, που τους άπαγγέλλει χειρονομώντας και ξεφανώνοντας, όπως έκανε τό πρόποτό του, ύπσχεται στους 29 όπαδούς του πως, ως τό 1970, θάχη γίνει σίγουρα πρόεδρος της άμερικανικής συμπολιτείας και πως αυτοί, οι πρωτοπόροι στον άγώνα τού, θά μοιραστούν μετα-ξύ τους τό ύπουργείο και όλες τίς μεγάλες θέ-σεις. Έκείνοι τον άκούνε σοβαροί, σε σάσι ά-καμπτής προσοχής, και, μετά τό τέλος κάθε τέ-τοιας άγορεύσεως, ζήτωκραυγάζουν τον άρχηγό τους, χαϊρετώντας φασιστικά.

Η άπορία πως, από τριάντα άτομα, που είναι σήμερα, θά γίνουν... δυόδντα εκατομμύρια, για να έξασφαλίσουν στον άρχηγό τους την πλειοψη-φία και την είσοδο στον Λευκό Οίκο, δεν τους έ-πασχολεί για τί ώρα. Πολύ περισσότερο ένδια-φέρονται να βρίσκουν άφορμές για καυγάδες και έπεισόδια, πράγμα που δίνει στο «κόμμα» τους πιο πολύ τον χαρακτήρα μιας συμμορίας από τέντυ-μπόδες, παρά πολιτικής παρατάξεως, που φιλοδοξεί να κυβερνήσει μια χώρα. Πριν από με-ρικές έβδομάδες, ένα τέτοιο έπεισόδιο, που έγινε στους δρόμους του Σάν Ντιέγκο, στην Καλι-φόρνια, στοίχισε στον άρχηγό του 'Αμερικανικού Έθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος και σε τέσσερις από τους όπαδούς του μια λιγοσήμη φυλάκισι για διατάραξη της κοινής ήσυχας.

Όσάοσο, οι περισσότερες από τίς συρράξεις αυτές δεν όφειλονται στην πρωτοδοουλία του Ρόκ-γουελ και των φίλων του. Συχνά οι πολίτες, έ-σθιμένοι από την προκλητικότητα των νεαρών «ναζί», τους ρίχνονται και τους δέρνουν, παρ' όλες τίς συστάσεις, που κάνει κάθε τόσο η αστυ-

Αριστερά: Ο Τζώρτζ Ρόγκουελ, ένώ έκφρασε έγαν από τους λόγους του, προσπαθώντας να μιμηθ, σ' έκφραση και σε τόνο φωνής, τον Άδόλφο Χίτλερ. Δεξιά: Με τον άγκυλωτό σταυρό στο περίεργό χιόνι και χαιρετώντας χιτλερικά, τα μέλη του 'Αμερικανικού Έθνικο-σοσιαλιστικού Κόμματος» όρνιζονται πίσω στον άρχηγό τους.

29 τέντυ - μπόδες με τον άρχηγό τους άπο-τελούν τό «Αμερικανικό Έθνικοσοσιαλι-στικό Κόμμα»!

νομία στο κοινό... να μην τους παίρνη στα σα-βαρά! Μερικοί συμμορφώνονται με την ύσταση αυτή και γάλλαν με τον Ρόγκουελ και τους όπα-δούς του, άλλοι, όμως, δε βρίσκουν τό πράγμα τόσο άστέιο και τους τσακίζουν στο ζύλο όπου τους συναντήσουν.

— Τό άποτέλεσμα, έλεγε, μετά τό τελευταίο έ-πεισόδιο, ένας άνώτερος άστυνομικός στους δη-

Παρά την «ιδεολογική συγγένεια» των δο-γανώσεών τους με την δική του, ο Φρέντε-ρικ Σβάρτς και η Φοίβη Κούρνεϊ—ή «θη-λυκή Φερναντέλ» — άνηήθηκαν να ποσοφέ-ρουν την συνεργασία τους στον Τζώρτζ Ρόγκουελ.

μοσιογράφος, είναι να χρειαζόμαστε μόνιμα σχε-δόν μια άστυνομική δύναμι, που να παρακολουθ-εί τα μέλη του Έθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος και να τα προστατεύει από τό λυντσάρισμα. Μερικοί από τους άνδρες μας δυσφορούν γι' αυτή την προ-στασία, με τους έξηγούμε πως άποστολή της δημοκρατίας είναι να έξασφαλίσει και στους έχ-θρούς της άκόμη την δυνατότητα να έκφράζουν έλεύθερα και χωρίς κίνδυνο τη γνώμη τους.

Έτσι, η μόνη ύποχρεωσι, που έχει έπίβληση στον Τζώρτζ Ρόγκουελ και τα μέλη του κόμμα-τός του, είναι να μην εμφανίζονται σε δημόσιους χώρους με την έθνικοσοσιαλιστική στολή —κι' α-

τό για την δική τους, προπαντός, ασφάλεια. 'Ε-κείνοι δυστρέπουν στην έργη, άργότερα, όμως, όταν κατάλαβαν πως ήταν έδεχόμενοι να μην πε-ριοριστούν σ' έναν άπλο έυλοδοισμό οι συνέπειες, συμμορφώθηκαν και δεν φοράνε τώρα τη στολή τους παρά μόνο στις... κομματικές συγκεντρώ-σεις, που γίνονται ή σε κλειστό χώρο ή στο ύπαι-θρο, αλλά μακριά από την πόλη.

Στό μεταξύ, η κυριότερη μέριμνα του Ρόκ-γουελ, για να καταφέρει, όπως έχει ύποσχεθεί στους όπαδούς του, να μπει, τό 1970, στο Λευκό Οίκο, είναι ή έπίβλεψη της συμπαρέσεως με άλλες έξ-τρεμιστικές και ύπερθνικιστικές όργανώσεις, που παρουσιάζουν μια σχετική ιδεολογική συγγένεια με τη δική του. Μά, για κακή του τύχη, οι κρού-σεις, που έκανε, δεν έφεραν άποτέλεσμα.

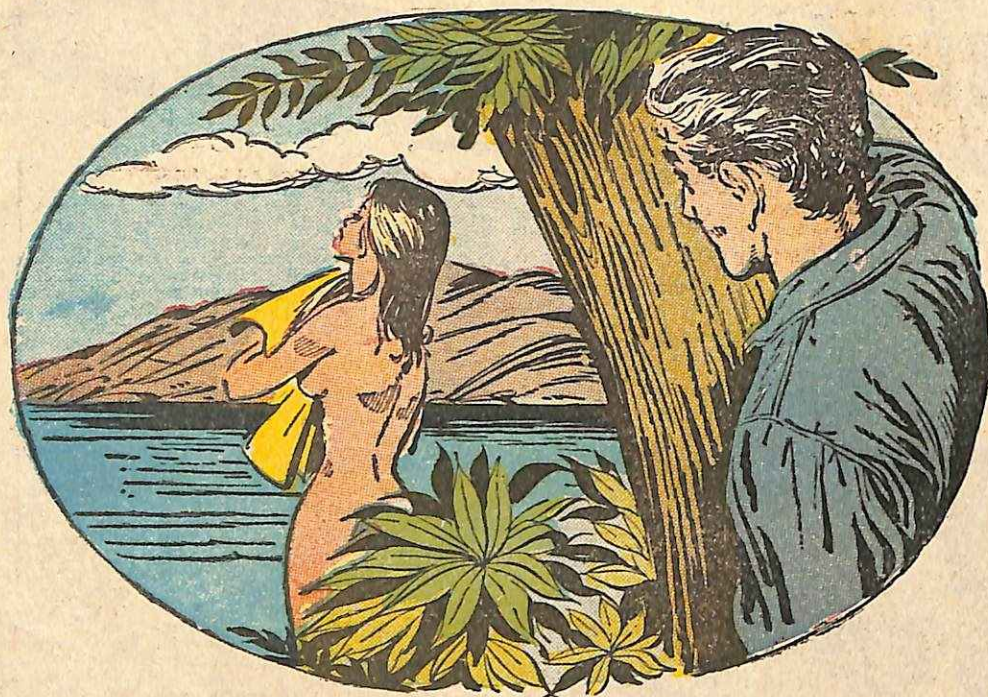
Ο πρώτος, στον όποιο άπευθύνθηκε ο Ρόγκουελ, ήταν ο Άστριακός γιατρός δρ. Φρέντερικ Σβάρτς, ιδρυτής και άρχηγός της Χριστιανικής Άντικομ-μουνιστικής Σαυροφορίας. Ο δρ. Σβάρτς έ-ξέφρασε την συμπαρέαση στον Ρόγκουελ, του έξηγή-ρησε, όμως, πως, επειδή είναι συμπατριώτης του Χίτλερ, θά προτιμούσε να μην συμπαρέαση ά-νοητά με μια φυλτική όργανωσι, για να μην «απαξιώνηθ».

Στην πραγματικότητα, δεν ήταν αυτή ή αιτία της άρνήσεώς του, μα τό γεγονός πως έχει κάνει χρυσές δουλειές με την όργανωσι του και δεν θάθελε να μοιραστή τά κέρδη του με τον Ρόγκουελ. Τά κέρδη αυτά, του όόκτορος Σβάρτς όφτασαν, τον περασμένο χρόνο, τό 1 ε-κατομμύριο δολάρια και με ταδίδει από τό μέγαλο μέρος τους προέρχεται από τίς εισπράσεις της εταιρείας καυσίμων Ρίτσαφλντ, που έχει ιδρυθεί με κεφά-λαιο της Χριστιανικής Άντικομμουνιστικής Σαυροφορίας και μεταδίδει από 52 ραδιοφωνι-κούς σταθμούς και 32 σταθμούς τηλεόρασης την διαφήμισι: «Μέ άντικομμουνιστική έεζήνη Ρίτσα-φλντ, τό αυτοκίνητό σας τρέχει καλύτερα!»

Για τον ίδιο άκριβώς λόγο, άπέρριψε τίς προ-τάσεις του Τζώρτζ Ρόγκουελ για συνεργασία ή Φοίβη Κούρνεϊ, ο «θηλυκός Φερναντέλ» — όπως τη γράφει ο άμερικανικός τύπος, έξ αιτίας της όμοιοτήτός της με τον διάσημο Γάλλο κομμω-τή άρχηγό της «Συντηρητικής Όργανώσεως Κοίρ-νις». Η Φοίβη Κούρνεϊ, που έξασφάλιζε δύ-σκολα τον έπιούσιο άλλοτε, παίζοντας έθλοντοτέλ-λο σε όρχήστρες κλασσικής μουσικής, έχει σημε-ρα στην ιδιοκτησία της δυό έκδοτικούς οίκους και μια πολυτελεστατη Καντιλάκι, δάρα φανατι-κών όπαδών της. Άκόμη πιο πλούσιος έχει γίνει ο πρώην πιλότος Φράνκ Μάκ Γκλ, ιδρυτής του «Συνδέσμου Έθνικής Άγανακτίσεως», που κα-τηγορεί στους λόγους του τον πρόεδρο Κένεντυ πως... πληρώνεται από τους έχθρούς της 'Αμερι-κής και που έξανόκασε, μια μέρα, έπεμβαίνον-τας, δυο μιλιά μαζι με τους όπαδούς του, να κλείσει μια έκδρα με έργα του Πικασσό. Ο Μάκ Γκλ θεωρείται, από τους ίσορροπημένους 'Αμερι-κανούς, ως έξ έτα... φρελός με τον Ρόγκουελ, μα έχει άποδεδιχί πολύ πιο τυχερός από εκείνον, αφού κατάφερε να έάλη στο γέφυρο έναν θαύ-πλοτο πετρελαιοπαραγωγό τό τέρας, τον Χάντ, και να του άποσπάσει σημαντικώτατα ποσά.

Αριστερά: Ο Τζώρτζ Ρόγκουελ, ένώ έκφρασε έγαν από τους λόγους του, προσπαθώντας να μιμηθ, σ' έκφραση και σε τόνο φωνής, τον Άδόλφο Χίτλερ. Δεξιά: Με τον άγκυλωτό σταυρό στο περίεργό χιόνι και χαιρετώντας χιτλερικά, τα μέλη του 'Αμερικανικού Έθνικο-σοσιαλιστικού Κόμματος» όρνιζονται πίσω στον άρχηγό τους.

Πήρε μιὰ πετσέτα και σκουπίζοτανε με άοργες κινήσεις...

ΓΕΜΑΤΗ σκίνα και μελισσόχορτα ή πλαγιά του νησιού κατοικηλούσε από τὰ ήφη του βουνού προς τη θάλασσα, λές κι ήθελε να βουτήξει στα κρυστάλλινα νερά... Ένα κοπάδι γίδια, κι ανάμεσά τους ο μικρός βοσκος. Γερόμενος στη ρίζα μιās γέρινης ελιάς, άφηνε τὰ μάτια του να γεμίζουν χρώματα — από αυτά, που σκόρπιζε με σπατάλη ο δύνων ήλιος...

Ήταν ένα παιδί με ευαίσθητη ιδιοσυγκρασία, στερημένο όμως και με άλυσσοδεμένο το θετικό νεανικό του όργανισμό από τον αναγκαστικό άσκητισμό. Γιούτο του ή νησιώτικη ερημιά κυριαρχούσε γοητευτική. Μέσα όμως από τὰ πεύκα και τὰ σκίνα, ξεπηδούσε ο πειρασμός με τη μορφή μιās όμορφης γυναίκας, για να τον παιδέψει...

Μιά γειτογοπούλα του κυριαρχούσε μέσα στα θεμά του όνειρα. Για το Γιάννη ήτανε κάτι πιο πολύ από όμορφη... Τη λέγανε Βασιλική και είχε δυο μάτια γεμάτα φλόγα και δυο χείλια γεμάτα προκληση για φίλια... Ήτανε για το Γιάννη ένα όνειρο βασανιστικά ήδονικό. Ή ντροπή όμως δεν τον άφηνε να την κυττάξει με τόλμη. Κοκκίνισε όταν τη συναντούσε, λές κι ήτανε σπαίχτης... Κι έτρεχε να κοιμηθεί, σα να τον κυνηγούσανε... Πιο τολμηρό έδειχνε, τον κυττάζε να φύγει και τον ξεπροβόδιζε με ένα ερωτικό κρυστάλλινο γέλιο της. Ένα γέλιο, που το έπαινε ή ήχώ του νησιού, το ανακάτευε με το μπότη και με το φλοισβο του κίματος και το έστειλε να μεθύσει το φτωχό έρωτευμένο... Αυτό το γέλιο παιδαίε το Γιάννη και στη μοναξιά του, την ώρα που έβρασε τὰ γίδια του.

Έβλεπε τὰ αυτιά για να γλυτώσει από το γλυκό βασανιστικό άκουσμα, δεν καταφέρνε όμως να σβήσει εκείνον τον γλυκό αντίλαλο της χοιροίστικης χαράς... Γελούσε ή Βασιλική κι όταν ακόμη δεν ήταν εκεί για να γελάσει... Γελούσε και το γέλιο της κοιτούνιζε μέσα στο μυαλό του, για να το κυνηγήσει. Όλο το φτωχό στερημένο του όργανισμό... Γελούσε και τον αναστατώνε σά φωτιά έρωτική...

★

Μιά μέρα — Έκανε ζέστη πολλή — ο Γιάννης είχε γλαφώσει εκεί στη ρίζα της ελιάς. Ένας ύπνος βρόνιζε τὰ βλέφαρά του... Τον ξύπνησε ένα πλατάγισμα στο νερό. Άνοιξε τὰ μάτια του κι αυτά γεμίσαν όμορφη! Μπορούσε τὰ μάτια του από την ελιά, που άνοιγε ποδός, είχε πέσει στη θάλασσα μιὰ γυναίκα!

Μιά γυναίκα... Με μάτια δάανοιχτα, γεμάτα δίνα, την κυττάζε ο μικρός γιδόβοσκος... Είχε ξεκαρδώνει κοιμηπώντας, με άοργες κινήσεις, και μόνο το κεφάλι της φραγνότανε άπάνω στην κρυστάλλινη επιφάνεια... Είχε γδυθ ή κοντά του, και τὰ ρούχα της ήταν άνοιμισμένα πίσω από ένα σκίνο.

Ένα έρωτικό άνατοίγισμα, άγκάλιασε το Γιάννη. Ή γυναίκα αυτή είχε έρθει σ' αυτή

Χορμιά στις φλογές

θώς περπάτησε άπάνω στη ζεστή άμμουδιά, πάνω από το χορμί της με τις στερεές γραμμές, πέφταγε ύγρα μαγογοιτάκια... Πήγε εκεί που χε άφίσει τὰ ρούχα της, πήρε μιὰ πετσέτα και σκουπίστηκε. Άοργά, με κινήσεις νοχελιζές και ξεδιάντροπες — γιατί ήξερε, ότι δεν την έβλεπε κανείς... — στέγνωσε το δροσερό νερό απ' όλες τις γωνίες του παρθενικού χορμιού της... Κι ύστερα άρχισε να ντύνεται. Έβαλε τὰ ρούχα της, χτένισε και τὰ μαλλιά της... Τότερα, ελαφριά, τραγουδώντας έναν εύθυμο σκοπό, άπομακρύνθηκε προς τη διεύθυνση του χορμιού... Το έπείσοχο όραμα είχε τελειώσει... Έμεινε ή γραφική άκρογιαλιά έρημη, μιὰ και της είχε λείψει ή όμορφιά... Κι ο φτωχός γιδόβοσκός κυττάζε ακόμα κι άφου ή εξαίσια όπτασία είχε σβηστή... Ήταν κάτι άπεριόρατα όμορφο αυτό που είχε δει! Όλο το χορμί του έτρεμε, γεμάτο συγκίνηση και τὰ μάτια του έμεγαν καρφωμένα στο γαλανό καθαρότη, που είχε άγκυλιάσει το εξαίσιο γυναικείο χορμί και το είχε ξαναδώσει στη στεριά...

Δε μπόρεσε να φύγει ο δύστυχος γιδόβοσκός, παρά μόνο άμα πύκνωσαν οι σκιές της νύχτας. Γύρισε με το ίδιο όραμα στα μάτια του, που δε βλέπανε παρά μόνο αυτό... Και, την άλλη μέρα, ξαναγύρισε στο ίδιο άκρογιάλι — το άκρογιάλι του όνειρου! Έχει όμως δε ξανάβρε την έξοχη όπτασία, παρά μόνο σαν άνάμνηση και σά φαντασία... Κυττάζε κι έβλεπε ξανά το γυνικό γυναικείο χορμί να προβάλλει πίσω από τὰ σκίνα και να γεμίζει όμορφη την έρημη άκρογιαλιά... Κι άς μην ήταν εκεί πραγ-

Συμνή όπτασία...

την έρημη άκρογιαλιά, για να κάνει μπάνιο, νομίζοντας, ότι ήταν μόνη της και ότι δεν την έβλεπε κανείς... Δεν είχε δει τὰ γίδια, που βόσκανε κομμένα μέσα στις προσινάδες. Δεν είχε δει και το βοσκό, που κοιμότανε... Κι έτσι, γεμάτη γοητευτική άφέλεια, είχε γυμνώσει την όμορφη της και την είχε παραδώσει στα φίλια του κίματος...

Με έλληστη λαχτάρα κυττάζε ο Γιάννης το κεφάλι κι άπομακρύνεται προς τὰ βαθιά κι ύστερα να ξαναγυρίσει... Σφύριξε τραχημένος στα γίδια και τάδιωσε μακριά από την άκρογιαλιά. Κούφτηκε κι αυτός πίσω από ένα πυκνό σκίνο και περιμένει... Το κεφάλι ένωσε, και βγήκε από το νερό, αναδίδθηκε το χορμί... Και τότε, με συγκίνηση δυνατή, ο Γιάννης άναγνώρισε τη Βασιλική — όλόγυμνη!

Βγήκε στάζοντας από τη θάλασσα και, κα-

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Τὰ ζώα και τὰ φυτά άγωνίζονται για τη ζωή. Οι άνθρωποι άγωνίζονται για το άλληλοφάγωμα.

—Οι πολιτικοί δυο πράγματα ξέρουν: να κρατούν τη θέση τους και να μη κρατούν το λόγο τους.

—Να προτιμάς τη δικαιο φτώχεια, παρά τὸν άδικο πλούτο.

—Η ύπόληψη είναι αλόγο που όλοι θέλουν να τὸ καθολικέψουν και κανένας δε θέλει να τὸ πείσει.

—Οι δυστυχισμένοι δεν έχουν συγγενείς.

—Τὸ χρυσάφι άνοίγει τὰ πάντα, ακόμη και τις πόλεις τοῦ Άδου.

—Όταν δε μετανοήση κανείς, ύστερ' από ένα του σφάλμα, προσέβει στο πρώτο του και δεύτερο.

—Εκείνοι που κάνουν έφωργίες στους ξένους είναι συνήθως άνυπόφοροι στην οικογένειά τους.

—Μισὸ το χρήμα των πλουσίων και σέβομαι το χρήμα των φτωχών.

—Ο όκηρὸς μπορεί να έχη έμπνεύσεις, αλλά ποτέ δε δημιουργεί.

—Μιά μέρα άξιζει περισσότερο από τρεις γι' αυτόν που ξέρει να τη χρησιμοποιή καλά.

—Σ' όλα τὰ πράγματα ή αρχή είναι ωραία, ή μέση κουραστική και τὸ τέλος άθλιο.

—Όποιος δανείζεται χρήματα για να χτίσει σπίτι, γρήγορα δὸ το πουλήση.

ματικά... Ή φλογισμένη φαντασία ξανάφτιασε, σά γοητευτική επιφανειακή εικόνα, αυτό που είχε για μιὰ φορά γεμίσει τὰ διψασμένα μάτια...

Και συνεχίστηκε κάθε μέρα αυτό... Γιατί κάθε μέρα ο Γιάννης έπαιρνε τὰ γίδια και τὰ πήγαινε για να βοσκήσουν στο άκρογιάλι του όνειρου... Βόσκανε αυτά, ενώ εκείνος κυττάζε άπληστα κι άόχτοτα ό,τι είχε δει μιὰ φορά και δεν είχε ξεχάσει...

★

Ένα συννεφιασμένο άπομεσήμερο ανούσε δυνατά. Το άκρογιάλι του όνειρου δεν ήταν όπως πάντα γαλήνιο και ειδυλικό... Άσπριζε ή θάλασσα από τὰ άφρισμένα κύματα, που έρχόντουσαν με όρμη να ξεσπάσουν στην άμμουδιά... Κυλούσε τὰ βότσαλα με χροτό και τὰ τραβούσε πάλι πίσω...

Ή φοροτούνα όλο και δυνάμωνε... Έκατσε κάτω από την ίδια ελιά ο Γιάννης και κυττάζε. Σήμερα δεν ήτανε για μπάνιο... Ή γυμνή σερήνα δε θα έρχότανε — ούτε στη φαντασία του...

Για μιὰ στιγμή όμως την είδε! Φλογισμένα τὰ μάτια του από τον πυρετό, ξαναφτιάσανε το ίδιο άγαπημένο τους όραμα, για να το θανάσουν!

...Γεμάτη γοητευτική ξεδιάντροπη ή σειση να γδύθηκε, για να πέσει στην άφρισμένη θάλασσα! Δε φοβότανε τη φοροτούνα... Όρθος ο Γιάννης την κυττάζε... Έπεσε στη θάλασσα ή Βασιλική και κολύπησε προς τ' άνοιχτά...

Κι άν πνιγότανε... Γεμάτος πανικό ο γιδόβοσκός έτρεξε στην άμμουδιά, φωνάζοντας το όνομά της... Δεν τον άκουσε — δεν άκουνε οι όπτασιες... Κι εξακολούθησε να κολυμπάει προς τὰ άνοιχτά... Χωρίς να ξέρη και χωρίς να καταλαβαίνει, μαγνητισμένος από το εξαίσιο όραμα, ο Γιάννης άκολούθησε την άγαπημένη του... Μπήκε την άφροσμένη θάλασσα και προχώρησε...

Ένα δυνατό κύμα τὸν πήρε! Ένα δεύτερο τὸν αναποδογύρισε... Κι ύστερα, όλα μαζί τὰ κύματα, όλη ή θάλασσα, τὸν πήσανε μαζί τους — μαζί με το εξαίσιο όραμα που τὸν είχε πλανέψει...

★

Εκείνη τη γύχτα τὰ γίδια γυρίσανε μόνα τους στο χωριό...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—"Αδίκαι έπιμένετε, δεσποινίς... Αυτή τη φορά τὸ νεκί τὸ θέλω σέ χρέμα!..."

ΓΑΛΛΙΑΣ

ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ!

Εύκολες ασκήσεις για την αρμονική και χαριτωμένη γραμμή της μόδας

ΜΕ την επιστροφή της ωραίας εποχής, να που ξαναπαρουσιάζονται όλα εκείνα τα προβλήματα της ομορφιάς, που ο χειμώνας είχε παραμερίσει.

Και πρώτα απ' όλα η γραμμή του σώματος. Η φτενινή μόδα απαιτεί μια γραμμή πολύ αρμονική και χαριτωμένη. Για να προσαρμοσθείτε σ' αυτήν την απαίτηση δεν αρκεί μόνο να χάσετε μερικά κιλά, αλλά πρέπει να προσπαθήσετε να αποκτήσετε μεγαλύτερη ελυσίδια και χάρη στις κινήσεις σας. Και για να το κατορθώσετε αυτό, ο πιο σίγουρος, εύκολος και οικονομικός τρόπος είναι η γυμναστική.

Ορισμένες καλοδιαλεγμένες ασκήσεις, όταν μπορείτε να τις κάνετε καθημερινή συνήθεια, θα σας βοηθήσουν να διατηρήσετε τη γραμμή σας και να την βελτιώσετε ανάλογα με τις απαιτήσεις της μόδας.

Για να σας διευκολύνουμε, σας παρουσιάζουμε μια σειρά εβδομαδιαίων ασκήσεων. Για κάθε μέρα, εκτός από την Κυριακή που είναι αφιερωμένη στην άναπαυσι, θα βρείτε μερικές χρησιμότερες ασκήσεις, που θα σας βοηθήσουν να βελτιώσετε

ΔΕΥΤΕΡΑ

το σώμα μας και να το προσαρμόσετε στη νέα γραμμή της μόδας.

ΕΥΘΥΤΕΝΗΣ ΣΤΑΣΙ: ΕΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Αν θέλετε να έχετε παράστημα κομψό και αρμονικό, που να σας κάνει να μοιάζετε με μαννεκέν, μάθετε πριν απ' όλα να κάνετε το σώμα σας ευθύγραμμο και ίσιο.

Ίσως σκεφθήτε ότι είναι πολύ εύκολο να κρατάτε το σώμα σας ίσιο. Αλλά δεν είναι, δυστυχώς...

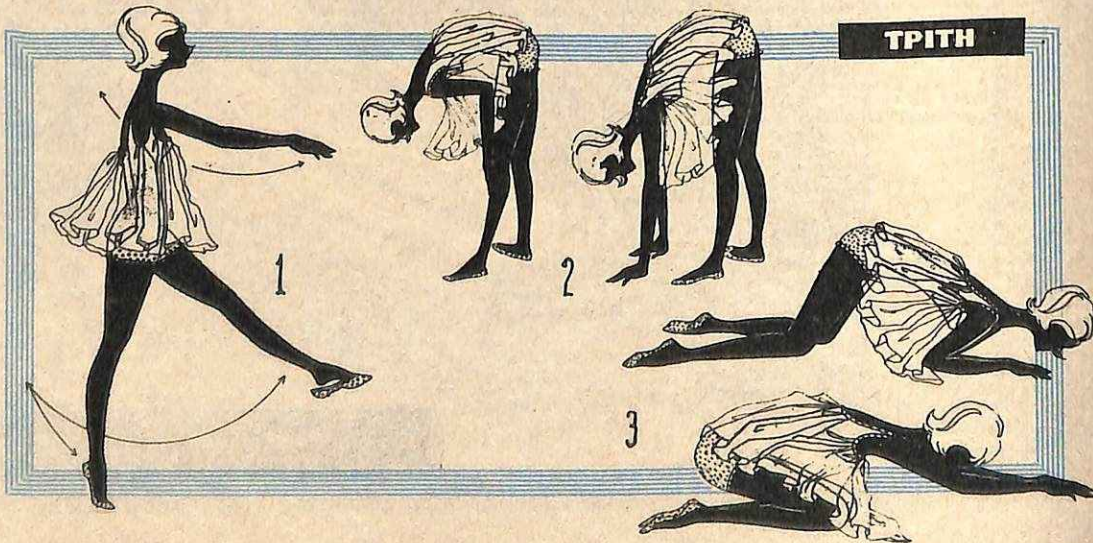
Κάνετε μια δοκιμή: Σταθείτε μπροστά σ' έναν καθρέφτη όρθιος, στην συνηθισμένη σας στάση, χωρίς να κάνετε την παραμικρή προσπάθεια να φανήτε διαφορετικός.

Κυτταβήστε προσεχτικά. Είστε απόλυτα θέβαιες ότι δεν έχετε καμιά τάση να κυρτώνετε τους ώμους; Είστε βέβαιες ότι η κοιλιά σας δεν προεξέχει μερικά εκατοστά; Και το κεφάλι σας; Σε ποιά στάση το κρατάτε συνήθως;

Κάνετε, λοιπόν, έναν ελκρινή και ασητηρό αυτοέλεγχο και πάρτε την απόφαση (δεν είναι δύσκολο) να βελτιώσετε, όπως μπορείτε!

Γιατί, υπάρχει πραγματικά μια γυμναστική, που μπορεί να σας μάθει να στέκεστε ίσιες χωρίς καμιά προσπάθεια, εξασκίζοντας τα διάφορα μέρη του σώματός σας και εξασκώντας ταυτόχρονα τους πιο ενδιαφέροντες μύς.

Στις ασκήσεις αυτές χρειάζεται να προστεθεί μόνο λίγη καλή θέληση εκ μέρους σας, για να κατορθώσετε να σας αποδώσουν το ποδομένο αποτέλεσμα.

ΤΡΙΤΗ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

στάσι και επαναλάβετε την ίδια κίνηση. Μέρα με την ημέρα αυξήσετε τη διάρκεια της άσκησης (με συνεχείς και έκτακτες κινήσεις προς τα πίσω). Η άσκηση αυτή δυναμώνει τις πλάτες, τεντώνει τους μύς του στήθους και αφαιρεί το περίτο λίπος από τις ώμους πλάτες.

Ασκηση 1.—Γονατίστε, ακουμπώντας τις παλάμες στο πάτωμα. Κρατώντας το δεξί πόδι διπλωμένο, σηκώνετε το αριστερό, όσο μπορείτε πιο ψηλά. Συγχρόνως γέρνετε το κεφάλι προς τα πίσω, ώστε η πλάτη να σχηματίσει καμπύλη. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέση και ξαναρχίζετε, αλλάζοντας το δεξί πόδι με το αριστερό. Ξαναλάβετε την άσκηση δέκα φορές (πέντε με κάθε πόδι). Και η άσκηση αυτή δυναμώνει τους μύς της ράχης και της σπονδυλικής στήλης.

ΤΡΙΤΗ: Ασκηση 1.—Στέκεστε όρθιος και ευθυτενείς, σηκώνετε το αριστερό πόδι και τα χέρια μπροστά. Ύστερα φέρνετε τα χέρια προς τα πίσω με μια γρήγορη και ανάσφορη κίνηση (σαν φτερά πεταλούδας). Ταυτόχρονα φέρνετε προς τα πίσω με όρμη το αριστερό πόδι, σηκώνοντας το δεξί στα δάχτυλα. Ξεπανερχοσθε στην αρχική σας θέση, μένετε για λίγο ακίνητοι με το κεφάλι προς τα πίσω. Ύστερα σηκώνετε το δεξί πόδι και ξαναρχίζετε. Ξεπαναλαμβάνετε την άσκηση τέσσερις-πέντε φορές με κάθε πόδι.

Ασκηση 2.—Απομακρύνετε τα πόδια και με τα χέρια ακουμπώντας στα γόνατα σκύψτε χαμηλά, άνασγκωθήτε, ξαναδιπλώθηκε κι' επαναλάβετε τέσσερις-πέντε φορές την ίδια κίνηση. Ύστερα, αφού μ' αυτό τον τρόπο θα έχετε εξαστάνει τους μύς, διπλώθηκε σε τρόπο ώστε οι παλάμες να ακουμπήσουν στο πάτωμα, χωρίς τα γόνατα να λυγίσουν. Άνασγκωθήτε (τέ τα χέρια στα γόνατα) και σκύψτε πάλι τρεις φορές, προσπαθώντας να φτάσετε με τις παλάμες το πάτωμα. Τέλος, ξαναγυρίστε στην όρθια στάση. Απομακρύνετε τα χέρια από το σώμα και άνασγκωσθε βαθιά. Ύστερα, εκπνέοντας επαναλαμβάνετε την ίδια άσκηση.

Ίσως στην αρχή δε θα κατορθώσετε να φτάσετε στο πάτωμα με τις παλάμες. Σ' αυτή την περίπτωση προσπαθήστε να βελτιώσετε βαθμιαία αυτή τη στάση. Η άσκηση επαναλαμβάνεται τρεις φορές.

Ασκηση 3.—Γονατίστε και διπλώστε τα χέρια ακουμπώντας τους αγκώνες στο πάτωμα. Απ' αυτή τη θέση σπρώχνετε το σώμα όσο το δυνατόν πιο μπροστά, άνασγκώνοντας το κεφάλι ελαφρά προς τα πίσω. Ξεπανερχοσθε στην αρχική σας θέση, άπλώνετε τα χέρια προς τα μπροστά και παίρνετε τη στάση ενός προσυγχομένου μουςουλμάνου, μεταφέροντας όλο το ύψόλοιο σώμα πολύ προς τα πίσω. Ξεπαναλάβετε αυτή την άσκηση 6 ή 8 φορές συνέχεια, ύστερα σηκωθήτε.

ΤΕΤΑΡΤΗ: Ασκηση 1.—Ξεκινάτε από τη στάση της προσοχής, κρατώντας τα πόδια ελαφρά άποχωρισμένα. Σηκώνετε τα χέρια και τα ενώνετε στον αγκώνα. Γέρνετε το κεφάλι προς τα πίσω και παίρνετε μια βαθειά εισπνοή, προτείνοντας το στήθος μπροστά. Σ' αυτό το σημείο φέρνετε τα χέρια πολύ προς τα πίσω και εκπνέετε. Αυτή η σειρά των ασκήσεων, που είναι κάπως δυσκολότερες από τις προηγούμενες, γίνονται με σώμα μάλλον χαλαρωμένο, συνδυάζοντας κάθε κίνηση με την προηγούμενη. Σημειώστε όμως ότι τα γόνατα πρέπει να μείνουν, αντίθετα, τεντωμένα καθ' όλη τη διάρκεια της άσκησης, που επαναλαμβάνεται 6 ως 9 φορές.

Ασκηση 2.—Καθίστε στο χαλί με τα πόδια άπομακρυσμένα και τα χέρια τεντωμένα ψηλά. Διπλώστε τώρα το σώμα άγγίζοντας με το αριστερό χέρι το δεξί πόδι και με το δεξί χέρι το δεξί πόδι, και παίρνοντας βαθειά εισπνοή. Ύστερα, με την έκπνοή, γυρίζετε στην αρχική θέση. Ξεπαναλαμβάνετε την άσκηση 5-6 φορές.

Ασκηση 3.—Γονατίζοντας, ακουμπάτε τις παλάμες στο πάτωμα. Σπρώχνετε τώρα το αριστερό γόνατο πολύ μπροστά, άνόμενα στα ελαφρά λυγισμένα χέρια. Κρατώντας το κεφάλι χαμη-

λωμένο, παίρνετε βαθειά εισπνοή. Με την έκπνοή επιστρέφετε στην αρχική σας θέση. Ξεπαναλαμβάνετε την άσκηση με το δεξί πόδι και συνεχίζετε επαναλάσσοντας το ένα πόδι με το άλλο, 6-8 φορές για κάθε πόδι.

ΠΕΜΠΤΗ: Ασκηση 1.—Καθίστε, όπως ακριβώς βλέπετε στο σχέδιο, ακουμπώντας τα χέρια στο πάτωμα. Άνασγκωθήτε ταλατεύοντας τα χέρια: α) Μπροστά και ψηλά. β) Πίσω και χαμηλά. γ) Τα άπομακρύνετε από το σώμα, διατηρώντας αυτή την τελευταία στάση (σύμφωνα με το σκίτσο). Με το κεφάλι προς τα πίσω εισπνέετε βαθειά. Με την έκπνοή επιστρέφετε στην αρχική θέση. Ξεπαναλαμβάνετε 6-8 φορές.

Ασκηση 2.—Γονατίζετε, κρατώντας το ένα χέρι διπλωμένο μπροστά από τ' άλλο. Αρχίζετε με το αριστερό πόδι. Σηκώνετε τα χέρια χωρίς προσπάθεια, ύστερα διπλώνετε το στήθος προς τα εμπρός, χαμηλώνοντας τα χέρια, ώπου να άγγίξουν στο πάτωμα, και ακουμπώντας το κεφάλι πάνω στο αριστερό γόνατο. Ξεαναγυρίζετε στην αρχική θέση και εκτελείτε τις ίδιες κινήσεις. Κάνετε αυτή την άσκηση 3-4 φορές. Ύστερα την επαναλαμβάνετε με τ' άλλο πόδι.

Ασκηση 3.—Σεπλώστε με την κοιλιά στο πάτωμα και, με τα χέρια τεντωμένα προς τα έξω. Με μια γρήγορη και άποφασιστική κίνηση τα φέρνετε τώρα προς τα πίσω, άνασγκώνοντας συγχρόνως το κεφάλι και το στήθος. Ξεαναγυρίζετε στην αρχική θέση και ξεκουράζετε για λίγο. Ύστερα, ξαναρχίζετε, έχοντας υπ' όψη ότι πρέπει να εισπνέετε, καθώς θα άνασγκώνετε, και να εκπνέετε, όταν θα επανέρχεστε στην αρχική θέση. Όσο και αν η στάση θα σας φανή δύσκολη, προσπαθήστε να μένετε όσο το δυνατόν περισσότερο με το στήθος άνασγκωμένο. Η άσκηση επαναλαμβάνεται 5-6 φορές.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ: Οι ασκήσεις, που σας σημειώνουμε σήμερα χρησιμοποιούνται ιδιαίτερα στις σχολές των μαννεκέν.

Ασκηση 1.—Σας χρειάζεται ένα διέλιό, όχι πολύ βαρύ, αλλά με ελαφύλλο σκληρό. Άνασγκωσθε με τα δύο χέρια και τοποθετήστε το πάνω στο κεφάλι. Μένοντας ακίνητοι, στην ίδια θέση, άνασγκωθήτε πρώτα στα δάχτυλα των ποδιών, ύστερα, ελαφρά πάνω στις φτέρνες. Αφού θα έχετε άποκτήσει κάποια ισορροπία, αρχίζετε να περπατάτε πάνω-κάτω στο δωμάτιο, έναλλάσσοντας 8 βήματα στις μύτες των ποδιών με όχτώ βήματα πάνω σε όλόκληρο το πόδι. Μερα με την ημέρα προσπαθήστε να παρατείνετε περισσότερο την άσκηση.

Ασκηση 2.—Γονατίστε, ρίχνοντας το βάρος του σώματος στο δεξί γόνατο και τεντώνοντας το δεξί πόδι. Το δεξί χέρι θα άκουμπάει στο δεξί πλευρό, το αριστερό χέρι θα είναι τεντωμένο προς τα επάνω. Γέρνετε προς τα δεξιά, συνοδεύοντας την κίνηση με το αριστερό χέρι, και επαναλαμβάνετε την άσκηση 4 φορές. Ύστερα συνεχίζετε με το άλλο πόδι.

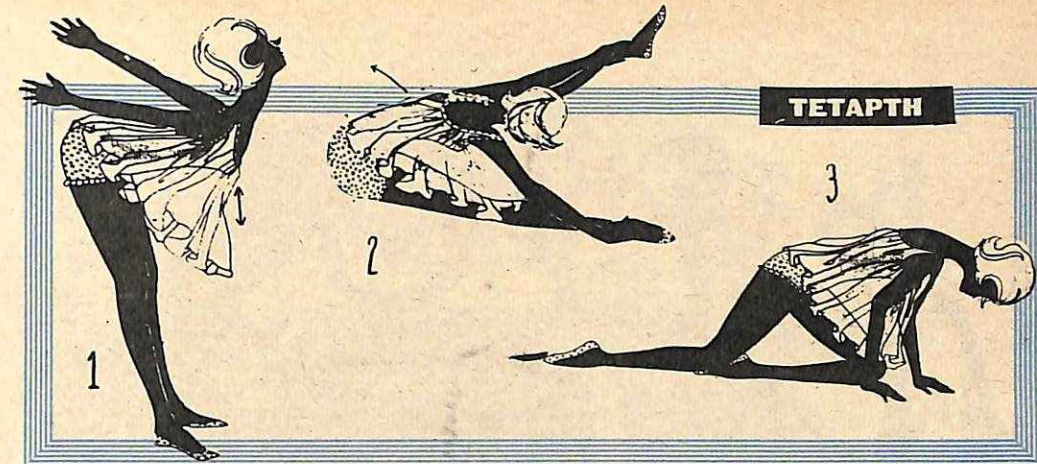
Ασκηση 3.—Ξεκινάτε από τη στάση της προσοχής, κρατώντας τα πόδια ελαφρά κρυμμένα και τεντώνοντας τα χέρια προς τα πάνω. Διπλώνετε τώρα το σώμα με μια χαλαρή κίνηση, κάνοντας να ελγώρησουν τα χέρια σας άνάμεσα στα μισονυγμένα πόδια. Αυτή η κίνηση έχει ευεργετική επίδραση στην σπονδυλική στήλη. Τώρα άνασγκωθήτε φέρνοντας προς τα έξω τα χέρια και άνασγκώνοντας τα ελαφρά, κυρτώνοντας τη ράχη και κρατώντας το κεφάλι προς τα πίσω (όπως στο σχέδιο). Αυτή η δεύτερη άσκηση ένισχυει τους μύς της ράχης. Θα την επαναλάβετε 5-6 φορές.

ΣΑΒΒΑΤΟ: Και φτάνουμε στον έπλογο της σειράς των ασκήσεων, που διδασθήκατε κατά το διάστημα της εβδομάδας και οι οποίες συμπληρώνονται μ' αυτές τις πέντε τελευταίες που θα εξηγήσουμε εδώ. Ύστερα από μια ημέρα άναπαύσεως, την Κυριακή, θα ξαναρχίζετε πάλι την ίδια σειρά των ασκήσεων που θα άναρχήσουν να σας προσφέρουν ικανοποιητικώτατα αποτελέσματα.

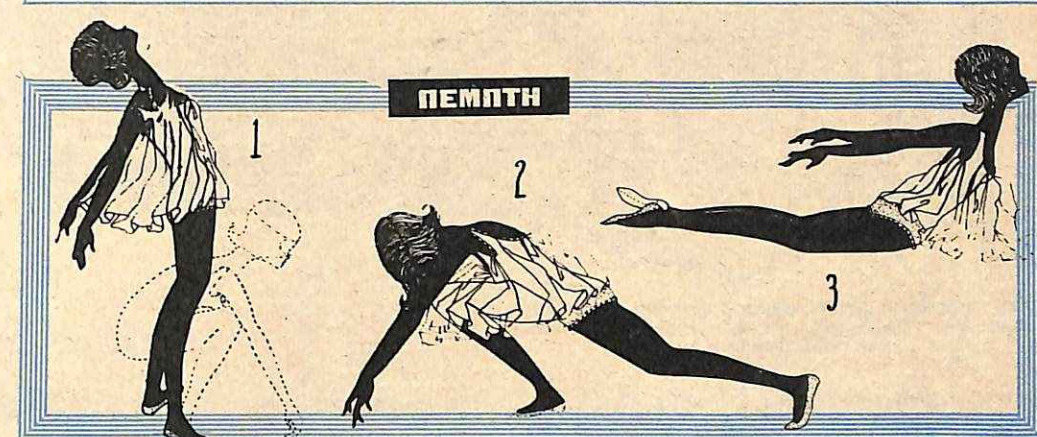
Ασκηση 1.—Κρατώντας τα πόδια ελαφρά άπομακρυσμένα, φέρνετε τα χέρια μπροστά. Ύστερα με τις παλάμες στραμένες προς τα εμπρός, σπρώχνετε τα χέρια προς τα πίσω λυγίζοντας συγχρόνως το κεφάλι και το στήθος και άφίνοντας τα γόνατα χαλαρωμένα. Ξεπαναλαμβάνετε από την αρχή, χωρίς να ξεχνάτε να εισπνέετε, καθώς θα λυγίζετε προς τα πίσω και να εκπνέετε, όταν θα άνασγκώνετε. Η άσκηση αυτή θα γίνετα 5-6 φορές.

Ασκηση 2.—Σηκώνετε τα χέρια, κρατώντας τα πόδια πολύ άπομακρυσμένα το ένα από το άλλο και τεντωθήτε προς τα επάνω όσο περισσότερο μπορείτε. Ύστερα, χωρίς να λυγίσετε τα γόνατα άφίνετε να πέσουν με την κίνηση μιας μαριονέτας το κεφάλι, το στήθος και τα χέρια προς τα εμπρός. Από αυτή τη θέση, κάνοντας στροφή πάνω στα δάχτυλα των ποδιών, να στρίψετε το σώμα από το αριστερά στα δεξιά τέσσερις φορές συνεχώς. Αυτή η άσκηση χρησιμεύει για να χαλαρωθούν οι μύς της πλάτης και η σπονδυλική στήλη.

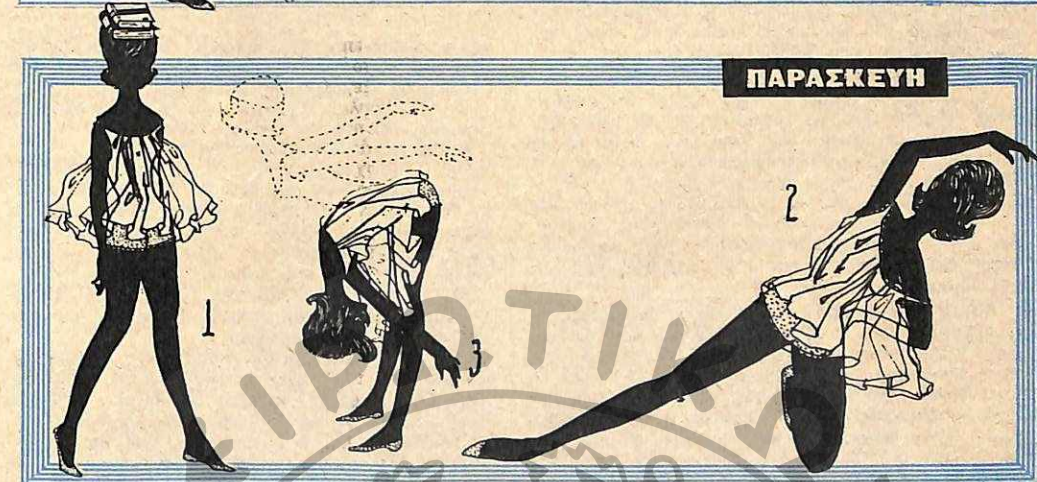
Ασκηση 3.—Γονατίστε, ακουμπώντας τα χέρια στο πάτωμα σαν κουταβάκι. Ύστερα πιάνετε το αριστερό χέρι το δεξί πόδι, σπρώχνοντας το κεφάλι προς τα πίσω και άνασγκώνοντας τη ράχη. Μένετε για ένα λεπτό σ' αυτή τη στάση, ύστερα ξαναγυρίζετε στην αρχική σας θέση. Κάνετε την ίδια άσκηση με το αριστερό χέρι και επαναλάβετε 3-4 φορές για κάθε χέρι και πόδι. Και αυτή η άσκηση ένισχυει τους μύς της ράχης.

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΕΜΠΤΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ

Η γυμναστική, όταν γίνεται τακτικά και με σύστημα, όχι μόνο δυναμώνει τους μύς, αλλά και τονώνει τον οργανισμό με έμμεσο τρόπο: εξασφαλίζοντας δηλαδή καλύτερη κυκλοφορία του αίματος, στον εγκέφαλο.

Μη ξεχνάτε όμως ποτέ να σταματάτε τη γυμναστική σας, όταν άνασγκάτε μια ελαφρεία και εύχρηστη κοούρα. Αν την εξακολουθήσετε, με την ιδέα ότι θα άωλεγήσετε περισσότερο, τ' αποτελέσματα θα είναι αντίθετα από τα επιδιωκόμενα.

Θα σας κάνει δηλαδή κακό ή υπερβολή, αντί να σας άωλεψη. Το σοφό άρχαίο ρητό αβάν μέτρον άριστον ίσχυει και σ' αυτή την περίπτωση, όπως παντού αλλού.

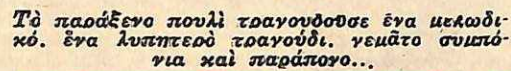
Προσπαθήστε έξ άλλου να διατηρήτε ζωντανό το συναίσθημα του ρυθμού, να κινήθετε και να περπατάτε χαριτωμένα και πρόχαρα, τόσο στη δουλειά σας όσο κι' όταν πηγαίετε για ψώνια. Ό,τι κι' αν κάνετε, πρέπει να γίνετε με ρυθμό,

χωρίς άποτομες, σπασμωδικές και άεσώλες κινήσεις.

Προσέξτε να κρατάτε πάντα ίσια τη σπονδυλική στήλη σας, όταν κάθεστε ή όταν περπατάτε, και να μοιάζετε ομοίωμα του άόρος σας στα δύο σας πόδια. Μη μεταχειρίζεστε κορέλλες διάδες και άταίριαστες με τη σωματική σας διάπλαση, ούτε τραπεζία ή νερογούτες άκατάλληλου άφους, που σας άποχερώνουν να σκύδετε διαρκώς άπάνω τους για να κάνετε τη δουλειά σας.

Σπουδαίο είναι επίσης και το φαγητό σας. Η πολυφαγία, όχι μόνο κοούραει τον οργανισμό, αλλά και άποτελεί κίνδυνο για το πεπτικό σύστημα και άδην στην παχυσαρκία. Προσπαθήστε να μη σας έλλειψη κάθε μέρα κρίας ή ψάρι ή που-δού φλυτζάνια γάλα. Προτιμάτε το σταρένιο (χω-ριτικό) ψωμί.

Τρώτε άργα, σε κανονικές πάντα άρες, κι' άναπαύεστε λίγο μετά το φαγητό.

ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Και πρόσταξε τοὺς τεχνίτες τοῦ παλατιοῦ νὰ φτιάσουν ἕνα θλόγχισμο κλουβί, νὰ βάλουν μέσα τὸ ἀρνὸν καὶ νὰ τὸ πᾶνε στὴν κρεβατοκάμαρά του αυτοκράτορα. Καὶ τότε ἔγινε κατὰ θαυμασμό ν' ἀναπάρτετο: Ποῖν ἀνόμια τὸ ἀρνὸν συνήθισε τὸ καινοῦργιον του περιβάλλον, ἄρχισε νὰ τραγουδῇ. Τὸ πρᾶγμα ἔκαμε κατὰ-πληξί στὸ μονάρχη καὶ στοὺς αὐλικούς. Δὲν περῶμεναι τόσο γοήτορα ν' ἀκούσουν τὴ λάλια του. Κι' ὅμως, τὸ παράεον αὐτὸ πονεὶ τραγουδοῦσε μέλωτα ἕνα μελωδικῶ, ἕνα λιπτεροῦ τραγουδῇ, γεμάτῳ συμπόνιᾳ καὶ παράπονον, γιὰ τὴ δυστυχία καὶ τὴ σκληραία τῶν φυλακισμένων.

Ξαφνικά, μέσα από τὰ φυλλώματα τῶν δέν-

Κατὰ τὸ βωδάκι, ὅταν ὁ ἥλιος βούτηξε πί-
σω ἀπὸ τὸ βουνό, ὁ αὐτάρχης ἄκουσε μὲ ἡ-
χάρα τίς πρῶτες τολήσεις τοῦ ἀνδρονόου. Ὁ ἄ-
νθρωπος συνταραχθεὶς τὸ τραγοῦδι τοῦ πον-
τιοῦ αὐτοῦ, πρὶν ὁ ψυχρὸς μανδραγόρας ἀφανέ-
σθαι πολλή ὥρα. Ἐσπτόσο σημάδιεμε καλὰ τὸ
δέκτρον. Σὲ λίγες, ἔνα πλήθος ζυνηγοί, σκαρ-
φάλωσαν πάνω στὴ βαλάντιο, ἄπλωσαν παγί-
δες, ἔκτισαν τ' ἀνδρόνι καὶ τῶρεσαν στὸ πα-
λάτι.

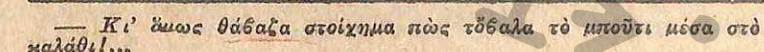
I. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

να ἔλπιζουν πὺς θάφταναν πρὶν
ἀπ' τὸ μεσημέρι κοντὰ στοὺς ἐπα-

— *Κι' ἔμως θάβαζα στοίχημα*
παλάθι...

μα πὼς τῶθαλα τὸ μποῦτι μέσα στὸ

τησε ἀνότομα τ' ἄλογό της. Βλέ-
ποντας τὸ μγάδα χάρω, χλώμα-
σε. Ἐπειτα

για τις σφαίρες, κατέβηκε απ' τ' αλογό της κι' έτρεξε κοντά του. Ο Χάνγκ-Τού είχε σταματήσει κι' αυτός, και βιάζοντας το σπαθί του, έτοιμάστηκε να έπιτεθ' έναντιόν του έχθρου.

— Ρομέρο, φώναξε με φωνή που έτρεμε ή Τάν-Κιού, τραυματίστηκες;

— Όχι, απάντησε ο νέος, αλλά φέρε, φύγε! Θά μ'ας προφτασουν σε λίγες στιγμές.

Και γέμισε το όπλο του.

— Ή Τάν-Κιού δε φοβάται! Θέ σ' έπαισιάζει! απάντησε ή νε- τεοφάνα.

— Έπε ξαπλώθ' πίσω από τ' όπλο, να τ'όνόμα και σημάδ'εις με το περιστόφο της τ'όν έχθ'ό άποασισιζά.

— Φύγε! Φύγε! τ'ς ξαναφώνα- ξε ο Ρομέρο. Θέλεις, λοιπόν, να σε σκοτώσουν;

— Θά πεθάνω κοντά σου.

— Έρχονται.

— Τους περιμένω!

Οι τέσσερις Ισπανοί είχαν περάσει στους ώμους τους τ' όπλο, και είχαν βγάλει τ' όπλο από τ'όν άπ' τις θήκες τους. Λίγα ά- κόμα δευτερόλεπτα, και θά έπι- τ'όνταν έναντιόν των γενναίων άν- τιστών, που τους περίμεναν ά- φοβα.

Ο Χάνγκ-Τού, σταθερός σαν βράχος, με τ' όπλο άγιο, είχε σταθ'ί μπ'ός απ' τους δυο συντρό- φους του, για να δεχτ'ί πρώτος αυτός τ'όν έπίθεση των Ισπανών. Οι τέσσερις Ισπανοί δ'έν ήταν π'ά παρ'ά σ'έ άπόσπασι έκατό θημάτων, όταν αντίχρησαν πυροβολισμ'ό απ' τ'όν δάσος, συνοδούμενοι από άγρια ούλοιάσματα. Οι Ισπανοί στραφ'η- καν άπότομα και τ'όσσαν προς τ'ή φυτεία, απ' όπ'όν είχαν ξεπετα- χτ'ί.

Μιά ομάδα από άντρες, που τ'όν άποτελούσαν Μαλαιοί και Ίνδονη- σιοί, είχε β'γ'ί απ' τ'όν δάσος. Ήν κεφαλ'ής της β'οσκόναν ο Σ'έν Κιού.

— Οι άντ'ότες, έλε ο Χάνγκ- Τού, άναγνέοντας μ' άνακούφιση. Έπ'σσαν στ'ήν κατάλληλη στιγμή.

Έτρεξε κοντά στο Ρομέρο και τ'όν άπ'άλλας απ' τ'όν δάσος, που τ'όν κοπούσε καροφ'όμένο χ'αμο.

— Είσαι πληγωμένος; τ'όν ρω- τησε.

— Όχι, απάντησε ο Ρομέρο. Και πόσ'θεσε, πλησιάζοντας τ'όν Τάν-Κιού.

— Σ' εύχαριστώ! Είσαι άπό- μνη!

Τ'ό Λουλούδι των Μαροαριται- όν δ'έν απάντησε. Τ'ό πόσ'όπό τ'ής β'ιος έ'γνε κατακόκκινο, ένώ μ'ιά λάμψη γ'ορ'ς φ'ώτιζε τ'ά ό- ραία της μάτια.

Τ'ό δάσος, όπως τ'όχαν φαντα- στ'ί οι φ'γάδες, ήταν γεμάτο απ'ά- να μεγάλο μέρος τ'όν άνταρτόν, που άρχηγ'ός τους ήταν ο Τ'ούνγκ- Τάο, ένας απ' τους π'ό φλογ'όρους όπαδ'ός τ'ής άύτονομ'ίας τ'ών νη- σ'ών.

Ο Τ'ούνγκ-Τάο ήταν κι' αυτός μ'ιάς. Ο πατέρας του ήταν Β'ρωπαίος κι' ή μητέρα του Μα- λαία. Οι άνδρ'εοι αυτόι πολεμ'ι- στές είχαν έγκατασταθ'ί εκεί για να προστατέψ'ον τ'ό Σαλιτ'ράν, έναντιόν προέξικ'όπ'ματος τ'ών Ι- σπανών, που μπορούσαν να παρο- ν'ισαστ'όν από τ'ά νοτιοανατολικά.

Μόλις οι έπαναστ'ίτες άναγ'ή- ρισαν τ'όν Τάνγκ-Κιού και τους συντρόφους του, τους έδηγ'ησαν στ'ό στρατόπεδο, που ήταν π'άρα πολύ μεγάλο. Άνθρωποι από πά- ρους φ'ν'ές, με διαφορετικά ό- στούμια και ήθη, β'οσκόναν συγ- κεντρωμένοι εκεί. Άνθρωποι πο- λιτισμένοι σαν τους Ισπανούς γε- ν'όνευαν μ' άλλους άγριους κι' ά- μοχαρ'ες. Β'οσκ'νε μεγάλη άτα- ξία. Ήταν ένα χάος από σ'ιγ'ές, καλ'όδες, ποσ'όγ'ονα καταφ'ιγα, που είχαν στηθ'ί έτσι, στ'ήν τό-

χη, άλλ' άλλ' αυτά άρχ'όσαν για να περιλαμβάν'ον τους Ίνδονησι'ούς και τους Μαλαιοίς, που οι περισ- σ'ότεροι συνήθ'ιζαν να κοιμ'όνται στ'ό ύπαιθρο.

Όλες οι φ'ν'ές τ'ής Άπο Άνα- τ'όλης λ'ες και είχαν δ'ώσει άπ'όυ ραντεβ'ό: μ'ιάδες, Ίνδονησι'οι, Μαλαιοί, Κινέζοι, Ταγγ'άνοι, Ο Χάνγκ-Τού, ο Ρομέρο και ή Τάν Κιού, έχοντας έπί κεφαλ'ής τ'όν Σ'έν-Κιού και άκολουθ'όμενοι από δ'όδεκα Μαλαιοίς, όπλισμένους με τουφέκια, πάρα πολύ παλιά, διέσχ'ισαν τ'ό στρατόπεδο, ένώ φρε- νητιώδ'εις ζ'ητωζ'οιαν'εις τους ύπο- δέχ'ονταν απ' τους άντ'ότες.

Σ'έ λίγο έφτασαν στ'ή σ'ιγ'ή τ'ού άρχηγ'ού, σ'τημένη σε πασάλους, που στολίζ'ονταν από έω με μερικά κομμένα κεφάλια Ισπανών στρατι- ωτ'ών, που είχαν καταντ'ήσει π'ά σ'άν μ'οιμ'ες. Ο Τ'ούνγκ-Τάο δέ- χ'ιτ'ζε με πολλή ευγ'ένεια τ'όν Χάνγκ- Τού, τ'ό Ρομέρο και τ'ήν Τάν Κιού.

— Τ'ί νέα μ'ας φέρεεις από τ'ή Μανίλλα; ρώτησε ο Τ'ούνγκ-Τάο τ'όν Χάνγκ-Τού, όταν κ'άθησαν ό- λοι σε κάτι ξύλινα σκαμν'ια.

— Πολύ άσχημα. Είμαι δύσκολο να π'έση ή πρωτεύουσα στα χ'έρια

μας. Τ'ήν ύπερασπίζ'ον με λύσσα.

— Τ'ό ξέρω, απάντησε ο άρχη- γ'ός άναστενάζοντας. Άν ή πρώτη συνωμοσία είχε πετ'έξει, θά ήμα- στε σήμερα κ'ύριοι τ'ής Άσσ'όν. Ίν- νονται μάχες προς τ'ό βορ'ά;

— Οι άντ'ότες άνθίστανται πάντα, αλλά νομίζω, π'ώς δ'έν θά μπορούσαν να βάδ'ισ'ον έναντιόν τ'ής πρωτεύουσας. Οι άρχηγ'οί, όσ'όσο, γ'νωρίζ'ον ότι θά πολε- μ'ήσουν στ'ό Σαλιτ'ράν και στ'ήν Καβίτε.

— Σ'έπ'εται να δ'ώσης άποφα- φασιστική μάχη στ'ό Σαλιτ'ράν;

— Γ'ι' αυτό β'οσκ'όμαστε έδ'ό π'έρα. Άπ' τ'ήν άμυνα τ'ού Σαλι- τ'άν έξορ'άται ή τ'ύχη τ'ής Καβίτε.

— Ελπίζω π'ώς οι Ισπανοί θά τ'ά β'οσκ'ν μ'ιστούν'ια, άν θέλ'ησαν να μ'ας έπιτεθ'όν. Έχ'ουμε άνοιξ'ει μεγάλα χαρ'ακόμ'α γ'ύρω απ' τ'ό φρούριο, καθώς και στ'ό δ'ρόμο, που πάει προς τ'όν Ίμους.

— Π'ώς είναι ο διοικ'ήτης τ'ών άνταρτόν; ρώτησε ο Ρομέρο.

— Ο Μάριο Ντ'ούζε, ο Καστίλ- λο, ο Γκομέθ και τ'ά δυο άδ'έλφ'ια Χάνγκ Κ'άι. Οι άνδρες τους είναι πολλ'οί, αλλά δ'έν έχουν παραπάνω από δυο χιλιάδες καλά τουφέκια.

— Έχουν καν'ονια;

— Μερικά και λίγα μυδραλλιο- δόλα.

— Τ'ότε μπορούμε να κάν'ουμε πολλ'ά, έλε ο Ρομέρο. Άν οι Ισπανοί άρχ'οποιήσουν για λίγες μέρες τ'ήν έπίθεσί τους, τότε θά είμαστε έτοιμοι να τους ύποδεχ'ο- με. Θά χρ'εαστ'ί όμως να συγκεν- τρώσουμε στ'ό Σαλιτ'ράν όλους έ- κείνους, που είναι διασκορπισμέ- νους στ'ά περιχώρα, γιατί δ'έν έ- χουμε τ'ό φόβο να μ'ας έπιτεθ'όν από πίσω.

— Είμαι έτοιμος να διαλύσω τ'ό στρατόπεδο και να ξεκινήσω. Έχω τετρακόσιους άνδρες και έκατόν πενήντα τουφέκια, έλε ο Τ'ούνγκ- Τάο.

— Δώσε, λοιπόν, διαταγή στους άξιωματικούς σου να ξεκινήσουν. Βιάζ'ομαι πάρα όσο τ'ό δυνατό πε- ρισσ'ότερους άνδρες κοντά στ'όν ποταμό Ίμους, γιατί εκεί άκριβ'ώς β'οσκ'εται ο κ'ίνδυνος.

— Αυτό είναι σωστό π'όλ'ις. Ρομέρο, απάντησε ο άρχηγ'ός. Ξέ- ρω καλά π'ώς ο στρατηγ'ός Λα- σάμπ'ο θά έπιτεθ'ί προς τ'ά εκεί με τ'όν πολυάριθμο στρατό του.

— Και ή Ντασμαρίνα άνθίστα- ται πάντα έναντιόν τ'ών Ισπα- νών;

— Άνθίσταται, άλλ' άπειλείται σοβαρά. Μ'ού είπαν π'ώς τ'ό καν'όνι άντιχ'ούσε χ'τές εκεί.

— Ή π'όσι τ'ής Ντασμαρίνας θά ήταν καταστρεπτική για μ'ας. Τ' άδ'έλφ'ια μας είχαν πολλές ήτ- τες κι' άν μ'ιά ν'ίκη δ'έν τ'όνωσ'η τ'ό ήθ'ικό τους, προδ'ίλετο θ'ιβερές μέ- ρες για τ'ήν έπανάστασι, έλε ο Ρομέρο με ύφος σ'υνθωπ'ό.

— Θά ν'ικήσουμε, έλε ο Χάνγκ- Τού, ε'όν θά μ'ας δ'ώσης τ'ή ν'ίκη.

— Μ'ήν άυταπατάσαι, Χάνγκ- Τού, απάντησε ο Ρομέρο. Θά προσ- παθ'ώ, βέβαια, να κάν'ω άπόρ'η- το τ'ό Σαλιτ'ράν, άλλ' όλα έξο- τ'ώνται απ' τους πολεμιστές μας και τ'ήν άνδρεία τους. Ξέρεις καλά π'ώς δ'έν είναι περίφημο όργανω- μένοι. Έχ'ουμε πάρα πολλ'ους άρ- χηγ'ούς και πάρα πολλ'ές διαφορε- τ'ές φυλ'ές. Άς διαστ'ίμ'ω να φύγουμε από δ'ω, άφ'ού ή Ντασμα- ρ'ινα άπειλείται.

— Σ'έ μ'ισ'ή ώρα οι άνδρες μου θά είναι έτοιμοι να ξεκινήσουν, απάντησε ο Τ'ούνγκ-Τάο. Στ'ό με- τ'ά- ξ' έλάτε να σας προσφ'έρω κάτι να π'άτε, γιατί άσφαλ'ός θά πει- νάτε.

Όταν τελείωσαν τ'ό φαγητ'ό τους και β'γήκαν από τ'ή σ'ιγ'ή, ή άταξία βασίλευε στ'ό στρατόπεδο. Οι άντρες έτρεχαν από δ'ω κι' από κ'εί, ένώ οι γ'υναικες και τ'ά παιδ'ία που είχαν άκολουθ'ήσει στ'όν πόλε- μο τους συζ'όγ'ους τους και τους πατέρες τους, έδ'εσαν τ'ς σ'ιγ'ές και τ'ς φ'όρ'ωναν στ'ά έ'ω, μαζ'ί με τ'ά πολεμ'όφ'δια και τ'ά τ'όφ'ιμα.

Άπό παντ'ού άκούγ'ονταν φ'ωνές, διαταγ'ές, β'λαστήμ'ες, σάλλ'ιγγες χορευτισμ'οί αλόγων. Όλοι τους βιάζ'ονταν γιατί ήξ'εσαν π'ός όσοι άρχ'οποιήσαν μπορούσαν να π'έ- σουν στ'ά χ'έρια τ'ών Ισπανών, που ήθ'ελαν να έξ'δικηθ'όν τους Μα- λαίους για τ'ά κακογ'ονημάτ'α τους.

Ο Τ'ούνγκ-Τάο και οι φίλοι του άνέβ'ηκαν στ' αλογ'ά τους και π'ή- ραν θ'έσι έπί κεφαλ'ής τ'ού στρατ'ού, που άκολουθ'ούσε τους άρχηγ'ούς του με άπερίορ'ητη άταξία. Λίγοι ήταν αυτοί που είχαν τ'ουφέκια. Οι π'ό πολλ'οί ήταν όπλισμένοι μ' έγ- χειρίδια και σπαθ'ία, που ή λεπ'ίδα τους ήταν δηλητηριασμένη. Π'ίσω απ' τ'ό στρατ'ό έχ'ονταν οι γ'υναι- κες και τ'ά παιδ'ία, σ'π'όζ'οντας μ'ιστ'όστ'ά τους τ'ά φορτωμένα άλο- γα με τ'ά πολεμ'όφ'δια και τ'ά τ'ό- σ'ιμα. Προσπαθ'όναν να είναι παν- τ'α κοντά στ'ους άντρες, γιατί κα- μ'ιά ύποδομ'ική δ'έν τους προ- στ'έτευε.

Όλο αυτό τ'ό π'λήθος είχε άφ'ή- σει π'ά πίσω τ'όν δάσος και προ- χ'ωρ'όταν τώρα σε μ'ιά μεγάλη πε-

διάδα, γεμάτη από κατεστραμμέ- νες φ'ιγ'ιες και έρεισισμ'οινα άγ'οό- σ'ιμα. Οι τ'ρεις άρχ'ογοι και ή γε- ν'ασ'ή Κινέζα, άκολουθ'όμενοι από πολλ'ούς μ'ιάδες, διέσχ'ισαν τ'ήν πεδιάδα καλπάζοντας και β'ρ'εθ'ηκαν γ'ρήγορα στ'ό μικρ'ό δάσος όπ'ον ή- ταν τ'ά προεχ'ωρ'όμενα φυλάκια που ύπερασπίζ'αν τ'ό Σαλιτ'ράν.

Πολλ'οί άρχ'ογοί που είχαν είδο- ποιηθ'ί για τ'ό έρχ'όμ'ό τους, έτρε- ξ'αν να τους προφ'ταίν'ον και τ'όν ύποδεχ'ηκαν έγχαδ'ια.

Τ'ό μεσημέρι άκριβ'ώς, ο Ρομέρο και ο Χάνγκ-Τού έμ'παιναν στ'ό Σα- λιτ'ράν, μέσα στ'ό γενικό ένθ'ουσια- σμ'ό τ'ών άνταρτόν όμάδ'ων, που κατείχαν τ'ό φρούριο.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΣΑΛΙΤΡΑΝ

Τ'ό Σαλιτ'ράν, που τόσο πολύ τ'ό ύπολόγ'ιζαν οι άντ'ότες για να έμ- ποδίσουν τους Ισπανούς να έπιτε- θ'όν έναντιόν τ'ής Καβίτε, δ'έν ή- ταν τίποτ' άλλ'ο παρ'ά ένα μεγάλο χωριό, που τ' όνόμαζαν π'ομ'πόδ'ος π'όλ'ι. Δ'έν είχε ο'υτε κανένα άχυρω- μένο φρούριο, ο'υτε ένα τείχος για να τ'ό προστατέψ'η.

Ή θ'έσι του, όσ'όσο, τ'ού έπέ- τρεπε να δεσπ'όζ'η στ'ό Ζατάε και στ'όν ποταμό Ίμους, που στις ύ- χ'ρες του είχαν συγκεντρωθ'ί τ'ά στρατεύματα τ'ών στρατηγ'ών Λα- σάμπ'ο και Κόρνελ. Οι όμαδες τ'ών έπαναστατ'ών είχαν άχυρωθ'ί καλά πίσω από τ'ά χαρ'ακόμ'α. Είχαν κατασκευάσει άρ'εζα όχυρωματι- κ'ά έργα, όπ'ον είχαν σ'ησει λίγα καν'ονια.

Οι π'ό άνδρ'εοι άρχ'ογοί και οι π'ό δημοφ'ιλ'εις, ο Καστίλλιο, ο Μάριο Ντ'ούζε, ο Κ'ορ'ν'ινο κι' ο Σ'έν Πάο, είχαν αναλάβ'η τ'ή διοί- κ'ησι και είχαν όρ'ιστ'ί π'ός θά σκοπ'όνταν επί τ'όπου παρ'ά να παραδ'όσουν στ'όν έχθ'ρό τ'ό Σα- λιτ'ράν.

Μόλις τους είδοποιήσαν για τ'ήν άφ'ίξ'η τ'ού Ρομέρο Ρουίθ και τ'ού Χάνγκ-Τού, που είχαν ύποδειχ'θ'ί για να κατεβ'ύνον'ν τ'ς στρατιωτι- κ'ές έπιχειρήσεις, ο Μάριο Ντ'ούζε, ο Καστίλλιο, ο Κ'ορ'ν'ινο, ο Σ'έν Πάο κι' άλλοι πολλ'οί άρχ'ογοί συγ- κεντρωθ'ηκαν στ'ό μικρ'ό δημαρ'είο τ'ής πόλεως που τ'ό είχαν μετατρέ- ψ'ει σε στρατηγ'είο.

Ο Ρομέρο κι' ο Χάνγκ-Τού έ- γ'ιναν δεκτ'οί μ' όλες τ'ς τιμές, που όφ'ειλ'ονταν στ'ά άξ'ιώματά τους. Ο Μάριο Ντ'ούζε, ο άρχ'ηγ'ός που είχε τ'ή μεγαλύτερη έλ'όρασι στ'ους άλλους, τους σύστ'ησε στ'ους ύπόλοιτους συντρόφους του και τους είχ'ήθηκε τ'ό χαλ'ός όρ'ισα- τε», προσθέτοντας π'ός θά ύπάκου- αν στ'ς διαταγ'ές τ'ών νέων διοι- κ'ητ'ών.

Άκολούθησε ύστερα στρατιωτι- κ'ή σύσκεψ'η για να ένημερωθ'όν οι δυο άρχ'ογοί για τ'ήν όλη κατάστα- σι και να πληροφορηθ'όν μ'ιά κα- κ'ή είδησι: τ'ήν άπ'ώλεια τ'ής Ντα- σμαρίνας, που τ'ήν είχε κατακτ'ή- σει μ' έ'ρ'οδο ο στρατηγ'ός Λα- σάμπ'ο, τ'ήν προηγ'όμ'ην μέρα, π'όλ'ι τ'ήν άπελπιστική άνίστασι τ'ών άνταρτόν, που είχαν ύποστ'ί μεγάλες άπ'ώλειες.

Αυτό, κ'ύριοι, έλε ο Ρομέρο συνωφ'ρωμένος, είναι πάρα πολύ σοβαρό. Οι Ισπανοί μπορούν να περάσουν τώρα τ'όν ποταμό Ίμους χωρίς έμ'εις να τους έμποδίσουμε και να μ'ας έπιτεθ'όν με συντομ'ι- κ'ές δυνάμεις. Ο Λασάμπ'ο κι' ο Κόρνελ θά ένοθ'ον για να μ'ας χ'ωπ'ήσουν.

— Σωστά, πρόσθεσε ο Χάνγκ- Τού, ό δ'όμος τ'ού ποταμ'ό έ'ναι στ'ό έξ'ίς άνοιχτ'ό στ'ους έχθ'ρους μας.

— Κ'ι' όμως είχαμε βάλ'ει εκεί πολλ'ές όμ'ες μας που είχαν φ'ι- γ'ί χαρ'ακόμ'α, παρατήρησε ο Μάριο Ντ'ούζε.

— Δέ θά μπορούσαν να σταμα- τήσουν τ'ήν πορεία τ'ών Ισπανών, απάντησε ο Ρομέρο. Οι δυο ταξί-

αρχ'ίς τ'ού στρατηγ'ό Κόρνελ θά τους άποθήσουν π'όλ'ι εύκολ'ι.

— Οι άνδρες δέ μ'ας λείπουν και μπορούμε να τους στείλουμε έπισχ'είες.

— Όχι, Ντ'ούζε, έλε ο Ρομέ- ρο, ό δ'όμος τ'ού Ίμους δ'έν είναι καμ'ιά στρατηγική θ'έσι και θά θυ- σάσ'αμε άνόφ'ελα τους άνδρες μας. Έδ'ω π'έπει να περιμένουμε τ'ό στρατηγ'ό Λασάμπ'ο κι' ε'όν π'έπει να τ'όν άποθήσουμε, άν θέλ'ουμε να σώσουμε τ'ήν Καβίτε. Σ'εφ'ήτε π'ός άν ή Καβίτε π'έση, τότε πάει περίπατο ή έπανάστασι τ'ών μεσημ- ρ'ιων έπαρ'χιών και μ'ή λημονή- τ'ε π'ός στ'ά ν'ότια τ'ής Μανίλλας χ'ωπ'άει ή καραδ'ία τ'ής πατρίδας.

— Σωστά, πρόσθεσε ο Χάνγκ- Τού, δ'έν π'έπει ν' άρίσουμε να π'έση ή Καβίτε.

— Εμπρός, κ'ύριοι, έλε σοβαρά ο Ρομέρο, άς λάβουμε τ'ά μέτρα μας για να καταστήσουμε άπόρ'η- το τ'ό Σαλιτ'ράν, όσο είναι άκόμα καρ'ός!

Ο Ρομέρο κι' ο Χάνγκ-Τού, ά- κολουθ'όμενοι απ' όλους τους άρ- χ'ηγ'ούς, β'γήκαν απ' τ'ό δημαρ'είο και καβάλλ'ησαν τ' έ'ωλά τους. Π'ήγαν να έπιθεωρήσουν τ'ά όχυρω- ματικά έργα τ'ού Σαλιτ'ράν για ν' άντιληθ'όν τ'ί άντίστασι μπορού-

σε να προβάλλ'η ή πόλ'ι στ'ά στρατεύ- ματα τ'ού στρατηγ'ό Λασάμπ'ο. Ο Ρομέρο, άφ'ού είσε τ'ά έργα, διέ- τ'αξε να κατασκευάσουν ένα μεγα- λ'ό χαρ'ακόμ'ο, απ' όπ'ον οι όμαδες τ'ών άνταρτόν θά μπορούσαν ν' άν- τισταθ'όν άποτελεσματικά.

Ή έπιθεωρήσι αυτή βαστάζε ό- λ'η μέρα. Όταν οι δυο άρχ'ογοί, κατακοπ'οι απ' τ'ή δουλειά τους, άποσ'όθηκαν στ'ό αντίσ'ιγ'νο τ'ού, ή νύχτα είχε άπ'λωθ'η παντ'ού. Βοή- χαν στ'ήν είσοδο τ'ήν Τάν-Κιού. Δ'έν τους είχε συνοδ'έπει αυτή τ'ή φορά. Είχε όμως έτοιμάσει ένα σπονδαίο φαγητ'ό και είχε στρώσει τ'ά κρε- βάτια.

Τ'ήν άλλ'η μέρα, όλοι οι γεροί άνδρες άρχ'ισαν να κατασκευάζ'ον τ'ό μεγάλο χαρ'ακόμ'ο, σύμφωνα με τ'ς ύποδείξεις τ'ού Ρομέρο. Ή- ταν εκεί χιλιάδες άνθρωποι απ' ό- λ'ες τ'ς φυλ'ές και δουλειαν πυρε- τωδ'ώς, γιατί όλοι ένοιωθαν π'ός π'ήσιάζ'ε ή μέρα τ'ής έπιθ'έσεως. Τ'ή νύχτα έκεινη, οι άγγελιοφόροι έφ'εραν τ'ήν είδησι π'ός ο στρατη- γ'ός Λασάμπ'ο θά έανάγ'ιζε τ'ήν πορεία του. Έπ'ρεπε ν' άντιστα- θ'όν στ'ους Ισπανούς με κάθε θυ- σία, όστε και οι έπαναστ'ίτες να έανάδ'ουν τ'ό ήθ'ικό τους, που είχε άντ'ιληθ'όν τ'ί άντίστασι μπορού-

Στ'ς 5 Μαρτίου, οι άρχ'ογοί πληροφορήθηκαν π'ός ο στρατηγ'ός Κόρνελ είχε άρχ'ισ'η τ'ήν προέλα- σι του στ'όν ποταμό Ίμους. Στ'ς 6, έμαθαν π'ός ο στρατηγ'ός Λα- σάμπ'ο είχε δ'ώσει διαταγή στ'ά στρατεύματά του να έτοιμάζ'ονται για να έγκατάλ'ειψ'ον τ'ήν Ντασμα- ρ'ινα. Τ'ά γεγονότα έπισπεύδ'ονταν κι' από σ'ιγ'ή σε σ'ιγ'ή τ'ό του- φερίδι θά β'ροντ'οσε στις όχ'ρες τ'ού Ίμους.

Ο Ρομέρο κι' ο Χάνγκ-Τού, σ'ίγ'ονοι π'ά για τ'ήν προσεχ'ή έπί- θεσι, συγκεντρώσαν τους έ'ν' υς άρχ'ηγ'ούς και τους έδ'ωσαν τ'ς τε- λευταίες όδηγ'ίες. Ή άμυνα τ'ού μεγάλ'ου χαρ'ακόμ'ατος που είχε τε- λειώσει, άνατέλ'ηκε στ'ους μ'ιάδες, ένώ οι άλλοι άνδρες είχαν έντ'ό ή να παροεγ'όλ'ον τους Ισπανούς συνεχ'ώς με πυρά.

Όταν ο Ρομέρο έαναγ'όρισε στ'ό αντίσ'ιγ'νο τ'όν, β'ορ'η, όπως πάντα, τ'ήν Τάν-Κιού να τ'όν περιμέν'η στ'ήν είσοδο. Ή άτόρηπη γ'έα τ'ού είπε σ'ά να τ'όν μάλ'ονε γ'λυκα:

— Ο άφ'έρτης μου θά σκοτωθ'ή, άν δ'έν έξοκ'ορ'ώξ'εται.

— Πλησιάζ'ε ο ύπ'έρτατος άγ'ώ- νας, Τάν-Κιού. Ή παρούσα μου είναι άναγκαία.

— Είμαι για α'οιο;

— Πολύ τ'ό φοβάμαι.

— Δ'έν π'έπει να έπιτεθ'ε στ'όν έχθ'ρο, τ'ού είπε.

— Οι άρχ'ογοί π'έπει να β'οί- σκωνται εκεί που ο κ'ίνδυνος είναι μεγαλύτερος.

— Δ'έν θέλω να πεθάν'η! φ'ώ- ναξ'ε ή νέα.

— Τ'ί με νοιάξ'ει για τ'ή ζωή; εί- πε θλιμμένα ο Ρομέρο. Δέ βλέ- πεις π'ός σκορ'ό τ'ή δυστυχία στ'ό διάβα μου; Είμαι ο μοιραίος άν- τρας σ' όσους με πλησιάζ'ουν.

— Όχι για όλους.

— Ναι, Τάν-Κιού και θά φέρω και σε σ'ένα τ'ή δυστυχία.

— Άλήθεια, άναστενάξ'ε ή νέα, μ'ιά κακή μοίρα βαρ'άνει τ'ήν ζωή τ'ής γ'ορας τ'ού ήλιου. Είμαι τ'ό κακό μ'άτι τ'ής λευκ'ής γ'υναικας.

— Μ'ή μιλ'ας γ'ι' αυτή, Τάν- Κιού, μ'ή μιλ'ας γ'ι' αυτή.

— Ή Τάν-Κιού δ'έν είναι κακή και δ'έν θά μιλ'ή γ'ι' αυτή, άλλ'ά...

— Τ'ί θ'ες να π'ες; ρώτησε ο Ρο- μέρο, παρατηρώντας μ'ιά σ'οτεινή λάμψη στ'ά μάτια τ'ής.

— Πήγαν να έξοκ'ορ'αστ'ής, Ρομέρο, έλε ή Τάν-Κιού, τ'ό κα- ν'όνι θά β'οσ'ήτ'η σε λίγο.

— Π'ός τ'ό φανταστικ'ές αυτό;

— Δ'έν άκούε λοιπόν;

— Άπό μακ'ονά άκούγ'ονταν όμο- θρονίες που έσ'αζ'αν τ'όν άέρα κι' άπ'όλ'ονταν ός τ'ς όχ'ρες τ'ού Ί- μους. Στ'ά προχωρ'όμενα φυλάκια ήγ'ούσαν οι σ'άλ'ιγγες.

— Ο έχθ'ρός! πρόσθεσε με ύ- φ'ος σοβαρό ο Ρομέρο. Αλλά είμα- στε έτοιμοι να τ'όν ύποδεχ'όμ'ε. Χάιρε, Τάν-Κιού! Άν καμ'ιά σφαίρα με σκοτώσ'η, να ξέρ'ες π'ός ή τελευταία μου σ'εμ'η δ'έν θά είναι όλη για τ'ήν Τερεξία. Θά σ'ας έ- γ'ώσω και τ'ς δυο.

— Σ' εύχαριστώ, απάντησε ή νέα κι' ένα γ'λυκό χαμόγ'ελο άν- θ'ισε στ'ά χ'είλη τ'ής. Άν όμως ή μοίρα θά έμ'αι άρ'εζα σ'ιγ'ή για να π'έσης κάτω απ' τ'ς σφαίρες τ'ών λευκ'ών άνθρώπων, θά είμαι π'άξ'ι σου για να δεχτ'ό τ'ήν τελευταία σου π'νοή και να πεθάνω μαζ'ί σου!

— Δ'έν π'έπει να μ' ακολουθ'ή- σεις, γιατί ο θάνατος θά με τ'οιγ'ο- ρ'ή όλ'ενα.

— Ή Τάν-Κιού δέ φοβάται τ'ό θάνατο. Έλα, ή μάχη άρχ'ίλει...

— Μ'έινε έδ'ω, Τάν-Κιού.

— Θά σ' ακολουθ'ήσω παντ'ού, Ρομέρο. Εμπρός, πάει! Είμαι ό- ρ'ιστ'ό να πεθάνω με μ'ιά μέρα στ'ή μάχη. Νά ο Χάνγκ-Τού. Έλα, πάει!

Ο Χάνγκ-Τού έχ'όταν καλ'ά-

...στ'ήν έπίδερμίδα σας

LANOLIN RICH WOODBURY

Ένα άγ'νό, έπιστημονικά ερ- τασκευασμένο προϊόν, π'ό με τ'ό τροφονομ'ικό ουστατικό που περιέχει, προσκ'άει, άπαλύνει και άναζ'ομ'ονεί τ'ήν έπίδερμίδα σας.

LOTION JERGENS

Με τ'ήν LOTION JERGENS γίνονται τ'ά χ'έρια σας βελούδινα και έλκυ- στικά όπως και τ'ό πρόσωπό σας.

METANASTEYSEIS EIS BRAZILIAN — ARGENTINIAN

Τεχνίται ήλικίας 23—38 χρόνων ήμπορ'ον να μεταναστεύσουν εις Βραζι- λ'ίαν και Άργεντινήν, από ευνοϊκούς όρους έργασίας. Γίνονται δεκτοί:

— Έφαρμ'οσται, Τορνενταί, Σιδηρ'οι, Έπισκοποί, Ξυλ'ογοί, Ήλεκτροτεχνίται βιομηχανίας, Ήλεκτροξ'υνοκολληταί, Φανοποιοί, Φρεβάδ'οι, Χειριστ'άι πλάνης, Γαλβανιστ'άι, Τεχνί- τ'άι έλαστικ'οί, Έπισκευαστ'άι ήλεκτρικών συσκευ'ών, Μηχανι- κ'οί έσωτερικ'ής καύσεως, Μηχανικοί γεωργικών μηχανημάτων, αυτοκινήτων, μοτοποδηλάτων, Μηχανικοί συντηρητ'άι, Ήλεκτρο- τεχνίται αυτοκινήτων, Έπισκευαστ'άι τηλεφωνικών συσκευ'ών, Τεχνίται περιελίξ'ων κλπ.

Περ'ισσ'ότερες πληροφορίες ήμπορ'ον οι άνδ'ιαφερόμενοι να ζητήσουν έγ- γρ'άφως ή άυτοπροσώπως από τ'ά γραφεία τ'ής ΔΕΜΕ:

ΑΘΗΝΑΙ: Όδ'ός Σοφοκλέους 1 (Θ).
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Όδ'ός Ρογκ'όνη 5 (Θ).
ΠΑΤΡΑΙ: Όδ'ός Άγ'ίου Άνδρέου 61 (Θ).

Δέρμα βελούδινο στο πρόσωπο, στο σώμα

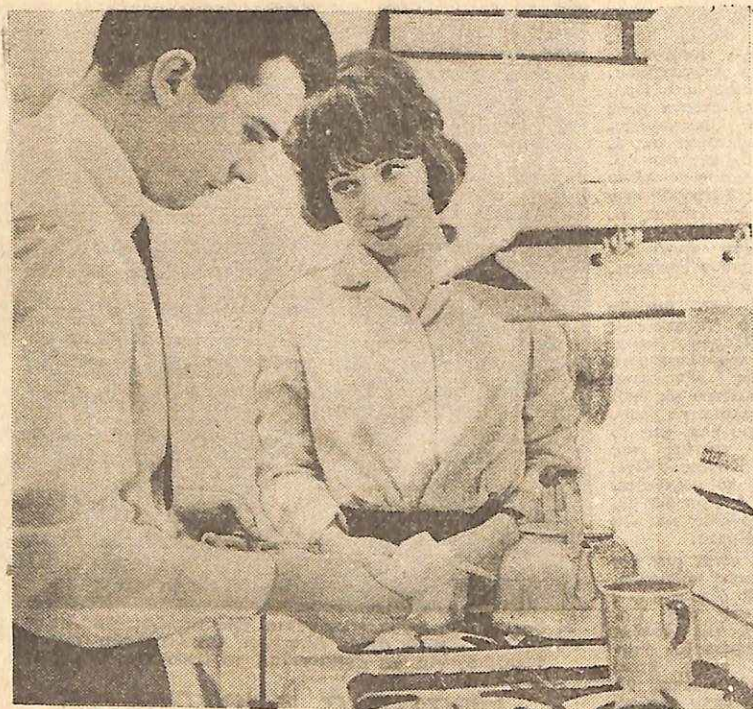
NIVEA Creme

Ή θανμάσια αυτή κρέμα, άπαλ'η και χιονόλευκη, με τ'ό χαρακτηριστικό άρώμα «Nivea», περιέχει ό,τι χρ'εάζεται τ'ό δέρμα για να διατηρ'ήται υγιές, καθαρό και δροσερό.

Nivea κάθε μέρα... φέρνει τ'ήν άνοιξ'ι στ'ό δέρμα σας!
* μ'ιά συνήθεια που έχει πλέον καθιερωθ'ί σ' όλο τ'όν κόσμο.

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAΣ

30

Ο άρραβωνιαστικός πρέπει να συνηθιστεί σιγά-σιγά στην ιδέα ότι θα γίνει σύζυγος. Η Δέλα σ' αυτήν τη φωτογραφία σημειώνει μια επιτυχία. Ο νέος διασκεδάζει, βοηθώντας την στην κουζίνα. Αισιόγει ετσι να του άρεση, αντί να τον φοβίζει, αυτή η προσκαταβολική γνωριμία με τη σύζυγική ζωή...

50ν

ΑΚΟΜΗ κι' όταν είναι όριμες για την έκλογη του συζύγου—όπως είπαμε—πολλές κοπέλλες έξακολουθούν να κάνουν λάθη.

Είναι εκείνες, π.χ., που ερωτεύονται με πάθος τον όμορφο, τον γοητευτικό, τον «έπαισιόμοδο», τον «καπερνού»... Δε συλλογίζονται ότι έκαστο άλλες κοπέλλες σκέπτονται το ίδιο πρόβλημα. Έκείνος, που ξέρει ότι φέρει σε όλες, πολύ δύσκολα αποφασίζει σε μια μόνο.

Ακόμη όμως και οι «γρήγοροι» θα ερωτευθούν κάποτε γυναίκα και θα παντρευτούν. Και ξέρετε ποιές είναι εκείνες που τους κερδίζουν; Αυτές που περισσότερο από τις άλλες κατορθώνουν να προσποριστούν ότι αδιαφορούν και ότι δεν επηρεάζονται από τη γοητεία τους.

Κάνουν αυτόσο λάθος κι' εκείνες οι κοπέλλες, που για να νοιώσουν οι σιγούρες και υποκαθιστώντας κυρίως στο μητρικό τους ένστικτο, αποφασίζουν να κατακτήσουν και να παντρευτούν τον άσχημο, το φτωχό, τον παραμελημένο, το δυστυχισμένο άρρωστο.

Γενικά αυτές γίνονται δυστυχείς, γιατί οι άντρες δε θέλουν να νοιώθουν κατώτεροι και πάνω απ' όλα δε θέλουν να είναι υποχρεωμένοι να αναπούν από ευνωχισμό.

Έκει όμως που ο νέμος των αντιθέσεων ισχύει πραγματικά είναι στην εξής περίπτωση:

Η αυταρχική και δυναμική κοπέλλα, που δεν δειλιάζει ποτέ, δεν πρέπει να διαλέξει για σύζυγό έναν άντρα επίσης δυναμικό και αυταρχικό, έναν άντρα, που θέλει να είναι ο κυβερνήτης του σπιτιού.

Αυτός είναι, αντίθετα, ιδανικός σύζυγος για την αδύνατη, την ατόλη, που της άρεσει να νοιώθει προστατευμένη και κατορθώνει να τον κάνει να την παντρευτεί, λέγοντας του κάθε τόσο:

Τι θα γινόμουν χωρίς εμένα; Μόνο κοντά σου νοιώθω σιγούρη και δεν φοβάμαι πια τίποτα.

Ενώ η δυναμική, θα κάνει καλά να παντρευτεί έναν άντρα αίσθηματικό και αδέσποτο, που φοβάται να αντιμετωπίσει τη ζωή και που θα λέει:

Χωρίς τη σύζυγό μου δε θα κατορθώνα να επιτύχω τίποτα!

Και θα τη λατρεύει πάντα, στην περιπτώση ιδίως εκείνη, που η γυναίκα του θα είναι αρκετά λιανή, ώστε να κρύβει τη δική της δυναμική, χαρίζοντας σ' εκείνον την ασφάλεια ότι ήταν ένας άντρας ικανός, που είχε μόνο ανάγκη από αγάπη και

αλλάξη, δεν θα κυττάζει πια τις άλλες σκέπτεται.

Ξέρει όμως ότι δεν είναι έτσι. Πολύ γρήγορα ο «γρήγορος» παρ' όλο που είναι δυνατόν να την αγαπάει ειλικρινά, θα ξαναρχίσει τη ζωή του με τις περιπέτειες και τις κατακτήσεις. Δε θ' αλλάξει ποτέ!

Η ρωμαντική και αισθηματική κοπέλλα, που συναντάει έναν άντρα δάνασο, σκληρό, ύλιστη, για μια στιγμή θα γοητευθεί από την διαίσθησή του και από τον τρόπο, με τον οποίο εκείνος αντιμετωπίζει τη ζωή. Αργότερα, όμως, πληγωμένη και ταπεινωμένη στα πιο εύαισθητα αισθηματικά της, θα καταλήξει να τον μισήσει.

Εδώ βρίσκεται το πιο σοβαρό σημείο της έκλογής του άντρα-συζύγου. Η κοπέλλα θα πρέπει να προσπαθήσει να αντιληφθεί από την αρχή αν ο χαρακτήρας του άντρα, που αγαπάει έχει τις απαραίτητες εκείνες ομοιότητες με το δικό της, που θα τους επιτρέψουν να γίνουν ευτυχισμένοι. Αν θα καταλήξει στο αντίθετο συμπέρασμα, τότε δε μπορεί να βρει τη σύζυγο να απολαύσει, θη όσο είναι ακόμη καιρός.

Είναι δύσκολο στον καθένα να γνωρίσει με ακρίβεια τον εαυτό του. Και μερικές φορές είναι ακόμη πιο δύσκολο να γνωρίσουμε τις πραγματικές επιθυμίες μας. Σε ώριμες περιπτώσεις, συμβαίνει σε μια κοπέλλα να ξέρει με ακρίβεια πον τύπο άντρας δε επιθυμεί να συναντήσει και ύστερα να ερωτεύεται τρελλά έναν τύπο έντελως διαφορετικό εκείνου ακριβώς που προηγούμενός δε θα σκεπτόταν ποτέ ότι ήταν δυνατόν να παντρευτεί!

Αυτές είναι οι εκπαιδευτικές στο κεφάλι στον κόσμο των αισθημάτων.

Έξτε απόλυτη άφοσίωση.

Υπάρχει ακόμη ο άντρας, που επιθυμεί μόνο τη γυναίκα, που του ξεφεύγει. Σ' αυτόν πρέπει να φερθεί με πονηριά. Στην αρχή θα του δείξετε θερμή συμπάθεια. Ύστερα εξαφανιστείτε από τον ορίζοντά του και κανένας τον να πιστέψει ότι είναι ένας άλλος έτοιμος να σας κατακτήσει. Είναι ένα παιχνίδι πολύ κοινό, στο οποίο όμως όλοι σχεδόν οι άντρες την παίζουν. Το σύστημα αυτό ωστόσο φέρνει αντίθετα αποτελέσματα στους φιλόποτους και έγωιστικούς τύπους.

Θα μεταμορφώσετε έναν άντρα σε μέλλοντα σύζυγο διασκεδάζοντάς τον μ' ένα χαρακτήρα εύθυμο και αμέριμνο, που θα τον κάνει να σκεφθεί: «Μ' αυτήν θα είμαι πάντα εύτυχος». Η δείχνοντας σοβαρό ενδιαφέρον για τα μεγάλα προβλήματα της εργασίας του ή της μελέτης του, κλονώντας τον να συλλογισθεί: «Θα έχω πάντα κοντά μου μια γυναίκα που θα με καταλαβαίνει και θα με βοηθάει...»

Υπάρχουν λοιπόν χίλοι τρόποι για να οδηγήσετε τον άντρα, που σας αγαπάει, ως τον άρραβώνα, με την διαφορά ότι για κάθε τύπο άντρα θα πρέπει να υιοθετήσετε ένα στυλ και μια μέθοδο διαφορετική. Και άλλοι μόνον αν κάνετε λάθος σ' αυτό! Άλλοι μόνον αν απαστηθείτε και μεταχειρισθείτε μια μέθοδο αντίθετη και ακατάλληλη. Τότε είναι βέβαιο ότι εκείνος δε θα σας ζητήσει ποτέ να γίνετε γυναίκα του.

Ευτυχώς, το γυναικείο ένστικτο είναι τόσο δέξο, ακόμη και στις πιο άλκιμες ψυχές, ώστε είναι πολύ δύσκολο για μια γυναίκα να κάνει λάθος.

Τι έχει συμβεί όμως στις δύο νεαρές μας φίλες, τη Λέλα και τη Μίνα; Είναι συνυμπίκτες, κι' έχουν συμπληρώσει τα δεκαεννιά τους χρόνια. Η Μίνα προσηλυτική, σοβαρή, δεν έχει ακόμη μεγάλη αίσθηματική πείρα. Σύντομες συμπάθειες χωρίς σημασία, που διαλύθηκαν όλες χωρίς να φτάσουν σ' ένα διασκεδαστικό φλέρτ. Ίσως επειδή ο τρόπος της και η στάση της φέρνουν τους άντρες σε δύσκολη θέση.

Όλοι εκείνοι που τη γνωρίζουν και ενδιαφέρονται γι' αυτήν, απομακρύνονται γρήγορα από κοντά της.

«Μ' αυτήν δε μπορεί κανείς να παίξει, συλλογίζονται. Αυτή παίρνει τα πράγματα στα σοβαρά». Και κανένας άντρας δεν έχει διδασθεί να κλειστή τα μάτια και να πέσει σε μια ολοφάνερη παγίδα.

Αντίθετα η Λέλα δεν είναι δυνατόν να μετρήσει πια τα φλέρτ και τις περιπετειούλες της. Με κάποιον μάλλον από τους νέους, που έχει συνδεθεί προχώρας καθώς περισσότερο και αυτό την ανησυχεί και τη φοβίζει. Αυτό όμως δεν την εμποδίζει ν' αρχίσει μια νέα ιστορία, μόλις βρει την ευκαιρία.

Έχουν μείνει στενές φίλες, παρ' όλο που η ζωή της έχει χωρίσει αρκετά. Η Μίνα που είναι πλούσια εξακολουθεί τη ζωή μιας καλής κοπέλλας από αστική οικογένεια. Πηγαίνει σε κανένα χορό, σε κανένα θέατρο, μα οι γονείς της την επιβλέπουν πάντοτε πολύ.

Η Λέλα αναγκάστηκε να εργαστεί όπως ήταν φυσικό, η οικονομική ανεξαρτησία και η ελευθερία στην οποία πιστεύει ότι έχει δικαίωμα επειδή εργάζεται της επιτρέπουν να ζήσει και να διασκεδάσει, όπως θέλει.

Να ένα τηλεφώνημα ανάμεσα στις δύο φίλες, κάποιο θράσος, που και οι δύο ένωσαν απογοητευμένες.

«Άκουσε, Λέλα, καμιά μέρα δε κάνω μια μεγάλη τρέλλα! Θα φύγω από το σπίτι, έστω και με κανένα παντρεμένο.

— Μίνα, είσαι τρελή! Ποιός είναι; — Δεν είναι κανένας! Το λέει ο λόγος... Κουραστήκα να ζω σαν φυλακισμένη. Οι γονείς μου πιστεύουν ότι οι άντρες είναι ακόμη όπως έκαναν, που γράφουν στην εποχή τους...

Ένας σύζυγος

και μόνο ένας δυνατός έρωτας μπορεί να ιατρήσει τις πληγές, που α-νοίγουν.

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΑΝΤΡΙΚΟ ΤΥΠΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Όταν όμως μια κοπέλλα διαλέξει πια τον τύπο της, όταν αποφασίσει ότι εκείνος θα γίνει ο σύντροφός της ζωής της, αφού τον μελετήσει, αφού γνωρίσει τα προτερήματα και τα ελαττώματά του, πώς πρέπει να φερθεί μαζί του για να τον οδηγήσει σιγά-σιγά, χωρίς άλματα και χωρίς καλὰ-καλὰ εκείνος να το αντιληφθεί ως τον άρραβώνα;

Για κάθε διαφορετικό τύπο άντρα υπάρχει ένα διαφορετικό σύστημα, μια διαφορετική αόρατη επαγίδα.

Για τον μοντέρνο άντρα με τον εύθυμο χαρακτήρα, που αγαπάει τα σπορ, θα υιοθετήσετε μια στάση απλά φιλική. Θα του δείξετε μεγάλη φιλία και εμπιστοσύνη, αποφεύγοντας τους συναρτηματισμούς. Ύστερα από μερικούς μήνες, που θα κάνετε συντροφιά μαζί, χωρίς ποτέ να τον έχετε αναγκάσει να αντιμετωπίσει πληκτικά προβλήματα ή ενοχλητικές συζητήσεις ο ίδιος κάποια μέρα, τυλιγμένος το μπράτσο του γύρω στους ώμους σας, θα σας πη: — Ξέρεις ότι είμαι ο πιο ταπεινός ζώοντις; Θα ήθελες να άρραβωνιστώ;

Εντελώς αντίθετος είναι ο αισθηματικός και περφόρμανς άντρας, που είναι δυνατόν να κατακτηθεί μόνο, αν του δείξετε ένα μεγάλο, θαύμα, και σχεδόν απειλητικό έρωτα. Υπάρχουν άντρες που τους άρεσει να πιστεύουν ότι η γυναίκα, που αγαπάει, που θα πεθάνει αν την εγκαταλείψουν.

Διαφορετικό σύστημα χρειάζεται για τον άντρα εκείνον, που δεν πιστεύει στη σοβαρότητα, στην τιμιότητα, στην πίστη και την πίστη των γυναικών και προσπαθεί πάντα να ξεφύγει, γιατί φοβάται μήπως προσδοχή.

Σ' αυτό πρέπει να δείξετε πάντοτε μια εξαιρετική σοβαρότητα, να δημιουργήσετε ένα κενό γύρω σας, να απαντήσετε τις φιλίες σας και τις διασκεδάσεις σας, να τον δεί-

τους. Νομίζουν ότι έκτιμούν τις σοβαρές και ήθικες κοπέλλες. Έγώ αντίθετα ξέρω ότι με βρίσκουν ανυπόφορη και ήλιθα. Χωρίς άλλο θα μείνω γεροντοκόρη! Όχι πώς με νοιάζει, αλλά νοιώθω φοβερή πικρία στη σκέψη ότι όλες οι άσχημοιούρες, που περνούν τη ζωή τους χαρμουντάς και φλερτάρουντας βρίσκουν έναν ήλιθο, που τις παντρεύεται.

Μα δεν είναι πάντα έτσι Μίνα μου, λέει η Λέλα, που έχει κιάλες εγκαταλείψει τουλάχιστον από εξή η επτά νεαρούς που της είχαν δοκιμή στη ζωή. Η άλλη είναι η άλλη είναι ότι οι άντρες σκεπτόνται μόνο πως να διασκεδάσουν και δεν έχουν καμιά διδασκαλία να μάς πάρουν στα σοβαρά. Έγώ όμως αδιαφορώ. Είμαι θαυμασία έτσι και δεν έχω καμιά διάθεση να παντρευτώ. Θα προσπαθήσω να διασκεδάσω όσο μπορώ και ως πότε θα είμαι στο διαδρόμο. Τι μπορεί κανείς να περιμένει από ανθρώπους, που δεν ξέρουν να έκτιμούν εμένα που είμαι τόσο σοβαρή και ήθικη; Δεν αξίζει τον κόπο να τους σκεπτόμαστε.

Δεν πέρασαν δυο μήνες από αυτό το τηλεφώνημα και οι δύο φίλες άρραβωνιάστηκαν.

Να, με λίγα λόγια, πώς κατόρθωσαν να κατορθώσουν δυο άντρες να πάρουν αυτή την απόφαση.

Η Μίνα είχε γνωρίσει ένα νεαρό δικηγόρο σε μια δεξίωση. Όταν κατέλαβε ότι εκείνος την κτύπησε με ένδιασμο, προσπάθησε να τον ελκύσει, κανείς προσηλυτική. Διπλωματία ή φθορά για μια απογοητευμένη; Κάθε προσπάθεια του νέου να την ελκύσει να της όριση ένα ραντεβού, αντιμετώπιζε την άρνησή της. Στο τηλεφώνημα έβαλε και άπαντοισαν ότι δεν ήταν στο σπίτι.

Οι κοπέλλες όμως που κατορθώνουν να φέρουν μια βέρα στο δάχτυλο νοιώθουν σιγουριά και ασφάλεια.

Έχουν πια πετύχει να πείσουν έναν άντρα να τις δεχθεί σαν μελλοντικές συζύγους. Άναμεσα στις πολλές, που τον διεκδικούσαν, (ακόμη και για τον πιο μέτριο και για το λιγότερο γοητευτικό άντρα υπάρχουν πάντα αρκετές κοπέλλες έτοιμες να τον παντρευτούν) ο νεαρός άντρας διάλεξε τη μία, την έλε, χωρίς από τις άλλες και της έλε: «Για σένα είμαι πρόθυμος να θυσιάσω την ελευθερία μου και με σένα

Ο ΑΡΑΒΩΝΙΑΣ

Όταν μια κοπέλλα κατορθώσει να άρραβωνιστεί—επίσημα ή μυστικά—νομίζει ότι έφτασε πια στο τέρμα. Μιλούμε για εκείνες, που άρραβωνιάζονται πραγματικά, δηλαδή για εκείνες που ανταλλάσσουν μ' έναν άντρα μια σοβαρή υπόσχεση γάμου με μάρτυρες τους γονείς και τους συγγενείς ή που συμφωνούν κρυφά να διατηρήσουν ένα δεσμό και να φτάσουν, μόλις το κατορθώσουν στο γάμο.

Υπάρχουν όμως πολλές κοπέλλες, που με τον χαρακτηρισμό «άρραβωνιαστικός» έννοουν απλά το νέο που τις συνοδεύει στον κινηματογράφο και που τους τηλεφωνεί τα βράδια.

Για τις κάπως απλές και αφέλεις κοπέλλες, «άρραβωνιαστικός» είναι ακόμη κι' εκείνος, που συναντούν στον κυριακάτικο περίπατο και που έχουν ανταλλάξει μαζί του λίγα λόγια, χωρίς να ξέρουν πολλά πράγματα από τη ζωή του. Τον λένε έτσι, προσπαθώντας υποσυνείδητα να υπερασπίσουν τον εαυτό τους από τις κακολογίες.

Οι κοπέλλες όμως που κατορθώνουν να φέρουν μια βέρα στο δάχτυλο νοιώθουν σιγουριά και ασφάλεια.

Έχουν πια πετύχει να πείσουν έναν άντρα να τις δεχθεί σαν μελλοντικές συζύγους. Άναμεσα στις πολλές, που τον διεκδικούσαν, (ακόμη και για τον πιο μέτριο και για το λιγότερο γοητευτικό άντρα υπάρχουν πάντα αρκετές κοπέλλες έτοιμες να τον παντρευτούν) ο νεαρός άντρας διάλεξε τη μία, την έλε, χωρίς από τις άλλες και της έλε: «Για σένα είμαι πρόθυμος να θυσιάσω την ελευθερία μου και με σένα

Ο δρόμος προς το γάμο είναι στρωμένος από άρραβώνες, που έχουν διαλυθεί πριν να φτάσουν στο τέρμα. Και η διαλυση ενός άρραβώνα ακόμη και στη σημερινή μοντέρνα εποχή ζημιώνει την κοπέλλα. Όχι τόσο για την κοινή γνώμη, ούτε γιατί είναι δυνατόν να της αποκληθεί ένα νέο άρραβώνα, αλλά επειδή μπορεί να έχει άσχημη επίδραση στο ήθικόν της. Μια γυναίκα, που εγκαταλείπει τις παραμονές του γάμου, αισθάνεται μειωμένη, ταπεινωμένη. Ακόμη και αν ο άρραβώνας διαλυθεί εξ αιτίας της, η γυναίκα, που έχει αφήσει τον άντρα, που πριν από κάθε άρραβώνα, από κάθε ανταλλαγή υποσχέσεων, και ακόμη περισσότερη συνεισφέρει χρεώσεις στην περίοδο, που παρεμβάλλεται ανάμεσα στον άρραβώνα και το γάμο.

Τόσο οι σύντομοι άρραβώνες, όσο και εκείνοι, που κρατούν πολλόν καιρό, παρουσιάζουν μεγάλους κινδύνους.

Εκείνοι, που για λόγους συνήθως οικονομικούς δεν κατορθώνουν να φτάσουν γρήγορα στο γάμο, φθείρονται, πασχούν από το μαρμασμό της ρουτίνας, πολύ σπάνια κατορθώνουν να διατηρήσουν την πρώτη θερμότητα των αισθημάτων, που αρχίζουν σιγά-σιγά να γίνουν τον ατομισμό τους, το χρώμα τους και να εδίζονται στη συνήθεια και στην πληθ.

Είναι δυνατόν ένα έρωτευμένο ζευγάρι να διατηρήσει για χρόνια σχέσεις γεμάτες από τρυφερότητα και αφοσίωση, όταν ανάμεσα τους υπάρχει αοριστία και κάποια πνοή ελευθερίας. Από την στιγμή όμως, που ο άρραβώνας θα γίνει επίσημος, είναι προτιμότερο να φτάσει στο γάμο όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Μα και ένας άρραβώνας πολύ σύντομος παρουσιάζει κινδύνους εξ ίσου σοβαρούς.

Βέβαια σε μας δεν γίνονται ποτέ γάμοι το ίδιο θράσος της γνωριμίας των δύο νέων, όπως συμβαίνει αρκετά συχνά στην Αμερική. Μα υπάρχουν νέοι και κοπέλλες που ύστερα από μια χορευτική θραυτή ή μια έκρηξη, ύστερα από λίγη φλυαρία και μερικά φίλια, φλογισμένοι από τον ενθουσιασμό τους, παίρνουν την μεγάλη απόφαση.

— Άρραβωνιάσαστε;... Είναι σαν μια περιφρόνηση στον καιρό και στη λογική και για πολλούς νέους είναι ένα είδος ανομιμισμού.

Τα παιδιά των δεκαοχτώ-δεκαεννιά χρόνων ένθουσιαζόταν πολύ εύκολα και με την θυελλώδη ορμητικότητα της νεαρής ηλικίας τους θέλουν να επιδειχθούν να φανούν ενήλικοι!

— Έγώ, αν θέλεις, σε παντρεύομαι! Λένε με σοβαρότητα στην ξανθούλα, που γνωρίσαν ένα βράδυ, χορεύοντας «τουίστ» σ' ένα κλάμπ.

Δύο λοιπόν είναι τα κυριότερα προβλήματα για μια κοπέλλα κατά την περίοδο του άρραβώνα.

1) Να προσπαθήσει να γνωρίσει καλά τις συνήθειες του ανθρώπου, που θα γίνει σύζυγός της.

2) Να προσαρμόσει σ' αυτές ή να τον αναγκάσει να προσαρμόσει με τις δικές της.

Οι γυναίκες ξέρουν εκ των προτέρων ότι ένας άντρας δε θα κάνει ποτέ με τη θέλησή του την παραμικρή προσπάθεια για να αλλάξει, για να τις πλησιάσει.

Ο άντρας, από τον πιο μέτριο ως τον πιο έξυπνο, νομίζει ότι είναι τελειώτος. Σπάνια αναγκάζεται να εγκαταλείψει του και απαιτεί από τη γυναίκα, αν θέλει να τον παντρευτεί, να δεχθεί τον τρόπο που εκείνος ζει και σκέπτεται.

«Ο κύριος είμαι εγώ» σκέπτεται. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θέλει τη γυναίκα σαν μια σκιά να πατηθεί και υποτακτική. Η, τουλάχιστον, δεν παραβέχεται ότι είναι έτσι—είναι όταν την αγαπά— στο βάθος όμως το ένστικτό του είναι ακριβώς αυτό. Καμουφλαρισμένο από την καλή ανατροφή, αλλά προορισμένο να επιπλέει στους πρώτους μήνες του γάμου.

Αυτή η σκέψη θα μπορούσε να τρομάξει τη γυναίκα, μα δεν την τρομάζει! Κάθε κοπέλλα με ευθιφεία και πάνω απ' όλα με δηλωτικότητα θα κατορθώσει από τον πρώτο καιρό του άρραβώνα να θάβει τα πράγματα στη θεσι τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Κατά τη διάρκεια των «κεραυνό-δόλων» αυτών άρραβώνων οι νέες διαδίνουν να ολοκληρώσουν τη φυσική γνωριμία τους, χωρίς να προσπαθούν καθόλου να γνωρίσουν πνευματικά και ψυχικά.

Αν φθάσουν ως το γάμο οι κοπέλλες, ύστερα από λίγο καιρό, όταν το πρώτο πάθος θα έχει σβήσει και θα έχουν αρχίσει να θέλουν καθαρά, ανακαλύπτουν με απέλπιστα ότι βρίσκονται στο πλευρό ενός άγνωστου.

— Μα εγώ νομίζα... Αυτός δεν ήταν έτσι στην αρχή... Αν το είχα καταλάβει...

Και ο γάμος ναυαγεί, χωρίς οι δύο νέοι να έχουν γνωρίσει πραγματικά ο ένας τον άλλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Μιά ἐγκείρησι στὸν ἐγκέφαλο θεραπεύει τὸ ἔλκος

Ἡ σχέση τῶν γαστρικῶν παθήσεων μετὰ τὴν νευρική

ΚΑΤΑ τὴν ἀνοιξή, ὅπως καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρο, παρατηρεῖται πάντοτε μιὰ ἀναζωογονησι τῶν ἐνοχλήσεων τοῦ γαστρικοῦ ἔλκους. Πολλὰ ἔλκη κάνουν ἐπίσης τὴν ἐμφάνισι τους κατὰ τὴν περίοδο αὐτή.

Γιὰ τοῦτο λόγο, ἄραγε;

Οἱ ἐπιστήμονες ἐπεξελέσθησαν διάφορες αἰτίες. Ἡ πιὸ βάσιμη εἶναι ἐκείνη πού συσχετίζει τὴν παθολογικὴ ἐκδηλώσει τῶν γαστρικῶν ὁργάνων μετὰ τὴν διακυμάνσει τοῦ τόνου τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἡ ἀνοιξή καὶ τὸ φθινόπωρο εἶναι, ὡς γνωστὸν, μεταβατικὲς ἐποχές. Τὸ νευρικό μας σύστημα προσπαθεῖ τότε νὰ προσαρμοσθῇ στὶς νέες συνθήκες καὶ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀσκήσῃ τὸν ἀπαιτούμενο ἐλεγχὸ στὶς γαστρικὲς λειτουργίες. Τὸ στομάχι καὶ τὸ δωδεκαδάκτυλο κάνουν ἔτσι τοῦ κεφαλοῦ τους, καὶ σὺν τῷ γεγονόσ αὐτὸ ὀφείλονται τὰ καψίματα, οἱ κράμπες, οἱ ὀξινες ὑπερκοίσεις, οἱ νανιές, οἱ πόνοι κλπ.

Τὴν καλύτερη ἀποδείξει γι' αὐτὸ τὴν ἔδωκε ὁ Βάλλος χειρουργὸς Φρουμονιζάν, πού θεραπεύεισε τελευτὰ ἕνα γαστρικὸ ἔλκος μετὰ μιὰ ἐπεμβάσι στὸν... ἐγκέφαλο!

Ἡ ἐγκέλησι αὐτὴ, ὁπόσο, δὲν ἔχει τίποτα τοῦ ἐκπληκτικοῦ. Οἱ ἐπιστήμονες ἤθεσαν ἀπὸ καὶρο, ὅτι ὁ στομάχος κινητοποιεῖται, ἀργίσει, δηλαδὴ, νὰ συσπάται καὶ νὰ ἐκκρίνῃ τὰ ὑγρὰ του, ποσοτὸ δεχθῇ τὴν τροφή. Ποσοτὸ ἀκόμη το φαγητὸ σεροβιοθῇ στὸ τραπέζι. Αὐτὴ ἡ προκαταβολικὴ ἐργασία προκαλεῖται ἀπὸ τὸ νευρικό σύστημα, πού διεγείρεται ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο. Ἡ θέα ἢ ἡ ὀσμὴ τῶν φαγητῶν, ἢ καὶ μόνον ἡ σκέψις πὼς πρόκειται νὰ φάμε, βάσει τοῦ στομάχου καὶ ὀλόκληρο το πεπτικὸ σύστημα σὲ ἐνέργεια.

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τροφή, πού νὰ εἶναι τόσο ἐρεθιστικὴ, ὅσο τὸ ὑδροχλωρικό ὤξύ, πού περιέχεται στὸ γαστρικὸ ὑγρὸ. Τὸ ὤξύ αὐτὸ εἶναι τόσο ἰσχυρὸ, ὥστε, ἀν ἐπιφετὴ πάνω στὸ χερί μας, θὰ προκαλοῦσε ἔγκαυμα δευτέρου βαθμοῦ. Ὁ προορισμὸς του εἶναι νὰ διαβιβάσῃ, νὰ τεμαχίσῃ καὶ νὰ ποτοποιῇ ἀκόμη καὶ τὴς πιὸ σκληρὲς τροφές. Στὸ μετασχηματισμὸ αὐτὸ συντελοῦν καὶ τὰ ἐνζύμια, πού βοήθουνται μέσα στὸ γαστρικὸ ὑγρὸ: ἡ πepsίνη, πού ἐπιδρᾷ στὶς πρωτεΐνες (κρέας, ψάρια, ἀγνά) καὶ ἡ χυμοσίνη, πού προκαλεῖ τὴν πηξί τοῦ γαλακτοῦ καὶ τὸν γαλακτοπν καὶ τὰ μεταβάλλει σὲ μιὰ ἀπορροισίμη μάζα.

Πρόσφατα πειράματα, πού ἐγιναν στὶς Ἡνωμένες Πολιτείες, ἔδειξαν, ὅτι διάφορες τροφές, πού θεωροῦνται ὡς ἐρεθιστικὲς, δὲν ἐξορῶν, στὴν πραγματικότητά, βλαβερὴ ἐπίδρασι στὸ στομάχο. π.χ. τὸ ζυδι, ἡ γινίνη, τὸ ρεβέντι, οἱ ἀντζούγες, οἱ κατινιστές ρέγγες, κλπ.

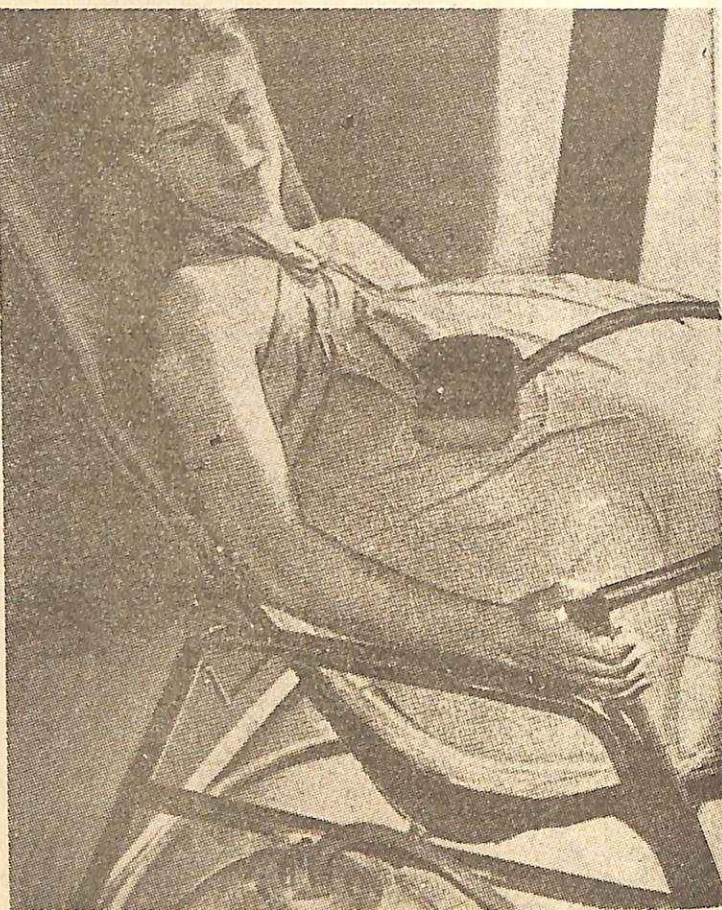
Κατὰ κανόνα, ἀπαιτοῦνται τέσσερες περίπου ὥρες, γιὰ νὰ γωνέψουμε ἕνα συνηθισμένο γεῦμα, γιὰ νὰ φύγουν, δηλαδὴ, οἱ τροφές, πού τὸ ἀποτελοῦν ἀπὸ τὸ στομάχο. Ἡ περίοδος αὐτὴ, ὅμως, μισορεῖ νὰ μικρύνῃ ἢ νὰ μεγαλώσῃ, ἀνάλογα μετὰ τὴν ψυχικὴ κατάστασί μας ἢ, ἀπλούστερα, μετὰ τὴν διάθεσί μας. Ἀπὸ τὴν κατάσταση αὐτὴ προκαλοῦνται οἱ σπασμοί, δηλαδὴ οἱ βίαιες συσπάσεις τῆς καρδίας τοῦ στομάχου (πού χορρίζει σὰ δακτύλιος τὸν οἰσφάγιο ἀπὸ τὸ στομάχο) καὶ τοῦ πυλῶρου (πού χορρίζει τὸ στομάχο ἀπὸ τὰ ἐντερα).

Ἀπὸ τὴν ἴδια κατάστασι ἐξαρτᾶται ἡ ἐκκρίσι τῆς μύκνης. Ἡ οὐσία αὐτὴ, πού ἐκκρίνεται ἀπὸ τὸ γαστρικὸ βλεννογόνο, στρώνει τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τοῦ στομάχου μετὰ ἕνα πηχτὸ καὶ γλοιώδες ὑγρὸ, πού τὰ προστατεύει ἀπὸ τὶς φασικές, γημικές καὶ βακτηριολογικὲς ἐπιδράσεις. Ὅταν, λοιπόν, εἴμαστε θυμωμένοι ἢ βροχιάμαστε σὲ κατάστασι ἀγωνίας, ἡ μύκνη δὲν ἐκκρίνεται στὴν ἀπαιτούμενη ποσότητά καὶ ἔτσι τὰ τοιχώματα τοῦ στομάχου παραμένουν ἀπροστατευτά.

Αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅτι ὅλες οἱ ἀσθενείες τοῦ στομάχου ἔχουν τὴν προέλευσί τους στὸν ἐγκέφαλο. Οἱ ἄνθρωποι, πού τρῶνε πολὺ ἢ πού δὲ μασᾶνε καλὰ τὴν τροφή τους, ἐκείνοι πού κάνουν κατάχρησι στὸ καπνισμὰ, στὰ ἀλκοολικὰ ποτά, στὸν καφέ καὶ στὸ ἀλάτι, ἡ ἀκόμη ἐκείνοι πού δὲν ἔχουν σταθερὸ ὥροριο, ἀλλὰ τρῶνε ὅ,τι καὶ ὅποτε τῇ γῇ, βάζουν σὲ μεγάλη δοκιμασία τὸ στομάχι τους καὶ ἀνδυνεύουν γὰ πάθουν γαστροίτιδα, πού ἐκδηλώνεται μετὰ πόνοισ, βάρους, καψίματα κλπ. Ἀλλὰ πολλὲς γαστροίτιδες ἐπίσης ὀφείλονται σὲ νευρικές διαταραχές. Οἱ βίαιες συγκινήσεις, οἱ φιλονεικίες, ἡ ἀγωνία, ὁ συνεχὴς ἐννευρισμὸς κλπ. προκαροσκειάζουν τὸ κατὰ ληλο ἔδαφος γιὰ τὴν ἐμφάνισι τῆς γαστροίτιδος.

Στὴ γαστροίτιδα, τὸ στομάχι δουλεῖται πολὺ. Ἐκκρίνει, δηλαδὴ, ὑγρὰ πιὸ ἀφθονά καὶ πιὸ ὀξινά ἀπὸ τὸ κανονικὸν. Συσπάται, ἔξ ἁλλου, περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι εἶναι ἀνάγκη ἢ καὶ χορὸς ἀνάγκη.

Ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες, ἄλλωστε, συμφωνοῦν στὸ ὅτι ἡ γαστροίτις, ἀν δὲν προκαλεῖται πάντοτε ἀπὸ τὴν νευρική ὑπερεκκρίσι, ἐνισχυεῖται καὶ ἐντείνεται, ὅμως, ἀπ' αὐτὴν. Σὲ τελευτὰ ἀνάλυσι, λοι-

ΕΛΑΤΤΩΝΕΙ ΣΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΙΣ ΩΔΙΝΕΣ ΤΟΥ ΤΟΚΕΤΟΥ

Ὁ καθηγητὴς Ο. Σ. Χέυνς, διευθυντὴς μιᾶς γυναικολογικῆς κλινικῆς στὸ Τράνσβααλ τῆς Ν. Ἀφρικῆς, εἶναι ὁ εφευρετὴς μιᾶς νέας τεχνικῆς, πού διεκοῦναι τὸν τοκετὸ καὶ ἐλαττῶσι τὴν ἐλάττωσι τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως γύρω ἀπὸ τὴν κοιλιά. Ἡ νέα συσκευή, πού ἔχει ἡδὴ δοκιμασθῇ πάνω ἀπὸ πεντακόσιες φορές, τόσο σὲ περιπτώσεις δυστοκίας, ὅσο καὶ σὲ εὐκόλους τοκετούς, ἀπέδειξε ὅτι διεκοῦναι καὶ ἐπιταχύνει τὸν τοκετὸ, ἐλαττῶνοντας στὸ ἥμισυ τὸν χρόνὸ τῶν ὡδίνων, ὁ ὅποιος ἀπὸ 14 ὥρες (κατὰ μέσον ὄρον) περιορίζεται σὲ ἑφτά.

πὸν, ὁ ἐγγεγράφος εἶναι ἐκεῖνος, πού ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος προκαλεῖ τὴν ἀναγκαστικὴ συσπᾶσει τοῦ στομάχου καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο περιορίζει τὴν ἐκκρίσι τῆς μύκνης, πού θὰ προστατεύει ἀποτελεσματικὰ τὰ τοιχώματά του.

Ἄλλ', ἡ γαστροίτις δὲν εἶναι παρὰ τὸ ποσοτὸ βήμα γιὰ τὴν ἐμφάνισι τοῦ ἔλκους. Ἔτσι καὶ τὸ ἔλκος, λοιπόν, ἔχει τὴν προέλευσί του στὸν ἐγκέφαλο.

Ἡ προληπτικὴ θεραπεία — καὶ εἶναι πάντοτε προτιμότερο νὰ προλαμβάνουμε παρὰ νὰ βοισκόμαστε στὴν ἀνάγκη νὰ θεραπεύσουμε — θ' ἀποβλεπῇ, στὴν προκειμένη περὶ ἀπώσι, σὲ δύο πράγματα. Θὰ προσπαθῶμε, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, νὰ ἐξουδετερώσουμε τὴν ὑπερβολικὴ δυνάμη τοῦ στομάχου καὶ τὴν διατάτῃ τὰ κατὰ ληλα φάρμακα (ἀλκαλικά, ἀπορροφητικά, ἀργίλλους). Στὴν ἀνάγκη θὰ καταφύγουμε στὰ ἀντιπαστικά, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων βοισκεῖται ἡ μετελλαντίνη. Κατὰ δευτερο λόγο, θὰ προσπαθῶμε νὰ προλάβουμε τὴν δυνάμη τοῦ στομάχου μετὰ τὰ διάφορα ἡρεμιστικά καὶ καταπραῖντικά φάρμακα. Πολλὸ καλὸ κάνουν ἐπίσης τὰ ψυχοθεραπευτικά φάρμακα, ὅπως εἶναι τὰ παρὰ γινῃ τῆς φαινοτιλίνης.

Γιὰ τὴν συγχρονιστὴ ἐπιστήμη, τὴν κλειδί τῶν γαστρικῶν παθήσεων βοισκεται στὸν ἐγκέφαλο. «Θεραπεύειστε τὰ νεύρα σας καὶ θὰ ἔχετε καλὸ στομάχι», συνιστᾷ ὁ δόκτωρ Φρουμονιζάν.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

κόσμο. Στὴν Αἴγυπτο μονάχα, φτάνουν τὰ 9 ἑκατομμύρια.

Τώρα ἔγιναν στὸ Πανεπιστήμιό τοῦ Μίτσιγκαν πάνω σὲ ποτικὰ πειράματα προφυλακτικοῦ ἐμβολιασμοῦ, μὲ ἕνα ἐμβόλιον, φτιαγμένον μετὰ ἐπιμελίας ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῦ ποῦ εἶχαν ὀξυδωτὴν ὡς ἀκτινοβόλεις, ὥστε γὰ μὴ μποροῦν νὰ ἀντιταχθοῦν σὲ τέλεια παρὰ τοῦ. Ἡ εἰσαγωγή τοῦ ἐμβολίου στὸ σώμα προκαλεῖ τὸ σχηματισμὸν ἐνὸς ἀντισώματος, πού προστατεύει ἀπὸ μελλοντικὲς μολύνσεις.

Ἡ φωρίσις ἐρεθίζεται σὲ ψυχολογικὰ αἰτία:

Σύμφωνα μετὰ τοὺς Γερμανοὺς ἐπιστήμονες, ὡρισμένες ψυχολογικὲς καταστάσεις μποροῦν νὰ προκαλοῦσιν ὁσάκις δερματιπάθειες, ὅπως εἶναι ἡ φωρίσις.

Τὸ καθαριστικὸν

Ἡ κατάχρησι καθαριστικῶν φαρμάκων προκαλεῖ διάφορα φαινόμενα:

περβολικὴ δυνάμη τοῦ στομάχου καὶ τὴν διατάτῃ τὰ κατὰ ληλα φάρμακα (ἀλκαλικά, ἀπορροφητικά, ἀργίλλους). Στὴν ἀνάγκη θὰ καταφύγουμε στὰ ἀντιπαστικά, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων βοισκεῖται ἡ μετελλαντίνη. Κατὰ δευτερο λόγο, θὰ προσπαθῶμε νὰ προλάβουμε τὴν δυνάμη τοῦ στομάχου μετὰ τὰ διάφορα ἡρεμιστικά καὶ καταπραῖντικά φάρμακα. Πολλὸ καλὸ κάνουν ἐπίσης τὰ ψυχοθεραπευτικά φάρμακα, ὅπως εἶναι τὰ παρὰ γινῃ τῆς φαινοτιλίνης.

Γιὰ τὴν συγχρονιστὴ ἐπιστήμη, τὴν κλειδί τῶν γαστρικῶν παθήσεων βοισκεται στὸν ἐγκέφαλο. «Θεραπεύειστε τὰ νεύρα σας καὶ θὰ ἔχετε καλὸ στομάχι», συνιστᾷ ὁ δόκτωρ Φρουμονιζάν.

διάρροια, πόνοισ στὴν κοιλιά, κεφαλαλγίες, παλμούς, φαγοῦρα, γενικὴ ἐξάνθησι κλπ. Τὰ συμπτώματα αὐτὰ εἶναι πιὸ ἐντονα δταν τὰ χρησιμοποιούμενα καθαριστικά περιέχουν φαινόλ-οβαλεῖνη.

Βλαβερὰ φάρμακα κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη

Οἱ Γάλλοι γυναικολογοὶ σημειοῦναι τὰ κάτωθι φάρμακα, ὡς ἐπικίνδυνα κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐγκυμοσύνης: κορτιζὸν, διουρητικά, ἡρεμιστικά, σουλφαμίδες, ὁρμόνες. Τὰ καθαριστικά, πού αἱ ἐγκυὲς τὰ χρησιμοποιοῦν τόσο συχνά, εἶναι ἐπίσης βλαβερά.

Ὁ καφὲς προκαλεῖ φαγοῦρες

Οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες παρετήρησαν ὅτι ὁ καφὲς προκαλεῖ φαγοῦρες στὸν τράχηλο καὶ στὸ τριγὰτὸ μέρος τοῦ κεφαλοῦ. Οἱ φαγοῦρες αὗτες εἶναι περισσότερὸ συχνὲς στὶς γυναῖκες πού ἔχουν περάσει τὰ πενήντα. Σὲ πολλὰς περιπτώσεις κατανοῦν ἀόριστες.

Η ΣΠΑΣΤΙΚΗ ΚΟΛΙΤΙΣ

Δείχνει ἰδιαίτερη προτίμησι στὶς γυναῖκες

ΜΕΡΙΚΟΙ ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος παρουσιάζουν τὸ ἐναλλασσόμενο φαινόμενο διάρροιας καὶ δυσκοιλιότητος. Οἱ γαστροὶ μιλάει σ' αὗτες τὶς περιπτώσεις γιὰ σπαστικὴ κολίτιδα, ἀλλ' ἡ διάρροια πού παρουσιάζουν οἱ ἐν λόγω ἀσθενεῖς εἶναι ψευτικὴ.

Πραγματικὰ, ἡ γυνὴ διάρροια ὀφείλεται σὲ μιὰ ἐπιτάχυνσι τοῦ ρυθμοῦ μετὰ τοῦ ὅπου οἱ τροφὲς περνοῦν ἀπὸ τὰ ἐντερα. Τὸ παχὺ ἐντερο δὲ βρῖσκει τότε τὸν καιρὸ νὰ ἀπορροφήσῃ τὸ πλεονάζον ὑγρὸ, πράγμα πού εἶναι ἡ κυριώτερη ἐπιστολή του. Σὲ περιπτώσει σπαστικῆς κολίτιδος, τοῦναντίον, τὸ πέρασμα τῶν τροφῶν ἀπὸ τὸν πεπτικὸ σωλήνα γίνεται μετὰ πολὺ ὀργὸ ρυθμὸ. Τὰ ὑπολείματα τῶν τροφῶν ἔχουν ὀλο τὸν καιρὸ νὰ ἀφυδατωθοῦν. Ὑφίστανται μάλιστα μεγαλύτερη ἀφυδάτωσι ἀπὸ τὴν κανονικὴ καὶ γι' αὐτὸ μεταβάλλονται σὲ σκληρὲς μάζες, σὰν πέτρες. Οἱ μάζες αὗτες ἐρεθίζουν τὸ παχὺ ἐντερο, πού ἐκκρίνει τότε ἕνα ἀφθονο διαδερματικό ὑγρὸ. Αὐτὸ τὸ ὑγρὸ ἐτρώσει τὶς ἀκρες αὐτῶν τῶν σκληρῶν μαζῶν καὶ προκαλεῖ μιὰ ψευτικὴ διάρροια.

Οἱ σπαστικὲς κολίτιδες παρατηροῦνται συνηθέστερα στὰ ὑποτονικά άτομα, πού ἀνέχονται στὸν καλοῦμένο λυμφατικό τύπο. Οἱ ἀνέχοντες σ' αὐτὸ τὸν τύπο ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ πολὺ ὕπνου, εἶναι ἐλαχίστα δραστήριοι καὶ ἀγαποῦν τὴν καθιστικὴ δουλειά. Ἡ καρδιά τους γινώσκει ὀργὰ καὶ ἀδυναμία τους πρὶν εἶναι γαμψὴ καὶ ὑποφέρουν, διαρκῶς ἀπὸ δυσκοιλιότητα. Παρουσιάζουν, ἔξ ἁλλου, σὲ πολλὰς περιπτώσεις χρονία ἡπικὴ ἀνεπάρκεια. Οἱ γαστρικὲς πτώσεις καὶ οἱ αἱμορροῖδες εἶναι συχνότερες σ' αὐτούς.

Ἡ σπαστικὴ κολίτις, ἐκτός ἀπὸ τὰ ὑποτονικά άτομα, μπορεῖ νὰ παρατηρηθῇ καὶ σ' ἄλλους ἀσθενεῖς. Ὀφείλεται τότε σὲ ἀσθενείας τοῦ ἥπατος ἢ τῆς χοληδόχου κύστεως, σὲ χρονία δυσεντερία, πού μπορεῖ νὰ προέρχεται ἀπὸ μικροβιακὴ μόλυνσι ἢ ἀπὸ ἀμοιβάδες, σὲ ἐλλείψι ἰσορροπίας στὴν τροφή (κατάχρησι λιπαρῶν στοιχείων ἢ πρωτεΐν ἢ χορταρικών κλπ.), ἢ τέλος, σὲ συχὴν χρῆσι καθαριστικῶν.

Ἡ σπαστικὴ κολίτις συνυπάρχει πολλὰς φορὲς μετὰ τὴν ἡπικὴ ἀνεπάρκεια, πού παρατηρεῖται ἐπίσης στὰ ὑποτονικά άτομα. Τὸ νευρικό σύστημα αὐτῶν τῶν ἀτόμων ἐκκρίνει ἄφθονο ἀστυλοχολίνη. Ἡ οὐσία αὐτὴ προκαλεῖ σπασμὸν ἀπὸ μόνον τῶν ἐντερων, ἀλλὰ καὶ τοῦ σπληνικοῦ τῶν χοληφόρων ἀγωγῶν. Τὸ πέρασμα τῆς χολῆς στὰ ἐντερα δὲ γίνεται τότε κανονικὰ. Ἐχομε, δηλαδὴ, μιὰ ἀνεπάρκεια τῆς χολῆς, πού

καταρτίζεται ὡς ἡπικὴ ἀνεπάρκεια. Ὅπως εἶναι εὐνόητο, κάθε τι πού ἐρεθίζει τὸν ἐντερικὸ σωλήνα, ἐπιδιδώνει τὴν σπαστικὴ κολίτιδα. Ἔτσι, κάθε ἀταξία στὴν διατροφή — π.χ. ἡ κατάχρησι ἀμυλοῦχα τροφῶν πού εἰσάγουν τὶς ζυμώσεις ἢ κρέατος κλπ. — εἶναι βλαβερή.

Κάθε ἀσθενὴς, ἄλλωστε, παρουσιάζει ἐν πάσει ὁρίσιμης τροφῆς, πού κάνουν ἐντονώτερα τὰ συμπτώματα τῆς σπαστικῆς κολίτιδος.

Ἡ σπαστικὴ κολίτις ἐμφανίζεται σ' ὅλες τὶς ἡλικίες. Εἶναι, ὁπόσο, σπάνια στὰ βρέφη καὶ στὰ μικρὰ παιδιά. Παρατηρεῖται συνηθέστερα στὶς νέες, ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 17-18 χρόνων. Ἐγκαθίσταται τότε μόνιμα στὸν ὁργανισμό τους καὶ θάνασι στὴ μεγαλύτερη ἔτασι τῆς μετὰ τῶν 40 καὶ τῶν 50, ὁπλαδὴ κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐμμηνόπαυσης.

Ἡ προτίμησι πρὸς τὶς γυναῖκες ἀποτελεῖ ἕνα φαινόμενο, πού ἡ ἐπιστήμη δὲν κατάρθωσε νὰ ἐξηγήσῃ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μετὰ τὴν κολοκίτιδα. Εἶναι πιθανὸν ὅτι αὐτὴ ἡ προτίμησι ὀφείλεται σὲ ὁρμονικὴ αἰτία, ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἡ σπαστικὴ κολίτις παρουσιάζει τὴν μεγαλύτερη ἐντασι τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴ πού προηγείται τῆς περιόδου.

Ἡ θεραπεία τῆς σπαστικῆς κολίτιδος ἀπαιτεῖ ὑπομονὴ καὶ σύστημα. Καί, πρῶτα — πρῶτα, τὰ καθαριστικά ἀντεδιδύνται ἀπόλυτα. Σὲ περιπτώσει ἀνάγκης, ὁ ἀσθενὴς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ λαδί τῆς ἑλίας ἢ τὴν παραφίν ἢ ὀρισμένα ἐκχυλίσματα χολῆς, πού ὑποβοηθοῦν τὴν λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος χωρὶς νὰ τὸν κουράζουν.

Κατὰ ἀποτέλεσμα ἀποδίδουν ἐπίσης τὰ φάρμακα πού ἀποδιδύνουν τὴν καταπολέμησι τῆς προδιαθέσεως στὴ σπαστικὴ κολίτιδα. Τέτοια φάρμακα εἶναι ἡ ἀτροπίνη καὶ τὰ διάφορα συγγενικά παράγωγα τῆς, καθὼς καὶ συμπαθητικομημητικά, ὅπως ἡ ἐφεδρίνη.

Πρέπει, ἔξ ἁλλου, νὰ καταπολεμηθοῦν οἱ ἐντερικὲς ζυμώσεις. Συμποιοῦνται οἱ γαλακτικοὶ βάκιλλοι, πού δίδουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ βισμούθιο καὶ τὰ ἄλλα τὸ καλὸ μαγνησί-ου πρέπει, ἀντίθετα, ν' ἀποφεύγονται. Ἡ συχὴ χρῆσι τῶν ἐξαντλῶ τὰ ἐντερα καὶ μπορεῖ νὰ κινή περισσότερὸ κακὸ παρά καλὸ.

Ἡ σπαστικὴ κολίτις ἐμφανίζεται σὲ μερικές περιπτώσεις σὰν ἐπικαλούμενη μιᾶς ὀξείας ἢ χρονίας ἀμοιβατοδίας ἢ συνυπάρχει μ' αὐτήν. Στὶς περιπτώσεις αὗτες, πρέπει νὰ θεραπευθῇ πρῶτα ἡ ἀμοιβατοδία. Θὰ εἶναι πιὸ ἐύκολο κατόπιν νὰ καταπολεμηθῇ ἡ σπαστικὴ κολίτις.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣ

Ποῦ ὀφείλονται οἱ τροφικὲς δηλητηριάσεις

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ κανεὶς περὶ ἐμετοῦ, μπορεῖ νὰ νοιώσῃ κάποιαν ναυτία. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι τὸ ἀντίστοιχὸ κέντρο τοῦ ἐγκεφαλοῦ μπορεῖ νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ πολλὰς αἰτίες, καὶ μετὰ τῶν ἁλλων ἀπὸ τὴν ὑποβολή. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, ὅταν κανεὶς ταξιδεύει μετὰ πλοιο, μπορεῖ νὰ πάθῃ ναυτία, ἔστω καὶ ἀν δὲν τὸν περάσῃ ἡ θάλασσα, ἐπειδὴ βλέπει τὸν ἄλγους γύρω του νὰ ὑποφέρουν. Τὸ ἴδιο ἐπὶσης μποροῦμε νὰ παθοῦμε, ὅταν δοῦμε αἵματα ἢ ἕνα φριχτὸ δυστυχία.

Ἐκτός ἀπ' τὴν ὑποβολή, τὸ ἐγκεφαλικὸ κέντρο τοῦ ἐμετοῦ μπορεῖ νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ μιὰ βλάβη ἢ ἀσθένεια τοῦ ἐγκεφαλοῦ — ὅπως π.χ. συμβαίνει συχνά σὲ περιπτώσει διασώσεως.

Ἐπίσης τὸ ἐπηρεάζει ἡ παρουσία ὀρισμένων χημικῶν οὐσιῶν στὸ αἷμα. Ἡ ἐμετὴν π.χ., πού παράγεται ἀπὸ τὴν ἱεκακουσία, καὶ ἡ ἀπομωφίλη, πού χρησιμοποιεῖται ὡς ἀντιδοτὸ κατὰ τὴν δηλητηρίαν, ἔχουν αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ ἴδιο καὶ ὀρισμένες τοξινὲς μικροβίων, καθὼς καὶ μερικὰ ὑποπολῶνα τὰ σώματα, ὅπως οἱ κετίνες τῶν διαβητικῶν.

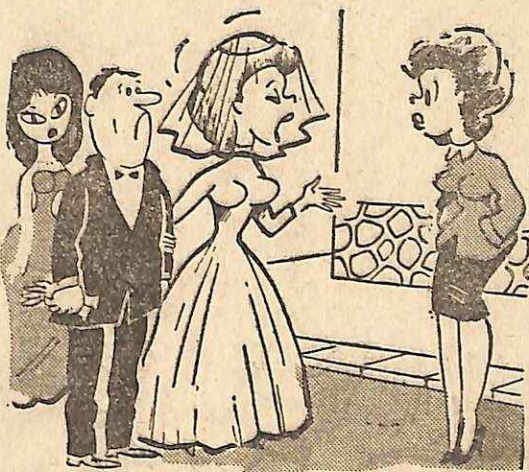
Τέλος, δηλητηριώδη ἢ ἐρεθιστικά συστατικά τῆς τροφῆς, ἢ ὀσίδες ὅπως ἕνα μυστάρδος καὶ νεροῦ (πού χρησιμεύει γιὰ ἐμετικό) ἐπιδρῶν ἀπ' εὐθείας στὰ τοιχώματα τοῦ στομάχου καὶ προκαλοῦν συσπᾶσει τοῦ καὶ ἀδίασμα τοῦ περιεχομένου του. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ ἐρεθισμὸς ὁποιοῦδήποτε μέρους τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος, ὅπως π.χ. τὸ γαστράλιμα τοῦ φάρυγγος, ἢ ἕνα φτερο, ἢ μιὰ κρίσι σκληροκοιτίδων.

Ὁ ἐμετὸς ἔχει συχνά ἕνα σκοπὸ: ν' ἀποβάλλῃ τὸν ὁργανισμό ἀπὸ τὴν βλαβερὴ οὐσία. Σ' αὐτὴν μάλιστα τὴν περιπτώσει δὲν εἶναι σάστ νὰ παρεμποδίστα.

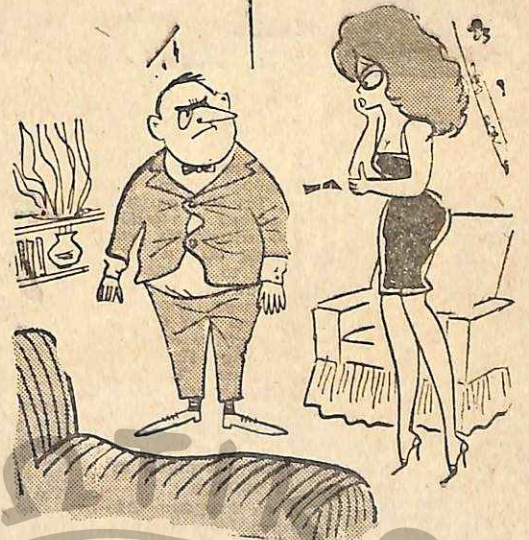
Ἄλλ', ὑπάρχουν καὶ δύο μορφὲς του, πού φαίνονται ἐντελῶς ἀσκαπτες.

Ἡ μία τραναεῖ συχνά ἐκείνους πού ταξιδεύουν, μετὰ πλοιο, ἢ αὐτοκίνητο ἢ ἀερο-

Ποῦ ὀφείλονται οἱ τροφικὲς δηλητηριάσεις

Δὲ μποροῦσα, Αἰλή μου, νὰ βοῶ ὑπερόστρια γιὰ τὶς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ κι' ἔτσι ἀποφάσι-σα νὰ παντρευτῶ!...

Θὰ σοῦχεταῖ κουτὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν διαίτα πού θὰ κάνουμε καὶ οἱ δύο!...

Παθαίνει φαίνεται συχνά θάλαξες τὸ αὐτοκίνητό σας. ἔ;

Παθαίνει φαίνεται συχνά θάλαξες τὸ αὐτοκίνητό σας. ἔ;

Τὸ καλλιπενχνικό μας

ΑΛΘΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΡΕΝΑ ΝΤΑΛΙΑ

Ἡ παρά λίγο... Ἀμερικανίδα

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ λίγα ἀστέρια, πὺ κατέλαβαν, μέσα σὲ ἐλάχιστα χρόνια, τὴν πρώτη θέσι στὸ λαϊκὸ τραγούδι, εἶναι ἀναμφισβήτητα ἡ Ρένα Ντάλια ἢ, καλλιτέρα, ἡ Ρένα Παπακάστα, ὅπως εἶναι τὸ πραγματικὸ της ὄνομα.

Ἡ Ρένα Ντάλια ἐξήλθε ἀπὸ ἕνα διαγωνισμὸ ταλέντων τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων, πρὶν 12 ἀκριβῶς χρόνια.

Στὴν ἀρχὴ, γιὰ λίγο διάστημα, ἀσχολήθηκε μὲ τὸ ἐλαφρὸ τραγούδι, ὅταν ὅμως, τυχαία, μιά μέρα, τὴν ἀκούσε στὸ Σταθμὸ τοῦ Τσιτσάνη, ἐνθουσιάστηκε κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴ βαρεῖα κοντρούλα φωνῆς καὶ τὴν τράβηξε κοντὰ του.

Ἀργότερα, γνώρισε ἕνα ἄλλο δυναμικὸ μαέστρο τοῦ εἶδους, τὸν Παπαϊωάννου, καί, σ' αὐτὸν, ἄρχισε νὰ ἐπαλλάσσεται μὲ τὰ πρῶτα συνθέτες τοῦ πρὶν γνωστοῦ κέντρου τοῦ εἶδους, στὴν Ἀθήνα: «Πῆρα τὴ στράτα κ' ἔρχομαι», «Ἰσιὸν Μπαχά», «Χαλάλι σου», «Ἐνα μακροχρόνιο συμβόλαιο μὲ μιά εταιρεία δίσκων ἦταν ἀπορροή νὰ γίνῃ ἀκόμη περισσότερον γνωστή. Τὴ μεγαλύτερη ὅμως ἐπιτυχία ἡ Ρένα Ντάλια σημείωσε στὴν Ἀμερικὴ, ὅπου πῆγε τρεῖς φορές, ἔτσι ὥστε νὰ κατέχῃ τὸ ρεκόρ τῆς μεγαλύτερης παραμονῆς στὸ Νέο Κόσμο.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἔφυγε, τὸ 1953, γιὰ 4 μῆνες. Σανόφυγε πάλι τὸ 1955, κ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔλειψε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Μιά μεγάλη περιοδεία στὴ Νέα Ὑόρκη, Σικάγο, Οὐάσινγκτον, Βοστώνη καὶ ἄλλες πόλεις, συνέτελεσε σὺν τὴν κεροδίτῃ, μαζὶ μὲ τὴ φῆμη, καὶ πολλὰ χοῦμα, μὲ ἐμφανίσεις στὴν τηλεόρασι, στὰ κέντρα, χοροεσπερίδες καὶ ἄλλες ὁρταστικὲς ἐκδηλώσεις. Τὰ περισσότερα ὅμως χοῦματα ἡ Ρένα Ντάλια κέρδισε στὴν Ἀμερικὴ, ἀπὸ ποσοστὰ δίσκων. Ἦχογράφησε στὴν Ἀμερικὴ περισσότερα ἀπὸ 400 λαϊκὰ τραγούδια.

Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ κ' ἰδιαίτερα τρία, ἔσπασαν ρεκόρ κυκλοφορίας: ἡ «Ὀμορφὴ Θεσσαλονίκης» τοῦ Τσιτσάνη, τὸ «Μοῦ κατέστρεψες τὴ ζήση» τοῦ Μπαθιακόστη, καὶ τὸ «Χαλάλι» τοῦ Παπαϊωάννου. Ὅλος ὁ ἀπὸδοξος ἑλληνισμὸς τραγουδοῦσε, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, τὰ τραγούδια αὐτά, πὺ ἐνῆσαν συνθήκη:

1) «Εἶσαι τὸ καμάρι τῆς καρδιάς μου Θεσσαλονίκη ὁμορφὴ, γλυκειά κ' ἂν ζῶ στὴν Ἑλαιοδαστὰ, τὴν Ἀθήνα ἐσένα τραγουδοῦ κάθε βραδυά...»

2) «Μοῦ κατέστρεψες τὴ ζήση

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ

Οἱ βοινῆσοι τῶν γαλλικῶν Ἀλπεων ἐξακολουθοῦν νὰ προτιμᾶνε τὰ σκυλιὰ ἀπ' τὰ ἐλικόπτερα, ὡς μέσα διασώσεως. Θεωροῦν ἀσύνγκριτα σ' αὐτὸ τὸ ὅλο τὸ σκυλιὰ τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου — πὺ εἶχαν ὡστόσο παραμεληθῇ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ κινδύνεισαν τὰ λείψονα τελευτῶν. Τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου ἔχει ἐγκαταλειφθῇ πᾶν, ἐνῶ ἄλλοτε ἦταν τὸ κέντρο αὐτῶν τῶν πελώριων σκυλιῶν. Γιατὶ ἡ ἀνάταρξις τοῦ Ἀλπεων ἀρροστεύθηκε, μὲ τὴ δημογραφία νέων δρόμων καὶ σιδηροδρομικῶν τουνελ.

Πρόκειν νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ ἀρχικὴ ῥάτσα τῶν σκυλιῶν τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου ἔχει λείψει. Τὰ σημερινὰ προσέρχονται ἀπὸ διασταυρώσεις σκυλιῶν τῆς Νέας Γῆς μὲ τοσπανόσκυλα τῶν Πυρηναιῶν. Ἡ ἀνάταρξις τοῦ εἶναι δύσκολη, καὶ σπάνια προκόβουν σὲ ἄλλα μέρη ἐκτὸς ἀπ' τὴν Ἑλβετία.

Ἐχει μείνει θηλικὸ στὴ Γαλλικὴ Σαβοῖα, ἐνῶ τέτοιο σκυλὶ, πὺ πῆγε κάποτε τροφὴ καὶ ποτὸ σὲ 85 ἀνθρώπους ἀποκλεισμένους ἀπὸ μιά χιονοθύελλα, ὅτερεα ὅμως βοήθη τὸ θάνατο μέσα στὰ χιόνια, ψάχνοντας γιὰ τὸν ἀφεντικὸ του.

Ἡ ἐκλεκτὴ ἐρμηνεύτρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδοῦ, ἡ Ρένα Ντάλια, ἐν ἑνὶ ἁρμογόνῳ στυλίσματι, ἐν ἑνὶ ἁρμογόνῳ στυλίσματι, ἐν ἑνὶ ἁρμογόνῳ στυλίσματι.

ἄπονε, τύραννε τί θὰ κερδίσεις...

3) «Σὲ δέιλιασε ἡ φτώχεια μου καὶ τάρτισες μὲ ἄλλη, μὰ δὲν πειράζει, ἀγόρι μου, χαλάλι σου, χαλάλι...»

Μὲ τὰ 400 τραγούδια τῆς Ἀμερικῆς κ' ἄλλα 200, πὺ ἠχογράφησε στὴν Ἀθήνα, ἡ Ρένα Ντάλια, ἀνῆκε στὴν πρώτη τριάδα τῶν ἀστέρων τῆς Ἑλλάδος, μὲ τοὺς περισσότερους δίσκους, παράλληλα μὲ τὸν Τόνη Μαρούδα καὶ τὴ Γιῶτα Λύδια.

Στὰ 1958 ἔφυγε γιὰ τρίτη φορὰ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ κ' ἔμεινε ἐκεῖ 18 μῆνες. Μιά πολὺ ἐνδιαφέρουσα γνωριμία, ἴσως ἔλειψε νὰ τὴν κρατήσῃ ἐκεῖ γιὰ πάντα καὶ νὰ τὴν κάνει Ἀμερικανίδα.

Μὲ τὸ γυρισμὸ τῆς ὅμως στὴν Ἑλλάδα, αὐτὸ πὺ ἀπέφυγε στὴν Ἀμερικὴ, συνέβη ἐδῶ: Ἡ φῆμη τοῦ φωτογράφου τῶν καλλιτεστῶν τὴν ἔφερε ἕνα πρωινὸ ὡς τὸ Παγκράτι. Μπαίνοντας στὸ ἀτελιέ τοῦ κ. Σκανάτοβιτς, ὁ πρῶτος πὺ συνάντησε, ἦταν ὁ γιὸς τοῦ Παναγιώτης. Μόλις τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, ἕνα κεραυνόβλο ἀίσθημα τοὺς ἔνωσε.

Ἐτσι, ὅτερεα ἀπὸ λίγους μῆνες, ἔκαναν τὸ γάμο τους. Ἀπὸ τότε, ἡ Ρένα Ντάλια δέχοιμ τὲς ἐμφανίσεις τῆς στὰ κέντρα. Δὲν ἔπαυσε ὅμως νὰ τραγουδᾷ γιὰ δίσκους.

Τὴ συναντήσαμε πρὶν λίγες μέρες σ' ἕνα στούντιο ἠχογράφησης, πνιγμένη μὲ καμιά δεκαριά νέα τραγούδια, πὺ πρόκειται νὰ γράψῃ σὲ δίσκους. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ, δύο εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα: Τὸ μοναδικὸ λαϊκὸ τραγούδι, πὺ ἀντίθετα πρὸς τὲς ἀρχές του, παραστέθηκε κ' ἔγραψε ὁ φίλος Τάκης Χαϊροπούλος:

Ἡ Ρένα Ντάλια στὸ «Σέντερ Πάρκ» τῆς Νέας Ὑόρκης...

«Γεῖά σου, ἀθάγατε Ρωμῆ γεῖά σου, Ρωμῆ, ἐσένητ χωρίς ἐσένα στὸ γουινὰ δὲ θὰ ὑπῆρχε γλέντι».

Καὶ ἕνα ἑλληνογαλλικὸ «εἰμπέμικο», πὺ κυκλοφόρησε τελευταῖα στὸ Παρίσι:

«Μέρα μου γιὰ νύχτωσες καὶ νύχτωσες ἡ ζωὴ μου...»

— Τί ἄλλο σὰς ἀπασχολεῖ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι; ὡτήσαμε τὴν καλλιτέχνη.

— Ἡ μαγειρικὴ! Τὰ ἄνοστα ἀμερικανικὰ φαγητά, εἶναι ἀπορροή νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω. Κι' ἀπὸ τότε καταπνέομαι συνεχῶς μὲ τὴ μαγειρικὴ, ὅταν μοῦ μένῃ καιρὸς.

— Εἶναι γεγονός, ὅτι κερδίζεις πολλὰ χοῦματα σὰ... Στένεις;

— Φυσικά, δὲ μπορῶ νὰ τὸ χοῦμα. Πέτυχα ὅμως καὶ κάτι ἄλλο: Στὰ 4 αὐτὰ χρόνια, κατὰφερα νὰ μιλῶ τέλεια τὰ ἀγγλικά, πρῶγμα πὺ δὲ μπόρεσε νὰ τὸ καταφέρῃ, νομίζω, καμιά ἄλλη συνάδελφός μου.

— Τὰ μελλοντικά σου σχέδια;

— Τί ἄλλο; Οἰκογένεια, παιδιά, καὶ πὺ καὶ πὺ κανέναν καλὸς δίσκο.

Θὰ τελειώσουμε μὲ ἕνα χαριτωμένο περιστατικὸ τῆς Ἀμερικῆς, πὺ ἡ Ρένα Ντάλια τὸ διατηρεῖ ζωντανὸ πάντα στὴ μνήμη τῆς, ὅσα χρόνια κ' ἂν περάσουν:

Ἐνα πρωτὶ, ἐνῶ ἔμπαινε στὸ μεγάλο κατᾶστημα δίσκων τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ ὀνομαζομένου κ. Κ. Σ. Τ., στὴν καρδιά τοῦ Μπροντγουάι, ἀκούσε τὴ φωνὴ τῆς, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κοντὰ τῆς.

Τὸ δίσκο ζήτησαν ν' ἀκούσουν δυὸ συμπαθέστατες Ἑλληνοπούλες, πὺ φαινότανσαν πολὺ εὐχαριστιμένες.

Μόλις ἡ Ντάλια πλησίασε, μιά ἀπὸ τὲς δύο τῆς εἶπε:

— Σὰς ἀρέσει τὸ τραγούδι αὐτό;

— Ὁχι! ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς Ντάλιας.

— Ἀντᾶμα, ἀλλὰ ἀσφαλῶς δὲ θὰ ἔχετε ἰδέα ἀπὸ τραγούδι... τῆς ἀπάντησε ἡ νέα.

Ὅταν, λίγο ἀργότερα, τοὺς ἀπεκάλυψε, ὅτι ἦταν ἡ ἴδια ἡ ἐρμηνεύτρια τοῦ τραγουδιοῦ πὺ ἀκούγαν, οἱ δύο Ἑλληνοπούλες ἔμειναν μ' ἀνοιχτὸ στόμα!

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

δαλόνι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΛΙΛΗ ΜΠΕΡΔΕ

Μιά κοσμογυρισμένη «ρίμα»

ΕΙΧΑΜΕ τελειώσει τὴ σκιαγραφία τῆς Λιλῆς Μπερδέ, τῆς πασίγνωστης μεταπολεμικῆς Ἑλληνίδος χορεύτριας, καὶ τὰ χειρόγραφα εἶχαν πάρει τὸ δρόμο τοῦ τυπογραφείου, ὅταν, ξαφνικά, ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ Λονδίνο ἔφτασε στὰ γραφεῖα μας, γιὰ νὰ τὰ ἀνατρέψῃ.

«Δὲ θιμᾶμαι—ἐγράφε ἡ ἐπιστολή—ἀν τὸ σημεῖωσάτε ὅταν μιλοῦσαμε, καὶ γι' αὐτὸ σὰς γράφω. Πρόκειται γιὰ τὴν... (Καὶ ἀνέφερε ἕνα ὄνομα). Ἡ μεγάλη αὐτὴ «δασκάλα» τοῦ χοροῦ στάθηκε ἡ ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων «μητέρα» μου στὴν τέχνη, πὺ διὰλέξα. Γι' αὐτὸ, θάταν μεγάλη παράλειψις νὰ μὴ διακηρύξω δημόσια τὴν εὐγνωμοσύνη μου γι' αὐτήν. Τῆς χρωστῶ πολλά».

Ἐτσι, μὲ τὸ γράμμα αὐτὸ, ἡ ἐκλεκτὴ χορεύτρια, πὺ ἀποτελεῖ τὸ σημερινὸ ἀστέρι τῆς στήλης, πρόσθεσε, κοντὰ σ' ἄλλα τῆς χαρίσματα, πὺ τὴν κοσμοῦν, σὰν καλλιτέχνητα, καὶ τοῦτο: Ἀπόδειξε πὺς εἶναι ἕνας σωστός ἀνθρώπος.

★

Ἡ Λιλὴ εἶναι... ὁ ἴδιος ὁ χορὸς, ὁ κλασσικὸς καὶ ἐκφραστικὸς στὴν πὺ ὥραία μορφή του. Ἡ ἀέρινη κίνησις, ἡ πλαστικότητα τοῦ ρυθμοῦ, ἡ σωματικὴ τελειότητα τῶν γραμμῶν, ἡ γυναικεῖα χάρις καὶ ἀπαλότητα, πὺ συνοδεύουν τὴν «ὀμιλία» τῶν κινήσεων, κ' ἀκόμα ἡ φλόγα τῆς «δηγήσεως» τοῦ χορογραφικοῦ μῦθου, εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα, τὰ προσόντα, θὰ λέγαμε, τῆς τέχνης τῆς.

Βασικά ὅμως, ἐκεῖνο πὺ τὴν ἔκανε νὰ ξεχωρίσῃ καὶ τῆς ἐξασφάλισῃ τὴ λαμπρὴ καριέρα τῆς, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ, ὅταν ἔκρινε τὴν ἀκρίβειά της, τόσο στὸν τόπο μας, ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ — στῆς γῆς τὰ πέρατα, γιὰ τὴν ἀκριβεία — εἶναι ἡ ἱκανότητά τῆς νὰ χορεύῃ μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἡ Λιλὴ Μπερδέ σ' ἕνα ἐκφραστικὸ χορὸ τῆς.

Ἐτσι, ἡ Λιλὴ Μπερδέ κατόρθωσε νὰ βγῇ ἐπαγγελματικὰ στὴ Λυρικὴ Σκηνή, ὅπου τότε εἶχε μεγάλες ἐπιτυχίες ὁ Ἀγγελος Γουμάνης. Οἱ χορευτικὲς σπουδές τῆς σὲ δυὸ γνωστὲς σχολές, καθὼς καὶ στὴ σχολὴ τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου, τῆς ἔδωκεν ἐξασφάλισι τὰ ἀπαραίτητα τεχνικά ἐφόδια.

Μόλις βγῆκε, θεωρήθηκε πραγματικὴ ἀποκάλυψις. Σὲ δυὸ χρόνια ἔγινε «σολίστα» τῆς «Λυρικῆς» κ' ἀρῶν ἔδωκεν ἐκεῖ ἀκρίβειες, μεταπῆρε στὴν πίστα τῶν νυχτερινῶν κοσμητικῶν κέντρων, ὅπου ὡργίσε κυριολεκτικὰ χορεύοντας.

Γιὰ μιά πενταετία (1945—50) θεωρήθηκε, καὶ ἦταν, πραγματικὴ ἡ «βασιλεύσα» τοῦ χοροῦ.

Ἐπειτα, χάθηκε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γιὰ ἀκετὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα, πὺ κρατᾶτε μέχρι σήμερα. Ἡ Λιλὴ Μπερδέ ταξίδεψε σ' ὅλες τὲς γῆς τῆς γῆς, δίδοντας χορευτικὰ ρεσιτάλ καὶ παρουσιάοντας τὴν χορευτικὴν τῆς τέχνη. Ἡ Βιέννη, ἡ Ρώμη, ἡ Μαδρίτη, ἡ Λισαβόνα, οἱ Βρυξέλλες, τὸ Παρίσι, ἡ Μπὸν, τὸ Λονδίνο, ἡ Λωζάνη, οἱ ἀμερικανικὲς μεγαλοπόλεις, μὲ τὸν πυρετὸ τῆς ζωῆς τους καὶ τὸ

Η ΓΗΡΑΙΟΤΕΡΗ ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ δευτέρη γάμος μίας παράξενης Ἀγγλίδας

ΗΛΙΚΙΑΣ 91 χρόνων, ἡ κ. Λαβίνια Μπαρτ ἐκείνη ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ πᾶι στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κόσμου, στὸ Σάν Φρανσίσκο τῆς Καλιφόρνιας, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δῇ πρὶν πεθᾶν, γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ τὰ ἐγγόνια τῆς, πὺ δὲν τὰ εἶχε γνωρίσει ὡς τότε, καὶ τὸ διαγεννῶν τῆς, πὺ μόλις εἶχε γεννηθῇ. Καὶ δὲν εἶχε προλάβῃ ἡ κ. Λαβίνια Μπαρτ νὰ γνωρίσῃ τὰ ἐγγόνια τῆς, ἐπειδὴ, πρὶν ἀπὸ σαράντα ἀκριβῶς χρόνια, τὸ 1922, ὡρῆσε ἀπὸ τὸν ἀντρα τῆς, πὺ εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μ' ἐκεῖνη, ἐγκαταλείπει τὸ Σάν Φρανσίσκο, ὅπου ἦταν τὸ σπίτι τους, καὶ γύρισε στὴν πατρίδα τῆς, τὴν Ἀγγλία.

Ἡ μοναχοκόρη τῆς κ. Μπαρτ, ἀρραβωνιασμένη τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη μ' ἕνα Ἀμερικανό, δὲν ἀκολούθησε, ὅπως ἦταν φυσικὸ, τὴ μητέρα τῆς. Δὲν ἔπαυε ὅμως, ν' ἀλληλογραφεῖ μαζί τῆς καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν πείσῃ νὰ γυρίσῃ στὴν ἡνωμένη Πολιτεία καὶ στὴ συζυγικὴ στέγη, πὺ εἶχε ἐγκαταλείψει. Μὰ ἡ κ. Λαβίνια πὺ τὴν χαρακτηρίζει γνήσιος ἑγγλέσιος πείσμα, δὲν ἐνέκυψε νὰ ὁλοκληρῇ στὴν πίστις τῆς κόρης τῆς.

Μὰ ἡ κ. Λαβίνια πὺ τὴν χαρακτηρίζει γνήσιος ἑγγλέσιος πείσμα, δὲν ἐνέκυψε νὰ ὁλοκληρῇ στὴν πίστις τῆς κόρης τῆς.

Μὰ ἡ κ. Λαβίνια πὺ τὴν χαρακτηρίζει γνήσιος ἑγγλέσιος πείσμα, δὲν ἐνέκυψε νὰ ὁλοκληρῇ στὴν πίστις τῆς κόρης τῆς.

δαίδαλο τῶν οὐρανοευστῶν, ὅπως ἡ Νέα Ὑόρκη, τὸ Ν

ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΔΕΝ είναι πάντα εύκολο να κρατήσουμε την εὐτυχία στα χέρια μας... Γιατί πολλές φορές μᾶς ξεγλιστρώνει και δεν είμαστε ικανοί να την πιάσουμε, να την καθλώσουμε κοντά μας και να την αναγκάσουμε να μείνει κτήμα μας.

Έτσι έγινε και με τη Βούλα — μία φτωγιά, άκοιτη πεταλούδα, πού είχε την άπρονοησία να κάνει τα φτερά της στη φλόγα του έρωτα: "Όταν είδε, ότι έφρεπε να εξαγοράσει το σφάλμα της με τόν παντοτεινό χωρισμό από το παιδί της, ένοιωσε σαν τρέλλα! Και, στην άρχη, αντίδρασε έντονα: "Όχι! Δέ μπορούσε να γίνει αυτό. Προτίμοιζε να πεθάνη, παρά ν' άρνηθι την κορούλα της... Πώς θά τή ζούσε όμως; Πώς θά τής εξασφάλιζε σήμερα τό φαί, αύριο τό περιποιημένο της ντύσιμο, μεθαύριο τή φροντισμένη της άνατροφή; Τό ζευγάρι Δελμή — ένα άντρούγγο λιγάκι περασμένης ηλικίας, πλούσιο και άλγχορο — δεχότανε να νιοθετήσθ τή μικρή Λίνα. Τήν ήξεραν από τή γειτονιά, και τή συμπαινούσαν.

Με μεγάλη μας χαρά θά τήν νιοθετήσουμε, γιατί τήν αγαπάμε σαν παιδί μας... είχε πη πολλές φορές μπρός στη Βούλα ή κυρία Δελμή. Και θά τήν νιοθετήσουμε επίσημα, θά τής πάρουμε δασκάλους, και, στο τέλος, θά τής δώσουμε όλη τήν περιουσία μας... "Άλγχοροι είμαστε" άλλους συγγενείς δεν έχουμε.

Ήτανε μία τύχη βουνό για τή μικρούλα δυστυχισμένη, πού ό πατέρας της τήν είχε τόσο σκληρά εγκαταλείψει, κι' αττήν και τή μάνα της, πριν έπισμιοποιήσθ τόν έρωτά του με γαμο... Άλλά... υπήρχε ένα μεγάλο, άδυσώπητο «άλλά»:

Δέ θά φανής καί ποτέ έσύ μπροστά της... είχε πη στη Βούλα ό Δελμής. Θά ξεχάσεις, ότι είχες παιδί... Δέν πρέπει, με κανένα τρόπο, αυτό τό άθώο πλάσμα, να βγίη στην κοινωνία με τό φοβερό τίτλο «νόθος»... Γιατί τότε θά πάνε χαμένα όσα κάνουμε γι' αυτό...

Καταλάβαινε κι' ή καίμένη ή Βούλα τήν μικρή ανάγκη να σφίξη τήν καρδιά της και να ξεχάσει πώς είχε κόρη!

Για τό καλό της, ή μικρή Λίνα έφρεπε να ζήσθ τή ζωή της στο πλευρό τών καλών αυτών και πλούσιων θετών γονιών, χωρίς τό μικρό της παρελθόν, πού έφρεπε να ούσθ, για τό καλό της...

Έτσι, τό βράδυ της παραμονής, πού ήτανε να τήν πιά στους Δελμήδες, ή φτωγιά περιποιήθηκε με μία άτελειωμένη στοργή τήν κορούλα της: Τήν τσίσε, τής χτένισε τά ξανθά της μαλλιά, τή φίλησε, έλλαψε κοντά της... Τό κοριτσάκι — δέν ήταν άκόμα δύο χρονών — έβλεπε έκπληκτο τή μαμά του να τό φιλάει και να κλαίη. "Τότερα, τήν άλλη μέρα, ή μαμά τής έβαλε τό καλό της φουστανάκι και τήν πήρε μαζί της. Χτυπήσανε μία μεγάλη πόρτα, μπήκανε μέσα κι' ύστερα ή φτωγιά μαμά έφυγε!... Μόλις βγήκε από τή μεγάλη πόρτα, γύρισε πολλές φορές πίσω δακρυσμένη, για να τήν ξανακυντάξθ...

Κι' ή μικρή Λίνα μεταφέρθηκε από τή στενόχωρη καμαρούλα, στο όμοιο μέγαρο, με τό καινούργιο της όνομα: 'Ελένη Δελμή.

...Και περάσανε τά χρόνια. Τό κοριτσάκι, πού τις πρώτες μέρες τής νέας τών ζωής έκλαιγε και ζήτουμε έπιμόνα τή μαμά του, στο τέλος, βαρέθηκε να κλαίη και προσαρμόστηκε στην καινούργια του πραγματικότητα, στο πλευρό δύο εξαίσιας ανδρών και μιάς πολύ περιποιητικής γκονδεράνας. Στην άρχη, για ν' αποσπάσουν τήν καινούργια τους κόρη από τό παρελθόν, τήν πήραν, μαζί με τή γκονδεράνα της, και πήγαν, για πολλούς μήνες, μακριά από τήν 'Ελλάδα. "Όταν γύρισαν, ή μικρή Λίνα είχε μεγαλώσει κι' όλοτετα παρηγορηθ. Ή φτωγιά μαμά της είχε σβύσει, μέσα στην μικρή παιδική θλίψη... Κρατήσανε οι Δελμήδες τήν υπόσχεσή τους: Ποτέ δέν έλειψε τίποτε στη μικρή Λίνα, Κι' όταν τό κοριτσάκι άρχισε να γίνεται λίγο δεσποινίς, προστέθηκαν στα καινούργια προνόμιά της επιμνημόρτια, γλώσσες, μουσική... Από τά πρώτα της μαθήματα, ή μικρούλα έδειξε μία έντελώς ιδιαίτερη επίδοσι στο πιάνο. Ή πόδοός της ήταν κάτι έκπληκτικό! Μέσα σε λίγα χρόνια, είχε φτάσει στην «'Ανωτέρα» του 'Ωδείου, κι' άρχισε

να γίνεται μία έπιτακτική ανάγκη τό ταξίδι της στο έξωτερικό, για «ευρύτερες σπουδές».

Και τή στέλνανε στο Παρίσι. 'Εκει ή μικρούλα καλλιτέχνης έκανε πραγματικά θαύματα! Στο «Κονσερβατοριά» δέ γινότανε συζητήσι παρά για τή «μικρή καλλιτέχνηδα», πού θά τιμούσε μία μέρα τήν 'Ελλάδα...

Έτσι, άφου πέρασαν τέσσερα χρόνια, άναγγέλλθηκε στις έφημερίδες, ότι ή 'Ελένη Δελμή γυρίζει στην πατρίδα της... Μ' ένα δίσλωμα με άριστα από τό παριζιάνικο Κονσερβατοριά, με χρυσά μετάλλια και τιμητικές διακρίσεις, πού δεν είχανε γίνει ποτέ σε καλλιτέχνηδα! Στο άεροδρόμιο, τήν ήμερα της έπιστροφής της, δύο δακρυσμένοι γέροι τή σφίξαν με λατρεία στην άγκαλιά τους...

— Μαμά... Μπαμπά... ψιθύρισε δακρυσμένη, ή Λίνα.

Ό Δελμής κι' ή γυναίκα του δέ χορταίνανε να τή βλέπουν: Είχε ψηλώσει, είχε όμορφηνει, είχε πάρει μία τόν άέρα τής μεγάλης καλλιτέχνης...

Για τήν άρχη της άνοιξης άναγγέλλθηκε ή πρώτη επίσημη εμφάνισι τής 'Ελένης Δελμή, μπροστά στο κοινό τής 'Αθήνας. Θά γινόταν σ' ένα ρεσιτάλ — στο μεγαλύτερο θέατρο. Μία βδομάδα ύστερ' από τήν πρώτη άναγγελία στις έφημερίδες, έλες οι θέσεις πουλήθηκαν... Έγινε, μάλιστα, και μανση αγορά: Πολλοί, πού δεν καταφέρνανε να βρουν εισιτήριο, προμηθεύτηκαν από «δευτερό χέρι», σε διπλή και τριπλή τιμή!... "Όλη ή καλλιτεχνική και κοσμική 'Αθήνα περίμενε άνυπόμονα να χειροκροτήσθ τή μικρή καλλιτέχνηδα, πούχε γυρίσει μόλις από τό έξωτερικό, μεγάλη!...

Και τό βράδυ τού ρεσιτάλ, όταν φάνηκε στη σκηνή ή Λίνα, σμυνη, άβαφτη, με τά ξανθά μουκλάκια της χτενισμένα πίσω, με τό δίσλωμα φόρεμά της, πού τήν έκανε να μοιάζθ σαν ύπερφυσικό λουλούδι, όλη ή άσφυκτική γεμάτη σάλα έσπασε σε χειροκροτήματα. Κι' ύστερα άπλώθηκε μία σιωπή γεμάτη συγκινημένο ενδιαφέρον, όταν ή πιανίστα έκατσε στο πιάνο.

Δονιμένα από τό ταλέντο της, τά πλήκτρα πήραν ζωή! Τά μαγικά, κοινά δάχτυλα, άρχισαν να σκορπίζουν καταρράχτες από θεϊκές μελωδίες. "Όταν τέλειωσε τό πρώτο κομμάτι, ύστερ' από τήν τελευταία συγχορδία, όλη ή σάλα έμεινε για μία στιγμή σιωπηλή, έκστατική. "Τότερα, άπότομα, σα θύελλα, ξεσπάσανε τά χειροκροτήματα και τά «μπούδο»! "Όρθοι όλοι, χειροκροτούσανε τή μεγάλη καλλιτέχνηδα... Κι' ύστερα, άπληστοι ν' άκούσουνε κι' άλλο κομμάτι, σωπάσανε και περιμένανε... Και πάλι τά μαγικά δάχτυλα άκούμπησαν άπάνω στα πλήκτρα...

Για χρόνια, ή 'Αθήνα είχε να γνωρίσθ τέτοια μουσική άπόλαυσι!... Τό ρεσιτάλ τής 'Ελένης Δελμή ήταν μουσταγωγία πραγματική!... Δυό όλόκληρες ώρες, ή όμορφη άσπροντιμένη κοπέλλα έπαιξε, έπαιξε, άκούραστα...

Ήτανε μία άλυσίδα από άριστουργήματα τό διαλεγμένο ρεπερτόριό της: Οι σοφές συνθέσεις τού Μπαχ άκολούθησαν τού Μπετόβεν τά μεγαλειώδη έσοπάσματα, κι' ήθε ύστερα τού Σοπέν τό μικρό παρόνομο, γεμάτο μελωδία, να κηλήσθ μέσα σε νότες βουβού σπαραγμού... "Όλα, έφημερία άσύγκριτη, δεξιοτεχνία έκπληκτική, αίσθημα, ψυχή, δύναμι, σύνθεταν τή μεγάλη προσωπικότητα τής καινούργιας μεγάλης πιανίστας — τής 'Ελένης Δελμή...

Και, σε δύο καθίσματα της πρώτης σειράς, δύο γέροι σκουπίζαν σε κάθε στιγμή τά μάτια τους.

— Είν' ό πατέρας της κι' ή μητέρα της... Έλεγαν οι διπλανοί τους.

Ευτυχισμένοι γονείς!

...Ένώ, άπάνω στο ύπερσο, μία γιοιούλα, με πρόωρες οντίδες — για να οικονομήσθ τά λεφτά τού εισιτηρίου της, είχε μείνει νηστικά τρεις μέρες... — μαζί με τόν άλλο κόσμο, σηκώθηκε κι' αττή να φύγη. Μία άπέραντη εὐτυχία πλημμύριζε τόν έλεινόν έαυτό της: Μαγεμένη, ευτυχισμένη και λιγάκι φοβισμένη, άναλογίζόταν, ότι αυτό τό ζωντανό άριστουργήμα, πού τό άποθεόναν, είχε βγίη από τά σπλάχνα της, καρπός έκκλητικής ενός παράνομου έρωτα...

Κατέβηκε από τό ύπερσόν ή γιοιούλα, βγήκε από τό θέατρο πικρά ευτυχισμένη, και χάθηκε, άνώνυμο σκουπίδι, μέσα στο άνώνυμο πλήθος τού δρόμου...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τά πλήκτρα τού πιάνου πήραν ζωή και τά μαγικά δάχτυλα άρχισαν να σκορπίζουν καταρράχτες από θεϊκές μελωδίες...

Ο Θεός
νά μάς
φυλάει

ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΡΙΣΙΜΕΣ ΗΜΕΡΕΣ!..

Πώς μπορείτε να τις υπολογίσετε με τη μέθοδο της Βιορυθμικής

ΟΛΟΙ έχουμε προσέξει ότι η ζωή μας ακολουθεί ώριμες μεταπτώσεις, που διαδέχονται η μία την άλλη. Σε ώριμες ημέρες π. χ. είμαστε καλόκεφοι, αισιόδοχοι, όλα μας πηγαίνουν καλά. Ένώ σε άλλες αισθανόμαστε μια ανεξήγητη κούραση κι' αποκαρδιώσι κι' όλα μας πηγαίνουν άναποδα. Και το ίδιο συμβαίνει με την υγεία μας, με την πνευματική μας διαύγεια, με το δυναμισμό μας κτλ.

Αν κάναμε τον κόπο να σημειώνουμε αυτές τις περιόδους ευφορίας ή καταπτώσεων, θα βλέπαμε ότι δεν είναι τυχαίες, αλλά ότι διαδέχονται η μία την άλλη κατά ώριμα χρονικά διαστήματα, ότι ακολουθούν, δηλαδή, έναν ρυθμό.

Και στο σημείο αυτό μας εύλογη έρώτησι ανεβαίνει στα χείλη μας: Δε μπορούμε να ξέρουμε από πριν αυτό το ρυθμό, σε τρόπο που να επωφεληθούμε από τις περιόδους της ευφορίας και, αντίθετα, να προφυλαχθούμε από ώριμους κινδύνους, που αφορούν τη σωματική ή την πνευματική μας υγεία ή τις συναισθηματικές μας εκδηλώσεις;

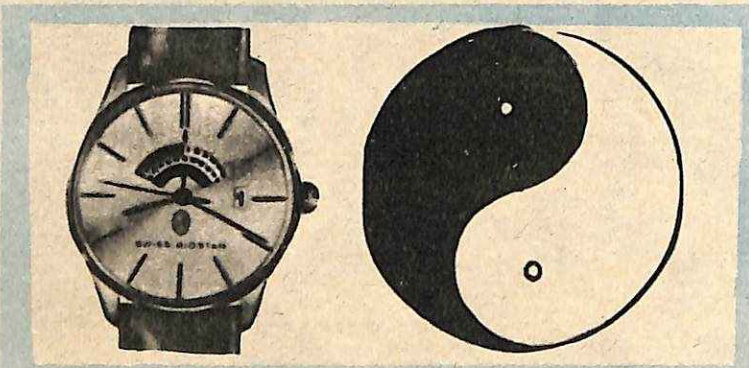
Αυτό ακριβώς προσπαθεί να κάνει η Βιορυθμική. Η θεωρία αυτής της επιστήμης διατυπώθηκε από το Γερμανό επιστήμονα δόκτορα Βίλχελμ Φλές, που υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος οργανισμός βρίσκεται κάτω από την επίδραση τριών κύκλων: του σωματικού, του διανοητικού και του ψυχικού.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το ανθρώπινο ώριο αποτελείται από τρία φύλλα ή ύμενες, από τους οποίους θα προκύψουν τρεις διαφορετικοί και θεμελιώδεις Ιστού του οργανισμού του βρέφους. Από τον έσωτερόν ύμενα (ένδοδερμα) θα σχηματισθούν τα σπλάχνα. Από τον μεσαίο (μεσόδερμα) τα όστα και οι μύς. Και από τον εξωτερικό (εξωδερμα) ο επιθηλιακός και νευρικός Ιστός. Ανάλογα από την ύπεροχη του ενός ή του άλλου Ιστού, θα έχουμε τρεις διαφορετικούς τύπους ή ιδιοσυγκρασίες: τον φλεγματικό ή λυμφατικό (σπλαγγχνική ύπεροχη), τον αιματώδη ή δραστήριο (όστα και μύς) και τον νευρικό (ύπεροχη του επιθηλιακού και νευρικού Ιστού). Σε αυτούς η παλαιά κλασική διαίρεσις του Ιπποκράτους προσέθετε και τέταρτον, τον χολώδη, που χαρακτήριζε τα άτομα στα οποία υπερείχε η χολή. (Η σχολή του Ιπποκράτους καθόριζε τους ανθρώ-

πινους τύπους ανάλογα με την ύπεροχη του ενός ή του άλλου από τα τέσσερα υγρά του σώματος: λέμφη, αίμα, χολή, έκκρισις του πιτυοειδούς αδένος).
Στον φλεγματικό ή λυμφατικό τύπο αντιστοιχεί, λοιπόν, ο διανοητικός τύπος του Φλές, στον αιματώδη ο σωματικός και στον νευρικό ο ψυχικός.

ΤΑ «ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΑ ΜΕΤΩΠΑ»

Ένας άλλος Γερμανός επιστήμων, ο δόκτωρ Φάνφρεντ Κούρμ, διτύπωσε μια άλλη θεωρία, πολύ πρω-

Αριστερά: Το ρολόι «Βιό» δεν δείχνει μόνο τις ώρες, αλλά και την πορεία των τριών βιορυθμικών κύκλων. Ρυθμίζεται για ένα μόνο πρόσωπο. Αν περιέληθ στην κατοχή άλλου, πρέπει να γίνει νέα ρύθμιση. Δεξιά: Το κινεζικό σύμβολο «Ιν-Γιάνγκ», βάση της κινεζικής σοφίας και επιστήμης, παριστάνει την ισορροπία μεταξύ θετικού και αρνητικού, άρρενος και θηλυκού στοιχείου, καλού και κακού.

τότυπη και η οποία χωρίζει τους ανθρώπους σε τρεις κατηγορίες C, F και M. Στη διάκρισι αυτή ο Γερμανός επιστήμων ξεκινάει από μια παρατήρησι γνωστή σε όλους. «Αν κλείσωμε μερικά άτομα για ένα χρονικό διάστημα μέσα σ' έναν δόλοκλειστο θάλαμο, θα δούμε ότι άλλα απ' αυτά θα παρουσιάσουν άμεσους φαινόμενα άσφυζίας, ενώ άλλα δε θα αισθανθούν τίποτα. Ο δόκτωρ Κούρμ συνεπέρανε ότι υπάρχουν οργανισμοί που έχουν μεγάλη ανάγκη από φυσικό ενεργό οξυγόνο και άλλοι που έχουν μικρότερη ανάγκη, ή που αντιδρούν μπροστά σ' αυτό. Αναλύοντας τον αέρα του θαλάμου όπου παρέρμαιναν τα άτομα της πρώτης κα-

τηγορίας, βρήκαμε μέσα σ' αυτόν τόσο σημαντική αναλογία οξυγόνου, που τα φαινόμενα άσφυζίας που παρατηρήθηκαν σ' αυτά καταντούν τελείως αδικαιολόγητα.

Πώς εξηγούνται, λοιπόν, τα άσφυκτικά φαινόμενα που παρουσίασαν; Μέσα στην άτμοσφαιρα βρίσκεται πάντοτε μια ποσότης φυσικού ενεργού οξυγόνου, που ο Γερμανός επιστήμων αποκαλεί «Αράν», για να την διακρίνη από το τεχνητόν οξόν, που, ως γνωστόν, έχει μια χαρακτηριστική όσμη, ενώ το φυσικό οξυγόνο είναι τελείως άοσμον.

Η ποσότης του «Αράν» εξαρτά-

βοριά. Και αυτό συμβαίνει, όχι τόσο γιατί το πρώτο φέρνει αέρα θερμό και υγρό και το δεύτερο αέρα ψυχρό και ξηρό, όσα κυρίως γιατί το πρώτο χαρακτηρίζεται από αξιοσημείωτη ελάττωσι της αναλογίας του «Αράν», ενώ το δεύτερο από αύξησίν του. Ο σιρόκος, μ' απλούστερα λόγια, μάς φέρνει λιγότερο καθαρό οξυγόνο, ενώ ο βοριάς περισσότερο.

Νά, λοιπόν, η διάκρισι που κάνει ο δόκτωρ Κούρμ:

Ατομα C: αισθάνονται κακοδιαθεσία στην προσέγγισι του «θεριού μετώπου».

Ατομα F: αισθάνονται κακοδιαθεσία στην προσέγγισι του «ψυχρού μετώπου».

Ατομα M: αισθάνονται κακοδιαθεσία στην προσέγγισι και των δύο μετώπων» ή δεν παρουσιάζουν καμμία αντίδρασι.

Για την επαλήθευσι της θεωρίας του δόκτορος Κούρμ έγιναν 800.000 παρατηρήσεις τόσο στην Εύρώπη, όσο και στην Αμερική. Έμελετήθησαν συγκεκριμένα διάφοροι λαοί, ένας μεγάλος αριθμός εύτυχων και άτυχων γάμων (κατά κανόνα ευδοκίμων οι ενώσεις μεταξύ άνομών τύπων), πολλοί άρχηγοί Κρατών, πολιτικοί, καλλιτέχνες κτλ. Σημειώσαν ότι κάθε τύπος έχει τα ιδιαίτερα σωματικά χαρακτηριστικά του.

Αν θελήσωμε να προσαρμόσωμε τη θεωρία του δόκτορος Κούρμ μ' εκείνην του δόκτορος Φλές, θα ίδουμε ότι τα άτομα της κατηγορίας M αντιστοιχούν στο σωματικό τύπο, της C στο διανοητικό και της F στον ψυχικό.

ΟΙ ΚΡΙΣΙΜΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Έτσι η άλλοιώς, μπορούμε να πούμε ότι η ζωή μας διέπεται από τρεις άρχες: τη φυσική ή σωματική, τη διανοητική και την ψυχική ή συναισθηματική. Κάθε μία απ' αυτές ακολουθεί ώριμους κύκλους, που είναι συμφέρον μας να τον εξακριβώσωμε και να τον προσδιορίσωμε.

Η βιορυθμική στηρίζεται στην παρατήρησι ότι τα κύτταρα του οργανισμού μας συμπεριφέρονται σαν συσσωρευταί ενεργείας και ότι διέρχονται μια περίοδο φορτίσεως και μια περίοδο εξαντλήσεως, έπειτα από την οποία αρχίζουν να φορτίζονται και πάλι. Το νευρικό μας σύστημα, λοιπόν, όπως και τα άλ-

λα συστήματα του οργανισμού μας, έχουν μια περίοδο μεγίστης φορτίσεως και μια περίοδο τελείως εξαντλήσεως. Αυτές οι δύο περίοδοι εναλλάσσονται μεταξύ τους.

Ο δόκτωρ Φλές ανέκαλυψε μόνο τον συναισθηματικό κύκλο. Η ανακάλυψι του συμπληρώθηκε από εκείνην του δόκτορος Χέρσελ, του πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας, που προσδιόρισε τον φυσικό ή ζωτικό κύκλο. Ένας άλλος Γερμανός επιστήμων, τέλος, ο δόκτωρ Τέλτσερ, του πανεπιστημίου του Ινσμπρουκ, προσδιόρισε τον διανοητικό κύκλο.

Από αυτούς τους τρεις κύκλους, ο φυσικός ή ανδρικός έχει διάρκεια 23 ημερών, ο συναισθηματικός ή γυναικεύς 28 ημερών και ο διανοητικός 33 ημερών.

Οι στατιστικές απέδειξαν ότι, από πρακτικής απόψεως, πρέπει να θεωρούνται ως κρίσιμες οι ημέρες που βρίσκονται στο μέσον περίπου κάθε περιόδου. Δηλαδή, για το φυσικό κύκλο η 12η ημέρα, για τον συναισθηματικό η 14η και 15η και για τον διανοητικό η 17. Οι κρίσιμες ημέρες έχουν μεγίστη σημασία, γιατί κατ' αυτές οι κύκλοι περνούν από την περίοδο της καταπτώσεως σ' εκείνην της πλήρους αναζωογόνησεως και αντίστροφα. Για κύτταρα του οργανισμού μας βρίσκονται τότε σε κατάσταση άσταθειας και αβεβαιότητος. Περνούμε, μ' απλούστερα λόγια, μια κρίσι.

Σύμφωνα με τη βιορυθμική, οι κύκλοι έχουν την ίδια διάρκεια για όλους. Διαφέρουν, όμως, από το ένα άτομο στο άλλο, για το λόγο ότι αρχίζουν από την ημέρα της γεννήσεώς του. Από την ημέρα αυτή, κάθε κύκλος κυλάει για δικό του λογαριασμό. Συμβαίνει, λοιπόν, πολλές φορές, η κρίσιμος ημέρα δύο κύκλων να είναι η ίδια. Η ημέρα αυτή θα είναι κακή για μάς. Και θα είναι χειρότερη αν στην ίδια ημέρα συμπίπτει η κρίσιμη περίοδος και των τριών κύκλων.

Η εξέγησι είναι απλή. Η κρίσιμη ημέρα χαρακτηρίζεται, όπως είπαμε, από μια άσάθθεια των κυττάρων του οργανισμού μας. «Αν η άσάθθεια αυτή αφορά μόνο τα κύτταρα των οργάνων, που εξασφαλίζουν τις βασικές λειτουργίες του οργανισμού μας, θα βρεθούμε σε μια κατάσταση ελαττωμένου δυναμισμού, που θα έχη αντίκτυπο πιθανόν στην υγεία μας.

Αν, όμως, στην άσάθθεια αυτών των κυττάρων, προστεθί και εκείνη των κυττάρων, από τα οποία εξαρτώνται οι διανοητικές και ψυχικές λειτουργίες μας, το πράγμα θα είναι πολύ χειρότερο.

Θα βρεθούμε τότε σε μια κατάσταση πλήρους καταπτώσεως, από την οποία δε θα είναι εύκολο να συνέλθωμε.

Η ΕΞΗΓΗΣΙ ΤΩΝ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

Έξετάζοντας τις καμπύλες των τριών κύκλων, μπορούμε να ξέρουμε από πριν την πορεία της δραστηριότητός μας κατά τη διάρκεια του μηνός. Κάθε φορά που η καμπύλη υψώνεται πάνω από το μηδέν βρισκόμαστε σε περίοδο αναζωογόνησεως. Οι ημέρες που βρίσκονται στην κορυφή της καμπύλης είναι εκείνες από τις οποίες πρέπει να επωφεληθούμε περισσότερο.

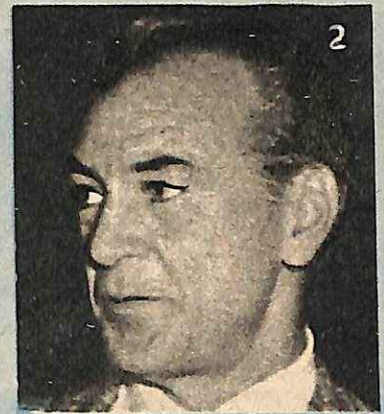
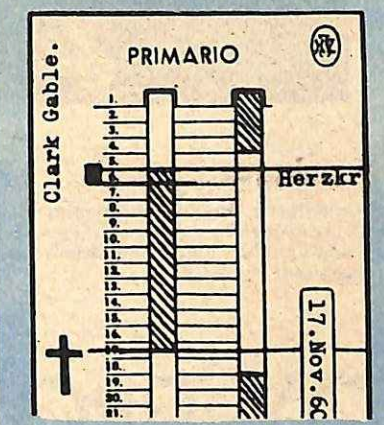
Αν πρόκειται για έναν αθλητή ή για έναν άσθενη που πρόκειται να υποβληθί σε έγχειρσι, ο κύκλος που τον ενδιαφέρει είναι ο φυσικός.

Ένας καλλιτέχνης, τουναντίον, θα προσέξη περισσότερο το συναισθηματικό. Ένας διανοούμενος, τέλος, ή ένας άνθρωπος που εργάζεται με το μυαλό, π.χ. ένας επιχειρηματίας ή ένας βιομήχανος, θα ενδιαφερθή κυρίως για το διανοητικό κύκλο.

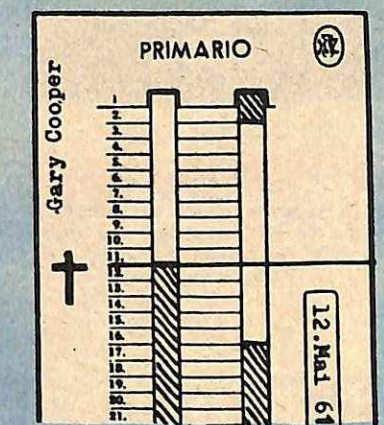
Στην Έλβετία, καταφεύγουν στα φώτα της βιορυθμικής πολλοί ελεύθεροι έπαγγελματίαι, καθώς και οι χειρουργοί για να προσδιορίσουν την καταλληλότερη ημέρα για μια έγχειρσι. Η Έταιρία Μεταφορών της Ζυρίχης υιοθέτησε επίσης τη

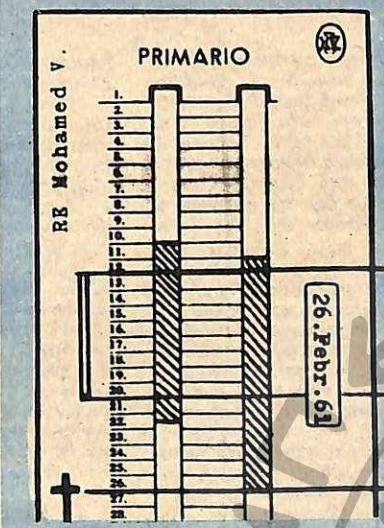
Fur: 9. Febr. 1901

Fur: 7. Mai abene 1901

Fur: 9. August 1909

Τρεις χαρακτηριστικές περιπτώσεις: 1) Στις 17-11-1960 πέθανε έπειτα από καρδιακή προσβολή ο Κλάρκ Γκαϊμπλ. Σύμφωνα με τη βιορυθμική καρτέλλα του, η κρίσιμη ημέρα του ζωτικού και συναισθηματικού κύκλου του έπεφτε πάνω σ' αυτή την ημερομηνία. Είχε γεννηθί στις 9-2-1901. 2) Στις 12-5-1961 πέθανε ο Γκάρι Κούπερ. Είχε γεννηθί στις 7-5-1901. Η 12-5-1961 ήταν η κρίσιμη ημέρα του ζωτικού κύκλου του. 3) Στις 26-2-1961 πέθανε ο βασιλιάς του Μαρόκου Μωάμεθ 4ος. Είχε γεννηθί στις 9-3-1909. Ο ζωτικός και συναισθηματικός κύκλος του έρρεκεται κάτω από το μηδέν. Βρισκόταν, λοιπόν, σε περίοδο σωματικής και ψυχικής καταπτώσεως.

Βιορυθμική, έπειτα από αναμφισβήτητες παρατηρήσεις, που έδειξαν ότι υπάρχει σχέσις μεταξύ των ημερομηνιών άτυχημάτων και των βιορυθμικών κύκλων του χρησιμοποιούμενου προσωπικού. Στα φώτα της βιορυθμικής καταφεύγουν ακόμη και οι έλβετικές εταιρίες σιδηροδρομικών και έναερίων συγκοινωνιών.

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΩΝ

Για να διευκολυνθούν οι υπολογισμοί της πορείας των έισαφόρων κύκλων και των συμπτώσεών τους έ. χουν έπινοηθί ειδικά διαγράμματα, που δίνουν άμέσως την άιτομνην έ. π. ημερ.

Αλλά ο υπολογισμός των κρίσι-

ρούμε κατόπιν να φτιάξωμε τις τρεις καμπύλες, ανάλογα με τη διάρκεια κάθε κύκλου.

Στην Έλβετία υπάρχουν σήμερα μικρές συσκευές, όπως τα ρολόγια του χεριού, που μάς δίνουν σε κάθε στιγμή την εικόνα της προσωπικής μας περιπτώσεως. Τα ρολόγια αυτά ρυθμίζονται σύμφωνα με τα δεδομένα του κατόχου των. Πρακτικότεροι είναι ώρισμένοι πίνακες, που μάς επιτρέπουν να μελετήσωμε οποιαδήποτε περίπτωσι.

Μια δυνατότης που δεν έχει ακόμη μελετηθί είναι η εφαρμογή των κανόνων της βιορυθμικής στα έζωα. Με τον τρόπο αυτό θα μπορούσαν ίσως να εξηγηθούν οι εκπληκτικές έπιτυχίες στις κούρσες ώριμένων αθλητών, που συγκέντρωναν τις μικρότερες πιθανότητες, ή οι άπτυχίες άλλων, που φαινόταν ότι βρίσκονταν σε πλεονεκτική κατάσταση.

Ο ΚΟΣΜΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όλες οι θεωρίες, από την πανάρχαιη έποχή ως τις ημέρες μας, είδαν τον άνθρωπο σαν μικρογραφία του συμπαντος, σαν ένα μικρόκοσμο που δεχεται άκατάπαυστα τις επιδράσεις του μακροκόσμου. Δεν είναι εκπληκτικό, λοιπόν, ότι ζούμε σύμφωνα με τους βασικούς ρυθμούς του πλανητικού μας συστήματος, στο οποίο καταλήγουν οι κοσμικές επιδράσεις.

Όλοι ξέρουμε ότι η ζωή του πλανήτη μας ρυθμίζεται από το άστρο της ημέρας. Ο «Ηλιος, λοιπόν, έχει ένα ρυθμό 23 έτών (δoses ένωτι) οι ημέρες του φυσικού ή ζωτικού ρυθμού του ανθρώπου, σύμφωνα με τη βιορυθμική), για το λόγο ότι η κηλίδες του βρίσκονται σε έ. ξαφι κάθε 11½ χρόνια, ενώ κατά τα υπόλοιπα 11½ παρουσιάζουν ύφεσι. Κάθε 11½ χρόνια ξεσπούν πάνω στο άστρο της ημέρας τρομακτικές μαγνητικές θύελλες, που ο αντίκτυπός τους πάνω στη Γη εκδηλώνεται με αβιθίδιους θανάτους, με οικονομικές κρίσεις (δπως το 1929), ή με πολέμους (δπως το 1940). Ο φυσικός ή ζωτικός κύκλος του ανθρώπου βρίσκεται, λοιπόν, κάτω από την εξέγησι του «Ηλίου.

Ο συναισθηματικός κύκλος, έξ άλλου, βρίσκεται κάτω από την εξέγησι της Σελήνης και διαρκεί 28 ημέρες, δδες δηλαδή και η περιφορά της.

Όσον αφορά το διανοητικό κύκλο, είμαστε λιγώτερο καταποτισμένοι. Ο άριθμός των 33 ημερών δε μάς λέει τίποτα. Οι όπαδοί της βιορυθμικής πιστεύουν, ωστόσο, ότι πρόκειται για ένα γενικό κοσμικό ρυθμό, που συνδέεται πιθανόν με το Αλφα του Κενταύρου, γύρω στο οποίο φαίνεται ότι περιστρέφεται ο «Ηλιος μας μαζί με δόκληρο το πλανητικό σύστημα.

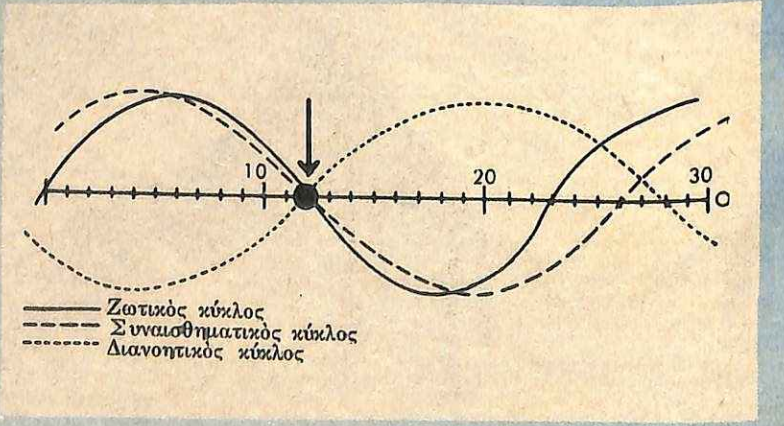
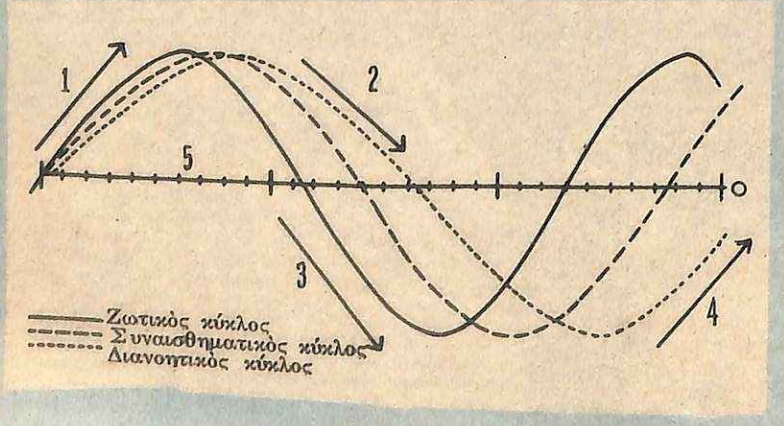
Θα πρέπει να προσθέσωμε έδω ότι το περίφημο σύμβολο «Ιν-Γιάνγκ» πάνω στο οποίο στηρίζεται δόκληρη η κινεζική φιλοσοφία και έπιστήμη, είναι, στην πραγματικότητα, μια έκφρασι των κανόνων της βιορυθμικής.

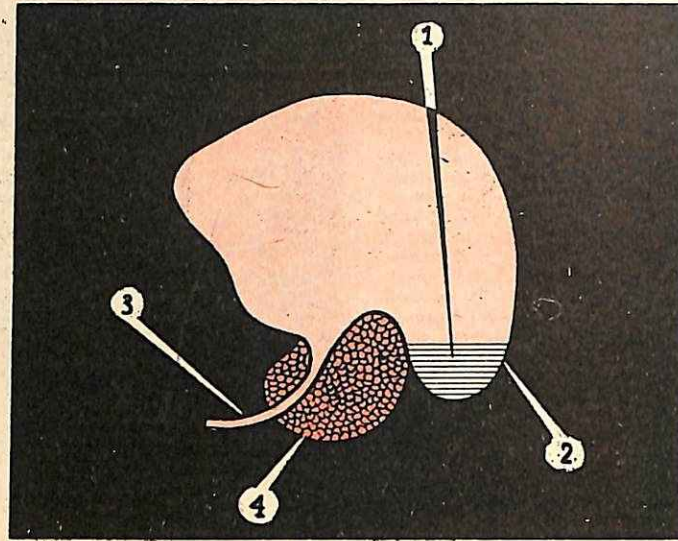
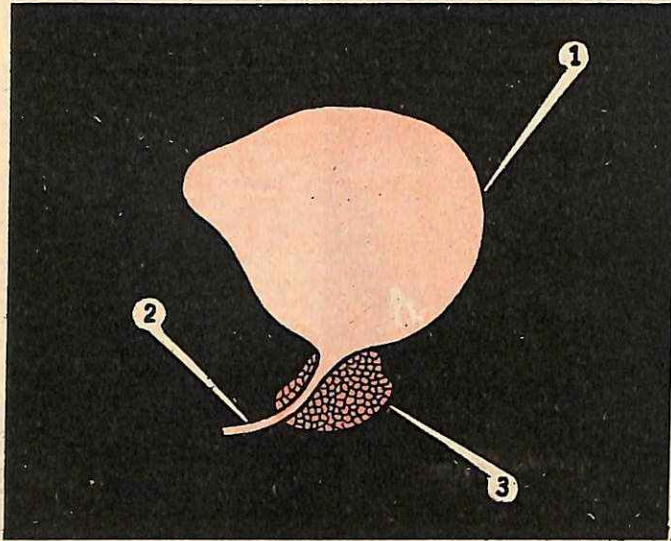
Το σύμβολο αυτό παριστάνει την ισορροπία μεταξύ θετικού και αρνητικού, μεταξύ του άρρενος και του θηλυκού στοιχείου, μεταξύ των δυνάμεων του καλού και των δυνάμεων του κακού.

Μπορούμε, έξ άλλου, να θεωρήσωμε τους τρεις κύκλους ως αντιστοιχούντας στα τρία νευρικά συστήματα που εξουσιάζουν τον οργανισμό μας. Ο ζωτικός κύκλος αντιστοιχεί στο συμπαθητικό ή νευροφυτικό σύστημα, ο συναισθηματικός κύκλος στο παρασυμπαθητικό σύστημα και ο διανοητικός στο έγκεφαλικό σύστημα.

Σας δάσωμε παραπάνω τα βασικά στοιχεία της βιορυθμικής. Με λίγη προσπάθεια και με μερικούς υπολογισμούς, θα μπορέσετε να πιστοποιήσετε την άσια αυτής της νέας έπιστήμης πάνω στον έαυτο σας.

Αριστερά: Η πορεία των τριών κύκλων. 1) Άνοδος (φόρτισι). 2) Κάθοδος (εξαντλήσι). 3) Πτώσι (δολοκληρωτική εξαντλήσι). 4) Έπαναφόρτισι. 5) Κρίσιμο σημείο. Δεξιά: Το άνωτέρω διάγραμμα δείχνει τη σύμπτωσι του κρίσιμου σημείου των τριών κύκλων στην ίδια ημέρα.

Αεισεργά: Στόν όγι άνθρωπο, ό προστάτης δέν παρεμποδίζει την κανονική αποβολή των ούρων. 1) Ούροδόχος κύστις.—2) Άγωγός ούρήθρας.—3) Προστάτης. Δεξιά: Ό υπερτροφικός προστάτης, τοναντίον, παρεμποδίζει την κανονική αποβολή των ούρων. 1) Ούλασας στο άπώθιο κατώτερο μέρος της ούροδόχου κύστεως.—2) Έγκλωβισμένα ούρα που αποβαίνουν εστία μολύνσεως.—3) Άγωγός ούρήθρας.—4) Υπερτροφικός προστάτης.

Η ΥΠΕΡΤΡΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ

Η έγχείρση μπορεί να γίνει και στα 90 χρόνια!

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ είναι μια έλαστική μάζα, που βρίσκεται στο κατώτερο άκρο της ούροδόχου κύστεως. Έχει το μέγεθος, το σχήμα και το χρώμα ενός κάστανου. Το αντρικό αυτό όργανο αντίστοιχεί στις ώθηκες της γυναίκας. Ο ρόλος του συνίσταται στο να υποβοηθή την έκκριση των αντρικών γεννητικών κυττάρων.

Οι νέοι δέν αισθάνονται συνήθως την ύπαρξη αυτού του οργάνου. Άλλά στα ηλικιωμένα άτομα ό προστάτης αρχίζει να κάνει γνωστή την ύπαρξή του με μερικά συμπτώματα, που είναι πολύ δυσάρεστα και που ένδεχεται ν' άποδούν δραματικά.

Μιλάμε τότε για υπερτροφία του προστάτου. Στην πραγματικότητα, όμως, δέν μεγαλώνει ό προστάτης άλλ' ένας δακτύλιος από μικρούς αδένες, που βρίσκονται άνάμεσα σ' αυτό τό όργανο και την έναρξη του άγωγού της ούρήθρας. Οι αδένες αυτοί διογκούμενοι σπρώχνουν τόν προστάτη πρός τά έπάνω και συνεινώνονται μαζί του σχηματίζουν μία μάζα, που μπορεί να γίνει μεγάλη, όπως ένα μανταρίνι ή ένα τόπι.

Πρόκειται μ' άπλούστερα λόγια για έναν όγκο. Άλλ' ό όγκος αυτός είναι καλοήθης και δέν έχει σχέση με τόν καρκίνο του προστάτου, που είναι εύτυχως πολύ σπάνιος. Μ' όλο που ξέρομε, ώστόσο, ότι δέν μεγαλώνει ό προστάτης, άλλ' ότι σπρώχνεται πρός τά έπάνω από τούς διογκούμενους αδένες, που βρίσκονται άνάμεσα σ' αυτόν και την έναρξη του όγκου της ούρήθρας, μιλούμε πάντοτε για υπερτροφία του προστάτου. Τό πράγμα, άλλωστε, δέν έχει σημασία, άφού, σε περίπτωση έγχειρστάτης και τούς αδένες.

Φαίνεται πιθανόν ότι ή διόγκωση αυτή των αδένων όφείλεται στην, συνεπεία της ηλικίας, κάμψη της σεξουαλικής λειτουργίας. Και γι' ηλικίας 60—70, χρόνων.

Σε μερικές περιπτώσεις, εμφανίζεται και σέ πνευμόνες, άλλά πρόκειται τότε για ανθρώπους, στους όποιους ή σεξουαλική λειτουργία διεκότη πρόωρα (όπως συμβαίνει και ληξία επέρχεται στα σαράντα ή και πρωτύ-)

Σε κανονική κατάσταση, ό προστάτης δέν παρεμποδίζει την κανονική έκκνοση της ούροδόχου κύστεως. Σε περίπτωση υπερτροφίας, όμως, συμπίπτει την ούροδόχο κύστη και δι-

μιουργεί ένα θύλακα, όπου συγκεντρώνονται τά ούρα, χωρίς να είναι δυνατόν ν' άποδληθούν. Τά ούρα αυτά που λιμνάζουν ύφίστανται τότε διάφορες ζυμώσεις που όφειλονται στα μικρόβια που περιέχουν. (Τά ούρα δέ μένουν συνήθως μέσα στην ούροδόχο κύστη περισσότερο από 2—3 ώρες και στο διάστημα αυτό τά μικρόβια, που περιέχουν δέν προφταίνουν ν' άρχίσουν την κακοποιό δράση τους).

Αυτά τά έγκλωβισμένα ούρα γίνονται, λοιπόν, εστία μολύνσεως, που μεταδίδεται ταχύτατα και στα τοιχώματα της ούροδόχου κύστεως. Έχομε τότε μία χρονία κυστίτιδα.

Η μολύνη, σε μεταγενέστερο στάδιο, εξαπλώνεται στα νεφρά και παρεμποδίζει τη λειτουργία τους. Έχομε τότε αύξησι της άναλογίας της περιεχομένης μέσα στο αίμα ούριας. Ο προστάτικός αίσθάνεται κυρίως δυσχέρεια στην ούρησι τό πρώι, όταν σηκώνεται από τό κρεβάτι του. Η κατάσταση αυτή μπορεί να συνεχιστεί και έβδομάδες, μήνες ή και χρόνια, χωρίς καμία επίδειξιν. Αργότερα ό άσθενής παρουσιάζει τά φαινόμενα της συγχουρίας και όλιγουρίας. Αισθάνεται, δηλαδή, συχνά την ανάγκη να ούρήση, άλλ' ή ποσότης που δνάζει κάθε φορά είναι έλαχίστη.

Οι δύο μεγάλοι κίνδυνοι του προστατικού είναι ή όξεια έπίσχεσι των ούρων, που συνήθως δέ μπορεί ν' αντιμετώπιστη παρ' όνο με άμεση χειρουργική επέμβαση, και ή ούραιμία, λόγω καθολικής μολύνσεως των νεφρών. Ο πυρετός κάνει τότε άλματα ως τούς 40 βαθμούς και παρατηρούνται ταυτοχρόνως διάφορα άλλα φαινόμενα: ύπνηλία, πονοκέφαλοι, έμετοι, διάρροια, έκχυμώσεις (λόγω ρήξεως των τοιχωμάτων των τριχοειδών αγγείων), ραγδαία εξάντλησι των δυνάμεων κλπ.

Άλλά στην εποχή μας οι περιπτώσεις αυτές είναι πολύ σπάνιες ή τολάχιστον δέν συγχωρούνται, για τό λόγο ότι ή προστατίτις εξελίσσεται συνήθως με άργό ρυθμό. Οι κίνδυνοι που αναφέραμε άπειλούν, λοιπόν, μόνο εκείνους που την παραμελούν.

Άλλά με ποίο τρόπο θεραπεύεται ή υπερτροφία του προστάτου (για να μεταχειρισθούμε την καθιερωμένη έκφραση);

Υπάρχουν όρισμένα άποσυμφορητικά φάρμακα, που μπορούν ν' άναστειλούν την πρόοδο της διογκώσεως. Ικανοποιητικά αποτελέσματα δίνουν επίσης οι όρμονες και τά θερμά-

ιαματικά λουτρά, που συντελούν στην καλή λειτουργία των νεφρών.

Άλλ' όλα αυτά τά μέσα έχουν χαρακτηρη-ρα προσωρινό. Δέ μπορούν να κάνουν τούς υπερτροφικούς αδένες να ξαναγυρίσουν στις προηγούμενες διαστάσεις τους, όποτε τά έννοχλήματα δά εξαφανίζονται.

Έτσι, ό μόνος τρόπος όριστικής θεραπείας της υπερτροφίας του προστάτου, είναι ή έγχείρση.

Άλλά, δεδομένου ότι ό προστάτης προσβάλλει άτομα μετά τά 60 είναι δυνατή ή έγχείρση;

Οι χειρουργοί άπαντούν ότι ή έγχείρση του προστάτου μπορεί να γίνει ακόμη και στα 90 χρόνια, χωρίς να υπάρχουν μεγαλύτεροι κίνδυνοι από ό,τι σ' όποιονδήποτε άλλη χειρουργική επέμβαση. Είναι αυτονόητο ότι, όσο συντομώτερα γίνει ή έγχείρση, τόσο καλύτερα θά είναι. Σημασία για την επιτυχία της έχει επίσης ή γενική κατάσταση του άσθενούς.

Σ' όποιαδήποτε περίπτωση, ό άσθενής δέν πρέπει ν' άταπατάται ότι θά μπορεί ν' άποφύγη την έγχείρση. Γι' αυτό, είναι καλύτερο να διαλέξη μόνος του τό χρόνο και να προπαρασκευάση κατάλληλα, τόν οργανισμό του. Διαφορετικά, υπάρχει κίνδυνος να βρεθ ή στην ανάγκη να κάνει έγχείρση υπό συνθήκες όχι ίκανοποιητικές.

Κατά την έγχείρση, ό χειρουργός δνάζει μαζί τόν προστάτη και τούς αδένες που βρίσκονται γύρω σ' αυτόν. Έτσι ή θεραπεία είναι όριστική.

00

ΝΕΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΔΗΡΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

Μία όλλανδική φαρμακευτική έταιρεία παρουσίασε ένα νέο φάρμακο κατά της αθηροσκληρώσεως, όπως καλείται ή συγκεντρωσίς χολστερόλης και άλλων ουσιών στα τοιχώματα των αρτηριών και ό περιορισμός του αλού των. Τό φάρμακο παίρνεται από τό στόμα. Προσφέρεται δέ μέσα σε φύσιγγες, που πρέπει να τιά σπάζουμε κατά τη στιγμή της χρήσεως, για να πιούμε τό περιεχόμενό τους. Συνδυάζει τις ιδιότητες διαφόρων ενζύμων, ένδεικνυται δέ έναντίον της υπερτάσεως, της σκληρύνσεως των έγκεφαλικών και στεφανιαίων αρτηριών, των διαταραχών της κυκλοφορίας, της αρτηριοσκληρώσεως κλπ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η οικογένεια Μοντεπάνια έχει πιά άσκησει τη βεβαιότητα ότι ή κληρονομία του μαρκησιού Λεονάρντο θά μείνη δική της, έφόσον επί 15 χρόνια δέ βρέθηκε ή κόρη της Στεφανίας. Ο Κάρολο, ό γυιός του μαρκησιού Τζάκομο, είναι ένας γλεντζές, που άδισφορεί για τό σπίτι του. Τού έχει μοιάσει κι' ό γυιός του Άττίλιο ένώ ή κόρη του Έλσα είναι μία καλή κοπέλλα. Τά δυο άδελφια είναι στενοί φίλοι με τη Νίλντα και τόν Σουλέανο Τεάνα, παιδιά του γυιού του κόμητος Τεάνα, με τόν όποιο σχετίσθηκε άλλότε έρωτικά ή Ροζαλία, χωρίς να προλάβει να τόν παντρευτή. Η θεία τους, ή κόρη του κόμητος, έμεινε άνύπαντη κι' έγινε ηγουμένη σ' ένα μοναστήρι. Η Ροζαλία παρουσιάστηκε σ' αυτήν και της διηγήθηκε όλα τά περασμένα κι' έκείνη, συγκινημένη, ανέλαβε να τη βοηθήση στο έργο της αναζητήσεως του χαμένου παιδιού. Την βράζει λοιπόν πρώτα ως γκουβερνάντα κοντά στην αντίψια της Νίλντα, με τό ψευδώνυμο κυρία Πολμέρι, για να μπορέση να εισχωρήση στο σπίτι των Μοντεπάνια και να μαθαίνει της ένέργειες του μαρκησιού Τζάκομο. Οι Μοντεπάνια δέν την άναγνωρίζουν, γιατί έχουν περάσει χρόνια κι' έχει αλλάξει ή φυσιογνωμία της. Στο σπίτι τους ή Ροζαλία γνωρίζει τη Μαντονίνα. Δέν ξέρει, βέβαια, ποιά είναι. Νοιώθει όμως μία παράξενη ταραχή, γιατί τά μάτια της κοπέλλας είναι όμοια με τού γυιού της. Ο Άττίλιο ξετρελαίνεται με τη Μαντονίνα και θέλει να την κατακτήσει. Άδισφορεί δέ για την ταχτική φιλέαδα του—που δέν είναι άλλη από την παλιά μας γνώριμη Τζιλέτα—και της δηλώνει πως την έγκαταλείπει. Έκείνη απελπίζεται, γιατί είχε νομίσει πως βρήκε σ' αυτόν κάποια άγάπη, για πρώτη φορά από τότε που πήγε τόν κακό όρκο. Ζητάει λοιπόν τη βοήθεια του σιδηρουργού Τζοάνα Μπρέλα, που την άγαπούσε άλλοτε χωρίς έλπίδα.

— Ένοια σας, θά μάθω έγώ ποιά είναι ή καινούργια φιλενάδα αυτού του Άττίλιο και θά έκδικηθώ αντί για σας, δεσποινίς. Μά μην κλάιτε πια, μη μου σπαράξετε την καρδιά!

— Δέ θέλω να χυθ ή αίμα, τραυλίσει.

— Τόν άγαπάτε λοιπόν πάντως; Θά ήσαστε εύτυχισμένη, αν ξαναγυρίσει κοντά σας; — Δέ θά ξαναγυρίσει. — Ο Τζοβάννι έκαμε μία τερραστία προσπάθεια για να συγκρατηθ ή.

— Άφίστε με να δοκιμάσω, έπέμεινε. Δέ θέλω να σας βλέπω να κλάιτε... Δέ με ξέρετε ακόμα, δεσποινίς Τζιλέτα, δέν έχετε καταλάβει πως θάχουν τό αίμα μου, στάλα-στάλα, για να σας δω εύχαριστημένη!

— Ναι, ήσαστε πάντα καλός μαζί μου, χωρίς να τό αξίζω, έιπε.

— Μή μιλάτε έτσι! Δέ φταίτε σεις για τό έγινε. Τό λάθος είναι δικό μου... Άν είχα τό θάρρος άλλότε να μιλήσω, ίσως θά παίρναν άλλο όρκο τά πράγματα... Μου τάλεγε κι' ή μακαρίτισσα ή μητέρα μου, όταν φύγατε... κι' είχε δίκιο!

— Πιάς να σας ξηγήσω τό πόσο ύποθερα τότε... Η ζωή μου έγινε άνυπόφορη. Όταν πέρασε ή μητέρα μου, θάθελα κι' έγώ να την ακολουθήσω... Έγινε ένα κτήνος... Είμαι ίκανός τώρα να

σκοτώσω άνθρωπο, αν με στραβοκυττάει... Περνάω τά βράδια στην ταβέρνα, μεθώ και γυρίζω στο σπίτι τρεκλίζοντας... για να σωριαστώ στο στρώμα μου και να κλάω σαν μικρό παιδί!

— Η Τζιλέτα άκούμπησε τό χέρι της στον ώμο του με συμπόνια.

— Καυμένη Τζοβάννι! μουρμούρισε. Κι' είμ' έγώ ή αίτια για όλ' αυτά...

— Όχι, όχι, έγώ φταίω! Έγώ μόνάχα!... Κι' άλλωστε, τώρα που βρίσκόσαστε εδώ, αλλάζουν όλα γύρω μου. Ξαναγίνομαι άνθρωπος... Δέ θέλω να σας βλέπω να κλάιτε, να ύποφερετε. Έλπιζω να σας ξαναδώσω την εύτυχία. Άπ' αυτή τη στιγμή, δέ θά ξαναπατήσω σε ταβέρνα, θά φροσι-αθώ όλότela σε σας, σαν σκλάβος σας!

— Εύχαριστώ, Τζοβάννι! Με παρηγορήσατε με τά λόγια σας. Θά σας εύγνωμονώ πάντα, κι' αν ακόμα δέν κατορθώσετε να με ένωσάτε πάλι με κείνον που άγαπώ.

Ο Τζοβάννι την άκούγε, σαν γοητευμένος. Η στιγμή εκείνη έφτανε, για να τόν κάνει να ξεχάση όλους τούς πόνους του.

Η Τζιλέτα έμεινε εκεί άλλο ένα τέταρτο της ώρας. Όταν έφυγε, ό Τζοβάννι ρίχτηκε πάλι στη δουλειά, κλαίγοντας και γελώντας μαζί.

Τό βράδυ, έκλεισε τό μαγαζί του, ανέθηκε στην κάμαρά του, χάλασε ένα όλόκληρο σαπούνάκι για να καθαρίστη, έβγαλε από ένα κασόνι τό καλλίτερό του ρούχα, ντύθηκε, έβρισχε και πήγε να παρασφαιλήσει κοντά στο μέγαρο Μοντεπάνια.

Κατά τις 9, είδε να βγαίνει άπ' αυτό ένας ώραιος και κουφοντυμένος νέος. Άπ' την περιγραφή που τού είχε κάνει ή Τζιλέτα, άναγνώρισε τόν Άττίλιο.

Τόν παρακολούθησε. Ο νέος προχωρούσε δίχως να διαδέχεται. Ίσως σκεπτότανε τη Μαντονίνα κι' άνειρευότανε πως θά την έκανε δική του... Δέν έδωσε την παραμικρή προσοχή στο Τζοβάννι. Έπιετα από λίγο, έμπαινε σ' ένα άλλο μέγαρο.

«Δέ μένει εδώ ή Τζιλέτα—είπε με τό νοι του ό Τζοβάννι. Ίσως πηγαίνει να βρή την και-

Η ΜΑΝΤΟΝΝΑ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

νούργια φιλενάδα του... Μά θά τό μάθω άμέσως!». Καί μπήκε κι' αυτός στο ίδιο μέγαρο.

Τη νύχτα του Σαββάτου, ό Κάρολο ντε Μοντεπάνια κι' ή γυναίκα του διναν τό συνηθισμένο χορό στο μέγαρό τους. Ο μαρκήσιος Τζάκομο έκαμε μία σύντομη εμφάνισι στη σάλλα, για να θαυμάση την όμορφη έγγονή του, την Έλσα, κι' ύστερα άποσύρθηκε στην κάμαρά του, γιατί ή ηλικία του δέν του επέτρεπε πιά τά ξενυχτία.

Ο έμπιστος καμαριέρης του Άντόνιο, ένας άντρας μεσόκοπος και γεροδεμένος, τόν δόησε να πλαγιάσει, άφού άφισε πάνω στο κομοδίνο του την έφημερίδα που συνήθιζε να διαβάει πριν κοιμηθ ή, τόν καληνύχτισε κι' έφυγε.

Ο μαρκήσιος πήρε την έφημερίδα. Καθώς την άνοιξε, έβλεπε από μέσα ένα χαρτί. Ο Τζάκομο τό πήρε με περιέργεια και τό διάβασε.

Άμέσως χύθηκε στο πρόσωπό του μία τρομαχτική χλωμάδα. Νά τί έγγραφε τό άνώνυμο εκείνο σημείωμα:

«Σκορπάτε με τις φούχτες τά λεπτά που δέ σας άνήκουν ακόμα, ξεχνώντας τόν όρκο που δώσατε δίπλα στο κρεβάτι του έτοιμοθάνατου άδελφού σας. Κάποιος όμως παρακολουθεί κάθε σας κίνησι και θά σας ύποχωρήσει σε λίγο να έπιστεψετε την περιουσία που σφετερισθήκατε στη νόμιμη και μοναδική κληρονομία του Λεονάρντο ντε Μοντεπάνια».

— Ζη λοιπόν αυτή ή κοπέλλα; φώναξε ό Τζάκομο, που είχε συνήθει πιά να τη θεωρή νεκρή.

Μά ποιος μπορούσε να την είχε βρή; Ποιος άλλος, άπ' τη μητέρα του Τζορτζιό; Αυτή άραγε τούστελε την άνώνυμη έκείνη προειδοποίησι;

Θά μαθαίναν λοιπόν όλοι τό μυστικό της διαθήκης του άδελφού του;...

Ο θυμός του ανέβασε τό αίμα στο κεφάλι. Χτύπησε τό κομοδίνο. Σ' ένα λεπτό, παρουσιάστηκε ό Άντόνιο.

— Ποιος έβαλε την έφημερίδα πάνω στο κομοδίνο μου; τού φώ-

ναζε ό μαρκήσιος.

— Έγώ, όπως πάντα, άπάντησε εκείνος με άπορία.

— Ά! Ώστε έσύ έβαλες μέσα αυτό τό σημείωμα;

Τό πρόσωπο του Άντόνιο φανέρωσε τέτοια έκπληξη, ώστε ό μαρκήσιος πείσθηκε για την άδω-όπητά του.

— Έγώ, κύριε μαρκήσιε; διαμαρτυρήθηκε. Όχι, σας βεβαιώ!

— Ποιος άλλος μπήκε στην κάμαρά μου;

— Δέν είδα κανένα, κύριε μαρκήσιε. Είμ' ή αλήθεια ότι, τά Σάββατα, μπαίνωγαίνε τσός κομ-ς στο μέγαρο. Μά δέν ξέρω ποιος μπορεί νάφασε ως εδώ...

Ο Τζάκομο έβριε άμύλητος για ένα λεπτό. Ύστερα έιπε, σαν νάχε πάρει ξαφνικά μία απόφασι:

— Πήγαίνε να είδοποίησης τη νύφη μου ότι θέλω να της μιλήσω, τώρα άμέσως.

Ο καμαριέρης ύπάκουσε. Δέκα λεπτά αργότερα, μπήκε στο δωμάτιό ή Μπέρτα.

— Τί θέλεις, πατέρα; ρώτησε, πλησιάζοντας στο κρεβάτι του πεθερού της. Τί συμβαίνει;

— Ο μαρκήσιος της έδωσε τό σημείωμα. Έκείνη τό διάβασε, κι' ύστερα τόν κυττάξε με μάτια που πετούσαν φωτιές.

— Είναι μία κακοήθης φάρσα! πρόσφερε κοφτά. Πώς έφτασε στα χέρια σου αυτό τό γράμμα;

— Ο μαρκήσιος της διηγήθηκε που τό είχε βρή.

— Όστε έχουμε και προδότες στο σπίτι; φώναξε ή Μπέρτα, με μία τρομαγμένη κίνησι. Άν είχε μπη κανείς ένός στην κάμαρά σου, θά τόν έβλεπε κάποιος.

— Αυτά λέω κι' έγώ...

— Μήπως ό Άντόνιο;...

— Όχι! Τού ένο απόλυτη έμπιστοσύνη. Μά είναι άφοσιωμένος, σαν σκλάβος.

— Κι' όμως, εκείνος που έβα-

λε αυτό τό σημείωμα μέσα στην έφημερίδα, έρεει καλά, όχι μόνο τά κατατόπια του σπιτιού, αλλά και τις συνήθειές σου... Ο άνακα-λύω ποιος είναι! Κι' όσο γι' αυτή τη νύφη, αλλοίμονο της αν έπιχειρήση να διεκδικήση τά δικαιώματά της! Δέν έχω σκοπό να την άναγνωρίσω... και πιστεύω ότι και σύ θά έχης όρεκτό σθέ-νος... ώστε να μην επιτρέψης να αδικηθούνη τά έγγόνια σου!

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσχημα να την περιορο-νώσουμε και να τη διώξουμε άπ' τό σπίτι μας. Έπρεπε άπεναντί-ας να την κρατήσουμε κοντά μας, να προπονηθούμε πως συνιέ-τουμε στις έρεμνές της και να βρούμε έτσι την ευκαιρία να της πάρουμε τά χαρτιά που μάς έν-διαφέρουνε.

— Δέ μ' άνισχυει τόσο αυτή ή κοπέλλα, όσο ή κυρία Καζατι, έξηγήσε ό Τζάκομο. Νομίζω πως κάνω άσ

στερα στο φωτισμένο σαλόνι, δγάζανε κι' οι δυο μια φωνή εκπληξέως, γιατί δεν αναγνώριζαν σχεδόν ή μια την άλλη.

Η Τζιλέτα είχε παχύνει, με πά χρόνια. Ήταν πάντα όμορφη, αλλά δεν είχε πια στη φυσιογνωμία της την όφελή εκείνη ειλικρίνεια, που την έκανε τόσο γοητευτική άλλοτε. Η Μαντονίνα, αντίθετα, δρισκετόταν σ' όλη την ανθοσι της νεότητός της κι' είχε κάτι το άδωο, το άγγελικό.

Η όμορφη της έκανε ζωηρή εντύπωση στη Τζιλέτα.

Τώρα καταλάβαινε ή τελευταία, με θυμό και ζήλεια το πάθος που είχε εμπνεύσει στον άσωτο 'Αττίλιο. Αυτή, ή τόσο καλή άλλοτε, που είχε δείξει τόση στοργή στην όραση μικρούλα, τώρα άρχιζε να τη μισή, γιατί έξ αιτίας της έχανε τον αγαπημένο της. Τί σημασία είχε, αν ή Μαντονίνα κρατούσε σ' απόστασι τον 'Αττίλιο; Έτσι, θα γινόταν ακόμα φλογερότερο το πάθος του...

Όστόσο, ή Τζιλέτα φρόντισε να μη φανερώση τα αισθήματά της. Είχε μάθει να κρύβεται, να προσποιείται. Πήρε λοιπόν τα χέρια της κοπέλας μέσα στα δικά της και φώναξε με το χαμόγελο στα χείλη:

— Άφιστε με να σας δώ καλά, δεσποινίς... Τί όμορφη που είσαστε!...

Η Μαντονίνα κατακοκκίνισε. — Μη μου μιλάτε στον πληθυντικό! είπε γλυκά. Είμαι για σας ή μικρούλα σας, που την αγαπούσατε τόσο και τη γεμίζατε φιλία...

— Ναί, είμαι σχεδόν σαν μητέρα σου, απάντησε ή άλλη με κάποια τικρή ειρωνεία. Με βρίσκεις πολύ γερασμένη;

— Όχι, όχι! Όστόσο, αν σας συναντούσα στο δρόμο, δε θα σας αναγνώριζα. Σας θυμόμουν λεπτή, γελαστή, «νερόβια των λουλουδιών», όπως σας έλεγε ή μαμά μου.

Κι' ή Μαντονίνα κύτταξε την κυρία Μπρέρα, που έμενε άμιλητη, σαν στενωχωρημένη.

Η χήρα πίστευε πως θάβρισκε τη Τζιλέτα να κλαίει, ντυμένη άπλά, σ' ένα μέτριο διαμέρισμα. Την έβλεπε όμως κομψότατη, μέσα στην πολυτέλεια, και το κυνικό της ύφος τη διέθετε πολύ άσχημα απέναντί της.

Μετάνοιωνε τώρα, που είχε υποχωρήσει στην επιθυμία της Μαντονίνας κι' είχε δώσει πίστι στα λόγια του Τζοβάνι. Καί υποσχότανε στον έαυτό της να μη ξαναπάη πια στο σπίτι εκείνο και να μην επιτρέψη στη Μαντονίνα να πατήσει εκεί το πόδι της.

Η Τζιλέτα κατάλαβε ίσως τις σκέψεις της κι' άλλαξε απότομα φυσιογνωμία.

Τό ωραίο πρόσωπό της σοβάρεψε. Έβαλε τις δυο επίσκεπτρες της να καθήσουν σ' ένα ντιβάνι κι' αυτή κάθισε σε μία πολυθρόνα, απέναντί τους.

Πόσο πρέπει να με περιφρονήσατε, κυρία, είπε στη χήρα, όταν έφυγα απ' την πολυκατοικία και δεν έδωσα πια σημαία ζωής!

— Όχι, καθόλου, απάντησε εκείνη, γιατί υπέθεσα πως είχατε κάποιο λόγο, άνωτερο απ' τη θέλησή σας. Έξετίμησα άλλωστε τη λεπτότητα που δείξατε να μην πλησιάζετε ποτέ τη Μαντονίνα.

— Ήμουν άναξια... και είμαι ακόμα! τραύλισε ή Τζιλέτα με πνιγμένη φωνή. Όσο κι' αν μου στοιχίσει, δε θα ζητούσα ποτέ να την ξαναδώ, για να μη μολύνω την αγγιγότητά της.

— Μη λέτε αυτά τα πράγματα! διαμαρτυρήθηκε ή κοπέλλα.

— Έγώ δε σας θεωρώ ένοχη! Ξέρω πως υποφέρατε, πως υποφέρετε ακόμα, και σας αγαπώ πάντα, σαν άλλοτε. Θαδυνα ευχαρίστως τη ζωή μου, για να σας δώ ευτυχισμένη.

— Είσαι ένας άγγελος! φώναξε ή Τζιλέτα. Και καταλαβαίνω πόσο πρέπει να σ' αγαπάνε όσοι σε γνωρίζουνε... Πρόσεχε όμως! Φυλάξου απ' τις κακιές του κόσμου... και προπάντων μη δίνης πίστι στις καλακίες αυτού του νέου που σε κυνηγάει. Πίστεψέ με, είν' ένας άσυνειδητος, που ζητάει να σε καταστρέψη!

Η Μαντονίνα χαμογέλασε. — Να είσαστε ήσυχη, είπε. Άντιπαθώ αυτόν τον άνθρωπο, γιατί ξέρω πως σας έκαμε δυστυχισμένη.

— Σ' αγαπάει ωστόσο. Σου το είπε!

— Όχι, κάνετε λάθος. Μου πρότεινε μονάχα να με συνοδεύει, επειδή χιονίζει. Άρνήθηκα, κι' αυτός δεν επέμεινε περισσότερο.

— Δεν πρόκειται ωστόσο να παραιτηθώ έτσι εύκολα απ' τους σκοπούς του! φώναξε ή Τζιλέτα. Θα εξακολουθήση την πολιορκία του.

— Όχι, δε θα μπορέση να την ξαναενοχλήση, επενέβη ή κυρία Μπρέρα, γιατί στο εξής θα συνοδεύω εγώ τη Μαντονίνα, όπου κι' αν πηγαίνει. Κι' αν αυτός ο νέος επιμένει να θέλη να ταράξη την ήσυχία της, θα παραπονεθώ στη μητέρα του.

—Μου επιτρέπετε ωστόσο, να σας δώσω μία συμβουλή, δεσποινίς Τζιλέτα;

— Άδιαφορήστε πια γι' αυτόν, ξαναγυρίστε στην παλιά σας ζωή, ώστε να μπορέσετε να δημιουργήσετε μία κατάσταση σταθερή και τίμια. Υπάρχει κάποιο καλό παλληκάρι, που λχταράει να σας κάνει γυναίκα του. Καταλαβαίνετε ποιόν έννοώ; — Ναί, ξέρω... Τό Τζοβάνι! είπε σιγά ή Τζιλέτα. Θα το σκεφθώ...

Τή στιγμή εκείνη, χτύπησε δυνατά το κουδούνι της πόρτας. Η Τζιλέτα χλώμιασε, σηκώθηκε, πήγε ν' ανοίξη.

Την είχε όμως προλάβει κι' ό-λας ή καμαριέρα της. — Άκούστηκε απ' έξω μία άντρι-κή φωνή, που έκαμε τη Μαντονίνα ν' ανασκίρτη.

— Είν' ο κύριος 'Αττίλιο! είπε άμέσως στην κυρία Μπρέρα. — Η χήρα τινάχτηκε πάνω. Τό πρόσωπό της σκοτεινιάισε.

— Αυτός, εδω; μουρμούρισε. — Νά που έπαληθεύουνε τα προαισθήματά μου! Δεν ήθελα εγώ ναρθώμε...

— Μα δεν κάνουμε τίποτα κακό, μαμά! Για να ξαναγυρίση ο κύριος 'Αττίλιο, σημαίνει πως μετάνοιωσε που έκαμε τη Τζιλέτα να κλαίει, και πως δε θα την εγκαταλείψη πια.

Δε μπόρεσε ή Μαντονίνα να προσθέση τίποτ' άλλο, γιατί άκούστηκε πάλι ή φωνή του 'Αττίλιο να λέν, έντονα και θυμωμένα στη Τζιλέτα:

— Τί παραμύθια μου άραδιά-ζεις;... Θέλω να μπώ! Βάζω στοιχήμα πως έχεις μέσα τον άντικαταστάτη μου. Θέλω τουλάχιστον να τον γνωρίσω, για να τον συχαρώ!

Η πόρτα του σαλονιού άνοιξε απότομα και παρουσιάστηκε ο 'Αττίλιο. Η Τζιλέτα τον άκολουθούσε, προσπαθώντας του κάκου να τον συγκρατήσει.

Μολοντί ή κυρία Μπρέρα στάθηκε γρήγορα μπροστά στη Μαντονίνα, ο 'Αττίλιο είχε παραλάβει να δη τη νέα κι' έμεινε σαν κεραυλοβολημένος. Έβγαλε μηχανικά το καπέλό του.

— Έσείς, δεσποινίς Μπρονέτα; είπε. Μήπως με γέλανε τα μάτια μου;

— Όχι, καθόλου, απάντησε άπλά ή κοπέλλα. Ήρθα μαζί με τη θετή μητέρα μου, να βρούμε τη Τζιλέτα, όταν μάθαμε πως ήταν δυστυχισμένη έξ αιτίας σας. Άν έχετε καρδιά, δεν πρέπει να την παραμελήτε έτσι, γιατί είναι καλή και σας αγαπάει... Πάμε τώρα, μαμά.

Ο 'Αττίλιο πήρε ύφος πιο τολμηρό.

— Για μένα φεύγετε, δεσποινίς; είπε. Μείνετε, σας παρακαλώ. Οι φίλοι της Τζιλέτας είναι και δικοί μου φίλοι!

— Κάνετε λάθος, κύριε! είπε ή κυρία Μπρέρα με άξιοπρέπεια και σταθερότητα. — Η δεσποινίς Τζιλέτα ξέρει την απόστασι που τη χωρίζει απ' τη Μαντονίνα. Την είχαμε γνωρίσει άλλοτε, όταν ήταν γειτόνισσά μας, κι' ή κόρη μου δε μπορεί να ξεχάσει τις περιποιήσεις και τό ένδιαφέρον της. Την είχε τότε σαν μεγαλύτερη αδελφή της... Γι' αυτό ήρθαμε να τη δούμε, όταν μάθαμε πως είναι δυστυχισμένη.

—Μα τώρα που είσαστε σείς έ-δω, δεν έχομε λόγο να μείνουμε περισσότερο, ούτε και να ξαναρθούμε άλλη φορά. Η δική σας παρουσία της είναι άρκετή... Πάμε, Μαντονίνα.

Κι' οι δυο επίσκεπτρες έφυγαν, αφήνοντας τον 'Αττίλιο σαν παραχαλισμένο ακόμα και τη Τζιλέτα χλωμή απ' τη συγκρατημένη μαγία της.

— Τί είναι πάλι αυτή ή ιστορία; ρώτησε ο νέος τη φιλενάδα του. Πώς ξέρεις τη Μαντονίνα;

Μήπως είναι κόρη σου, καρπός κάποιου πολλού έρωτά σου;

Η Τζιλέτα τινάχτηκε, σαν να-χε φάει χαστούκι.

— Κόρη μου; φώναξε. Όχι δά! Τή λυπήθηκα άλλοτε, την περιμάζωχα, την τάισα, την έντυσα, τη σπουδάσα... Και να πως μου τό πληρώνει! Παριστάνει την ά-βάθα περισσότερο, για να σε μπλέ-ξη καλλίτερα στα δίχτυα της! Κι' αυτή ή κυρία, που κάνει την αυστηρή κι' ένδρετη μητέρα της, την κρατάει κοντά της για να την έκμεταλλεύεται. Γι' αυτό φοβάται μη της την πάρη κανείς άλλος! Χά, χά!...

Τό άγριο και σκληρό γέλιο της έκρυβε χίλια μοχθηρά ύπουσώ-μενα.

Ο 'Αττίλιο την άκουγε, με ζωηρό ένδιαφέρον.

Πιστεύεις, λοιπόν, ρώτησε ξαφνικά, ότι θα μπορούσα εύκολα να την κατακτήσω, αν τό επι-χειρούσα;

Η Τζιλέτα στάθηκε μπροστά του, άπειλητική, ξετρελλαμένη απ' τη ζήλεια.

— Άστε αυτή είναι ή ξανθιά που αγαπάς; μουρμούρισε. Γι' αυτήν θέλεις να με παρατήσης;... Τό ήξερα, μα δεν ήθελα να τό πιστέψω... Ήρθες ίσως εδω για να τη συναντήσεις! Μα όχι, δε σε θέλει, γιατί έχει άλλο προοτάτη!

Ο 'Αττίλιο γέλασε κι' άνασή-κωσε τους ώμους του.

— Τον ξέρω, τον προστάτη της, φώναξε. Είναι ένας άλήτης, κακομούτουνος, που μ' έπιασε στο δρόμο και με φοβέρισε για να μη της ξαναμιλήσω. Δεν είναι όμως δικός της φίλος, αλλά δικός σου! Μου μίλησε για σένα και με συμβούλεψε να ξαναγυρίσω κοντά σου. Καλά τις διαλέγεις, τις παρέες σου...

—Κι' εγώ ήρθα άκριβώς να σου πω πως χάνεις τον καιρό σου κατασκοπεύοντάς με, πως γράφω στα παλιά μου παπούτσια τις φοβέρες σου και πως θέλω να μου άδειάσεις γρήγορα αυτό εδω τό σπίτι... Μα τώρα που ξέρω πως είσαι φίλη της Μαντονίνας, αλλάζουμε τα πράγματα. Κι' αν, αντί να φωνάζεις σαν δαιμονισμένη, με βοηθήσης να τα φτιάξω με τη μικρή, θα ξαναγίνουμε καλοί φίλοι, θα διπλάσιώσω τό έπίδομα που σου δίνω κάθε μήνα... και θάχης από μένα ό,τι θε-λήσης!

Η άτιμία που της πρότεινε ο 'Αττίλιο, έκαμε τη Τζιλέτα να κοκκινίση απ' τη ντροπή της.

— Ό, αυτό ποτέ, ποτέ! φώ-ναξε.

Ο νέος εξακολουθούσε να χα-μογέλαει. Γιατί καταλάβαινε πως ή έξεπνευσή εκείνη γυναίκα, που είχε κυλήσει τόσο χαμηλά, θα δέχονταν τελικά ό,τι κι' αν της ζή-τούσε.

— Σου δίνω μία δδομάδα και-ρό για να σκεφθής, της είπε. Στο μεταξύ, δε θα σου κάνω καθόλου λόγο γι' αυτό τό ζήτημα. Άν ό-μως, αφού περάση ή δδομάδα, δεν έχης ακόμα άποφασίσει, θα προ-χωρήσω τότε μόνος μου και θ' άδιαφορήσω πια τελείως για σένα.

—Καί τώρα, αν θέλεις, έτοιμά-σου να θυώμε έξω, να πάμε να φάμε.

Η Τζιλέτα ήταν ταπεινωμένη, πληγωμένη στο φιλότιμο και στην άγάπη της. Σκέφθηκε ωστόσο πως είχε μπροστά της καιρό για ν' άποφασίση και πως στο μετα-ξύ ήταν καλλίτερο να χαρή τό τε-λευταία ψιχούλα αυτής της ά-γάπης.

Η.

Η κυρία Παλμέρι, ή μάλλον ή Ροζίτα, ντυνότανε να δη μαζί με τη Νίλντα, όταν την είδωποινε

ό υπηρέτης πως ζητούσε να της μιλήση ή Τζέννα, ή καμαριέρα της Έλσας. Τή δέχτηκε άμέσως στο δωμάτιό της και τη ρώτησε με τα-ραχή:

— Έχομε τίποτα καινούρ-γιο;

— Εκείνη χαμογέλασε πονηρά κι' απάντησε:

— Ήρθα να σας πω ότι τό γραμματάκι εκείνο έφτασε στα χέρια του μαρκησιού Τζάκομο κι' έφερε τό αποτέλεσμα του! Ο 'Αντόνιο ρώτησε δλους τους ύ-πηρέτες μήπως είχαν δη κανένα να μπαίνει στο διαμέρισμα του μαρκησιού. Κι' ή μαρκησία Μπέρ-ρα κρυφοκουβέντιασε πολλές φο-ρές με τον πεθερό της... Έδω και δυο μέρες, είναι τόσο νευρι-σμένη και άπότομη μ' όλους, ω-στε δεν τολμάει κανείς να της μι-λήση. Μα κι' ο μαρκησιός Τζά-

κομο είναι στις κακές του και στραβοκυττάει όλο τον κόσμο. Χτές γύηκε έξω δυο φορές.

— Μπράβο! φώναξε ή Ρορί-τα. Έξακολούθησε να βλέπης ό,τι γίνεται σ' αυτό τό σπίτι. Σε μερικές μέρες, θα σου δώσω έν' άλλο σημείωμα, να τό δάλης στην ίδια θέσι με τό πρώτο. Έμπι-στεύομαι σε σένα, Τζέννα. Κέ-ρεις πως ή ήγουμένη του μονα-στηριού σου είπε να με ύπακούς σε όλα, γιατί ό,τι κάνω είναι για τό καλό.

— Σας έχω τόση έμπιστοσύ-νη, κυρία, ώστε θα κάνω ό,τι με διατάξετε. Να είσαστε δε ήσυχη ότι, κι' αν ακόμα μ' άνακαλύψου-νε, θα κόψω καλλίτερα τη γλώσ-σα μου, παρά να προφέρω τ' ό-νομά σας ή της ήγουμένης!

— Σε πιστεύω, αγαπητό μου κορίτσι. Και τώρα, δέξου ένα μι-

κρό δώρο μου! Και της έβαλε στο χέρι με-ρικά χιλιάρια. Η καμαριέρα κοκκίνισε.

— Όχι, όχι! διαμαρτυρήθη-κε. Δέ μπορώ να τα πάρω... Δέ θέλω να σκεφθώτε πως σας έξυ-πηρετώ από συμφέρον!

— Ποτέ δε σκέφθηκα τέτοιο πράγμα. Είσαι μία καλή κοπέλ-λα. Ξέρω την άξία σου και σ' έκτιμώ πολύ... Πήγαμε τώρα, για να μην αντίληφθούνε την άπουσία σου.

— Μα μ' έστειλε ή δεσποινίς "Ελσα, να φέρω κάτι διβλία στη δεσποινίδα Νίλντα. Δέ μπορούν λοιπόν να με ύποπτευθούνε.

Η καμαριέρα παράδωσε τα δι-βλία κι' έφυγε, ευχαριστημένη. Η Ροζίτα άποτελείασε τό ντυ-σισμό της και δγήκε με τη Νίλντα.

Είχε ενεργήσει με τό μυστηρι-ώδη εκείνο τρόπο, με την έλπίδα να κάνει τό μαρκησιο να ψάξη για τό χαμένο κοριτσάκι.

Ήταν μία άποφασιστική δο-κιμή, αυτή, κατά την άποψή της: "Αν ο μαρκησιός άδιαφορούσε για τό άνώνηνο γράμμα της, θα κα-ταλάβαινε πως ήταν βέβαιος για τό θάνατο της μικρής όρφανής. Άν αντίθετα έδειχνε φόβο και ταραχή, θα σήμαινε πως δεν είχε ψάξει ποτέ για τό έκβητο, πως τό θεωρούσε ζωντανό, ή ακόμα πως ήξερε που να τό βρή και σχεδίαζε ίσως να τό εξαφανίση!

Είχε καταλάβει πως ο μαρκή-σιος Τζάκομο ήταν συνενομιέ-νος με τη νύφη του, ενώ ο γιός του, ο Κάρλο, έμενε άδιαφορός για όλα, έκτός απ' τα γλέντια και τις σπατάλες του. Όσο για τα παιδιά τους, θ' άγνοούσαν μάλλον την ύπαρξη αυτής της κοπέλλας.

Όστόσο, ή Ροζίτα δεν έχασε την έλπίδα να την βρή. Συχνά, ένόνταν στο μυαλό της ή νεαρή ζωγράφος, που έμοιαζε τόσο με τό γιό της...

Την ήμερα εκείνη, θα πήγαине με την Νίλντα στη Μαντονίνα, για να ξαναδθί τα μάτια της, που της θυμίζανε τόσο τα μάτια του γιου της, και να την γνωρίση καλλίτερα.

Άλλ', ή νέα δεν ήταν στο σπι-τί. Η κυρία Μπρέρα δέχτηκε τις δυο επισκέπτρες κι' εξέερασε τη λύπη της γιατί είχε βγή «ή κόρη της».

— Άν θέλετε όμως να μου ά-φίσετε τη διεύθυνσή σας, θάρρη ή Μαντονίνα στο σπίτι σας, είπε.

Δεν έμενε πια παρά να φύγουν οι επισκέπτρες. Άλλ' ή κυρία Παλμέρι ρώτησε:

— Είναι κόρη σας, ή δεσποι-νίς Μπρονέτα;

— Την αγαπάω σαν να ήταν παιδί μου, απάντησε ή χήρα με ειλικρίνεια. Στ' αλήθεια όμως, δεν είναι καν συγγενής μου. Μου την έμπιστευθήκανε, όταν έμεινε όρφανή και μόνη στον κόσμο. Καί δε μετανιώνω που τη δέ-χτηκα, γιατί έγινε ή παρηγοριά των γερασίων μου.

— Μπρονέτα είναι τό επίθετο του πατέρα της; ρώτησε ή κυρία Παλμέρι, άπογοητευμένη.

— Όχι. Είναι τό όνομα της μητέρας της, μίας φτωχούλας που άποπαινήθηκε από κάποιον άσυ-νεβητο και πέθανε στο νοσοκο-μείο. Η Μαντονίνα άνατράφηκε απ' τη γιαγιά της, την «Κου-στή», όπως τη λέγαμε, που έμε-νε στη σοφίτα αυτού εδω τόу σπιτιού. Όταν πέθανε εκείνη, οι έννοικοί της πολυκατοικίας έμπι-στεύθηκαν σε μένα τη μικρούλα. Η Ροζίτα έννοιωσε μία ακόμα μεγαλύτερη ένδοτικη συμπάθεια για την κοπέλλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Colorelle

Με 1 λούζιμο

σε 10 λεπτά

15 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΗ

Τό Χρωμο-Σαμπουάν

Color elle

λούζει όμορφαίνει και ανανεώνει τό χρώμα των μαλλιών

Προϊόν του Οίκου L' OREAL - PARIS

Καθαρό δέρμα

βάσις της ώμορφιάς!

Πολλά καλλυντικά για την περιποίηση του δέρμα-τος χρησιμοποιήθηκαν, κατά καιρούς περάσανε και ξεχαστήκανε... Βγήκαν άλλα και διαρκώς έμφανίζονται καινούργια για να ξεχαστούν κι' αυτά... Ένα όμως έμεινε χρόνια πολλά και δά μείνη για πάντα... Η περίφημη Λοσιόν προσώπου SCHERK. Η Λοσιόν ΣΕΡΚ δεν είναι από τα συνηδημένα καλλυντικά. Είναι ένα έπιστημονικό δημιούργημα με μοναδικό προορισμό να προστα-τεύη την έπιδερμίδα του προσώπου από όλες τις έξωτερικές επιδράσεις. Λίγες σταγόνες της Λοσιόν ΣΕΡΚ είναι άρκετές για να γίνη πλήρης καθαρισμός του δέρματος, να τό απαλλάξη από όλες τις βλαβερές ουσίες, που εισδύουν βαθειά στους πόρους και να φρεσκάρη την έπιδερμίδα. Αυτή είναι ή μεγάλη έπιτυχία της Λοσιόν ΣΕΡΚ. Τό βιβλιαράκι που συνοδεύει κάθε φιαλίδιο σας έξηγει τις καταπληκτικές ιδιότητες της Λοσιόν ΣΕΡΚ και σας καθοδηγεί για τον άποτελεσματικό τρόπο της χρήσεώς της.

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ • ΝΙΚΗΣ 9 • ΤΗΛ 25-739

Scherk

Face

Lotion

Ο ΣΟΤΛΕΥΜΑΝ δ 1ος, πού
οι Τούρκοι απέκαλεσαν «μεγαλο-
πρεπή», είχε μια ωραίατατη σύλ-
λογο, τη Βοσφόρ σουλτάνα, μι' Ελ-
ληνίδα ενδοσυνένη, την Ειρήνη,
καί 300 άλλες γυναίκες, έτοιμες
νά ικανοποιήσουν κάθε επιθυμία
του.

Ένα απόγευμα, τού έτους 1540,
όπως ήταν ή συνήθειά του, μπήκε
στό χαρέμι, γιά νά ζουβεντιάσει
με τίς γυναίκες του καί νά δια-
λέξη εκείνη πού θά τον συντροφεύε
τή νύχτα.

Αναορίστητα μάτια, πλημμυρι-
σμένα από λαγνεία καί πόθο, στυ-
λώθηκαν πάνω του. 'Ο σουλτάνος
προχωρούσε ανάμεσα στίς γυναί-
κες του, σκόρπιζε χαμόγελα δεξιά
κι' αριστερά, άνοιγε καπνο-κάπνο
τό στόμα του, γιά νά τή αερίσει
λέξεις, αλλά φαινόταν άναποφάσι-
στος.

Ήταν, λοιπόν, τόσο δύσκολο νά
διαλέξη μι' από αυτές τίς γυναί-
κες, πού άκτινοβολούσαν από θ-
μόφρια καί γοητεία;

Τά μάτια του σταμάτησαν, ξα-
φνικά, σέ μι' αμυγή νέα, πού στε-

Ή αίματοβαμμένη σουλτάνα

Έτσι, ή μικρή Ρωσίδα είχε κά-
μει τό γύρο της Μεσογείου. Την
έλεγαν Κιουρέμ, πού σημαίνει
«προσχώρη». 'Αλλ' όταν την πή-
γαν στό χαρέμι, άρχισε νά φωνά-
ζει, νά κλαίη καί νά χτυπιέται, σέ
τρόπο, πού ο Κισλάραγας μετά-
νοιωσε γιά την έκλογή, πού είχε
κάνει. Γι' αυτό, δέν τόληψε νά
τήν παρουσιάσει στό σουλτάνο.

Αυτή ή περίοδος της εξάφρεως
κράτησε κάμποσους μήνες. Έπει-
τα, ή Κιουρέμ ήσυχωσε. Κι' όταν
της πότειναν γ' άσπασή ή μου-
σουλμανική θρησκεία, δέν έφερε
αντίρρηση.

Ο Κισλάραγας την περιέλαβε
τότε στίς σκλάβες τού χαρεμιού.
Ο καρός θάδευχνε, άν θά μπο-
ρούσε νά έχη καλύτερη τύχη.

Καί νά πού τό βλέμμα τού σουλ-
τάνου είχε πέσει πάνω της.

Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ

Όλοι, ώστόσο, πίστεψαν πως έ-
πρόκειτο γιά ένα παραδοξά καλο-
ταίο. 'Αλλά τά πράγματα έδειξαν

Ήταν συνηθισμένο νά βλέπη
ώς τότε γυναίκες τοιλλές από έ-
ρωτα — πού τον διαταλούσαν ή
κλειστή ζωή μέσα στό χαρέμι καί
τό ότι σπάνια τους δινόταν ή χα-
ρά νά γνωρίσουν τά γάδια ενός
άντρα — ή δειλές καί φοβισμέ-
νες, πού ήταν πρόθυμες νά τον εφ-
χαριστήσουν. Καί τώρα αντίκρινε
ένα πλάσμα, πού φαινόταν πως δέ
λογόταζε την παρουσία του. Ολί-
τε σ' α γυναίκα είχε συγκινήσει, αλλ'
ούτε καί τον φοβόταν.

Ο σουλτάνος θά μπορούσε νά
χτυπήσει τίς παλάμες του τή μι' α
με την άλλη. Οι βουβοί δημιοί,
πού έστεζαν έξω από την πορτα
του — τούς είχαν κουνίη τή γλώσ-
σα, γιά νά μή μπορούν νά μιλή-
σουν — θάτρεχαν άμέσως νά πά-
ρουν αυτή τή νέα καί θά την ώ-
δηγούσαν στό άπόγεμα τού χαρε-
μιού, όπου θά την στραγγαλίαν.
Θάέλειαν κατόπι τού σώμα της
μέσα σ' ένα δερμάτινο σάκκο καί
θά πήγαιναν νά τό πετάξουν στό
Βόσπορο.

— 'Ηρθα γιά νά διασκεδάσω
τό σουλτάνο, άπάντησε.

Άρχισαν νά ζουβεντιάζουν.

Η Κιουρέμ, αντίθετα με τίς
άλλες γυναίκες τού χαρεμιού, φαι-
νόταν άρεσάτα μορφωμένη. Άλη-
γήθηκε στό σουλτάνο πως ο πε-
τέρας της ήταν ποιητής. Τή
μόρφωσή της την είχε εμπιστευθή
σέ Έλληνες δασκάλους, άπ' αυ-
τούς πού είχαν καταφύγει στη Ρω-
σία μετά την πτώση τού Βυζαν-
τίου. Οι δασκάλιοι αυτοί της εί-
χαν μάθει πολλά πράγματα...

Ο Σουλεϊμάν δέν ένοιωσε πι-
ά, όπως άλλότε, την έξωφι πού τού
προκαλούσε ή θέα ενός γυναικείου
μορφού. Τού άρεσε μόνο γ' άκούη
τήν Κιουρέμ νά τού μιλή.

Η νύχτα προχωρούσε...
Αν κάποιος έμπαινε στό δωμά-
τιο τού σουλτάνου εκείνη την ώρα,
θά δοκίμαζε μι' α πολύ μεγάλη έκ-
πληξη. Ο Σουλεϊμάν κι' ή Κι-
ουρέμ, καθισμένοι σταυροπόδι πά-
νω στό κρεβάτι, έψαζαν σάχα.
Το παιχνίδι αυτό ήταν από τά πιο
άγαπημένα τού σουλτάνου καί δο-
κίμασε πολύ μεγάλη γαρά, ακού-
νοντας την Κιουρέμ νά τού λέη

«Αλλ' ή Ρωξελάνη δέν περιορι-
σθηκε σ' αυτό. Ήθελε νά έξωθή-
σει την αντίπαλό της στό άκρο.
Καί τό κατάφερε με τά γυναικεία
καμώματα της. Έφτασε, μάλιστα,
στό σημείο νά την καλή την ώρα
πού την έντυναν οι σκλάβες της,
γιά νά της ζητήσει τάχα τή γνω-
μη της γιά τά ρούχα, πού θά φο-
ρούσε.

— Έσθ' έξοφες καλύτερα από
μένα τί άρέσει στόν πολυχρονεμέ-
νο μας σουλτάνο, της έλεγε. Κι'
όπως δέν έχει πι' α μάτια γιά σέ-
να, είναι σσστό νά μου δώσει τίς
συμβουλές σου.

Μιά μέρα, τέλος, ή Βοσφόρ δέν
κρατήθηκε. Κι' δομώντας πάνω
της, της έκανε κάμποσες γατζου-
νές με τά νύχια της.

Αυτή την ευκαιρία περιέμενε ή
Ρωξελάνη. Ματωμένη όπως ήταν,
έτρεξε στό σουλτάνο καί πέφτον-
τας στό πόδια του, τού είπε:

— Πρόσταξε νά με σκοτώσουν,
γιάτι δέν ιτάσκει πι' α θέσι γιά
μένα μέσα στό χαρέμι σου. Νά
πώς μ' έκανε ή Βοσφόρ σουλ-
τάνα...

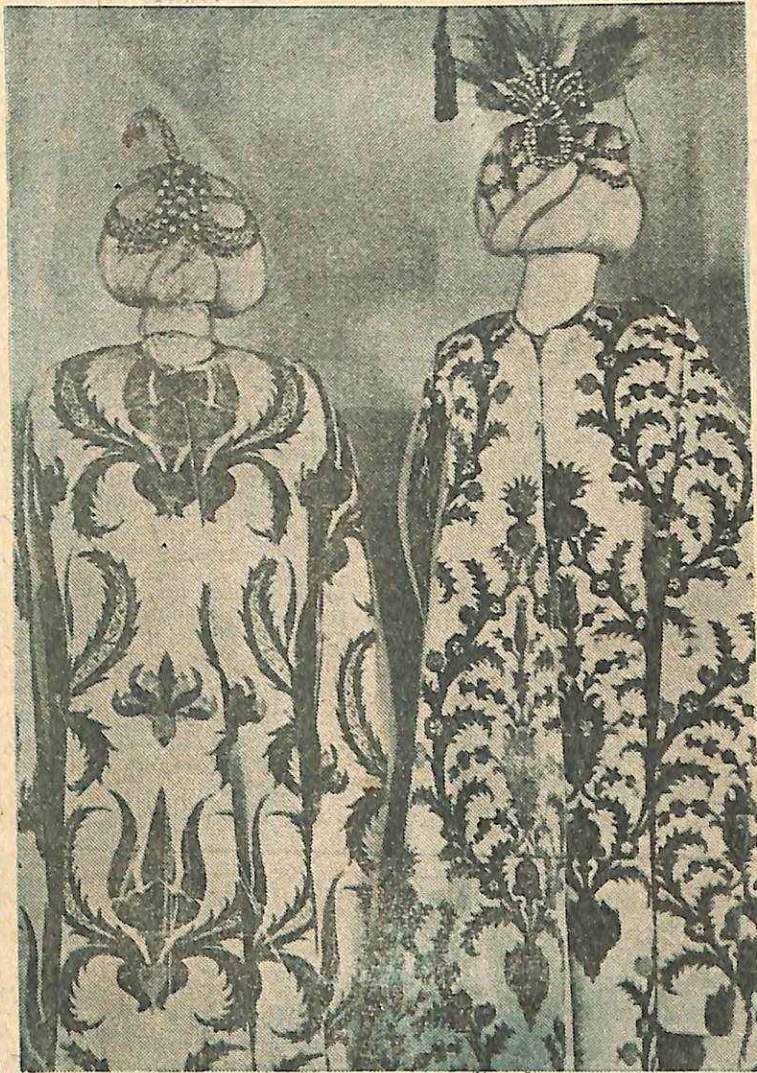
— Της αντιμίλησε:

ζή... Προτού άκόμη τελείωση, δ
πρότος από τούς δημίους κατέβα-
σε τό γαταγάι του με όρημ καί
χώρισε τό κεφάλι από τό σώμα
του. Ο δεύτερος πήρε τότε τό
ματωμένο κεφάλι καί τό έβαλε πά-
νω στόν άσπμενο δίσκο. Ο τρί-
τος, τό σκέπασε με τό μεταξωτό
πανί. Σειρήσαν ύστερα γιά νά τό
πάνε στό σουλτάνο...

Δέκα χρόνια άργότερα, ή Ρω-
ξελάνη ήταν τό ίδιο πανίσχυρο,
όσο καί την πρώτη ήμέρα. Στο
μεταξύ, είχε δώσει στό σουλτάνο
πέντε παιδιά: τό Μεχμέτ, πού πέ-
θανε μικρός, τό Γιαγχιό, τό Σε-
λήμ, τό Βαγιαζήτ καί την ωραία-
τατη Μουριά.

ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΣΚΕΥΩΡΙΑ

«Αλλ' ή Ρωξελάνη άνησυχούσε
γιά τό μέλλον. Είχε γλυτώσει, βέ-
βαια, από ή Βοσφόρ καί τον Ίμ-
βραήμ. Η Βοσφόρ, όμως, είχε έ-
κρίσει πίσω της δύο γιουούς. Ο
Μουσταφά καί τον Μουράτ. Ο
πρότος ήταν ένας νέος ωραίοτα-
τος καί προσημαμένος με έξαιρετι-
κά προσόντα. Ο σουλτάνος τον ύ-
περογατούσε κι' όλοι ήξεραν πως

Δύο ενδύματα τού Σουλεϊμάν τού Μεγαλοπρεπούς. Τά τουρκιμένα
στολίζονται με πολυτίμους λίθους, πολύ μεγάλης αξίας.

ναι καί γαμπρός τού σουλτάνου, δέ
δυσκολεύτηκε νά πείσει τον τελει-
ταίο, ότι ο Μουσταφά συνομοτοι-
σε τάχα γιά νά τον άναστήσει καί
νά τού πάρη τό θρόνο.

Ο Σουλεϊμάν δέ θέλησε στην
αρχή νά πιστέψη αυτές τίς κατη-
γορίες. Αλλ' ή Ρωξελάνη κι' ο
Ρουστέμ τού παρουσίασαν σέ λίγο
αποδείξεις, πού τις είχαν σκηνο-
θετήσει με μεγάλη τέχνη. Καί τό-
τε ο σουλτάνος άπαγγελε την κα-
ταδικαστική απόφασι έναντίον τού
γιουού του.

Μιά μέρα, είδοποίησαν τό Μου-
σταφά, ότι τον έπαιωσε ο πατέ-
ρας του. Ο νέος έτρεξε, άντα-
πτος. Καθώς, όμως, περνούσε από
ένα διάδρομο, βοήθησε ξαφνικά
μπροστά σέ δυ' α βουβούς δημί-
ους, πού κρατούσαν στό χέρι τους
πριονία περασμένα σέ έύλα... Οι
άνθρωποι αυτοί ώρμησαν άμέσως
πάνω του.

Αλλ' ο Μουσταφάς ήταν γεν-
ναίος. Στάθηκε την πλάτη του
απέναντί τους, βράζοντας τό έγ-
κράτο του τό πάντρεναν μ' έναν άν-
τρα σαράντα χρόνων ή καί μεγα-
λύτερο, όταν θάτανε ή στιγμή
γιά νά γίνη γυναίκα του, θάβρι-
σκε μπροστά της ένα γέρο.

Στίς περιπτώσεις αυτές γινόταν
συνήθως τό έξης: Οι γονείς κρα-
τούσαν την παντρεμένη κόρη τους
δέν την ήλκισα τών πέντε χρόνων
καί κατόπιν την παρέδιδαν στό σύ-
ζυγό της, πού φροντίζε νά τή με-
γαλώσει καί νά τή διαπαιδαγωγή-
ση σύμφωνα με τίς ιδιαιτερές έ-
πιθυμίες του.

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΤΑΦΑ

Η Ρωξελάνη, έχοντας την ή-
ποστήσει τού Ρουστέμ πασά, πού,
παίονοντας την κόρη της, είχε νί-

ΤΗΣ Ανατολής

— Δέν άνοιξα τό στόμα μου, ο-
πως μπορούν από τό βεβαιώ-
σουν όλες οι σκλάβες μου. Αυτή
ώρμησε πάνω μου, καθώς έβγα-
να από τό λουτρό, καί με έσχί-
σε με τά νύχια της... Αχ, πολυ-
γαπημένο μου σουλτάνε, μην άρ-
γής νά φωνάξεις τούς δημίους σου.
Δέ θέλω πι' α νά ζώ άλλο...

Ο Σουλεϊμάν έγινε έξω φρε-
νών από τό θημό του. Καί χωρίς
νά χάση καιρό, πρόσταξε νά διώ-
ξουν ή Βοσφόρ όχι μόνο από τό
χαρέμι, αλλά κι' από την Πόλη...

Την ίδια μέρα, την έβαλαν σ' ένα
κλειστό άμάξι καί μεριζοί εύνού-
χοι τή συνόδευσαν ως την Πρού-
σα. Απ'ό εκείνη τή στιγμή, χάνον-
ται τά ίχνη της. Οι είνιοχοι τή
σκότωσαν κι' ύστερα εξαφάνισαν
τό πτώμα της ή ή Βοσφόρ σουλ-
τάνα βοήκε θέσι μέσα στό χαρέ-
μι κάποιου από τούς πασάδες τών
επαρχιών, όπου κύλησε ή υπόλοι-
πη ζωή της: «Άγνωστο. Τό γεγο-
νός είναι, ότι από κείνη τή στιγ-
μή γάθηκαν τά ίχνη της.

Λίγο καιρό άονότερα, ο Σου-
λεϊμάν έκανε, μ' έξαιρετική μεγα-
λοπρέπεια, τούς γάμους του με ή
Ρωξελάνη καί της έδωσε ή θέσι
της Βοσφόρ.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΘΥΜΑ

Ο μεγάλος βέζιρας, Ίμβραήμ
ήταν άφοσιωμένος, στη Βοσφόρ
σουλτάνα. Έτσι, ή πτώση του θά
μπορούσε νά θεωρηθή σαν αυτο-
νότη. Αλλ' ή Ρωξελάνη θέλησε
νά γλυτώσει μι' α γιά πάντα άπ' αυ-
τόν κι' έπεισε τό σουλτάνο νά τον
σκοτώσει... Ένα πρωί, την ώρα
πού έπαινούσε, τούς από τούς δη-
μίους τού παλατιού παρουσιάστη-
καν μπροστά του.

Ο πολυχρονεμένος μας
σουλτάνος έπαισε τό κεφάλι σου,
τού είπαν.

Ο πρώτος κρατούσε στό χέρι
τον τό γατιάκι του γυμνό, ο
δεύτερος έναν άσπμενο δίσκο κι'
ο τρίτος ένα μεγάλο μεταξωτό
πανί.

Ο Ίμβραήμ δέν είπε τίποτα.
Κατέβηκε από τό κρεβάτι του, έ-
κρεξε λίγο νερό στό ποδάρι του
κι' έπειτα γονάτισε με τό κεφάλι
γυρισμένο προς τό μέρος της Μέν-
κας κι' είπε μι' α σύντομη προσευ-

πως κι' αυτή τό είχε μάθει από
τούς Έλληνες δασκάλους της.

Έτσι πέρασε ή πρώτη νύχτα.
Λευκή... Αλλ' ήταν μι' α από κεί-
νες, πού έμειναν άλημονήτες μέ-
σα στό μυαλό τού σουλτάνου. Εί-
χε βοη ένα άνθρωπινο πλάσμα, με
τό όποιο μπορούσε νά ζουβεντιά-
ζει καί ν' ανταλλάσσει τίς σκέψεις
του. Ο έρωτας ήθε κατόπιν...

Την άλλη μέρα, έστειλε στην Κι-
ουρέμ ένα μεταξωτό φόρεμα κι'
ένα δαχτυλίδι με πολύτιμα πετρά-
δια.

Λίγη ώρα άργότερα, ο Κισλά-
ραγας της υπόδειξε πως έπρεπε
νά διαλέξη ένα καινούργιο όνομα.
Αυτή ήταν ή συνήθεια γιά κάθε
γυναίκα, στην όποία ο σουλτάνος
γάμοζε την εύνοιά του. Η Κιου-
ρέμ διάλεξε τότε ένα όνομα μ'
έλληνική ούρα, άγνωστο γιά ποιό
λόγο. Έγινε Ρωξελάνη. Καί μ'
αυτό πέρασε στην ίστορία.

Η ΒΟΣΦΟΡ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Από εκείνη την ήμέρα, άρχισε
ή κυριαρχία της Ρωξελάνης, πού
διατηρήθηκε άναλλοίωτη άκόμη
κι' όταν τά χρόνια μάραναν την
ομορφιά της. Βέβαια γιά την κυ-
ριαρχία της πάνω στό σουλτάνο,
πού δέν είχε πι' α μάτια γιά άλλη
γυναίκα, βάλθηκε νά εκμηδενίση
όλους εκείνους, πού θά μπορούσαν
νά σταθούν εμπόδιο στό δρόμο
της. Καί ο πρώτος της στόχος ή-
ταν ή Βοσφόρ σουλτάνα κι' ο με-
γάλος βέζιρας Ίμβραήμ.

Η Βοσφόρ ήταν Τσερτζέα κι'
είχε εμπιστοσύνη στην ομορφιά
της. Έτσι, δέ θέλησε νά παραδε-
χτή την ήττα της καί νά παρα-
χωρήσει χωρίς άγωνα τή θέσι της
στή νεοφερμένη. Άρχισε, λοιπόν,
νά βροίση διάφορες προτάσεις,
γιά νά καλή κοντά της τό σουλ-
τάνο.

Αλλ' ή Ρωξελάνη, πού κατά-
λαβε τόν κίνδυνο, είπε μι' α μέρα
στό Σουλεϊμάν:

— Ποτέ δέ θά μωρδέσω νά εί-
μαι δλότεια δική σου, όταν αισθα-
νωμαι πάνω στό ρούχα σου τή μυ-
ρωδιά από την έπαφή μι' ας άλλης
γυναίκας.

Από τότε, ο σουλτάνος έκλεισε
τ' αυτά του στίς προσκλήσεις της
Βοσφόρ.

πως είχαν άδικο.

Η πρώτη νύχτα, πού ο Σουλεϊ-
μάν πέρασε μαζί με την Κιουρέμ,
ήταν πολύ περίεργη. Ο σουλτάνος
είδε μπροστά του μι' α νέα αδιάφο-
ρη, ψυχρή καί ύπεροπτική σκεδόν,
πού δέν καταδέχτηκε ούτε καί νά
τον προσκινήσει.

Σουλεϊμάν ο Μεγαλοπρεπής, ο σουλτάνος πού σκότωσε τούς γιουούς
του, γιά τά όμορφα μάτια της Ρωξάνης.

Παλιά και δούχρονα ΧΑΙΡΕΜΙΑ

κόταν στό βάθος, ανάμεσα στίς
σκλάβες τού παλατιού. Ήταν κι'
αυτή μι' α σκλάβη, πού, όπως κι'
οι άλλες, περιέμενε εκεί, έτοιμη νά
έκτελέσει τίς διαταγές της Μπάς-
Κάλφα, ανάλογα με την έκλογή,
πού θάκανε ο σουλτάκος.

Ο Σουλεϊμάν την κίπταζε κάμ-
ποσες στιγμές. Έπειτα, πληγώνον-
τας κοντά, της έδωσε τό μαγιτλί
του. Καί, γυρίζοντας προς τό μέ-
ρος τού Κισλάραγα, πού τον συν-
όδευε, πρόσθεσε:

— Φρόντισε ώστε τό μαγιτλί
αυτό νά ξαναρθή άπόψε στό χέ-
ρι μου.

Έφτασε ύστερα, άφίροντας τίς
γυναίκες του κατόπιν. Ο
σουλτάνος, λοιπόν, τίς είχε περι-
φρονήσει, γονεπιμένους από τά μά-
τια μι' ας μικρής σκλάβας; Την
κίπτασαν με περίεργεια, αλλά με-
σα στίς ψυχές τους, κοχλάσε ή
δωγή καί τό μίσος.

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΣΚΛΑΒΑ

Ποιά, λοιπόν, ήταν αυτή ή μι-
κρή σκλάβη, πού είχε γοητεψει
τό σουλτάνο;

Ποιν από κάμποσο καιρό, ένας
έμπορος σκλάβων, είχε παρουσιά-
σει τό εμπόρεμά του στό Βασί
Μπαζαρέ, τό μεγάλο σκαλοπατά-
ρο της Πόλης, πού βρισκόταν πλάι
στό τζαμί τού Βαγιαζήτ. Ο Κισ-
λάραγας πού, όπως ήταν χρεός
του, πήγαινε κάθε μέρα εκεί, δια-
λέξε ανάμεσα στίς σκλάβες μι' α
μικρή νέα, πού τού έκανε εντύπω-
σι με την παράξενη ομορφιά καί
τήν άγοιμένη έξοφασή της. Ο
έμπορος έλεγε πως την είχε άγο-
ράσει από πειρατές, πού την εί-
χαν πάρει από την Ίταλία. Αλλ'
ή καταγωγή της ήταν από τό
Ροματίν της Αλβανίας.

Οι Τάσταροι ληστές την είχαν
πάρει από τό πατρικό σπίτι καί
την είχαν πάει στη Βάσσα, όπου
την έβαλαν τότε σ' ένα πλοίο, γιά
νά την πάνε στην Άλεξανδρεία,
κατά τό ταξίδι, όμως, έπεσαν στό
χέρι πειρατών, πού με τή σειρά
τους έξενώθηκαν από άλλους. Οι
τελευταίοι την πήγαν στην Ίτα-
λία, όπου είχαν τό δουλεμπόριο του-
κι' από κεί την έφεραν στην Πόλη.

Το ανδρικό ντύσιμο της μόδας είναι φθνή στην Ολλανδία και πανάκριστο στο Παρίσι.

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥ 1962 ΦΟΡΑΕΙ ΓΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΟ!..

Για το καλοκαίρι η ανδρική μόδα επιβάλλει κάτι καινούργιο

Η ανδρική μόδα υφίσταται κι αυτή από χρόνο σε χρόνο μικρές αλλαγές, τις οποίες είναι σφάλμα να παραβλέπουμε και να αγνοούμε. Τόσο όμως ο άντρας που θέλει να φαίνεται κομψός, όσο και η γυναίκα, που θέλει να τρώ συμβουλευθεί σε κάθε νέα έκδοσή του, πρέπει να γνωρίζουν τους νεωτερισμούς. Και αν η λέξη «νεωτερισμός» μπορεί να φανή όρισμός πολύ επιπόλειος για το θέμα μας, μπορούμε να πούμε ότι πρόκειται για γούστα, για μεταβολές προτιμήσεων, στις οποίες και ο πιο σοβαρός άντρας μπορεί να προσαρμοστεί, χωρίς να χάσει ούτε ένα... γραμμάριο από την αξιοπρέπειά του!

Ας δούμε, λοιπόν, ποιες κατευθύνσεις μας δίνει η μόδα για τη βερνική σαιζόν. Σ' αυτές τις συντομες υποδείξεις έχουν συγκεντρωθεί πληροφορίες από μεγάλους ραπτικούς οίκους, συμπεράσματα από έρευνες στο εμπόριο, ποσά από στατιστικές. Ο καθένας μπορεί να τις κρίνει σύμφωνα με τις προσωπικές του προτιμήσεις.

Οι γραβάτες. Τον περασμένο χρόνο, το μεγαλύτερο μέρος από τις γραβάτες, που καταναλώθηκαν στην Ευρώπη, ήταν από συνθετικό μετάξι. Οι υπόλοιπες μοιράστηκαν ανάμεσα σε βαμβακερές, σε μάλλινες και σε μεταξωτές.

Τα σχέδια που προτιμήθηκαν ήταν τα γεωμετρικά όριζοντια σχήματα με αντιθέσεις χρωμάτων πολύ ελαφρές. Αλλά και οι σκούρες, οι σχεδόν μονόχρωμες γραβάτες ήταν της μόδας. Έξακολουθούν όμως να άρεσουν και τα άκαθόριστα σχήματα, όπως και οι κλασικές όριζοντιες ρίγες.

Τα παπιγιόν παρουσιάζουν όλο και μικρότερη ζήτηση. Έξακολουθούν ωστόσο να είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα για το βραδυό ντύσιμο ενός κομψού άντρα.

Τα υποκάμισα. Περισσότερο ακόμη και από την γραβάτα ένας άντρας μπορεί να κριθεί από το πουκάμισο, που φοράει. Γι' αυτό, ακριβώς, κάθε γυναίκα, αν θέλει να έχει ο σύζυγός της επιτυχία, θα πρέπει να προσέξει ξεχωριστά αυτό το σπουδαιότερο κεφάλαιο.

Μπορεί να αφήνουν τον σύζυγό της να διαλέγει μόνος του τη γραβάτα του, αλλά πρέπει να φροντίζει ώστε το πουκάμισό του να είναι πάντα άψογο, ανάλογα με το κοστούμι και με τις περιστάσεις.

Ός τον προηγούμενο χρόνο κυριαρχούσε το άσπρο. Τώρα όμως παρουσιάζεται κάποια αυξανόμενη προτίμηση για τις παστέλ αποχρώσεις και για τις ρίγες, πάλι σε αποχρώσεις παστέλ, άλλοτε μορής και άλλοτε διπλές.

Στους γιανκάδες διατηρείται τώρα ένας μέσος όρος. Έχουν κανονικό μέγεθος και οι άκρες τους δεν είναι ούτε πολύ ανοιχτές, ούτε πολύ κλειστές. Ο αμερικανικός γιανκάς—άκρες μακριές στήριγμένες με δυο κουμπιές—περιορίζεται αποκλειστικά στα πολύ σπορ πουκάμισα και στους πολύ νέους άντρες.

Τα μανικέτα εξακολουθούν να προτιμούνται διπλά. Και επειδή τα κουμπιό των μανικετιών αποτελούν ένα κλασικό δώρο της μνηστής ή της σύζυγου, υπενθυμίζουμε ότι με βραδυό επίσημο κοστούμι ταιριάζουν κουμπιό από πλατίνα. Με κανονικό σκούρο κοστούμι ταιριάζουν χρυσά κουμπιό. Έκείνα με τις πέτρες, φοριούνται μόνο την ημέρα.

Τα καπέλλα. Ο κομψός άντρας δεν πρέπει ποτέ να παραβλέπει το καπέλλο. Είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα του παλτού και της γκαμπαρτίνας. Μα φοριέται και χωρίς αυτό. Ωστόσο, πολλοί προσπαθούν να δείχνουν αδιαφορία γι' αυτόν τον κανόνα. Πρόκειται κυρίως για τους νέους άντρες, κάτω των σαράντα ετών, που επιμένουν να βγαίνουν χωρίς καπέλλο για να επιδεικνύουν με έντελώς ανδρική περηφάνεια τα... γερά ακόμη μαλλιά τους.

Η μόδα όμως της ανοίξεως του 1962 επιβάλλει το καπέλλο περισσότερο από τις προηγούμενες σαιζόν. Και το παρουσιάζει σε χρώματα πολύ ανοιχτά, σε σχήματα κλασικά ή σε γραμμή σπορ «Ιταλική».

Τα γάντια. Η μόδα των γαντιών και για το καλοκαίρι αναπαρουσιάστηκε τον περασμένο χρόνο. Πρόκειται, φυσικά, για γάντια ανοιχτόχρωμα και τύπου, ως επί το πλείστον σπορ. Μοντέλλα διττή, τα η φτιαγμένα από λεπτότατες δερμάτινες λουρίδες.

Έκείνοι που οδηγούν, φορούν τα κλασικά γάντια με τα μέσα δάκτυλα, τα οποία μεταξύ των άλλων βοηθούν τον οδηγό να κρατάει καλά το βολάν και είναι πολύ εξυπηρετικά για τα μακρυνά ταξίδια και ιδιαίτερα για τους δρόμους με τις πολλές στρώσεις.

Τα πιο κατάλληλα δερμάτια για τη βερνική σαιζόν είναι η αντίλοπι και το «επλεκάν». Το τελευταίο είναι ένας νεωτερισμός του 1961 και θυμίζει πολύ, από κοντά, τον αγριόχοιρο. Ένας άλλος νεωτερισμός, που θα έχει επιτυχία είναι το Μπουανό, ένα δέρμα πολύ απαλό, λείο και μαλακό. Το Μπουανό, εξ άλλου, είναι τόσο λεπτό, που οι πιο κομψοί άντρες μπορούν να φτιάξουν γάντια φοδωρισμένα με μετάξι.

Οι τιμές. Τελευταία έγινε μία μεγάλη έρευνα για να συγκριθούν οι μέσοι όροι τιμών ανδρικών ενδυμάτων στις μεγαλύτερες ευρωπαϊκές πόλεις.

Οι πιο χαμηλές βρίσκονται στην Ολλανδία και οι πιο υψηλές στην Γαλλία. Ας ρίξουμε όμως μία ματιά στα ποσά. Ένα έτοιμο ανδρικό κοστούμι στη Ζυρίχη στοιχίζει 1200 δραχμ., στο Άμστερνταμ 1300, στο Βέλγιο λίγο περισσότερο. Στο Μιλάνο ένα σχετικό κοστούμι στοιχίζει 1500 δρχ., στο Παρίσι 2100.

Μία γραβάτα από γνήσιο μετάξι στο Μιλάνο βρίσκεται με 80 δραχμ., στην Ολλανδία στοιχίζει 100 δραχμ. και στο Παρίσι φθάνει τις 150. Η Ολλανδική διατηρεί επίσης τις πιο χαμηλές τιμές όσον αφορά το παπούτσι. Ένα ζευγάρι ανδρικά παπούτσια αγοράζονται εκεί με 200—250 δραχμ., ενώ στο Μιλάνο φθάνουν τις 300—350 δραχμ.

Το μοναδικό ανδρικό είδος που παντού στοιχίζει πάνω κάτω το ίδιο, είναι το πουκάμισο από εκλεκτή ποπλίνα, που κυμαίνεται από 200 ως 300 δραχμές.

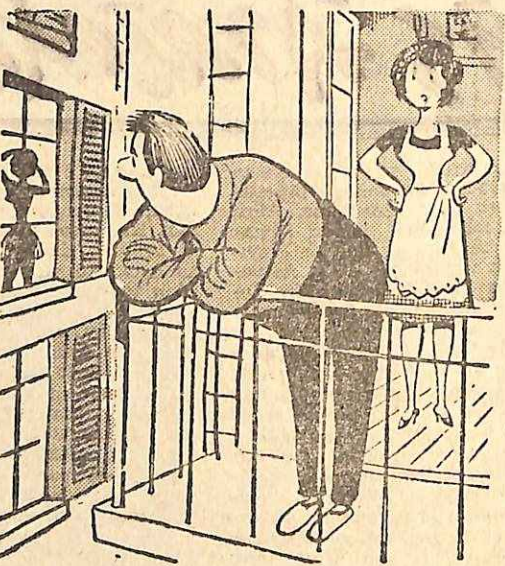
Φυσικά, όπως αναφέραμε και προηγουμένως, αυτός ο κατάλογος παρουσιάζει τους μέσους όρους των τιμών. Για κάθε όμως εμπόρευμα, σε κάθε πόλη, υπάρχουν διακυμάνσεις, ανάλογα με την ποιότητα και το κατάστημα.

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΜΕ ΚΑΡΦΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΗΛΟΥΡΟΥΣ

Οι δρόμοι της πόλεως Λάουνσεστον της Τασμανίας στολίζονται από πρασιές με γκαζόν. Αρκετές όμως απ' αυτές τις πρασιές είναι φοβερά κατηφορικές. Κι' έτσι, οι κηπουροί του Δήμου, που κουρεύουν τα γκαζόν, χάνανε πολλές φορές την ισορροπία τους, κατακυλοδύσαν και σπάζανε τα πόδια ή τα πλευρά τους. Γώρα λοιπόν φορούν, όταν κάνουν αυτή τη δουλειά, παπούτσια με μεγάλα καρφιά, σαν εκείνα που μεταχειρίζονται οι δρομείς, κι' έτσι κατορθώνουν να κρατάνε την ισορροπία τους.

— Θα είσαι όπωσδήποτε ο άοραβωνιαστικός της χαμογελάς μας... Σε γνώρισα απ' τη γραβάτα μου!...

— Πρώτη φορά σε βλέπω να περιμένεις τόσο απότομα τον έρχομό της μητέρας μου!

— Το είδα αυτό το κόλπο στο τσίρκο και προσπάθη να το πετύχω!

“Εξη κανόνες ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ

“Ο Αμερικανός επιχειρηματίας Ουίλλιαμ Ληρ προτείνει έξη σίγουρες μεθόδους σ' εκείνους που θέλουν να πετύχουν στη ζωή

ΚΑΘΕ άνθρωπος με φυσικές ικανότητες, και με κανονική εξυπνάδα μπορεί να γίνει πλούσιος. Μά για να αποκτήσει χρήματα, θα πρέπει να εργαστεί—και μάλιστα πολύ. Γι' αυτό, αν είστε τεμπέληδες μη διαβάσετε άδικο αυτό το άρθρο. Εγώ έχω περάσει μόνο το δημητικό και όμως έχω ιδρύσει την «Λήρ», δηλαδή μία από τις πιο μεγάλες αμερικανικές επιχειρήσεις για την βιομηχανοποίηση των αεροναυτικών οργάνων και εξαρτημάτων, που το περασμένο χρόνο είχε ένα κύκλο εργασιών 90 εκατομμυρίων δολαρίων. Για όποιον έχει πνεύμα πρωτοβουλίας, θα περιγράψω έξη μεθόδους για την απόκτηση χρημάτων, που σε μένα απέδωσαν θαυμάσια αποτελέσματα.

1. Μάθετε να εκφράζεστε.

Μεγαλόσωστα στις λαϊκές συνοικίες του Σικάγο και όπως ήταν φυσικό, συνήθισα να μεταχειρίζομαι λαϊκές εκφράσεις. Μά όταν ήγνα 18 έτων βρήκα μία θεοί κλητήρα στο Ρόττερν. Ο γραμματέας αυτής της εταιρείας ήταν ένας εξαιρετικός άνθρωπος, που μίλούσε με καταπληκτική ευχέρεια. Προσπαθούσα να βρίσκω ευκαιρίες για να τον ακούω να μιλάει, κι' έτσι, μερικούς μήνες αργότερα είχα κατορθώσει να μιλάω με προσεγμένες εκφράσεις.

Δε θα είχα γίνει ποτέ πλούσιος, χωρίς εκείνη την προετοιμασία. Κάθε φορά που θέλετε να πουλήσετε μία ιδέα ή ένα προϊόν, βρίσκεστε στην ανάγκη να χρησιμοποιήσετε με καλό τρόπο τη γλώσσα σας.

Η αρχή αυτή μένει ακόμη η ίδια, όπως και στην δική μου εποχή: «Για να πετύχετε στη ζωή, πρέπει να μάθετε να εκφράζεστε τις ιδέες σας εύκολα και καθαρά».

2. Μάθετε να καταλαβαίνετε σε ποιά ακριβώς στιγμή θα πρέπει να αφήσετε τη θέσι σας.

Στα 16 μου χρόνια πήγα να εργασθώ σ' ένα βυρσοδεψείο στο Σικάγο. Είχα τοποθετηθεί στο ηλεκτρολογικό τμήμα και είχα αναλάβει να βάζω σε λειτουργία κάθε πρωί τις γεννήτριες. Ήταν μία εργασία ενδιαφέρουσα για ένα παιδί της ηλικίας μου. Μά μόλις την έμαθα καλά, έφυγα. Οι σημερινοί νέοι ανησυχούν συχνά για τις αυξήσεις των μισθών, για τις συντάξεις, για τις κοινωνικές ασφαλίσεις. Είναι καταδικασμένοι να αρκούνται για όλη τους τη ζωή σ' ένα μέτρο εισοδήματος, που θα τους προσφέρει ο μισθός τους και αργότερα σε μία μικρή αποζημίωση και σε μία ακόμη μικρότερη σύνταξη.

Για να αποκτήσετε εκατομμύρια, ακολουθήστε τον εξής κανόνα:

«Μόλις έχετε μάθει πολύ καλά την εργασία, που σας έχουν αναθέσει, ζητήστε μία θεοί μεγαλύτερης ευθύνης στην εταιρεία, να εργάζεστε ή μία εργασία διαφορετική. Αν σας αρνηθούν, μη διατάσετε να φύγετε».

3. Σχηματίστε ένα μικρό κεφάλαιο.

“Αρχισα με ένα κεφάλαιο 500 δολαρίων. Μπορεί κανείς να αρχίσει με ένα τόσο μικρό ποσό, και πρέπει να σκεφθείτε καλά πού θα το τοποθετήσετε. Εκείνο που ενδιαφέρει, ύστερα από τα χρήματα, είναι να βρείτε μία καλή ιδέα. Μά και η καλή ιδέα είναι άρχηση, όταν δεν υπάρχουν, έστω και εκείνα τα λίγα μετρητά.

Η συμβουλή μου, για να συγκεντρώσετε ένα μικρό κεφάλαιο, είναι απλή. Βρείτε μία δεύτερη εργασία, για τα βράδια. Εγώ προσωπικά

προτιμώ πολύ περισσότερο να έχω στην εταιρεία μου έναν άνθρωπο, που έχει και δεύτερο επάγγελμα τα βράδια και που προσπαθεί να ανοίξει το δρόμο του, από έναν άλλο, που φτάνει στο εργοστάσιο νυσταλέος, επειδή το περασμένο βράδυ έμεινε ως αργά, παρακολουθώντας το πρόγραμμα της τηλεόρασης.

4. Να εργάζεστε μία ώρα περισσότερα την ημέρα.

“Εργάζομαι 12 ώρες την ημέρα, τις έξη μέρες της εβδομάδας και έχω εργαστή σε πολλές περιπτώσεις και επτά μέρες την εβδομάδα. Δεν απαιτώ να κάνουν όλοι το ίδιο. Μά παντού, εκείνοι που διευθύνουν εταιρείες ζητούν ανθρώπους που να ενδιαφέρονται τόσο για την εργασία τους, ώστε να ασχολούνται μ' αυτήν περισσότερο από τις ώρες, που είναι υποχρεωμένοι. Αυτό το ενδιαφέρον για την εργασία ξεχωρίζει τον αυριανό διευθυντή από τον κοινό εργάτη ή τον κοινό υπάλληλο, που θα μείνει πάντα στη μικρή δουλειά του.

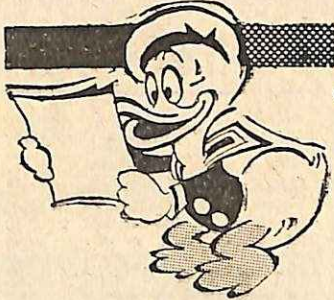
5. Να διατρέχετε και κανένα κίνδυνο.

“Αν έχετε μία καλή ιδέα για την ίδρυση μιας εταιρείας ή για το λανσάρισμα ενός νέου προϊόντος, γιατί δεν κάνετε ένα δάνειο; Όλοι οι εκατομμυριούχοι, που γνωρίζω, είναι έτοιμοι να διατρέξουν οικονομικούς κινδύνους. Η ευθύνη, που θα αναλάβετε για να πληρώσετε αυτό το δάνειο, θα σας αναγκάσει να εργασθείτε με μεγαλύτερη επιμονή.

6. Να έχετε ευθυμική.

Χιλιάδες άνθρωποι έχουν ιδέες, που ενώ στο χαρτί φαίνονται θαυμάσιες, στην έφαση δεν έχουν καμία αξία. Μην ξεχνάτε ότι το κοινό θα αποφασίσει, αν η ιδέα σας θα έχει καλό αποτέλεσμα ή όχι. Αναρωτηθείτε αν έχετε θα αγοράζατε το προϊόν, που θέλετε να επιβάλετε. Ελπίζω ότι τα έξη αυτά μυστικά μου θα καθοδηγήσουν κάποιον από σας να γίνει εκατομμυριούχος.

ΟΥΙΛΙΑΜ ΛΗΡ

Μία ακριβοδίκαιη απόφασι

ΠΕΡΑΣΕ πολύς καιρός από τότε που ο βασιλεύς Σολομών είχε βγάλει την κοσμοϊστορική εκείνη απόφασί του—σχετικώς με δύο γυναίκες, που διεκδικούσαν τη μητρότητα σ' ένα μονάχα παιδί—και όλοι, στο κράτος του Ισραήλ, εξακολουθούσαν να σχολιάζουν τη σοφία του.

Με τη διαφορά, ότι κανείς πιά δεν κατέφευγε στη δικαιοσύνη του Σολομώντα, για να λύσει τις διαφορές του με κάποιον άλλο. Η αυστηρότητα της κρίσεώς του είχε τρομοκρατήσει τους ύπηκόους του. Προτιμούσαν να έλθουν σε συμβιβασμό μεταξύ τους, παρά να υποταχθούν σε μία ανέκκλητη απόφαση.

Ο Σολομών ρωτούσε κάθε μέρα τους αλλόκοις του:

— Μήπως παρουσιάστηκε καμία διχ;

Η απάντησι που έπαιρνε ήταν πάντα άρνητική.

— Τόσο το καλύτερο! Έλεγε ο σοφός και μεγαλόκαρδος βασιλεύς. Αυτό σημαίνει πως όλοι, στο βασίλειό του Ισραήλ, ζούν αγαπημένοι...

Ωστόσο, βρισκόντανε και μερ-

κοί ζόλιες αλλόκοι, που δεν έμεναν ικανοποιημένοι από την κατάστασι αυτή.

— Είναι κρίμα, έλεγαν, κουτώντας μελαγχολικά το κεφάλι, να έχουμε τέτοια κριτή, και να μην του παρουσιάζεται τόσο συχνά η ευκαιρία να δείξει τη σοφία του με ακριβοδίκαιες αποφάσεις.

“Ενα πρωί, ο Σολομών ήταν άκοιμα στην κλίνη του όταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκε, λαχανιασμένος, ο μέγας αιδάργης, για να του ανακοινώσει μία ευχάριστη είδησι:

— “Ηοθαν, παντοδύναμη βασίλισσα, δύο πού μαλλώνουν μετεξύ τους για μία γυναίκα.

— Το βασίλειό πολύ φυσικό, ψιθύρισε ο Σολομών.

— Ναι, μά η γυναίκα αυτή είναι μία γοιά έξηνη ετών.

— Και οι αντίδοκοι;

— “Ο μεγαλύτερος από τους δύο θα είναι το πού τριάντα πέντε ετών.

“Η υπόθεσι αοχίζει να παρουσιαστεί ενδιφέρον! Ανεφώνησε ο Σολομών. Θέλω να γνωρίσω αυτή τη γυναίκα.

“Τότε” από λίγη ώρα, ο βασιλεύς μπήκε στη μεγάλη αίθουσα του θρόνου, με την καθιερωμένη πομπή και μεγαλοπρέπεια. Την ίδια στιγμή, παρουσιάστηκαν δύο άνδρες και μία γοιά. Κι' άρχισε η συνεδρίασι του δικαστηρίου.

Νά τι έιαβε ο Σολομών σχετικώς με την υπόθεσι αυτή, και με μεγάλο κόπο, γιατί οι αντίδοκοι μιλούσαν και οι δύο μαζί, χειρονομούσαν:

“Ο ένας από τους δύο γυρολόγους, είχε παντρευτεί πριν από δεκαπέντε χρόνια, σε μία γειτονική περιοχή. Πριν περάσει πολλές καιρό, η γυναίκα τον πέθανε. Κι' εκείνος άπεφάσισε τότε να ξαναγνώριση στον τόπο του.

“Τότε” από λίγη χρόνια, η πεθερά του έχασε όλους της τους συγγενείς, έμεινε χωρίς σπίτι, δεν είχε πιά κανένα να της δώσει ένα κομμάτι γροιά. Και αποφάσισε να πάει να βρει το γαμπρό της και να ζητήσει ασύλο στο σπίτι του. Σύμφωνα με τους νόμους του Ισραήλ, εκείνος ήταν υποχρεωμένος να την φιλοξενήσει και να τη συντηρή, όπως και να πεθάνει.

“Όταν, όμως, έφτασε στην πόλη, έκανε λάθος στ' όνομα και πήγε στο σπίτι κάποιου άλλου, που έπαινε να μοιάει καταπληκτικά του γαμπρού της. Εκείνος αρνήθηκε, φυσικά, να την κρατήσει κοντά του. Από τα όσα του είπε, κατάλαβε πως ήταν ο πραγματικός της γαμπρός, και της έδωσε τη διεύθυνσί του.

— Δε σε έβρω, γνοιά μου! της είπε εκείνος, μόλις έιαβε το σκοπό της επισκέψεώς της. Πρώτη φορά σε βλέπω! “Ο γαμπρός σου θέλει να σε ξεπροστώθ και σ' έστειλε σε μένα...

“Η γοιά ξαναπήγε στον πρώτο. Εκείνος ήπιωσε, πήγε και βοήξε το δεύτερο, και λίγο έλειψε να βρεθούν στα γέλια.

— “Η γυναίκα αυτή είναι δική σου πεθερά! Πρώτος δ ένας. Έσο πρέπει να την κρατήσεις.

— Αλλά σου πεθερά είναι! ούρλιαξε ο άλλος.

“Ο Σολομών έπεσε σε βαθιά σωλύνη. Στο μεταξύ, οι αντίδο-

“Οραία μαλλιά” μόνον με BRECK

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΘΝ ΕΙΛΑΚΕΥΜΕΝΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗΝ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

ΜΕ ΤΟ ΛΑΚ BRECK διαπρέπει τα μαλλιά σας πάντα καλοχτενισμένα Συγκρατεί τα μαλλιά στην φόρμα τους σαν άδρατος φίλς. Το μόνο λάκ που διαπρέπει τα μαλλιά φυσικά, χωρίς το αντισηπτικό κόλλημά τους.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΠΑΝΤΟ ΣΠΙΛΛΑΝ ΜΕΤΟΞΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑ, ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΤΕ ΤΟ SHAMPOO BRECK

ΓΙΑ ΞΗΡΟ ΜΕΤΡΙΟ ΛΙΠΑΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

BRECK BEAUTIFUL HAIR

και εξακολουθούσαν να τρώγονται μεταξύ τους.

Τέλος, ο σοφός βασιλεύς άπλωσε το χέρι του. Όλοι κατάλαβαν πως θα έβγαζε την άποφασί του. Βαθεία σιωπή άπλώθηκε στην άπεραντη αίθουσα του θρόνου.

— Άπ' όσα άκούσα — άρχισε να λέη ο Σολομών — δε μπορείς να καταλάβω ποιός από τους δύο σας έγινε, πωίν από δεκαπέντε χρόνια, γαμπρός της γυναίκας αυτής. Το μόνο, που κατάλαβα είναι πως ή γυναίκα αυτή δε λέει ψέμματα. Σε κάποιον από τους δύο σας έδωσε γυναίκα την κόρη της. Ένας από τους δύο σας έχει υποχρέωση να συντηρήσει την πεθερά του, ώσπου να κλείσει τα μάτια της. Ποιός είναι αυτός; Και επειδή δε μπόρεσα να βγάλω συμπέρασμα, βοήθα άλλη λύση.

Κάλεσε τον τελευταίο και τοι έλεγε:

— Πάρε τη γυναίκα αυτή και πήγανέ την στον... άμμόδοιο, να την κάνη δύο κομμάτια, να δώσουν με στον κάθε αντίδοιο και από ένα.

— Αυτό είναι φοβερό, είναι τομερό! φώναξε ένας από τοι γαμπρούς. Γιατί να σφάζουν τi δυστυχισμένη αυτή;

— Άπεραντη είναι ή σοφία τοι βασιλιά μας, πολύ δίκαη ή κρίσι και ή άποφασί του, είπε ο άλλος. Καλύτερα είναι να τi μοιραστούμε αυτή τη γοιά ξαναωραμένη, να πάρουμε ο καθένας από μισή! — Σ' έπιασα! βροντοφώναξε τότε ο Σολομών. Έσθ είσαι ο πραγματικός γαμπρός. Θά χαρεις, φαίνεται, από την πεθερά σου και θα έβλεπες με χαρά να την κόβουν στη μέση... Σε καταδικάζω, λοιπόν, να την πάρης στίσι σου και να την χωτάς σαν τi μάτια σου, ώσπου να πεθάνη!...

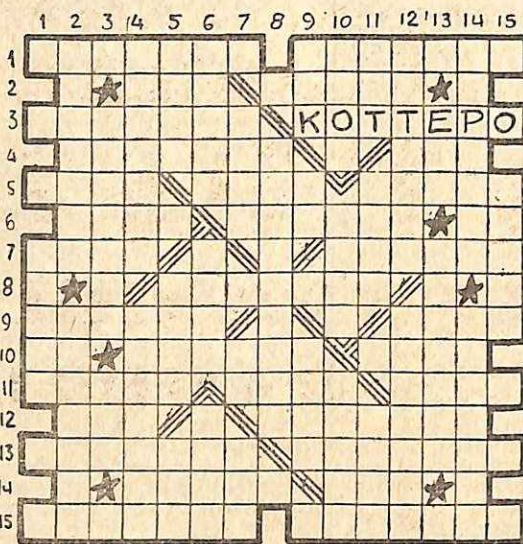
ΠΩΛ ΚΛΕΜΑΝ

Γιά μικρούς

Άνω — κάτω σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό αντί να σας δώσουμε τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων, που θα τó συμπληρώσουν, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις, όχι όμως με τη σειρά εμφάνισής τους μέσα στο σχέδιο, αλλά με αλφαβητική σειρά.

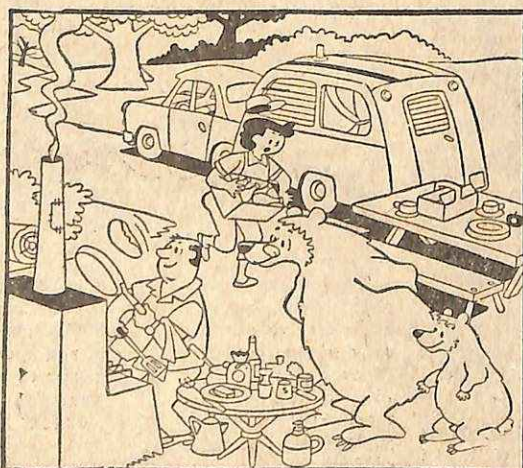

Η λέξη «ΚΟΤΤΕΡΟ», που τοποθετήσαμε ήδη, θα σας βοηθήσει σημαντικά στη συμπλήρωσι και του υπολοίπου σχεδίου:

ΑΙΩΝ — ΑΛΑΤΙΝΗ — ΑΛΙΣΙΒΑ — ΑΛΣΟΣ — ΑΛΤ — ΑΛΥΤΑ — ΑΜΙΑ — ΑΜΟ — ΑΜΩΣ — ΑΝΕΙΒΙΟΣ — ΑΝΣΕ — ΑΡΑΓΕ — ΑΡΙΣ — ΑΡΠΑ — ΑΣΩΣΤΕΣ.

ΔΑΣΙΚΑΙ.
ΕΚΑΛΗ — ΕΛΑ — ΕΠΟΣ.
ΘΑΙΣ — ΘΩΚΟΣ.
ΙΚ — ΙΟΣ — ΙΣΤΟΡΙΑ.
ΚΑΚΗ — ΚΑΠΩΣ — ΚΟΥΒΑΡΙ — ΚΡΑΙΟΒΑ — ΚΤΗΝΟΣ.
ΛΙΑΚΩΤΟ — ΛΩΤ.
ΜΑΚ — ΜΑΝΙΚΙΑ — ΜΕΛΙΣΣΑ — ΜΟΙ — ΜΟΡΣ — ΜΟΥΡ — ΜΠΑΤΣΑ.
ΝΟΤΙΑ — ΝΤΗΝ — ΝΤΙΒΑΝΙ — ΝΤΟΡΒΑΣ.
ΟΒΙΣ — ΟΛΑ — ΟΡ — ΟΥΡΑΝΟΣ.
ΠΑΣΟ — ΠΙΑΡ — ΠΡ.

Δύο εικόνες: είκοσι μικροδιαφορές

Οι δύο αυτές εικόνες φαίνονται έκ πρώτης όψεως έντελώς όμοιες κι όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. Άν θέλετε να υπερηφανευέσθε για την παρατηρητικότητα σας, πρέπει να βρήτε και τις 20 αυτές μικροδιαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ώρας. Το παιχνίδι γίνεται πιο ένδιαφέρον, αν πάρουν μέ-

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

ΡΟΥΑ.

ΣΑΜΑΡΙ — ΣΙΜΟΣ — ΣΚΛΑΒΟΙ — ΣΤΕΦΑΝΑ — ΣΥΚΟ — ΣΦΡΑΓΙΣ.

ΤΙΡ — ΤΡΑΥΛΟΝ — ΤΡΙΑΙΝΑ — ΤΡΙΩΤΗΣ — ΤΡΟΠΙΣ.

ΥΛΑΣ.
ΦΑΚΙΡΗΣ — ΦΟΡ.
ΩΜ.

Έπαναφέρατε την τάξι

Στην πρώτη στήλη σας δίνουμε πió κάτω διάφορα όνόματα φυτών έντόμων, πτηνών κλπ. και στη δεύτερη στήλη τi άκριδώς αντιπροσωπεύουν οι διάφορες αυτές όνομασίες.

Η σειρά όμως των διαφόρων όνομασιών στη δεύτερη στήλη δεν είναι ή κανονική. Βάσει των όνομάτων της πρώτης στήλης, των οποίων δε θ' αλλάζετε τη σειρά, προσπαθήστε να επαναφέρετε την τάξι στη στήλη «Β», έρρίσκοντας σε ποιά άκριδώς όνομασία αντιστοιχεί ή κάθε λέξι της δεύτερας στήλης.

1) Πάγουρος	Ποντικός.
2) Σκίρρων	Φυτόν.
3) Κεντρίσκος	Χορός.
4) Λέμμος	Πτηνόν.
5) Πατάνη	Έντομον.
6) Σοττίς	Μαλακόστρακον.
7) Κήφος	Σκούφος.
8) Σκόλυμος	Ψάρι.
9) Μπαρέττα	Δοχείον.
10) Σκώψ	Άνεμος.

Η κρυμμένη παροιμία

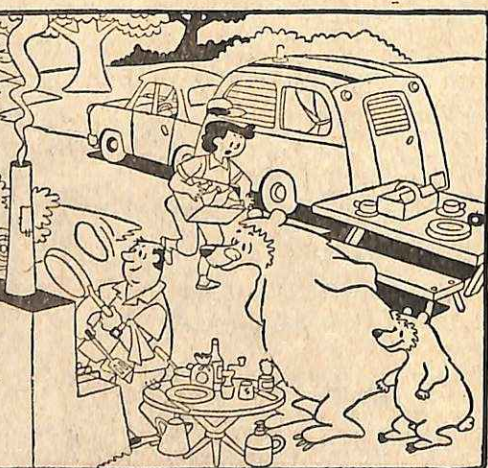
Άπό καθεμιά των 14 κάτωθι δημοσιευμένων λέξεων λείπουν τρία συνεχόμενα γράμματα, αυτά που έχουν αντικατασταθί με στίγμες. Προσπαθήστε να συμπληρώσετε τις λέξεις αυτές, έχοντας υπ' όψι ότι τα γράμματα που θα προσθέσετε διαδοχόμενα στη σειρά θα σας επιτρέψουν να σχηματίσετε μία πολύ γνωστή ελληνική παροιμία.

1) Ακρ...ις	8) ...ιρος
2) Δ...κουροί	9) Μο...λς
3) Μη...ικόν	10) Εφ...ρίς
4) Ε...οντης	11) Κο...μος
5) Π...αλέος	12) Υπο...μος
6) Αν...μωσις	13) Κοσ...ισμα
7) Κομ...ις	14) Φ...νος

Βάρκες και τουρίστες

Ένας όμιλος περιηγητών φτάνει στίς όχθες ένός ποταμού και θέλει να τόν διασχίση. Έχει στη διάθεσί του, για να τó επιτύχη αυτό, μερικές βάρκες μικρές και μεγάλες. Οι μέν μικρές χωρούν τέσσερις επιβάτες ή καθεμιά, οι δε μεγάλες έννεα. Δεδομένου ότι οι τουρίστες ήσαν έν όλω 59 και ότι χώρεσαν όλοι μέσα στίς βάρκες αυτές, χωρίς να μείνη ούτε μία θέσι κενή, μπορείτε να βρήτε πόσες ήσαν οι μεγάλες και πόσες οι μικρές βάρκες που τούς μετέφεραν;

Δε θα χρειαστήτε παραπάνω από ένα λεπτό για να δώστε τη σωστή άπάντησι.

ρος σ' αυτό δυό ή και τρεις παίκτες συγχρόνως. Κερδίζει εκείνος, που θα βρή πρώτος και τις 20 μικροδιαφορές ή εκείνος που θ' άνακαλύψη τις περισσότερες μέσα στο μικρότερο χρονικό διάστημα.

Οι λύσεις στη σελίδα 72

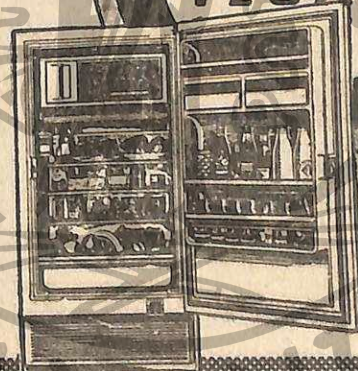
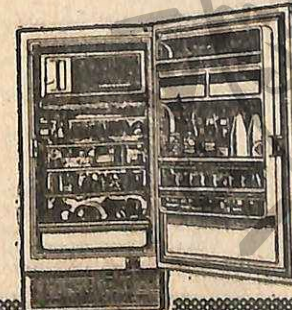
ΚΕΡΔΟΣ

ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΟ - ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟ

ΕΙΝΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ
ΚΑΙ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΣΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΨΥΓΕΙΟ ΙΖΟΛΑ

Ή πιό σοφή, ή πιό σίγουρη
τοποθέτησις τών χρημάτων σας!

ΨΥΓΕΙΑ
ΙΖΟΛΑ
ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΨΥΓΕΙΟΝ
6 κυβ. ποδών ΔΡΧ. 7.900

ΨΥΓΕΙΟΝ
8 κυβ. ποδών ΔΡΧ. 9.500

ΨΥΓΕΙΟΝ
10 κυβ. ποδών ΔΡΧ. 10.800

ΑΝΑΛΗΨΕΙΣ

Χειμώνα - καλοκαίρι φρουρούν
την υγεία σας 24 ώρες τó εικοσιτετράωρο.

Προλαμβάνουν τις επικίνδυνες
αλλοιώσεις τών τροφίμων.
Δέν πετιέται τó φαγητό που περ-
ρισσεύει.

Τρώτε έκείνο που θέλετε, την
ώρα που τó θέλετε.
Τά ψυγεία ΙΖΟΛΑ είναι αθάνατα,
γιατί τó συντηρεί τó ίδιο τó έρ-
γαστάσιο που τó κατασκευάζει.

ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ
"Όπως όλοι,
έτσι κι έσείς
ΨΥΓΕΙΟ
ΙΖΟΛΑ

— Σὲ περίμενα! τῆς ψιθύρισε ὁ Στέλιος.

ΠΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κατόπιν, σὲ δύο χρόνια παντρεύτηκε ἡ ἀδελφή του, μὰ τώρα ἦταν πιά ἀργά... Ἡ Ἐλενίτσα ζούσε μὲ ἄλλον! Ἐτοί, πῆρε τὸ πτυχίό του, ἔλαβε μέρος σ' ἕνα διαγωνισμό, πέτυχε καὶ διορίστηκε στὴν ἐταιρία ὅπου ἐργαζόταν τώρα. Ἦνιχκε ὡς γραμματεὺς καὶ μὴ μὲρα πού ἀπεχώρησε ὁ νομικὸς σύμβουλος, «λόγω γήρατος», οἱ προϊστάμενοί του τοῦδωσαν αὐτὴ τὴν ἀνώτερη θέση.

Κέρδιζε, λοιπόν, ἀρκετὰ χρήματα ὡς νομικὸς σύμβουλος κι' ἐφτίανε κι' ἕνα ὠραῖο σπίτι.

Ὁ πατέρας του, στὰ μετὰξ, εἶχε πεθάνει κι' ὁ Στέλιος ἐπέλεξε κάθε μῆνα ἕνα καλὸ χρηματικὸ ποσὸ στὴ μητέρα του.

Δίπλωσε τὴν ἐφημερίδα μὲ τὴ ματιὰ σκοτεινὴ, θολωμένη ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις. Κύτταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτα κι' εἰπετα γύρισε πάλι τὴ ματιὰ του μπροστὰ του. Κάτι πού δὲν τοῦ ἔκανε ἐντύπωση λίγο πρὶν, τὸν σταμάτησε τώρα. Ἀντίκρι μὴ καθόταν μὴ κοπέλλα καμμιὰ τριανταριά χρόνων. Τοῦ ἔκαναν ἐντύπωση τὰ γαλὰνὰ ματία της, πού τὸν κυττάζανε ἐπίμονο, καὶ τὰ τρυφερὰ χαμόγελά της.

Γύρισε τὸ μάτι τοῦ ἀλλοῦ, μὰ πάλι τὰ ξανάφερε πάντα στὴ νέα.

Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ρίξω μὴ ματιὰ στὴν ἐφημερίδα σας; τοῦ εἶπε ἡ νέα.

Ταράχτηκε ὁ Στέλιος, καὶ βιάστηκε νὰ τῆς τὴ δώσῃ μ' ἕνα χαμόγελο.

Τώρα τὰ ματία της ἦταν σκεπασμένα ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα. Δὲν τὸν κυττάζε. Γι' αὐτὸ μπορούσε νὰ τὴν κυττάξῃ ἐκεῖνος. Ἐδῶλε, λοιπόν, πὼς ἦταν ντυμένη, τὸ φόρεμά της, τὰ παπούτσιά της, τὰ λευκά, μακρουλά δάχτυλά της καὶ τὰ ξανθὰ της μαλλιά.

Κάτι σπερούσιζε μέσα του καὶ συλλογίστηκε: «Μὴ τέτοιο κοπέλλο θὰ τὴν παντρευοῦμαι!»

Σὰν ἀπὸ διαίσθησι, ἐκείνη κατέβασε τὴν ἐφημερίδα, τοῦ χαμόγελεσε καὶ ρώτησε:

— εἶναι μακρινὸ τὸ ταξίδι σας;

— Στὸ δεύτερο σταθμὸ μετὰ τὴν Κόρινθο. Τὸ δικό σας;

— Θὰ προχωρήσω ὡς τὴν Τρίπολι. Μένετε στὴν Ἀθήνα;

— Εἰμαι νομικὸς σύμβουλος στὴν ἐταιρία «Ἑλλάς».

Ἡ νέα χαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Τότε εἰστε ὁ κύριος Στέλιος Ἀρδάμης.

— Πὼς τὸ ἐρετε; ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Σὰς εἶχαμε ἀντίδικα τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὴν ὑπόθεσι Τσακίρη.

— Εἰσθε δικηγόρος;

— Ὁχι, εἰμαι ἡ κόρη τοῦ κυρίου Τσακίρη.

Ἐτοί ἄρχισε ἡ κουβέντα τους κι' ὥσπου νὰ φτάσουν στὸ σταθμὸ, ὅπου κατέβηκε ὁ Στέλιος, εἶχαν πῆ πάρα πολλὰ, ἀλλὰ κι' εἶχαν δώσει καὶ ραντεβού σὲ πέντε μέρες, πού θὰ γύριζε ἐκείνη ἀπὸ τὴν Τρίπολι. Ὁ χαιρετισμὸς τους ἦταν θερμὸς καὶ γεμάτος ὑποσχέσεις.

Ὁ Στέλιος στάθηκε στὸ σταθμὸ ὥσπου νὰ φύγῃ ἡ ὥτομοτρίς κι' ὅταν χάθηκε στὸ βάθος τοῦ κάμπου, συνῆλθε κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ χωριό, ὅπου ὅπως φανταζότανε θὰ εὑρίσκε τὴ μητέρα του. Ἐτοιμοθάνατη.

Εὐτυχὸς δὲν συνέβαινε κατὶ τέτοιο. Ἀγκάλιασε τὴ μητέρα του πού ἦταν βέβαια βαρεὶ ἀρρωστή, μὰ πού δὲν κινδύνευε, καὶ σὲ δύο μέρες τῆς ἔφερε τὸν καλλίτερο γίατρο τῆς Κόρινθου.

Τὴν πέμπτη ἡμέρα τὸ πρῶν ἡ μητέρα ἦταν κιόλας καλά. Ὁ Στέλιος τῆς ἔφερε ἀρκετὰ χρήματα καὶ τὴν προσκάλεσε στὴν Ἀθήνα.

Στὶς τρεῖς ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα ὁ Στέλιος βρισκόταν στὸ σταθμὸ. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε, γιὰ πρώτη φορὰ, τόσο δυνατὰ! Ἀραγε, ἐκείνη θερχόταν στὸ ραντεβού της;

Ἡ ὥτομοτρίς σφύριζε ἀπὸ μακρινὰ κι' ὁ Στέλιος κοντὰ στὶς γραμμές, μὲ τὸ βαλιστακι στὸ χέρι κύτταξε πρὸς τὸ παράθυρό της.

Ἡ ὥτομοτρίς πλησίασε ἀργά, ἀργὰ στὸ σταθμὸ. Ἐνα ὀλόκληρο κεφάλι εἶχε βγῆ ἀπὸ ἕνα παράθυρο καὶ τοῦ χαμογέλουσε.

Ὁ Στέλιος, μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε πάνω καὶ ἔτρεξε στὸ διαμέρισμά. Ἐκείνη ὄρθη τὸν περίμενε καὶ σὰν νὰ γνωρίζονταν ἀπὸ χρόνια ἔπεσε ἐνῆς στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

— Σὲ περίμενα! τῆς ψιθύρισε.

— Ἦρθο, ἀγάπη μου!

Καὶ κάθισαν κρατούστας ἀκόμη, ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου. Ἡ ἀγάπη εἶχε πλημμυρίσει τὶς καρδιές τους, χαρίζοντας στὸ Στέλιο τὴν εὐτυχία, πού περίμενε τόσο χρόνια...

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΔΙΧΡΩΜΙΑ ΣΤΑ ΣΥΝΟΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς λεπτομέρειες τῆς ἐφετεινῆς μόδας, εἶναι, ἀναμφιδόλως, ὁ συνδυασμὸς δύο ἐντελῶς διαφορετικῶν χρωμάτων σὲ σύνολα διαφορῶν τύπων. Ὁ πῶς π. χ. τῆς φούστας καὶ βέστας, μὲ συμπλήρωμα τὴ μπλούζα, τοῦ φορέματος καὶ ἐπανωφοριού, τῆς φούστας καὶ καζάκας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ὅταν πρόκειται γιὰ τὸ συνδυασμὸ τῆς φούστας καὶ βέστας, τὸ διαφορετικὸ χῶμα θὰ τὸ παίρνῃ ἡ μπλούζα. Ἐτοί θὰ βλέπαμε τὸ ἄσπρο νὰ συνδυάζεται μὲ τὸ μπλε μαρὲν ἢ τὸ μαῦρο, τὸ κόκκινο μὲ τὸ μαῦρο ἢ μ' ἕνα φρεϊνὸ μπλε, τὸ πράσινο μὲ τὸ χρυσαφί, κ. ἄ.

Ἡ μόδα, ὅμως, ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι εἶχαμε συνηθίσει ὡς τώρα, τοποθετεῖ ἐφέτος τὸ ανοιχτὸ χῶμα στὴ φούστα καὶ στὴ βέστα καὶ τὸ σκοῦρο στὴ μπλούζα.

Αὐτὸ τὸ σκοῦρο χῶμα ἀκολουθοῦν πολλὴ συχνὰ καὶ διάφορα ἄλλα ἐξαρτήματα τῆς τουαλέτας, π. χ. τὰ γάντια, τὰ παπούτσι, ἡ τσάντα, μὰ δειτὶ γάνθη. Μπορεῖ ὅμως καὶ τὰ μισὰ ἐξαρτήματα ν' ἀκολουθοῦν τὸ ανοιχτὸ χῶμα καὶ τ' ἄλλα μισὰ τὸ σκοῦρο.

Ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ συνδυασμὸ φορέματος-ἐπανωφοριού, τὸ φόρεμα θὰ παίρνῃ τὸ σκοῦρο χῶμα καὶ τὸ ἐπανωφόρι τὸ ανοιχτό.

Κάτι ἐπίσης πολλὴ μὸδα, εἶναι νὰ συνδυάζωμε μπλούζες καὶ ἐξαρτήματα μονόχρωμα σὲ ζωηροὺς τόνους μὲ σύνολα ἀπὸ μελαντζε κοτονάντ. Ἐδῶ τὸ μονόχρωμο ἀκολουθεῖ τὴν πιὸ ἔντονη ἀπόχρωσι τοῦ μελαντζε ὑφάσματος.

ΠΟΛΥΧΡΩΜΑ ΚΑΙ ΣΤΑΜΠΑΤΑ

Ἡ μόδα τῆς διχρωμίας θὰ ἐπεκταθῇ ἐφέτος ἀκόμη καὶ στὰ σταμπάτα. Ἀπλάθῃ θὰ δοῦμε σταμπάτα ὁμοιόμορφα σὲ χῶμα, πού θὰ ἔχουν ὅμως φόντο σὲ διαφορετικὸ χῶμα.

Τὸ συνηθέστερο φόντο εἶναι τὸ λευκὸ καὶ πάνω σ' αὐτὸ τὰ σταμπαρίσματα εἶναι πότε μπλε, πότε κόκκινα, πότε πράσινα ἢ χρυσαφένια. Θὰ δοῦμε ὅμως τὰ ἴδια σταμπαρίσματα καὶ σὲ φόντα ἄλλου χρώματος ἀπὸ τὸ λευκὸ.

Γενικά, τόσο οἱ σταμπάτες κοτονάντ, ὅσο καὶ τὰ σταμπάτα μεταξωτὰ, θὰ φορεθοῦν πολλὴ ἐφέτος καὶ, μποροῦμε νὰ ποῖμε, ὅλες τὶς ὥρες τῆς ἡμέρας.

Εἶναι φυσικὸ, βέβαια, νὰ φοριοῦνται οἱ βαμβακερὲς κοτονάντ περισσότερο τὴν ἡμέρα, ἐνῶ τὰ μεταξωτὰ σταμπάτα νὰ φοριοῦνται ἀργά τ' ἀπογεύματα ἢ τὰ βράδια.

Καὶ τὰ δύο τὰ χαρακτηρίζει ἡ ἐλατὶ γοαμὴ. Θὰ βλέπαμε σούρες στὶς φούστες καὶ στὰ κοσάτ καὶ μεγάλὰ ἀνοίγματα στὸ λαμό. Ἐπίσης θὰ καταργηθοῦν τὰ μανίκια.

Η ΑΠΛΗ ΓΡΑΜΜΗ

Αὐτὴ τὴ γοαμὴ συμβουλεύει ἡ μόδα γιὰ τὰ καθημερινὰ φορέματα. Θέλει ἀπλότητα καὶ ἀνεσι. Αὐτὸ ὅμως προοιπθεῖται μὰ τέλεια κόψη, γιὰτὶ μόνο τότε παρουσιάζει τὸ ἄλλο φόρεμα τὴν κομψότητα, πού ἐπιδιώκομε πάντα.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ φετεινὰ ἀπλά φορέματα, καμωμένα ἀπὸ τὴ μὰ ἢ τὴν ἄλλη κοτονάντ, θὰ

Φόρεμα ἀπὸ σταμπάτη κοτονάντ σὲ διχρωμία.

ΠΑΡ' ὅλα τὰ σαράντα του χρόνια, ὁ Στέλιος Ἀρδάμης ἐνοίωσε τὴν καρδιά του νὰ φτερουγίσῃ σὰν παιδί εἴκοσι χρόνων. Ἐτοί, δὲν παύει νὰ πηγαίνει σὲ κάθε γλῆντι πού ὀργανωζόταν. Ἀλλὰ κι' ὅταν δὲν εἶταιρίας ὅπου ἐργαζόταν, τὴλεφωνοῦσε πάντα στὰ γραφεῖα κανενὸς ἐκδρομικοῦ συμπατείου, γιὰ νὰ μάθῃ πού θὰ πῆγαιναν τὸ Σάββατοκύριακο καὶ νὰ λάβῃ μέρος κι' αὐτός.

Ἦταν ἕνας ἄντρας πρὸςχαρος, μὲ χιούμορ στὶς κουβέντες του, καὶ ἀγαπητὸς σὲ ὅλους τοὺς γνωστὸς του, καὶ ἀγαπητὸς σὲ ὅλους τοὺς ἐκδρομικοὺς συμπατείου, πού ἦταν σ' αὐτὸ μέλος καὶ ὅλως συμμετοχὴ σὲ μὴ ἡμερησία ἐκδρομὴ στὴν Παλζιά Κόρινθο—Φανερωμένη πού θὰ ἔκαναν τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὴν Κυριακή.

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἦταν καὶ τὸ δικὸ του τὸ χωριό. Θὰ εὑρίσκε μὴ κούρσα, θὰ πῆγαιναν νῶστε καὶ τὴ μητέρα του γιὰ δύο-τρὶς ὥρες καὶ θὰ ξαναγύριζε νὰ συναντήσῃ τὸ πούλιαν.

Μ' αὐτὸ τὸ σχέδιο στὸ μυαλὸ πχόλασε τὸ μεσημέρι τοῦ Σαββάτου ἀπὸ τὴ δουλειά του, καὶ σφουρίζοντας κάποιον τραγουδάκι, ἔφτασε ἀπὸ σπῆτι τοῦ κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ, πού ἔριξε στὸ διάδρομο καὶ στ' ἄλλα τρία δωμάτια κατὰλαβε ὅτι εἶχε περάσει τὸ πρῶν ἡ κυρὰ Φλώρα, ἡ παραδοχὴ καὶ ἔχει καθαρίσει τὸ σπῆτι, ὅπως συνήθιζε κάθε Πέμπτη καὶ Σάββατο.

Ὁ Στέλιος ζούσε μόνος καὶ εἶχε συνηθίσει στὴ μοναξιά του, παρ' ὅλο πού ὅλοι οἱ φίλοι του τὸν συμβούλευσαν νὰ παντρευτῇ.

—Καλὸ μισθὸ ἔχεις—τοῦλεγαν—σπῆτι ὠραία ἐπιπλωμένο κατὰφερες νὰ κῆνης, ἄλλες ὑποχρεώσεις δὲν ἔχεις, γιὰτὶ δὲν παντρεύσαι;

Κι' ἐκεῖνος, γελώντας, τοὺς ἀπαντοῦσε: — Τώρα πιά... γέροσα!

Τὸλεγε μὰ δὲν τὸ πίστευε πὼς γέροσε στὰ σαράντα του χρόνια. Συλλογίζονταν, ὅμως, πὼς θὰ ἦλκυια, πού ἦτανε. Κυττάζονταν στὸν καθρέφτη τὸ, δὲν εἶχε σημασία, ὅταν λογαρίαζε τὴν πραγματικὴ του ἡλικία...

Ποιὰ θὰ μὲ πᾶρη; σιγομουρμούριζε. Μὲ προξενίῳ πάλι δὲ θέλω νὰ παντρευτῶ. Κομψὸς, ψηλὸς καὶ ὠραῖος μελαχροινὸς ἄντρας, μὲ ἀθλητικὸ κορμί, ἦταν ὁ στόχος πολλῶν γυναικῶν. Αὐτὸς ὅμως ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε.

—Ὁχι, ὄχι, ὅλες πᾶνε γιὰ τὸ συμφέρο τους! ἔλεγε μόνος του. Ἄν παντρευτῶ...

Καὶ σταματοῦσε τὴ σκέψι του, γιὰτὶ φοδῶταν νὰ τὴν ἐκφράσῃ, ἐπειδὴ δὲν ἦταν τόσο νέος ὥστε νὰ ἐλπίζῃ σὲ ἑρωτά...

Ἐκείνο, λοιπόν, τὸ Σάββατο, ἀφοῦ ἄνοιξε ὅλα τὰ δωμάτια καὶ κατέληξε στὴν κουζίνα, εὐχαρίσμησε σπῆτι πού καθαρὸ ἦταν καὶ τὸ συγγρι-τὸ ψυγείῳ κι' ἔδωλε νὰ ζεσταῖ τὸ φαγητὸ, πού εἶχε φτιάξει ἀπὸ τὸ ἄλλο βράδυ. Δὲν τοῦ ἄρεσαν βράδυ ἐτοιμάζε μόνος του τὸ φαγητὸ τῆς ἐπομένης.

Ἐκείνο, λοιπόν, τὸ Σάββατο, ἀφοῦ ἄνοιξε ὅλα τὰ δωμάτια καὶ κατέληξε στὴν κουζίνα, εὐχαρίσμησε σπῆτι πού καθαρὸ ἦταν καὶ τὸ συγγρι-τὸ ψυγείῳ κι' ἔδωλε νὰ ζεσταῖ τὸ φαγητὸ, πού εἶχε φτιάξει ἀπὸ τὸ ἄλλο βράδυ. Δὲν τοῦ ἄρεσαν βράδυ ἐτοιμάζε μόνος του τὸ φαγητὸ τῆς ἐπομένης.

Ἐκείνο, λοιπόν, τὸ Σάββατο, ἀφοῦ ἄνοιξε ὅλα τὰ δωμάτια καὶ κατέληξε στὴν κουζίνα, εὐχαρίσμησε σπῆτι πού καθαρὸ ἦταν καὶ τὸ συγγρι-τὸ ψυγείῳ κι' ἔδωλε νὰ ζεσταῖ τὸ φαγητὸ, πού εἶχε φτιάξει ἀπὸ τὸ ἄλλο βράδυ. Δὲν τοῦ ἄρεσαν βράδυ ἐτοιμάζε μόνος του τὸ φαγητὸ τῆς ἐπομένης.

Ἐκείνο, λοιπόν, τὸ Σάββατο, ἀφοῦ ἄνοιξε ὅλα τὰ δωμάτια καὶ κατέληξε στὴν κουζίνα, εὐχαρίσμησε σπῆτι πού καθαρὸ ἦταν καὶ τὸ συγγρι-τὸ ψυγείῳ κι' ἔδωλε νὰ ζεσταῖ τὸ φαγητὸ, πού εἶχε φτιάξει ἀπὸ τὸ ἄλλο βράδυ. Δὲν τοῦ ἄρεσαν βράδυ ἐτοιμάζε μόνος του τὸ φαγητὸ τῆς ἐπομένης.

'Ανοιχτόχρωμο ντε-πιές με σκούρα μπλούζα.

είναι χωρίς μανίκια και με στρογγυλά ανοίγματα στο λαιμό. 'Αλλά θ' ακολουθούν μιά κόψη περισσότερο σπορτίφ και τότε θα έχουν μυτερό άνοιγμα, με γιακαδάκι και οβερό και μανίκια κοντά. Οι φούστες αυτών των φορεμάτων θα είναι φαρδύλες, με ελεύθερες πιέτες ή σούρες ή και σε κόψη κλός, που, ανάλογα με το ύφασμα, σχηματίζει γκοντέ ή στέκεται άπλωτη και φαρδιά.

Σ' αυτά τα σπορτίφ φορέματα ακολουθούνε το κομπωμά από πάνω ως κάτω. Θα έχουν δε ξώνες φαρδείες ή στενές από το ίδιο ύφασμα, ή δεματίνες. Μερικές φορές, γίνονται από δέρμα, σε χρώμα αντίθετο του φορέματος.

Κάτι επίσης, που δεν παραλείπεται ποτέ σ' αυτές τις σπορτίφ εμφανίσεις, είναι οι τσέπες, που στολίζουν και τις φούστες και τα κορσάκια.

ΤΑ ΡΙΓΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

'Ανάμεσα στις διάφορες φανταζι κοτονάντ, ιδιαίτερος θα δοίμε έφετος πολλές υγιονές. Θα φορεθούν πολύ όλο το καλοκαίρι, ιδίως για άπλά καθημερινά φορέματα.

Έχει εδώ το λόγο η διχρωμία, συνδυασμένη με το λευκό.

Τα περισσότερα υγιονά είναι ανοιχτόχρωμα, με ποικιλία στις ραβδώσεις. Δηλαδή, στο ίδιο ύφασμα, θα βλέπουμε ρίγες φαρδείες και στενές. 'Η διχρωμία όμως δεν αποκλείει και την πολυχρωμία, κι' έτσι φτάνουμε στον τύπο, που λέγεται «...ταγιαντέρο».

ΤΟΥΛΑΕΤΤΕΣ Σ' ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΓΡΑΜΜΗ

'Η φρετινή μόδα μās παρουσιάζει ένα νέο σκέρτισο στις γνωστές μας γραμμές. 'Ενα καμουφλαρισμένο έβαζέ. Θα δοίμε δηλαδή απογευματινές τουαλετίτσες από μεταξωτό ιδίως ύφασμα, μονόχρωμο ή φανταζι, με κορσάκι, που θ' ακολουθούν μιά ίσια γραμμή και θα έχουν φούστες, που για άρεκετό διάστημα, από τη μέση και κάτω, θα συνεχίζουν την ίσια γραμμή του κορσάκι.

Πιο χαμηλά όμως αυτή ή ίσια γραμμή θα διακόπτεται μ' ένα λόμεμα των φύλλων της φούστας και θα σχηματίζει γκοντέ στο τελείωμα της φούστας. Αυτή είναι ή ενδιάμεση γραμμή, ανάμεσα στην ίσια και την έβαζέ.

'Αλλοτε πάλι αυτό το σκέρτισο της φούστας θα το βλέπουμε μόνο πίσω, ενώ το μπροστινό της φούστας θα πέφτι εθύνγραμμο.

'Όπως όλα όσα προτείνει ή μόδα, έχει κι' αυτή ή γραμμή τη χάρι της και προσδίδει μιά ξεχωριστή κομψότητα στη γυναικεία σιλουέττα.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΠΟΥΛΑ

'Ανάμεσα στα διάφορα φανταζι ύφασματα, πολύ της μόδας θα είναι τα πουά. Θα φορεθούν πολύ, τότε σε λευκά φόντα, με πουά στα χρώματα της μόδας, τότε σε φόντα χρωματιστά, με πουά λευκά.

Ντε-πιές λινά με φαρδειά φούστα.

Αυτά, φυσικά, έφ' όσον πρόκειται για διχρωμία. 'Αλλά μην ξεχνούμε, ότι ή μόδα ευνοεί και την πολυχρωμία, και τότε τα πουά μπορούν να έχουν δύο και τρία χρώματα, όπως μπορούν να έχουν και δυο και τρία μεγέθη. 'Η ποικιλία, καθώς βλέπουμε, είναι μεγάλη. 'Ετσι, μπορείτε να διαλέξετε ό,τι σας ταιριάζει καλύτερα.

ΤΑ ΛΙΝΑ ΣΤΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Με τις πρώτες καλοκαιρινές ημέρες, θα κάνουν την εμφάνισή τους τα όμορφα και απαλά λινά, σε ανοιχτές αποχρώσεις. Είναι από τα δροσερότερα ύφασματα του καλοκαιριού. Θα τα δοίμε χρησιμοποιούμενα σε άπλά και κομψά φορέματα, στη μιά ή την άλλη γραμμή και ιδιαίτερα στη σπορτίφ. Πιο πάντων όμως θα φιγουράρουν σε άπλά ντε-πιές, όπου θα δοίμε να κυριαρχή ή έβαζέ γραμμή, στο συνδυασμό φούστας και βέστας.

Πλισσέδωτες φούστες ή άλλες με κομψότητες, θα συναγωνίζονται την κλός γραμμή, που κι' αυτή δεν αποκλείεται να σχηματίζει εμπρός και πίσω μιά κομψοπέττα.

Οι βέστες θα πέφτουν άνετες, αλλά σε εθύνγραμμη κόψη, στον τύπο βέστας-κουκάμισου. Θα σχηματίζει δηλαδή ή βέστα μυτερό άνοιγμα, θα κομπώνει με τρία κουμπιά, άρεκετά χαμηλά, και το μικρό γιακαδάκι της θα φτάνη μόνο ως τη μέση του μυτερού ανοίγματος. Οι δ-μοι θα είναι ριχτά, με άνετες μασχάλες και κοντά μανίκια. Το φόρεμα όμως, από μέσα, δε θα έχει μανίκια.

Τσέπες θα στολίζουν τη βέστα στο κάτω και το άπάνω μέρος του φορέματος. 'Ετσι, έχουμε ένα άραιότατο άπλό τύπο ντε-πιές.

ΤΑ ΑΜΠΙΕΣΜΑΝ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

'Ανάμεσα στους διάφορους τύπους καλοκαιρινών επανωφοριών, που μās παρουσιάζει ή μόδα έφετος, προσθέτει και έναν άκομη, που δίνει ιδιαίτερη χάρι στις λεπτές σιλουέττες. Είναι τα ριχτά επανωφόρια από κοτονάντ,

που έχουν τριγύρω ένα άρεκετά χαμηλό νομίτη. 'Ο νομίτης αυτός μπορεί να πιάνη μόνο το μπροστινό μέρος. Πάντως, ξεπερνάει τις μασχάλες και ένώνεται στο υπόλοιπο επανωφόρι με μιά δοξάντια πιέττα με φαρδύ έξωτερικό γαζι, όπως δηλαδή μερικά στρατιωτικά αδιάδροχα - καμπαρντίνες.

Το επανωφόρι κομπώνει με δύο μόνο κουμπιά, το ένα στη ρίζα του λαιμού και το άλλο στο τέλος του νομίτη και αυτό του δίνει την έβαζέ γραμμή, που θέλει ή μόδα.

Τα μανίκια του έχουν μήκος τρουά-κάρι και το κλείσιμο του λαιμού είναι στρογγυλό, μ' ένα κατεβαστό γιακαδάκι.

Είναι από τα πιο κομψά σχέδια επανωφοριών για το καλοκαίρι, ταιριαστό ιδίως για ψηλόγυνες σιλουέττες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ ΣΤΙΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

Με τον έρχομό του καλοκαιριού, οι φούστες που θα φορέσετε με τις διάφορες μπλούζες, ή με τα έκδρομικά σας πουλόβερ, μαρινιέρ κ. ά., απομακρύνονται από την ίσια γραμμή και παίρνουν την έβαζέ. Και μάλιστα την τονισμένη έβαζέ, ώστε να φτάνη στο φάρδος.

Θα συμμορφωθούν όμως οι γυναίκες, που τους άρέσουν τόσο οι στενές φούστες; Τόσο μάλιστα στενές κάποτε, που γίνονται άκαλαισθητες. Πολλοί άμφιδόλλουν, ότι θα κατορθώση να επιβληθή ή φαρδειά φούστα. 'Αλλά το καλοκαίρι έφτασε και θα δοίμε τί θ' αποφασίσουν οι γυναίκες. Θα επικρατήσει ή επανάστασι της φούστας;

ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Δεν έννοούν τα παραδώσουν έφετος τα όπλα τα πουλόβερ και να που ή μόδα τους παρέχει τα έφόδια για να συνεχίσουν τη βασιλεία τους. Τα εμφανίζει βαμβάκερά, πλεγμένα με νήμα και όχι με μαλλί. Παρουσιάζονται ανοιχτόχρωμα, σκέτα, ή με ραβδώσεις. Μά να τα προτιμάτε πάντα, σε άραιή πλέξι, για να είναι έλαφρά.

1) Τουαλετίτσα με κλός χαμηλά στη φούστα. 2) Φόρεμα ριγέ με κουμπωμά ως κάτω. 3) Σπορτίφ φόρεμα με φαρδειά φούστα. 4) Εθύνγραμμη τουαλετίτσα με κορσάκι μπουφάν.

Φοριούνται με μονόχρωμες φούστες από κοτονάντ ή λεπτά λαινά.

ΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Για τα φουστάνια, που θα φορέσουν τα παιδιά τα πρώινα στην έφοξη, μην παραλείψετε να συνδυάσετε μ' αυτά και μιά όμοιομορφη φουφουλίτσα ή ένα αλπί. 'Ετσι, όσο κοντό κι' αν είναι το φουστάνι της μικρούλας, θα παρουσιάζη ένα άραιότατο σύνολο. Δε θα φαίνεται το λευκό παντελονάκι, που ποτέ δε θα μένη λευκό, με το καθίσμα στα χρώματα, αλλά θα φαίνεται ή φουφούλα.

Αυτά τα πρώινα φουστάνια, να τα προτιμήσετε χωρίς μανίκια, μ' ένα μικρό νομίτη ή μιά φάσα αν φόρε, που σχηματίζει και τους όμους. Το φόρεμα θα ένωθι με σουίτσες και θα πέφτι ελεύθερο τριγύρω.

Τα διάφορα ανοιχτά χρώματα είναι πάντα κατάλληλα για τα παιδιά. 'Αλλά για τα πρώινα παιχνίδια στην άμμο ή στα χρώματα, προτιμήστε ένα φανταζι ύφασμα, που είναι λιγότερο εύαίσθητο.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Τα απογευματινά φορεματάκια μπορεί να είναι πιο λουσάτα. Θα προτιμήσετε ένα χόμμα παστέλ ή και λευκό.

Μιά όμορφη κόψη είναι ένας μεγάλος τετράγωνος νομίτης, που στολίζεται στην ένωση του με το φόρεμα μ' ένα σουωτό βολαννάκι ή μ' ένα φρετονάτο γαλόνι. Μπορεί να στολίζεται δ νομίτης και με άλλη μιά σειρά, πιο ψηλά τοποθετημένη.

Τα μανίκια είναι φουφουλίσες και, το μπουστάκι έλαφρά κοντόταλλο και έφαρμαστό. 'Η φουτίτσα ένώνεται σουωτή τριγύρω και

Φόρεμα με πουά.

κομπώνει από τη μέση ως κάτω, πάνω σε μιά φάσα.

'Αν το ύφασμά σας είναι καροδάτο, ή φάσα μπαίνει διαγώνια. Το ίδιο και στις τσέπες.

Βαμβάκερο πουλόβερ ριγανό.

τες, ή με πιέττες ελεύθερες. Τά μπουστάκια μπορούν να κάνουν μπουφάν ή να γαρνίζονται με πλάγιες ντεκούπ, που επιτρέπουν να σχηματισθούν σουρτίτσες άμεσα κάτω από τις ντεκούπ. Ας μην ξεχνούμε όμως και την κόψη άν φόρμ για τη φουστίτσα, που ταιριάζει τόσο με το εφραμοστό μπουστάκι.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

00

Οι πρόωρες ρυτίδες

Πολλές γυναίκες, δίχως να το φαντάζονται, επιταχύνουν το σχηματισμό ρυτίδων στο πρόσωπό τους, με τους διαφόρους άνοητους μωφασμούς που κάνουν. Η μία άνασπρώνει τα φρύδια της, για το τίποτα, νομίζοντας, ότι κλαίει ύφρος, ενώ, στην πραγματικότητα, πορευτεί μαζί της μεγάλες δριζόντιες ρυτίδες στο μέτωπό της. Άλλη διαβάει μυθιστόρημα όλη τη νύχτα, σχηματίζοντας χίλιες μικρές γριμμάτσες γύρω απ' τα μάτια της. Άλλη γελάει συνεχώς, κι' έτσι θ' αποκτήσει πρόωρα μικρές ρυτίδες κάτω απ' τα μάγουλα, κοντά στο στόμα... Αποφύγετέ τα, όλ' αυτά.

Και μιά ακόμα συμβουλή, για ν' άργοπορήσουν οι ρυτίδες: Συνήθιστε να πλένετε και να σκουπίζετε το πρόσωπό σας από κάτω προς τα πάνω, δίπλα στα μάτια.

Άλλα μέσα, για να σφίγγουν οι χαλαρωμένοι μύς και το δέρμα του προσώπου, είναι τα εξής: 1) Περνάτε πάνω απ' το πρόσωπό σας μιά πετσέτα βρεγμένη με κρύο νερό κι' ύστερα χτυπάτε το μέτωπο, τα μάγουλα και το πηγούνι σας με την άκρη αυτής της πετσέτας, βρεγμένης τώρα σε πολύ κρύο νερό. (Έτσι καταπολεμούνται επίσης τα προγούλια και τα κρεμασμένα μάγουλα). 2) Παιρνετε ένα ροδάκινο πολύ γινωμένο και ζουλάτε το χιμύ του πάνω στην επιδερμίδα, ανάμεσα στ' αυτιά και τών ρυτίδων, αφήνετε να επιδράσει χυμώση ώρα κι' έπειτα σκουπίζεστε. 3) Σαπλώνετε 4—5 φορές την ήμερα σ' ένα ντινάνι και κλείνετε απαλά τα μάτια σας, για 5 λεπτά της ώρας. 4) Χρησιμοποιείτε το εξής μίγμα: Χιμός βολβών λευκού κρίνου 60 γρ. Μέλι Ναρθώνης 60 γρ. Λεικός κηρός 80 γρ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Για τα μεγαλύτερα κοριτσάκια, έχετε και μεγαλύτερη έκλογη, όσον άφορά την κόψη των φορεμάτων. Μπορείτε στις φούστες τους ν' αντικαταστήσετε τις σούρες με τσακωτές πιέ-

1) Φορεματάκι με βολανάκια. 2) Φουστανάκι με πουά. 3) Καρδεάτο φορεματάκι με κομψόμα ως κάτω. 4) Σταμπάτο φουστανάκι με δριζόντιες ραβδώσεις. 5) Φουστανάκι με νομμήτη.

Για τα μπιμπίκια

Αν έχετε πολλά και χοντρά μπιμπίκια στο πρόσωπό σας, πλένεσθε μ' ένα σαπουνί με θείο-φι και κάμνετε τοπικές εντριβές με μιά κρέμα που θα περιέχει φτιάση ή φαρμακοποιός σας και ζετέ επι μερικές μικρή όδοι άμμιώνες. Συνεχίζετε επί μερικές μέρες. Ύστερα βγάτε όσα μπιμπίκια δεν έχουν φύγει ήδη μόνα τους, πιεζόντας τα μ' ένα ειδικό τσιμπιδάκι, που θα το βρήτε στα καταστήματα καλλυπτικών.

Το ντούς του προσώπου

Υπάρχουν κάτι μικρές συσκευές για τοπικό ντούς του προσώπου και του λαιμού. Δέν έχετε παρά να τις συνδέσετε με τη βρύση, μ' ένα λα-στιχένιο σωλήνα, και ν' ανοίξετε το νερό. Τα ντούς αυτά δέν πρέπει να διαρκούν πολύ. Τρία—τέσσερα λεπτά κάθε πρωί είναι αρκετά. Οχι μόνο θα φτιάξη ή επιδερμίδα σας, αλλά και το σχήμα του προσώπου σας, γιατί θα σφίξουν οι μύς.

Αντί για τη συσκευή αυτή, μπορείτε να μεταχειρισθίτε κάτι πιο απλό: Παιρνετε ένα πα-νί σχηματισμένο σε κορδέλλες, το βρέχετε με κρύο νερό και χτυπάτε μ' αυτό το πρόσωπό σας, δάχτυλα, Σαπφόνες και χτυπάτε πάλι. Επαναλαμβάνετε 4—5 φορές, ως ότου ροδίση λίγο το δέρμα σας.

Εύκολο γλυκό

Ένα πρόχειρο, άγνο και εύκολο γλυκίσμα είναι το εξής:

Παιρνετε σταφιδόφυμο και το κόβετε σε λε-πτές φέτες. Χτυπάτε καλά δύο αυγά, προσθέ-τοντας λίγο-λίγο ένα ποτήρι γάλα ζαχαρωμέ-νο, καθώς και λίγη κανέλλα. Αφού χτυπήσετε καλά το μίγμα, βουτάτε μέσα τις φέτες, για να μουσκεύουν καλά, τις τηγανίζετε ύστερα με φρέσκο βούτυρο και τις περιχύνετε με λίγο μέλι.

Εντόσθια ρηγανάτα

Παίρνετε τα εντόσθια (γεφρά, γλυκάδια, σπλάν, λίγο σπρόι) τα πλένετε καλά, τα κόβετε κομματάκια και τα βάζετε σ' ένα μικρό ποτήρι. Ρίχνετε ένα ποτήρι λάδι. Στύθετε τρία λεμόνια. Προσθέτετε αλατοπίπερο και μπόλικη ρίγανη και τα βάζετε στο φούρνο. Σε μισή ώρα θα είν' έτοιμα.

Το τραπέζι της κουζίνας

Το εύλινο τραπέζι της κουζίνας, πάνω στο οποίο κόβετε τα διάφορα τρόφιμα, όμα και ψη-μένα, χρειάζεται, μεθόιας, ταχτικό σ' ένα καλό πλυσίμο. Άλλοιώς, τα υπολείμματα που μένουν άπάνω του, σπάζουν και, κολιδώντας ύστερα στο καινούργιο τρόφιμο που θα κόψετε, μπορεί να προκαλέσουν δηλητηριάσεις. Βράζετε λοιπόν κάθε μέρα λίγο νερό, προσθέτετε ένα κομματά-κι σαπουνι και λίγο τριβάλ, βουτάτε μέσα μιά βούρτσα και τρέψετε καλά το τραπέζι, ως ότου άσπριση. Ύστερα το περνάτε μ' ένα σφουγγά-ρι και με καθαρό ζεστό νερό και τ' αφήνετε να στεγνώση.

Κρέμα «κοντές» με άχλάδια

Δόσι για 4—5 άτομα: Μισό κιλό γάλα, 3 αυγά, 100 γρ. ζάχαρη σκόνη, 1 κουταλάκι βε-γύλια, 1 κουτάλι μπελί, 100 κουτάλι ρακι, 3 άχλάδια γινωμένα.

Χτυπάτε τ' αυγά, άσπράδι και κροκό μαζί, με τη ζάχαρη και τη βανίλια. Προσθέτετε το γάλα, χλιαρό. Αδειάζετε το μίγμα σ' ένα δο-χείο, ανοίχτο σάν τηγάνι και αρκετά βαθύ. Α-φήνετε 20 λεπτά στο φούρνο. Καθαρίζετε τ' άχλάδια και τα κόβετε σε μικρά κομματάκια. Έπειτα από αρκετή ώρα τ' αδειάζετε μέσα στο τηγάνι με την κρέμα. Διαλύετε χωριστά το μπελί με το ρακι και με λίγο κρύο νερό. Τ' αδειάζετε κι' αυτό στο τηγάνι και σερβίρετε.

Τα χέρια της νοικοκυράς

Έπειτα από κάθε δουλειά του νοικοκυριού, που μπορεί να βλάψη το δέρμα τών χεριών σας, αλείφετε τα με λίγη βαζελίνη ή λαοαλίη, άφ-στε να εισχωρήσει καλά στους πόρους κι' ύστε-ρα πλυθείτε με χλιαρό νερό και σαπουνί. Έτσι, τα χέρια σας θα ξαναγίνουν άσπρα και μα-λακά.

Αν έχουν σκάσει απ' το κρύο ή το πολύ ζε-στό νερό, έτοιμάστε την εξής αλοιφή: Ρίχνετε σ' ένα κατασρόλακι μιά κουταλιά της σούπας κόλλα του κολλαρίσματος, προσθέτετε μισό κου-ταλάκι νερό και τόση γλυκερίνη ώστε να γίνει το μίγμα πυκνόρευστο. Βάζετε ύστερα σε σι-γαπή φωτιά κι' άνακατεύετε ώσπου να γίνει ο-μοιογενές και διαφανές. Αν θέλετε, προσθέτε-τε και λίγη κολώνια. Μ' αυτό το παρασκεύα-σμα αλείφετε τα χέρια σας κάθε βράδυ.

Τέλος αν είναι κόκκινα τα χέρια σας, τα πλέ-νετε πρωί και βράδυ με χλιαρό νερό, στο ό-ποιο έχετε ρίξει χαμομήλι ή βάμμα βενζόης.

ΕΣΜΕΡΑΔΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟ ΤΣΕΙΡΟΣ-ΤΣΕΙΡΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Αφού ο Τσέστερ σβύνει τα ίχνη που άφισαν στην έμμο, αυτός κι' ή Λούσι, φτάνει στην άκροθαλάσσια μιά τραγουδίστρια του καμπαρέ, ή Ντολφίν. Ήρθε να δει ή το μέρος που σκοτώθηκε ο πόλιας, γιατί ή-ταν άρραβωνιστικά του και έπρό-κειτο να παντρευτούν. Όταν ο Τσέστερ γιρνή στο σπίτι του, τον ζητάει ή Ντολφίν. Θέλει να τον πα-ρουσιάσει στον Τόμ Χάκετ, που πρό-κειται να δάλη 100 χιλιάδες δολ-λάρια στην επιχείρησή του πρακτορεί-ου της Ν. Υόρκης. Την ώρα εκείνη, φτάνει εκεί κι' ένας άστυνομικός, για να ελέγξη τ' αστόκιντα του Άιτκεν και να δώσει πιστοποιητικά ότι τα έρθε εν τάξει. Με την εύ-καιρία αυτή, δίνει πιστοποιητικό και για την Καντίλλακ του Σήμπουρ, που ο Τσέστερ την παρουσιάζει ως δική του. Ο Τσέστερ σκέπτεται τότε πως μπορεί να μεταχειρισθί το πι-στοποιητικό για το δικό του αστό-κιντο, αν τον δάλη την πινακίδα με τον αριθμό της Καντίλλακ. Έ-τσι, θα μπορεί πάλι να δώσει πιστο-ποίηση, για να τον λογαριασμο ότι έπασ-θε τη ζημία μετά το δυστύχημα και τον άστυνομικό έλεγχο. Τηλεφωνεί λοι-πόν στη Λούσι, που έρθε με σπου-δαία λυσί, κι' ύστερα πηγαίνει στο γκαράζ του Σήμπουρ, για να κάνει την άλλαγή τών πινακίδων. Ένα δ-μος άσכולείται με τη δουλειά αυτή, τον φωτογραφίζει κάποιος με φλάς.

5ον

Κάποιος με είχε φωτο-γραφίσει με φλάς, υποπό-στα στο τσιχαρισμένο αυτοκίνητό μου, με την πινακίδα του στο χέρι!

Πεταχτικά πάνω, τρέποντας από μανία και φόβο μαζί. Άφισα την πινακίδα που κρατούσα, και βγή-κα τρέχοντας απ' το γκαράζ.

Ο άνθρωπος, που με είχε φω-τογραφίσει, έτρεχε τώρα στο δρό-μο. Άκούγα καθαρά το ποδοβο-λήτό του. Και μάντενα πως ήταν άντρας. Καμιά γυναίκα δέν θα μπορούσε να τρέξη τόσο γρήγορα και κανονικά.

Τόν κινήθηκα. Η μανία μου δι-νε σφετά. Μά με δυσκόλενε το βαθύ σκοτάδι.

Είχα τουλάχιστον το πλεονέκτη-μα πως ήξερα καλά τα κατόπι-α.

Έκατό ή διακόσια μέτρα πιο πέρα, βρισκόταν ένα δασάκι από φοινικόδεντρα και πυκνούς θά-μνους. Έπειτα απ' αυτό, ο δρό-μος περνούσε ανάμεσα από γι-νωμούς άμυλοφύτους. Αν ο άνθρω-πος εκείνος περνούσε το δασάκι, θα τον έπαινα όποσδήποτε — έ-τος αν ήταν πολύ πιο γρήγορος από μένα, πράγμα για το οποίο άμείβω.

Έτρεξα στο δρόμο, σάν άστρο-πή. Σταμάτησα μπροστά στο προ-τά δέντρο, λαχανιασμένος, και τέντωσα τ' αυτί μου. Άλλά δέν άκούσα τίποτα. Ο άγνωστος θά-γε χωρητή ανάμεσα στους θάμνους.

Ήμουν σίγουρος πως δέν μπο-ρούσε ν' ήταν άλλος απ' τον άν-θρωπο που με είχε τηλεφωνήσει το πρωί, στη Λούσι και σε μένα. Ήταν άποφασισμένος να με έ-κιάσει. Μου είχε τραβήξει μιά φω-τογραφία, που μπορούσε να με στείλν για 10 χρόνια στη φυλακή.

Μά κι' εγώ ήμουν άποφασισμέ-νος να μη τον άφισα να ξεφύγν. Έβνοούσα να χωνώσω όποσδή-ποτε το λογαριασμό του!

Μετάνοισα τώρα που δέν είχα πάρει μαζί μου το ηλεκτρικό φα-νάρι μου. Δέν μπορούσα να διακρί-νω, στα σκοτεινά, τίποτ' άλλο απ' τις κορυφές τών δέντρων μπρο-στά στο μαύρο φόντο του σβας-νού.

Κάπου εκεί κοντά θα χωνόταν ο άνθρωπος μου... Προχώρησα έ-

να βήμα, προσέχοντας να μην κά-νω τον παραμυθό θορύβο.

Κατάλαβα τώρα πόσο δύσο-λα θα τα κατάφερα... Οι θάμνοι άποτειούσαν μιά μάζα συμπαγή και σκοτεινή. Ήμουν βέβαιος πως ο άγνωστος βρισκόταν εκεί μέσα δίχως φως όμως, θά μου ήταν δυσκολώτατο να τον ξεσηλώσω.

Κι' ύστερα, ο θορύβος απ' τα κλαδιά που παρομοίον για να πε-ράσω, θά τον είχε κιάλας είδο-ποιήσει πως έπαυα να είν' αυτόν...

Έκανα μερικά βήματα άνοιξη μέσα στο δασάκι, σταμάτησα πάλι κι' άφονυχράστηκα. Δέν άκούσα τίποτα. Κι' όμως ήμουν σίγουρος πως ο άνθρωπος μου βρισκόταν πολύ κοντά μου, τσιχαμένος στην κορυφή του, τσιχαμένος ίσως όσο κι' εγώ, έλπιώντας πως θά προνοούσα χωρίς να τον άνακα-λύψω.

Έτσι, στα σκοτεινά, δέν είχα πιθανότητα να τον βω, παρά μόνον αν σκόνταβα πάνω του!

Τα κλαδιά με χτυπούσαν στο πρόσωπο. Τέντωσα μπροστά τα χέρια μου, σάν τυφλός, κι' έξαλο-λούθησα ν' άφονυχράζομαι, με την έλπίδα πως ο άστος αντί-παλός μου θά έητούσε ν' αλλάξη θέσι...

Ξαφνικά, το πόδι μου συνάντη-σε κάτι μαλακό. Άκούσα μιά λα-χανιασμένη άνδρα. Άπλωσα το χέρι μου, στα σκοτεινά, και τα δάχτυλά μου συνάντησαν ένα πο-σό. Διέκρινα άόριστα ένα οι-λουέτα που άνασπρόντονε.

Βοήθηα τη γροθιά μου κι' έ-τοιμάστηκα να χτυπήσω. Άλλά καθυστέρησα ένα δευτερόλεπτο, κι' έτσι με πρόλαβε ή άλλος.

Άκούσα να σάλη τον άέρα ένα ορόπαλο. Έγινε δίστα σηκώνον-

Και τώρα, παιδιά μου, κάντε την προσεχή σας!...

σε μιά απ' τις μεγάλες πολυθρό-νες μου!

Έτσι που καθότανε, βρισκόταν στη σιά. Τα μάτια μου δέν δια-κρίναν άόληη καθαρά. Άστόσο, κατάλαβα άμεσα πως ήταν αυτός που με είχε τηλεφωνήσει, που με είχε φωτογραφίσει καθώς άλλαζε τις πινακίδες τών αυτοκινήτων, και που με είχε χτυπήσει στο γε-φάκι όταν σκόνταβα πάνω του, στο σκοτεινό δασάκι!

Έπασα το κεφάλι μου με τα δνό μου χέρια κι' έβλεπα πάλι τα μάτια μου. Έπειτα από ένα λε-πτό, έκανα μιά προσπάθεια για να συνέλθω, άνασπώνοντας το κεφάλι μου και κίτταξα αυτόν που καθό-ταν άντίμου μου.

Η φρυσιονομία του ξεκαθάρι-ξε σιγά-σιγά.

Ήταν γεροδεμένος, ξανθός και ήλικαμένος, 23 ή 24 χρονών. Εί-χε μύτη ελληνική, κανονικά χαρα-κτηριστικά, πράσινα μάτια και λε-πτό μουστάκι. Ήταν χτενισμέ-νος μ' επιμέλεια.

Φορούσε πράσινο χαστούκι σπόρ παπούτσια από καστόρι, ορούλι στο χέρι κι' ένα χοντρό μπουσελέ. Κρα-τούσε ένα ποτήρι γεμάτο ούζο, με παγάκια. Και με κίτταζε μ' έ-να συγκαταβατικό χαμόγελο, που μούφανε διέθεσε να χιμώσω και να τον κοπανήσω μιά γροθιά στη μύτη.

—Γειά σου, φίλε! είπε εύθυμα. Είχα άρχει να φοβάμαι πως σε χτυπήσει πολύ δυνατά...

Τα δάχτυλά μου, ψαχουλεύανε προσεχτικά το ποτήρι του κεφα-λού μου. Κι' έκανα μιά γρομιά-τση, γιατί ξαναόρισε το σφουροκό-πημα μέσα στο κρανίο μου...

—Πονάει, έ; είπε χαμογελόν-τας ο άντικωνός μου. Θέλετε να πείτε κάτι;

—Ποιός είσαστε σεις; Τι γινεύ-ετε εδώ; γινόμιασε.

Τέντωσε τα μακρά του πόδια κι' άπάντησε:

—Σέβηθη πως ήταν καλύτε-ρα να σάς κοιτάζω στο σπίτι σας. Κι' όμως είπα να τα πούμε λι-γάκι, οι δύο μας. Μις λένε Ρός... Όσκα Ρός. Τι ιδέα έχετε για μιά φιλική κοινοτομία;

—Δέν πάτε στο διάβολο; που-γροίσα.

Ο άλλος γέλασε, διασκεδάζον-τας με το θύο μου.

Σας καταλαβαίνω, είπα. Σας συμβουλευώ όμως να καθήστε φορ-νίμα. Δέν θα μπορέσετε να τα βγά-λετε πέρα μαζί μου... Γιατί να μι-λούμε αλλωστε, αφού μπορούσε να συμφωνήσουμε μιά γρομιά; Έ-γω να σάς πωλησω και που θά θέλετε πολύ να τ' αγοράσετε. Αύ-το είν' όλο! Άπλουσάτε, καθώς βέλετε.

Είχε δέσει λοιπόν ή Λούσι. Ή-ταν ένας έκβιασμός!

Κίτταξα προσεχτικά τον άνθρο-πο εκείνο κι' άνασπρόθηκα ως πιο σπου-δαίο μπουσελό γάννα έπι-κινδύνους... Πρώτα απ' όλα, έρε-πε να μάθω τί ήξερε και πόσα έητούσε για να σπάζω. Ύστερα θ' άποφασίζαμε ποιά σίασι θα τη-ρούσαμε άέναντί του.

—Τί είπα αυτό το τόσο ένδια-

65

δαν τ' αμάξι που σκότωσε τον Ο' Μπράιαν. Έκτος αν τον χτύπησαν αυτοί οι ίδιοι...

Ήπια μία μεγάλη γουλιά ούτσιν.

— Λέτε να ναι έτσι... μουρμούρισα.

— Έγώ στοιχηματίζω πως δε θα παρουσιαστούν. Ένα ξενάρι, που τραβήξει τέτοια όσα κατά την αεροθαλάσσια, δεν πηγαίνει βέβαια, για φυσιολογία... Κά δεν έχει καμιά διάθεση να δη τη φωτογραφία του στην εφημερίδα!

— Έχετε δίκιο... είπα, προσπαθώντας να φανώ αδιαφορικός. Όστόσο, η αστυνομία κάνει ό,τι μπορεί για να βοηθ το δολοφό.

— Ναί, βέβαια. Νομίζω όμως πως το παρακάνει. Κάθε μέρα σκοτώνονται άνθρωποι από αυτοκινητικά δυστυχήματα. Τώρα, επειδή επρόκειτο για αστυνομικό, αναστατώθηκε το σύμπαν.

Τόν άφησα μ' ύπομονη να μου εξθέσει την άποψή του πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Ύστερα τον ρώτησα ξαφνικά:

— Μήπως ξέρετε ένα κάποιον Όσκαρ Ρόζ;

— Ο μάγομαι με ζύτταζε, εκπληκτός.

— Μα βέβαια, απάντησε, δουλεύει στο μπαρ «Μικρή Ταβέρνα», στο Μόντ Κρόστα. Τον γνωρίζετε και σεις, κύριε Σκότ;

Προσπάθησα να μείνω απάθης, μολονότι η πληροφορία εκείνη με είχε αναστατώσει.

— Όχι, απάντησα, άλλ' άκουσα να λένε πως είναι ο καλύτερος μάγομαι του τόπου. Κι' άπορούσα τι το έξαρετικό έχει.

— Βάσω στοιχίμα πως θα σάς το είχε αυτό, κάποια γυναίκα... Ο καλύτερος μάγομαι, λέει... Από που κι' ως που; Δεν έχει ιδέα απ' τη δουλειά, Φτιάνει κάτι κοκαίνι, που σου φέρονται αναγνώρι. Είναι όμως μορφοποιός κι' άρσσει στις γυναίκες. Όταν πάει στο μπαρ καμιά πελάτισσα, της κάνει τ' αγκαλιά μάτια, χαρμάνι τη ματιά του στο ντεκολτέ της, την ψαρουλεύει καθώς τη βοηθάει ν' ανεβή σ' ένα σκαμνί. Κι' έτσι την ξετολλάίνει. Αυτό είναι το ταλέντο του. Όλο κι' όλο!

— Είπατε πως δουλεύει στη «Μικρή Ταβέρνα»; ούτως, Έκεί δεν τραγουδάει η Ντολόρες Λέιν;

— Άκριβως.

— Ο μάγομαι πήρε μία πιστολά κι' άρχισε να γυαλίζει μ' αυτήν την επιφάνεια του μπαρ.

— Αν δεν έχετε πάει ποτέ να την άκουσετε, δε χάσετε τίποτα, πρόσθεσε. Όύτε κι' αυτή άζει τον κόπο.

— Άκουσα πως ήταν αρωματισμένη με τον αστυνομικό, που σκοτώθηκε στο δυστύχημα.

— Ο μάγομαι ξέινσε το πηρούνι του, με ήθος διαταγικό.

— Έγώ πιστεύω μάλλον πως είναι παραμύθια των δημοσιογράφων, απάντησε. Για που λόγ

μια τραγουδίστρια θα παντρευόταν ένα αστυνόμελο;

— Αποτέλειωσα το ούτσιν μου και κατέβηκα απ' το σκαμνί μου.

— Δεν έχετε άδικο σ' αυτό, είπα. Οι εφημερίδες γράφουνε κάποτε ό,τι τους καυτησιάζω. Φεύγω τώρα. Καληνύχτα!

— Καληνύχτα σας, κύριε Σκότ. Καλή Κυριακή!

— Ανεβήκα στη Μπουζι κι' άναψα ένα τσιγάρο.

Είχα πάρει τυχαίως μία πληροφορία, που μπορούσε ν' αποδειχθεί ενδιαφέρονσα. — Άστε, λοιπόν, ο Ρόζ κι' η Ντολόρες Λέιν δουλεύουν στο ίδιο κέντρο...

— Η Ντολόρες μου είχε πη πως έπορεύετο να παντρευτεί τον Ο' Μπράιαν. Κι' ο μάγομαι άναρωτιόταν γιατί μία τραγουδίστρια θάπαινε ένα πόλυσιν...

— Η άπορία που ήταν δικαιολογημένη. — Άζει, βέβαια, να ξεάσασ αυτό το ζήτημα.

— Άποφάσισα, λοιπόν, να πάω άμέσως στη «Μικρή Ταβέρνα». Και, παιχνιδιάζω, ξεκίνησα για το Μόντ Κρόστα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ι

— Η «Μικρή Ταβέρνα» ήταν ένα κλασσικό νυχτερινό κέντρο, με ημιμαζική είσοδο αυτοκινητών, πολυήχομη φωτεινή επιγραφή κι' ένα θορυβώδες με γυναικάκια. Παράφορα εκεί κοντά τη Μπουζι, άναμσα σ' ένα πλήθος άλλα αυτοκίνητα, έβρισα τη μηχανή και τ' άφωτα, κατέβηκα και προχώρησα προς την είσοδο του καμπαρέ.

— Ο θορυβώδης με χαιρέτησε, φέροντας το χέρι στο πηλίκιό του, κι' έσπρωξε την περιστροφική πόρτα.

Μπήκα σ' ένα μεγάλο χαλί. Η κοπέλλα της γκαρνταρούμπας με πλησίασε άμέσως. Φορούσε ένα ζωντό και άραγνούφαντο φουτόνι κι' αμ' χαμογέλουσε φιλοφρονητικά. Το χαμόγελό της όμως ζωώσε λιγάκι, όταν παρατήρησε πως δε φορούσα καπέλλο, ούτε παλτό, κι' επομένως δεν επρόκειτο να πάω ποινμπόνι από μένα...

— Στάθηκε και ξαναγύρισε στη θέσι της. Κιτάζοντας το λιγνιστικό περιπότιό της, έλεγα με το νου μου πως είχε πολλά κοινά σημεία με τη Μαίριλιν Μονρόε...

— Ανεβήκα τη σκάλα, σχεπασμένη μ' ένα κόκκινο χαλί, κι' άπολούθησα ένα κατάφοτο διάδρομο. Στην άκρη του, μία γαλάζια φωτεινή επιγραφή έδειχνε την είσοδο της άλλας του μπαρ.

— Στοιμάθηκα λίγο στο κατώφλι κι' έροίξα μία ματιά γύρω.

— Η αίθουσα ήταν άπεραντη. Είχε στο βάθος ένα μεγάλο μπαρ, με σχήμα πετάλου. Τα τραπέζια ήταν γεμάτα. Μα δε μπορούσε να θεωρηθ' έλκετη ή πελατεία...

— Δεν έβλεπε κανείς ούτε ένα σμουζ. Όσο για τις γυναίκες, ήταν άνάμικτες. Άλλες απ' αυτές μοιάζανε για δακτυλογράφοι, που τις είχε φέρει εκεί το άφεντικό τους, για ν' άνταμείψει ώοισμένες ιδιαιτέρως υπηρεσίες τους. Άλλες άδαν άποτυχημένες «αργυρώνες» της όπερέτας. Ήταν εκεί κι' οι άπαραίτητες τριτέτες, που κάθονταν σε χωριστά τραπέζια, μαζονά ή μ' άπ' την άλλη. Τάηχαν άκόμα και μερικές ήλικιωμένες γυν

ναίκες, που περίμεναν άνυπόμονα το «ζιγζολό» τους.

— Με λίγα λόγια, ήταν η συνηθισμένη πελατεία των καμπαρέ δειντέρας τάξεως του Πάρι Μπίτ.

— Έροίξα μία ματιά προς το μπαρ. Άνδ' πολυάριθμοι μάγομαι σεβόριζαν τους πελάτες. Τα μαύρα ζολλήτα μιλιά τους και το σκούρο και γυαλιστερό δέμα τους έδειχνε πως ήταν Μεξικάνοι.

— Ο Ρόζ δε φαινόταν ποθενά. Μα δεν περίμενα να τον βω έκει. Καταλάβαινα πως θα είχε «ρεπό», αυτή τη βραδιά.

— Πλησίασα στο μπαρ και κάθησα κοντά σ' ένα παχυνό άνθρωπακό με άσπρο κοστούμι, λίγο τσαλακωμένο, που έπινε ουίσκι με λεμόνι και φαινόταν μεθυσμένος κόλας.

— Παραγγέλινα ένα ούτσιν με πάγο. Κι' ενώ με σεβόριζε ο μάγομαι, τον ρώτησα τι ώρα άόριζαν τα «νοήμερα».

— Στις 11½, μου είπε, σποώνοντας το ποτήρι μου, προς το μέρος μου. Στο ρεστοράν, δευτεροπόρτα του διαδρόμου, άριστέρα.

— Κιτάξα το ρολόί μου. Ήταν 11 και 20'. Ο γείτονας μου με ζύτταζε, χαμογελώντας διαταγικά, σά να μου ζήτησε συγγνώμη γιατί άνακατένοταν σε κάτι που δεν τον άφορούσε.

— Η άνάσα του βοομοκοπούσε ροήμ, καθώς μου σίττησε:

— Μην πετάγεις άδεια τα λεφτά σου στο ρεστοράν. Θα τα κλάιτε ύστερα...

— Γιατί; Δεν ύπάρχουν άρτίστες; ρώτησα.

— Έρωσε μία γκομπάτα.

— Ναί, βέβαια. Μα έγω δ' ή πολλή π' άόρησε στα καταγώγια του Άλγερίου!

— Φαίνεται όστόσο πως αυτή ή Λέιν άζει τον κόπο, παρατήρησα.

— Ήπια μία γουλιά ροήμ, πούλκισε το μάτι κι' άπάντησε:

— Άζει... για μία ήλλη δουλειά! Μα δύσκολα μπορείς να την καταφέρεις. Έγώ προσπάθησα, αλλά το μόνο που κατάφερα, ήταν να περάσω δυο βραδιές, άκούγοντας άναγκαστικά το τραγούδι της!

— Τι το ενδιαφέρον ύπάρχει, λοιπόν, σ' αυτό το κέντρο;

— Έροίξε μία ματιά πίσω του, για να δ' ήμπος τον άόρησε κανείς. — Τότε έκρινε και μου ψιθύρισε:

— Τάηχει μία ροήμ στο ποτό πάτωμα, όπου κάθονται άστονομακά ποτά. Όλα τ' άλλα είναι ή βιτρίνα... Ταιμωδία ήμπος! Σας είπα το μυστικό, σά φίλος, για να σας έξυπνορηθω.

— Ίσως πάω να δοκιμάσω την τύχη μου.

— Άναήκωσε τους ήμπος του, — Δεν άφινω να περάσω ή ποιες-όποιες. Μπορείτε όμως να ζήτησετε τον Κλώντ, το διευθυντή, και να του π'ήτε πως στέλνω έγω, ο Φίλ Ονέλλιβερ.

— Άναήκωσε τους ήμπος του, — Δεν άφινω να περάσω ή ποιες-όποιες. Μπορείτε όμως να ζήτησετε τον Κλώντ, το διευθυντή, και να του π'ήτε πως στέλνω έγω, ο Φίλ Ονέλλιβερ.

— Άναήκωσε τους ήμπος του, — Δεν άφινω να περάσω ή ποιες-όποιες. Μπορείτε όμως να ζήτησετε τον Κλώντ, το διευθυντή, και να του π'ήτε πως στέλνω έγω, ο Φίλ Ονέλλιβερ.

— Άναήκωσε τους ήμπος του, — Δεν άφινω να περάσω ή ποιες-όποιες. Μπορείτε όμως να ζήτησετε τον Κλώντ, το διευθυντή, και να του π'ήτε πως στέλνω έγω, ο Φίλ Ονέλλιβερ.

— Άναήκωσε τους ήμπος του, — Δεν άφινω να περάσω ή ποιες-όποιες. Μπορείτε όμως να ζήτησετε τον Κλώντ, το διευθυντή, και να του π'ήτε πως στέλνω έγω, ο Φίλ Ονέλλιβερ.

— Άναήκωσε τους ήμπος του, — Δεν άφινω να περάσω ή ποιες-όποιες. Μπορείτε όμως να ζήτησετε τον Κλώντ, το διευθυντή, και να του π'ήτε πως στέλνω έγω, ο Φίλ Ονέλλιβερ.

— Άναήκωσε τους ήμπος του, — Δεν άφινω να περάσω ή ποιες-όποιες. Μπορείτε όμως να ζήτησετε τον Κλώντ, το διευθυντή, και να του π'ήτε πως στέλνω έγω, ο Φίλ Ονέλλιβερ.

— Άναήκωσε τους ήμπος του, — Δεν άφινω να περάσω ή ποιες-όποιες. Μπορείτε όμως να ζήτησετε τον Κλώντ, το διευθυντή, και να του π'ήτε πως στέλνω έγω, ο Φίλ Ονέλλιβερ.

— Άναήκωσε τους ήμπος του, — Δεν άφινω να περάσω ή ποιες-όποιες. Μπορείτε όμως να ζήτησετε τον Κλώντ, το διευθυντή, και να του π'ήτε πως στέλνω έγω, ο Φίλ Ονέλλιβερ.

— Άναήκωσε τους ήμπος του, — Δεν άφινω να περάσω ή ποιες-όποιες. Μπορείτε όμως να ζήτησετε τον Κλώντ, το διευθυντή, και να του π'ήτε πως στέλνω έγω, ο Φίλ Ονέλλιβερ.

— Άναήκωσε τους ήμπος του, — Δεν άφινω να περάσω ή ποιες-όποιες. Μπορείτε όμως να ζήτησετε τον Κλώντ, το διευθυντή, και να του π'ήτε πως στέλνω έγω, ο Φίλ Ονέλλιβερ.

— Άναήκωσε τους ήμπος του, — Δεν άφινω να περάσω ή ποιες-όποιες. Μπορείτε όμως να ζήτησετε τον Κλώντ, το διευθυντή, και να του π'ήτε πως στέλνω έγω, ο Φίλ Ονέλλιβερ.

— Εύχαριστώ. Πού μπορώ να τον δω;

— Μουδείτε μία πόρτα, στην ήλη άκρη του μπαρ.

— Έκει, είπε. Πρέπει όμως να άγώω τώρα. Είχα ύποσχεθ' στη γυναίκα μου να βγούμε έξω άποφ'ε. Καί το είχα ξεάσει έντελως...

— Τον ζύτταξα να διασχίη τρελλίζοντας την αίθουσα. Όταν τον έχασα απ' τα μάτια μου, άόλουθησα κι' έγω τον ίδιο δρόμο.

— Άνακάληψα το ρεστοράν, άριστέρα στο διάδρομο. Ήταν μία σάλα ώοειδής, με «χρυσό» φωτισμό, με ούς κονσάλλα και γαλάζιες κουρτίνες. Καμιά έξηντοριά πελάτες άποτελείωναν το φαγητό τους.

— Ο μάγο, ένας νέος με κόκκινα κατσάρια μαλλιά, με πλησίασε μ' ένα επαγγελματικό χαμόγελο:

— Όθέλω να δω τ' άνοήμα, άλλ' όχι και να φάω, του έξηγησα.

— Μάλιστα, κύριε. Μπορείτε να πάρετε ένα ποτό κι' ένα ήπλο σάντουιτς.

— Όραία λοιπόν! Ένα ούτσιν κι' ένα σάντουιτς με κοτόπουνο.

— Με άόδηγησε, άνάμσα απ' τα τραπέζια, σε μία γωνιά κοντά στην άόρηστο. Μ' άφησε έκει κι' άπομακρύνθηκε.

— Η άόρηστο ήταν ένα κοναρέτο από μαύρους: τριμιπέτα, κοντομαπάσσο, σαζόφωνο και γχορνάκας. Παίζανε σά να θέλανε να άκούουν μερικόν ήμερών άδεια και να έτοιμάζονταν για άποργία από στιγμή σε στιγμή, αν δεν τους τη δίνανε.

— Έπειτα από ένα λεπτό, το γκαρσόνι μουφ'ε το ούτσιν και το σάντουιτς. Το ψωμί ήταν μάλλον μπαγιατικό και το κοτόπουλο φαινόταν νάχε ψυφ'ησι από έλκερο. Δεν τ' άγγιξα. Όσο για το ούτσιν, σπάνια μου είχε τύχει να πω χειρότερο.

— Κατά τις 12 παρ' τέταρτο, παρουρουσιάζστηκαν στην πίστα τέσσερα «γέμελα». Φορούσαν συντιέν, κας - σέξ και ήλικια άστυνομικών. Είχαν γοαμίες μετωπίτες και βρώμικα γόνατα. Άφου χορεύανε λίγο, κλείνονταν το ματάκι στους ταχτικούς πελάτες, φήγανε τρέχοντας, με πολύ περισσότερο ένθουσιασμό, απ' όσο είχαν όταν ήθωνε.

— Μου τόχε πη κι' ο καινούργιος φίλος μου, στο μπαρ: Τα «νοήμερα» ήταν για κλάματα...

— Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, εμφανίστηκε η Ντολόρες Λέιν. Γαυτώθηκε απ' το μικρόφωνό της, όπως ο πνιγμένος απ' το σπείδιο.

— Φορούσε μία τουαλέτα λαμέ, που κολούσε στο κορμί της. Δε άφινω να άσχημα, στο φως του άροβολέως.

— Είπε δυο νοτιοαμερικανικά τραγούδια. Δεν είχε σπουδαία φωνή, τουλάχιστον όπως δεν έκανε άλλτα. Χωρίς το μικρόφωνο, δε θα μπορούσε κανείς να την άκούση.

— Τραγουδούσε δίχως ένθουσιασμό, σά να βαρύνεταν. Και δε μάχνε παρά έλάχιστα χειροκροτήματα.

— Τότε βγήκε από την πίστα, δίνοντας τη θέσι της σ' ένα υπαλλέτο.

— Έκωνα τότε ένα φύλλο απ' το χαρτί μου κι' έγραψα λίγες λέξεις:

— Θέλετε να π'ήτε κάτι μαζί μου; Έλπίζω να μη μ'ήκε πολλή άμμος στα παπούτσιά σας σήμερα το πρωί.

— Προβλέπα πως θα την ένδιέρεσε από το σημείωμα μου. Τόδωσα σ' ένα γκαρσόνι, μαζί μ' ένα ποινμπόνι από 5 δολάρια, και τ' άπ' έλα να φροντίση να φτάση το ταχύτερο στον προορισμό του. Μου το ύποσέθηκε.

— Βρισκόμουν στο δεύτερο ποτή

Είπα να είδατε

φρεσκοχτενισμένες από το πρωί έως το βράδυ

στην πόλι
στην δουλειά
στην έξοχη

ΨΕΚΑΣΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ με την laque Elnett κρατά τα μαλλιά σας όλο το φιλέ.

Elnett

Προϊόν L'OREAL - Paris

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΕΣ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

ΟΡΙΛΚΑ

άφαιρεί άστραπιαίως όλες τις περιττές τρίχες από τα πόδια, τις μασχάλες, το πρόσωπο, χωρίς δυσκολία, χωρίς πόνο, τελείως άκίνδυνο χωρίς να έρεδίση το δέρμα.

“Οχι μόνο δεν έχει την συνηθισμένη κακή όσμή των άποτριχωτικών άλλ' αντίθετως άφ'ήνει έλαφρό άροσέρο άρωμα.

ΟΡΙΛΚΑ δελουδινη έπίδερμίδα

οι μου, όταν ξαναγύρισε το γκαρσόνι.

— Λέει πως θα σ' άδεθ' στο καμπαρέ της, μου άνάγγειλε με παρόξενό ήθος. Θα περάσει από την άντικυνη πόρτα και θα β'ήτε μία άλλη, που έχει ένα άστρο από πάνω.

— Τον εύχαρίστησα. Κοντοστάθηκε, με την έλπίδα πως θα τούδινα κι' άλλο ποινμπόνι. Βλέποντας όμως πως δεν έδειχνε τέτοια διάθεση, άπομακρύνθηκε.

— Αποτέλειωσα το ούτσιν μου, πληρώσα το λογαριασμό, σηκώθηκα και προχώρησα προς την πόρτα, που μου είχε ύποδείξει το γκαρσόνι.

— Πέρασα από κεί στο διάδρομο των παρασκηνίων. Βόηκα άπέναντί μου μία πόρτα, στολισμένη μ' ένα ξεθωριασμένο άστρο. Χτύπησα.

— Έμπρός! είπε από μέσα μία γυναίκα φωνή.

— Μπήκα σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπου βρισκόταν ένα τραπέζι του μακιγιάζ με καθρέφτη, μία γουλιόλα, ένα παρμπέν, δυο καρέκλες κι' ένα τριμιμένο χαλί.

— Η Ντολόρες καθότανε μπροστά στον καθρέφτη και περιποιότανε το πρόσωπό της. Φορούσε ένα κόκκινο μεταφότο πενιούρα, που άφηνε ξεσκέπαστα τα πόδια της πολύ ψηλότερα απ' το γόνατο. Πάω στην τουαλέτα, ύπ'ήρχε μία μισογεμάτη μπουτίλα τίν κι' ένα ποτήρι.

— Η Ντολόρες δε γύρισε προς το μέρος μου. Με ζύτταζε όμως μέσα στον καθρέφτη, καθώς έλεινα πίσω μου την πόρτα κι' έπαινα μια καρέκλα.

— Το κατάλαβα πως είσαστε σεις, μου είπε. Θέλετε τίν; Κάποιον ύπάρχει ένα δεύτερο ποτήρι...

— Κάθισα κι' απάντησα: — Όχι, εύχαριστώ. Σας πρότεινα να σ' άσ' προσφέρω έγω κάτι.

— Έσκυψε για να κατταγ'ή στον καθρέφτη από πιο κοντά. Έπειτα έσέκονισε τα μαύρα φουδία της απ' την πούντρα μ' ένα λαγολόσσο.

— Γιατί αυτή ή πρόσκλησι; με ρώτησε.

— Μου γάηχε λίγο μεθυσμένη — αλλά δεν ήμουν και σίγουρος γι' αυτό.

— Μ' άρσσει πολύ το νούμερό σας, απάντησα, χωρίς να την άφινω απ' τα μάτια μου. Σκέφθηκα πως άζει μία μπουτίλα σαμπάνια... Κι' ύστερα, έγω να σ' άμ'ήσω.

— Άφ'ησε το λαγολόσσο, έροίξε τίν στο ποτήρι της κι' ήπια μία γουλιόλα.

— Ποιός είσαστε σεις; πρόφρασε.

— Βεβαίωθηκα τώρα απ' τη λίγο θολή ματιά της, πως ήταν πραγματικά μεθυσμένη, άλλ' όχι τόσο, ώστε να μ'ήν έξη τί έλεγε ή τί έκανε.

— Με λένε Τόσσερο Σκότ, απάντησα.

— Σκότ... μουμυοήσισε. Έσώοντας τα φουδία της, που ήταν άφωσ'η, από τ' όνομα:

— Α, το ξέρετε; — Ήτανε άλλη μία γκομπάτα κι' άναμ'ήσε τους ήμπος της.

— Σά γνωστό μου φαίνεται. Τελούσαντων... Όποτε σ' άόεσ'ανε τα τραγούδια μου... Μου δίνετε, αν θέλετε, ένα τσιγάρο;

— Της πρόσφερα, πήρα κι' έγω ένα και της έδωσα φωτιά.

— Τα τραγούδια σας είναι θανάσιμα, αλλά το περιβάλλον δεν ίνα άναξίό σας, της είπα.

— Το έρω... μουμυοήσισε. — Έστειλε ένα σύννεφο καπνού προς το ταβάνι, ήπια άλλη μία γουλιόλα τίν και πρόσθεσε:

— Τους άκούσατε να χειροκροτούνε καθόλου; Όχι! Λες κι' έχ'ανε χιονίστρες...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης)
Τηλέφ. 532.563

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9-3. Τό άπο, γεύματα μόνον επί συνηντέλει. Χαρ Τρικούπη 113. — Τηλ. 613.610. Οί. κία 70.752

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων και Σπουρνάρου 28 (παρά την Όμόνοια) 9-2 και 5 1/2 μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

“Οχι πιά Βουβοί μπροστά στους ξένους
“Οχι πιά σύμπλεγμα κατωτερότητας!

«Η άξια του άνδρώπου είναι άνάλογη προς τις γλώσσες που γνωρίζει».

CHARLES - QUINT, 1500 - 1558

ΤΟ LINGUAPHONE

- Διδάσκει 34 γλώσσες με πρωτότυπες και πλήρεις σειρές μονημάτων, χαραγμένες σε δίσκους ήδρουσους, που συνοδεύονται και από δέξιο οδηγίων, κειμένων κλπ.
- Είναι Σύστημα πρακτικό και άποδοτικό γιατί επιτρέπει άσες έπονομήσεις δέλετες, μερους ή όλοκληρων μονημάτων, ή όκούμ και μίος φράσεως που δέλετε να ένοκούσετε.
- Με τον έλάχιστο όγκο του, είναι σε κάθε στιγμή πρόχειρο για ός, για την οικγενεία σας, τους φίλους σας — και δά χρησιμώση για δάσκαλος όκούμ και στο έγγονό σας.
- Έξοικονομεί χρόνο, δεν κουράζει, δεν άπογοητεύει, γιατί άφκει άκρόσους 60 ώρων (από ένο τέταρτο κάθε φορά, στις ώρες που σας θέλουν καλύτερα) για να μιλάτε, να γράφετε και — το δακολώτερο — να κατολοθίνετε όσον άκούτε μία ξένη γλώσσα.

Συμπληρώστε και στείλτε μας το έρωτηματολόγιο αυτό και το δελτίο.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ	ΝΑΙ	ΟΧΙ
Ευρίσκετε ήδη ξένες γλώσσες.		
Θα ήθελτε να μιλάτε μία, μέσα σε 3 μήνες.		
Μπορείτε ν' άφ'ήσετε 15 λεπτά την ημέρα για μάκρη.		
Έχετε γρομώφωμο είτε ΠΙΚΑΠ.		
Ασκούστε ποτέ να μιλάτε ξένες γλώσσες με το παλιό σύστημα.		
Έχετε ήδη κάνει ή άκρη σε τίς μ' άδετε με το συνηθισμένο ήπικό σύστημα.		

ΠΡΟΙ ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πατησίων 10, Άθήνας

Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χωρίς ύποχρεωσή μου το δελτίο σας εκτός: ή γλώσσα που θέλετε να έμάθετε ή τις επιθυμίες που έδν σας άφ'ήσουν! Τελεία ένοκούσας, ή έξοικονομώση, έξοικονομώση, δελτίο της θέσεως μου, για να μιλάτε ένα ποτό.

ΟΝΟΜΑ
ΕΠΙΣΤΕΛΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—
ΛΕΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετώκρης δδός Χαρ. Τρικούπη 50.
Τηλ. 612.515. Όρσι έπισκέψωας 11-1 και 5-7

MENTIOLYM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μαγικής άποτάσεως). Δέχεται καθ' έκάστην 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. όδός Μεσοβου 25 Α' τ' άποφ. (στασίς Μουσείου)
Τηλέφωνον 810.975.

69

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσαν έφτά όρφανά αδέρφια. Δεν είχαν αδελφή και τις δουλειές του σπιτιού τις έκαναν εκείνα. Μά αυτό δεν τους άρεσε κι' αποφάσισαν να παντρευτούν. Δεν υπήρχαν όμως κορίτσια στον τόπο τους και ξεκίνησαν να έφθον γυναίκες σ' άλλη χώρα.

Έφυγαν, λοιπόν, τα έξη, αφήνοντας στο σπίτι το μικρό. Και του υποσχέθηκαν να του φέρουν μια όμορφη κοπέλλα.

Καθώς τραβούσαν, πέρασαν από ένα δάσος. Εκεί ήταν μια καλύβα. Στην πόρτα της καθόταν ένας γέρος, που μόλις είδε τα έξη παλληκάρια, τους ρώτησε:

— Ε, παιδιά, για ποιο λόγο έρχεστε; Και πού έχετε πάει; Πάμε να φέρουμε κορίτσια, για να παντρευτούν, του έλεγε ο γέρος. Θα πάρουμε και μια νύφη για τον μικρό μας αδερφό.

— Κι' εγώ έρμος είμαι, τους είπε ο γέρος. Έχετε την καλωσύνη να μου έρθετε και να μου φέρετε και μένα μια νύφη. Προσέξτε, όμως, γιατί θέλω να πάω να κάθομαι στην πόρτα.

Τα παλληκάρια, αφού του το υποσχέθηκαν, έφυγαν μουρμουρίζοντας:

— Τι θέλει αυτός ο γέρος να παντρευτεί; Και ζητάει κιόλας κοπέλλα να κι' όμορφη!

Σε λίγο έφτασαν σε μια πολιτεία, όπου ζούσαν έφτά αδερφές νέες και τόσο όμορφες, που θαύπωναν τον κόσμο. Έτσι κάθε αδερφή διάλεξε από μια και τη μικρότερη την κράτησαν για τον αδερφό τους, που φύλαγε το σπίτι.

Έπειτα ξεκίνησαν όλοι να γυρίσουν στην πατρίδα τους και πέρασαν ξανά από το δάσος, όπου ήταν η καλύβα του γέρου.

Εκείνος στεκόταν, όπως πριν, στην πόρτα. Μόλις είδε τα παλληκάρια, τους φώναξε:

— Ε, παιδιά μου, χαριτωμένο είναι το κορίτσι, που μου φέρνετε!...

— Δεν είναι για σένα, παππού, το κορίτσι, του είπαν. Θα γίνει γυναίκα του μικρού μας αδερφού!...

— Σαφώς έτσι, έ; είπε θυμωμένος ο γέρος. Και μένα δε με λυγιάρασε; Τώρα θα δεις!...

Και μ' αυτά τα λόγια, ο γέρος, που ήταν μάγος, σήκωσε το μαγικό του ραβδί κι' άγγιξε μ' αυτό τ' αδέρφια και τις αδερφές ψιθυρίζοντας λόγια παράξενα.

Τα παλληκάρια κι' οι κοπέλλες έγιναν άμεσως πέτρες!...

Μόνο τη μικρότερη δεν πείραξε ο μάγος. Την πήρε ύστερα και την έφερε μέσα στην καλύβα του, για να του κάνει τις δουλειές. Δεν την κακομεταχειριζόταν, και γι' αυτό η κοπέλλα δεν περιλάτρευε σκηνή μαζι του. Μια σκέψη όμως τη βασάνιζε: Τι θα γινόταν, αν πέθαινε ο γέρος και την αφήνει ολόμυνη μέσα στο έρημο δάσος;

Μια μέρα, λοιπόν, είπε στο γέρο αυτό που φοβότανε:

— Μη σε νοιάζει, της απάντησε αυτός. Έγώ δεν θα πεθάνω ποτέ, γιατί δεν έχω καρδιά μέσα μου. Αν όμως τύχη ποτέ και χαθώ, δε θ' ήθελα το μαγικό μου ραβδί κοντά στην πόρτα και μ' αυτό θα μπορούσες να κάνεις τις αδελφές σου και τους άλλους, από πέτρες, ανθρώπους. Και τότε δεν θα είσαι πια μοναχή.

— Αν δεν έχω μέσα σου καρδιά, που την έχεις τότε κρυμμένη την καρδιά σου; ρώτησε το κορίτσι.

— Ο γέρος δεν ήθελε στην αρχή να της πη, μα ύστερα της φανέρωσε το μυστικό του.

— Μακριά από δω, της είπε, σ' έρμηκό μέρος, βρίσκεται μια μεγάλη εκκλησία πολύ παλιά, με σιδερένιες πόρτες. Η εκκλησία είναι χτισμένη πάνω σ' ένα νησί, που βρίσκεται στη μέση μιας λίμνης. Μέσα στην εκκλησία φτερουγίζει νύχτα-μέρα ένα πουλί. Το πουλί αυτό ούτε τρώει, ούτε πίνει, ούτε κοιμάται, ούτε κουράζεται, ούτε πεθαίνει ποτέ. Κανένας δε μπορεί να το πιάσει. Κι' όσο ζει αυτό το πουλί, θα ζώ κι' εγώ, γιατί μέσα του βρίσκεται η καρδιά μου!

Το κορίτσι, σαν τ' άκουσε, αμέσως, στενοχωρήθηκε. Κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα, για να βάλει την αγάπη της στην καρδιά του. Κι' όσο έλειπε εκείνος, σκεφτόταν να βρή ένα τρόπο, για να δείχνει στο μάγο πόσο τον αγαπούσε.

Μια μέρα έφτασε μπροστά στην καλύβα ένας νέος ταξιδιώτης. Μόλις είδε ένα τόσο όμορφο κορίτσι, δε μπόρεσε να μη το χαιρετήσει. Το κορίτσι τον καλημέρισε κι' αυτό και τον ρώτησε από πού έρχόταν και πού πήγαινε.

— Αλλοίμονο! της απάντησε το παλληκάρι, είμαι πολύ δυστυχισμένος. Είχα έξη αδελφία που φύγανε για να φέρουν κορίτσια και να παντρευτούν. Υποσχέθηκαν να μου φέρουν κι' εμένα μια νύφη. Μά δεν ξαναβρήκαν όμως και πήγαν να ψάξουν τον κόσμο για να τα έρω.

— Μην κουράζεσαι, του είπε το κορίτσι. Έλα μ' εμένα, καθίσε να φας, να πης κι' ύστερα θα σου

Ο νέος, μόλις είδε ένα τόσο όμορφο κορίτσι, δε μπόρεσε να μην το χαιρετήσει!...

Πο όλη την ιστορία...

— Έτσι, όταν χόρτασε ο ξένος, η κοπέλλα του διηγήθηκε κλαίγοντας για τις αδελφές της και τ' αδελφία του, που ο μάγος τα είχε κάνει πέτρες.

— Έπειτα του εξήγησε πως ο γέρος την κρατούσε στην καλύβα του και την είχε σαν γυναίκα του. Κι' ακόμα του έκανε λόγο και για την καρδιά του γέρου μάγου.

— Θα πάω να πιάσω αυτό το πουλί! ξεφώνισε ο νέος, όταν άκουσε την ιστορία. Θα με βοηθήσει ο Θεός να το έρω!

Και το κορίτσι, αφού του έτοιμασε ένα σακκούλι με τρόφιμα, του ευχήθηκε καλή επιτυχία και τον ξεπερσόδισε.

Ο νέος περπάτησε ώρες πολλές κι' όταν πείνασε, κάθισε κι' άνοιξε το σακκούλι με τα τόσο καλά, που του είχε δώσει μέσα το κορίτσι.

— Α! Τι όμορφα φαγάκια! Και δεν έχω κανένα να φάω συντροφιά!

— Εκείνη τη στιγμή άκουσε θόρυβο πίσω του. Γύρισε και είδε ένα μεγάλο κατακόκκινο δαίμον.

— Θα σου κάνω εγώ συντροφιά, του είπε το δαίμον.

Κι' αμέσως εξαπλώθηκε στο γρασίδι κι' άρχι-

— Δώστε μου δυό... Προτιμάει τα δίδυμα!

σε να τρώω όσπου χόρτασε για καλά.

— Σ' ευχαριστώ, παλληκάρι μου, του είπε κατόπιν.

Και σηκώθηκε για να φύγει.

— Αν τύχη κι' έρθει σ' ανάγκη και χρειαστείς τίποτα, φώναξε με κι' εγώ θα κάνω ό,τι μπορέσω για σένα! πρόσθεσε.

Το παλληκάρι μάζεψε τα φαγητά και πήρε ξανά το δρόμο. Από τις σκιές που μικραίνουν, κατάλαβε πως ήταν μεσημέρι. Κάθισε τότε να ξεναφάει.

— Το φαί είναι έτοιμο! φώναξε. Όποιος πεινάει ας κοπιάσει!...

— Αμέσως πετάχτηκε μπροστά του ένα αγριογούρουνο.

— Με θέλεις να σου κάνω παρέα; ρώτησε.

— Και θέλεις να φας, ο,τι αγαπάς, του είπε το παλληκάρι.

— Όταν απόφαγε το αγριογούρουνο, σηκώθηκε και του είπε:

— Σ' ευχαριστώ! Κι' αν κάποτε χρειαστείς τίποτα, φώναξε με και θαμαι κοντά σου!

Το αγριογούρουνο χάθηκε κι' ο νέος περπάτησε ώρες και ώρες ώσπου θασίλεψε πιά ο ήλιος. Τότε πείνασε πάλι κι' επειδή τούμενε αρκετό φαγητό ακόμη, στρώθηκε κάτω, και φώναξε:

— Έδώ έχει μπόλοκο φαγητό! Όποιος θέλει να φάει, ας κοπιάσει.

Μόλις άπλωσε τα λόγια του, άκουσε ένα φτερουγισμό και είδε μια σκιά να πέφτει κάτω στο χόρμα. Γύρισε το κεφάλι του και είδε έναν φτερωτό δράκο.

— Έχεις τίποτα και για μένα; ρώτησε αυτός το παλληκάρι.

— Πώς δεν έχω! Έλα και φάε όσο θέλεις!...

Ο δράκος, αφού έφαγε και χόρτασε, του είπε φεύγοντας:

— Αν τυχόν με χρειαστείς καμιά φορά, φώναξε με κι' έρθασα!

Το παλληκάρι κατόπιν ξεκίνησε πάλι. Δεν είχε όμως κάνει πολύ δρόμο, όταν είδε ξαφνικά μπροστά του την παλιά εκκλησία. Περπάτησε ακόμη και σε λίγο βρέθηκε στην άκρη της λίμνης. Για να φτάσει όμως στην εκκλησία, δεν υπήρχε καμιά γέφυρα.

Είχε νυχτώσει πιά κι' επειδή ήταν κουρασμένος, ξάπλωσε και κοιμήθηκε. Το πρωί που ξύπνησε, άρχισε να σκέφτεται πως θα μπορούσε να περάσει το νερό, για να φτάσει στην εκκλησία. Κι' αμέσως ο νους του έπεσε στο δαίμον.

Μόλις λοιπόν το φώναξε, εκείνο παρουσιάστηκε κι' όταν άκουσε τι ήθελε ο νέος, άρχισε να πίνει γρήγορα γρήγορα το νερό της λίμνης.

Σε λίγο ώρα το είχε πη όλο και το παλληκάρι μπόρεσε να φτάσει στην εκκλησία.

Μα οι τοίχοι της ήταν χοντροί, οι πόρτες σιδερένιες και του ήταν αδύνατο να μπει μέσα. Σκέφτηκε τότε το αγριογούρουνο. Το φώναξε και όταν εκείνο παρουσιάστηκε, τούπε κι' ένα δαχτυλίδι.

Το αγριογούρουνο άρχισε να δαγκώνει μια μιά τις πέτρες απ' τον τοίχο, ώσπου έκανε μια μεγάλη τρύπα. Από εκεί το παλληκάρι μπήκε στην εκκλησία. Τότε είδε το πουλί, που μέσα του ήταν η καρδιά του γέρου, να φτερουγίζει. Μά του ήταν αδύνατο να το πιάσει.

Αν ήτανε εδώ ο φτερωτός δράκος, θα το έπαινε! στέναξε το παλληκάρι.

Αμέσως φάνηκε ο δράκος. Μπήκε στην εκκλησία, αρπάξε το πουλί και τώδεσε στο νερό.

— Έτσι, χωρίς εκείνος να χάσει καιρό, έφτασε στην καλύβα του γέρου, πριν θραδιάσει. Το κορίτσι μόλις τον είδε με το πουλί, τάχασε, γιατί ήταν η ώρα που θα γύριζε ο γέρος. Κι' αφού έδωσε στο παλληκάρι να φάει και να πη το έκρυψε κάτω απ' το κρεβάτι.

Σε λίγο γύρισε ο γέρος και παραπονέθηκε ότι ήταν άρρωστος.

— Τίποτα, είπε, δεν θα μπορέσω να με ωφελήσει τώρα πιά, γιατί κατάλαβα πως κάποιος, έπιασε το πουλί, που μέσα του είναι η καρδιά μου. Το παλληκάρι, που άκουσε τα λόγια του, είπε μέσα του:

— Ο γέρος δεν μου έχει κάνει κακό, έμένα. Έδωκε όμως τ' αδέρφια μου και πήρε το κορίτσι, που ήταν δικό μου...

Την ίδια στιγμή έσφιξε δυνατά το πουλί. Τότε ακούστηκε ο γέρος να φωνάζει:

— Α! πώς νοιάζω το θάνατο να με σφίγγει! Κόρη μου, πεθαίνω!

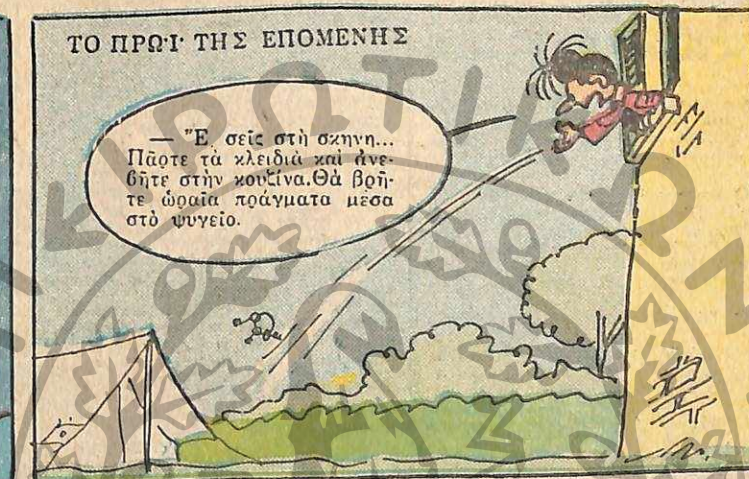
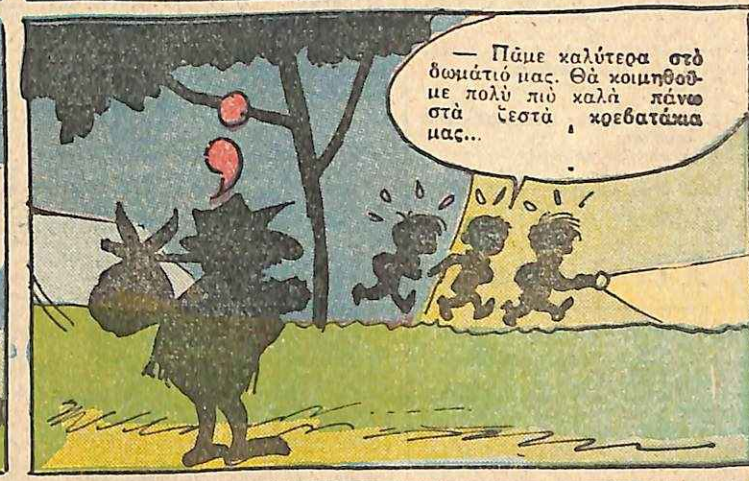
Και πριν το παλληκάρι καταλάβει τί έκανε, σφίγγοντας περισσότερο το πουλί, ο γέρος πέθανε.

Ο νέος έγινε τότε κάτω από το κρεβάτι και το κορίτσι πήρε το μαγικό ραβδί, που το έβριχε πάνω από την πόρτα. Άγγιξε μ' αυτό τις πέτρες κι' οι πέτρες έγιναν ξανά άνθρωποι. Μπροστά τους τότε παρουσιάστηκαν τα έξη αδέρφια του με τις έξη κοπέλλες.

Όλοι τότε αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν. Έπειτα ξεκίνησαν για το χωριό τους, όπου παντρεύτηκαν και ζήσανε πολλά κι' ευτυχισμένα χρόνια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΑΥΤΟΞΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΒΛΗΝΩΣΗ

43

ΕΝΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑ
ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ
PASSAR

ΠΑΛΕΚΟΥΝ
ΧΑΡΙΣ ΒΑΡΓΙΑ
Μονόπλακες, διπλά-
κες, τετραπλάκες
όπο 3.950 μέχρι 11.800
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΓΝΑΤΙΑ 130 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

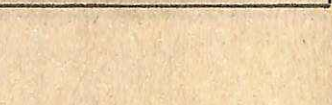
Επισκεφθείτε μας.

ΕΥΚΟΛΟ ΠΛΕΙΣΜΟ...
ΟΜΟΡΦΟ ΠΛΕΚΤΟ!

“ΑΛΕΚΤΟΡ”

ν' αλληλογραφήση με νέους και νέες.
Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στεί-
λουν μία φωτογραφία τους.

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΓΟΥΝΙΑΣ
Νατάδων 24, Παλαιον Φάληρον

χαϊολόγων.

Ὁ τάφος τοῦ Φαραῶ

...για μια φωτογραφία του.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΙ ΠΕΔΑΓΩΓΙΚΟ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ μεσάνυχτα. 'Ο Αμπτούλ ξαπλωμένος στη βάρκα την άφηνε να διευθύνεται όπου την οδηγούσε το ρεύμα. Κάπου-κάπου γυρνούσε το κεφάλι, ρίχνοντας ματιές στον τόπο, που γεννήθηκε. Τ' αραδιασμένα μικρά σπιτάκια στην προκυμαία έπαιρναν παράξενη ζωή με τα φωτισμένα παράθυρά τους. Πάνω απ' αυτά ορθώνονταν ο πύργος του σουλτάνου 'Αμπού Σαΐντ. 'Η θάρκα του 'Αμπτούλ είχε κιόλας περάσει κάτω απ' τον πύργο, όταν ξαφνικά ο θορύβος άκουσε κρότο από πίσω του. Κάτι υποψιάστηκε. 'Αρπαξε τα κουπιά, και με μάτια μαθημένα στο σκοτάδι, ξεχώρισε ένα δέμα που είχε πέσει στην άμμο και στα χορτάκια της ακροαλάσσης. Πήδησε άμεσα, έβλεπε από τη θάρκα του, πλησίασε τον δγκο και είδε ένα χαλί τυλιγμένο γύρω από μία γυναίκα!... Χωρίς να χάσει καιρό, άρπαξε το κρύο κι' αναίσθητο σώμα στην άγκαλιά του, το μετέφερε στη θάρκα και τραβώντας τα κουπιά, τράβηξε προς την καλύβα του που βρισκόταν στην άκρη της πολιτείας.

Υστερ' από λίγο, η γυναίκα ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι του 'Αμπτούλ. Στο φως του λυχναριού ο θορύβος είδε πως είχε μπροστά του μία νέα σπάνιας ομορφιάς. Τα μακριά κασταύρα μαλλιά της πλασίαζαν το χώρο της πρόσωπο, τα λαξεμένα μπράτσα της και το πλούσιο στήθος της κόκκινο από το αίμα, που έτρεχε από μία πληγή κάτω απ' το δεξί μαστό. 'Ο θορύβος άκούμπησε το αυτί του στην καρδιά της νέας. Την άκουσε να χτυπά ακόμα...

Υστερ' από λίγες μέρες η νέα ήταν έτελώς καλά. 'Αυτόσο ο θορύβος την έβλεπε μελαγχολική. Δεν τολμούσε να τη ρωτήσει ποιος την είχε μαχαιρώσει, και ποιος την πέταξε τυλιγμένη στο χαλί. Φοδόνταν όμως τις ξαναδυμνη καμμία τραγική σκηνή, που θα ήθελε κι' η ίδια να την ξεχάσει... 'Αλλά από τα θέαματά, που του έρχιζαν, καταλάβαινε πως είχε αντίληψη εκείνη τη λεπτότητα του.

Αρπαξε το κορμί και αναίσθητο σώμα στην άγκαλιά του και το μετέφερε στη βάρκα...

Ο Θησαυρός του Αμπου Σαΐντ

Ένα βράδυ, που ο 'Αμπτούλ καθόταν μπρος στην καλύβα του ή ώραία κοπέλα πήγε και καθήκει κοντά του. 'Ακούμπησε το κεφάλι της στα γόνατά του και του είπε: — Δεν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω για όσα έκανες για μένα! Θα ήθελα να σου έλεγα την ιστορία της ζωής μου... Μά δε μπορώ να σου πω τίποτα... Φοδώναι να σου φανερώσω την αλήθεια... Ούτε το δοναμά μου δε μπορώ να σου πω. Γιατί αν μου έλεγε ότι μ' έσωσε από βέλοτο θάνατο και ότι μου δώσε ασύλο, η ζωή σου θα βρεθεί σε μεγάλο κίνδυνο... 'Δωσε μου, λοιπόν, έσύ ένα όνομα, όποιο σου άρεσει... Και σε παρακαλώ να μ' άσπάζεις σαν αδελφή σου. Νά μη ζητήσης να μάθω ποια είμαι και να δείχνεις το ίδιο ενδιαφέρον για μένα... Κι' έγω θα σε υπηρετώ σαν σκλάβος...

Ο 'Αμπτούλ, συγκινημένος, της χάρισε το κεφάλι και της είπε: — Τα χρήματά, που κερδίζω από τη θάρκα μου, μάς φτάνουν να ζήσουμε κι' οι δυο... Θα σε κρατήσω κοντά μου, ως ότου βελήσης έσύ να φύγεις... Δε θα ζητήσω να μάθω ποια είσαι. Θα σ' αγαπάω και θα σε προστατεύω... Μά κι' έσύ πρέπει να μου φέρνεις σαν αδελφή μου κι' όχι σαν σκλάβο...

Τις μέρες εκείνες ο βασιλιάς 'Αμπτούλ Σαΐντ ήταν μελαγχολικός και θυμωμένος. Οι αλικοί δε μπορούσαν να μαντέψουν ποιος κρυφός καύμος έκανε τον άνοιχτοκαρδο άλλοτε βασιλιά να γίνει άρνημένος. 'Ο 'Αμπτούλ Σαΐντ κρατούσε μυστικό τον πόνο του. 'Εβρινε, λοιπόν, κρεμώδεις δυο-τρεις απ' τους φαλακρούς, κι' όταν ή μαγία του έφτανε, στο κατοκόρυφο, έπαιρνε το τόξο, απ' τον έξωστό του παλατιού έρχιζαν

πάνω στους άνοπτους διαδότες. 'Ετσι οι όπηκοί του, δεν τολμούσαν να περάσουν από εκείνο το δρόμο. 'Ενα μεσημέρι, κάποιος περαστικός διάβαινε κάτω απ' το παλάτι. Θάταν ξένος φαίνεται, αφού δεν ήξερε τί τρέλλα είχε πίσω το βασιλιά. 'Ο 'Αμπτού Σαΐντ τον είδε. 'Εσπε ένα βέλος στο τόξο και το πέταξε. Οι αλικοί έτρεξαν για να πάρουν και να πάνε να θάψουν τον ξένο. Μά τον είδαν με άπορία να σηκώνεται και να χαμογελάει.

Το βέλος, είπε, πέρασε πάνω απ' το κεφάλι μου. Είδα ότι μου το είχε πετάξει ο βασιλιάς κι' έπεσα κάτω... για να μη τον προσβάλω και για να τον άσπασω με την έντοψη ότι είναι άριστος σκοπευτής!

Οι αλικοί κύτταξαν αστασμένοι τον παράξενο άνθρωπο, που ήξερε ν' άντεκρύβει άφορα τον θάνατο. Και συνηγορήθηκαν να τον παρουσιάσουν στον 'Αμπτού Σαΐντ, για ν' άποφασισθ' ο ίδιος τί έπρεπε να τον κάνει.

— Ποιος είσαι έσύ που τόλμησες να γλυτώσης από το βέλος μου; τον ρώτησε ο βασιλιάς.

— Είμαι ένας άνθρωπος πλουσιώτερος από σένα! άποκρίθηκε εκείνος.

Οι αλικοί άλληλοκυτάχτηκαν τρομαγμένοι. Κι' ο βασιλιάς άρχισε να τρέμει απ' το θυμό.

— Πές μου τ' όνομά σου! φώναξε ο 'Αμπτού Σαΐντ.

— Με λένε 'Αμπτούλ κι' είμαι θορύβος! άπάντησε εκείνος.

— Και πώς τολμάς έσύ, ένας φτωχός θορύβος, να λές ότι είσαι πλουσιώτερος από μένα;

— Γιατί έγώ έχω στην καλύβα μου ό,τι μου χρειάζεται για ναζαι εύτυχισμένος, ενώ έσύ, με όλα σου τα πλούτη, φαίνεσαι δυστυχισμένος. Φαίνεσαι σαν να σου λείπει κάτι...

Οι αλικοί περιμεναν από στιγμή

σε στιγμή να δώση ο βασιλιάς διαταγή ν' άποκεφαλίσουν αυτόν τον αβάστη. Τα λόγια όμως του θορύβου έκαναν βαθείς έντοψη στον 'Αμπτού Σαΐντ... Κύτταξε με θαυμασμό τον 'Αμπτούλ, έμεινε συλλογισμένος και σε λίγο είπε: — Τα λόγια σου αυτά, άνθρωπέ μου, έχουν μεγάλο νόημα για μένα... Μη φοβάσαι, δε θα σε θάψω... 'Ανθρωποι σαν και σένα, μου είναι πολύτιμοι... Και για να σου δείξω την έκτιμησή μου, θάρω να- νού μου να σε επισκεφθώ στην καλύβα σου... Θέλω να την δω, αφού την θεωρείς έσύ καλύτερη απ' το παλάτι μου...

Όταν την άλλη μέρα το βράδυ, που ο 'Αμπτού Σαΐντ έπισκεφτηκε τον 'Αμπτούλ, έθηκε περιποίηση, που δεν την περιμενει. 'Η αλήθεια τώρα είναι πως ο θορύβος είχε είδοποιήσει τη Ναϊλέ, αυτό το όνομα είχε τι περιμενε κάποιον έπισημο, χωρίς να της φανερώσει ποιος ήταν αυτός. Κι' η νέα έβλεπε τα δυνατά της να συνηγορή στην καλύβα και να φτιάξει τα καλύτερα φαγητά. 'Ο 'Αμπτούλ, μόλις όμως άπομακρύνθηκε λίγο, η Δουργά, που ήταν κρυμμένη πίσω από ένα δέντρο, προχώρησε και μπήκε μέσα στην καλύβα...

Ο 'Αμπτού Σαΐντ έμεινε κατενθουσιασμένος από τα όρατα φαγητά, την τοποθεσία της καλύβας και τις ομορφίες της γύρω φύσεως. Με τη θάρκα, λοιπόν, του κρασί, ο βασιλιάς έληγομνησε την ιδιότητά του, άγγιζε και το σπράκι του.

— Έχεις δικιο! έλεγε στον 'Αμπτούλ κάθε τόσο. 'Εσύ είσαι πλουσιώτερος από μένα! Τίποτα δεν σου λείπει!... Πόσο σε ζηλεύω!

Υστερ' από λίγη ώρα, ο βασιλιάς ήταν μεθυμένος. Έχε άγκαλιάσει τον 'Αμπτούλ κι' άστεινιόταν μαζί του. 'Οποιοι τον έβλεπε, δε θα μπορούσε να πιστέψει ότι είχε μπροστά του τον τρομερό 'Αμπτού Σαΐντ!

Ξαφνικά ο βασιλιάς έβγαλε μία σπαρρακτική κραυγή και τα μάτια του καρφώθηκαν στην πόρτα. 'Ο 'Αμπτούλ γύρισε άνησυχός κι' είδε εκεί τη Ναϊλέ. Φαίνεται πως η περιέργεια την έκανε να σταθή στην πόρτα, για να δει ποιος ήταν ο έπισημος έπισκέκτης. Μά μεγάλη έντοψη έκανε και στον 'Αμπτούλ η παρουσία της Ναϊλέ. Την είδε να κινιζιζή,

μόλις άντίκρυσε το βασιλιά, να σκεπάζει με τα δυο χέρια το πρόσωπό της και να γάναται σαν άστρώπη μ' ένα ξεφωνητό άγώνα!

Ο βασιλιάς δοκίμασε να σηκωθεί, μά η ταρσχή και το παλιό κρασί που ήπιε, δεν τόν άφηναν να σταθή στα πόδια του... 'Αρπαξε τον 'Αμπτούλ, κόλλησε το πρόσωπό του στο δικό του και τον ρώτησε με τρεμουλιαστή φωνή: — Ποιά είν' αυτή η σκιά, που φάνηκε στην πόρτα;

Δεν είναι σκιά, πολυχρονιμένο! Είναι η Ναϊλέ, η άδελφή μου! άποκρίθηκε ο θορύβος.

— Όχι! όχι! ούρλιαξε ο 'Αμπτού Σαΐντ. Δεν μπορεί ναζαι η άδελφή σου! Είναι η Δουργά!... Είναι το φάντασμα της Δουργά, της άγαπημένης μου, που την σκότωσα με τα ίδια μου τα χέρια!

Κι' ο 'Αμπτού Σαΐντ άρχισε να φωνάζει: — Δουργά!... Δουργά!... Λυπήσου με και μη με θοσάνιζης πιά από τον άλλο κόσμο!... 'Αν ήξερες πόσο μετανιώσας για το κακό που σου έκανα!... Από τη νύχτα που σε μαχαίρωσα, δε μπορώ να θρώ λύπηση. 'Η άγάπη σου με κυνηγάει παντού... Τώρα που σ' έχωσα, μισώ όλο τον κόσμο... Δουργά, άγαπημένη μου Δουργά, συγχώρεσέ με!

Κι' ο 'Αμπτού Σαΐντ, πέφτοντας στο πάτωμα, σκέπαζε το κεφάλι με τα χέρια του και έσπασε σε πικρά, άτέλειωτο κλάμα... — 'Αμπτούλ τον κύτταζε άμύλητος. Είχε καταλάβει πιά ποιά ήταν η νέα, ποιος τη μαχαίρωσε, ποιος την πέταξε στη θάλασσα και γιατί εκείνη δεν ήθελε να μαθευτή ότι ζούσε ακόμα...

Κι' ο θορύβος, ρίχνοντας μία τελευταία ματιά στο βασιλιά, που έκλαιγε άπαρηγόρητα, έθηκε απ' την καλύβα, πηγαίνοντας να έρθη τη Ναϊλέ-Δουργά.

Μόλις όμως άπομακρύνθηκε λίγο, η Δουργά, που ήταν κρυμμένη πίσω από ένα δέντρο, προχώρησε και μπήκε μέσα στην καλύβα...

Ο 'Αμπτού Σαΐντ σήκωσε άπότομα το κεφάλι του, όταν ένοιωσε ένα τρυφερό χέρι να του χαϊδεύει το λαιμό. Και άμα είδε τη Δουργά να στέκεται από πάνω του, θρέθηκε μ' ένα πήδημα κοντά της, ψιθυρίζοντας: — Δεν είσαι, λοιπόν, φάντασμα; Είσαι αλήθινα η Δουργά;

— Είμαι η Ναϊλέ η άδελφή του 'Αμπτούλ! του άποκρίθηκε η νέα. — Όχι! όχι! Είσαι η Δουργά! Είσαι η άγαπημένη μου Δουργά, που την σκότωσα σε στιγμή τρέλας!... 'Ο 'Αλλάχ με λυπήθηκε και σε ξανάδωσε σε μένα!

Αφού σκότωσε εκείνην, που άγαπούσε, ψιθύρισε η νέα με δακρυμένα μάτια, μπήν την ζυγιάς απ' τον αϊώνιο ύπνο της και άφησε έ- μμα τη Ναϊλέ να ζήση μαζί με τον άδελφό μου, τον 'Αμπτούλ.

Είσαι, η Δουργά! ξαναφώναξε με πεισμα ο βασιλιάς. Και θα θε- ασιωθώ άμέσως!... 'Αρπαξε τη νέα στην άγκαλιά του και της έσχισε τη μεταξωτή ρόμπα απ' το λαιμό τραβώντας με δύναμη το λεπτό ύφασμα. Κι' όταν είδε, κάτω από το δεξί μαστό, ωπό άκόμα, το σημάδι της μαχαίρας, κλά- λησε τα χείλη του με παραφορά στην κλισμένη πληγή, φωνάζοντας με δάκρυα χαράς: — Είσαι η Δουργά!... Σε ξανα- βρίσκω!... 'Ω, σου όρκίζομαι ότι θα σε κάνω να ξεχάσης στην άγκαλιά μου τα πικρά φαρμάκια που σε πότισα! Μία νύχτα που πέρασε από το νοή ή ύποψία ότι δε με άγαπού- σες πιά...

— Πώς ύπόρεσες να το φαντασθής αυτό; ρώτησε η Δουργά. — 'Ημουν τρελλός!... Δεν ξέρω δ- μως αν εξακολούθησ' ακόμα να μ' άγαπάς...

Η εύνοιαμένη του, γέροντας το όραίο της κεφάλι στον ώμο του, είπε χαμογελώντας: — Ποτέ δεν έπαψα να σ' αγα- πώ!...

Όταν ξαναγύρισε ο 'Αμπτούλ στην καλύβα, παραγμένος, που δεν είχε έρθ πούθενά την άδελφή του, κι' είδε τη νέα στην άγκαλιά του 'Αμπτού Σαΐντ γέλασε και είπε: — Πολυχρονιμένο μου! Παίρνω πίσω το λόγο μου. Με τέτοιο θη- σαυρό, που κρατάς στην άγκαλιά σου, έσύ τώρα είσαι πλουσιώτερος από μένα!

ΛΟΥ.Ι. ΓΚΑΛΕ

ΘΑ έχετε άκούσει για σκυλιά, που χρειάστηκε να τα θεραπεύσει ψυχίατρος. Μά, κάποιος γιατρός στην 'Αμερική, προχώρησε ακόμα πε- ρισσότερο, δηλαδή γύμνασε το σκύλο του να γίνει ψυχίατρος!

Πρόκειται για το δόκτορα Μπόρις Μ. Λέβιν- σον, καθηγητή της Ψυχιατρικής στο Πανεπι- στήμιο Γιεσέβα της Νέας Υόρκης, ειδικό στις περιπτώσεις καθυστερημένων παιδιών.

Με τη βοήθεια του σκύλου του, του Τζίνγκλ, μπόρεσε να θεραπεύσει πολλές δύσκολες περι- πτώσεις, οι όποιες είχαν άπογοητεύσει τους συνηθισμένους άποδοχούς ψυχίατρους.

Ο δόκτορας Λέβινσον άνακάλυψε τις θεραπευ- τικές ικανότητες του Τζίνγκλ έντελώς τυχαία. Πριν από δύο χρόνια, οι άπελπισμένοι γονείς ένόσ μικρού άρρωστού, ζήτησαν τη βοήθειά του. Τό παιδί τους, ο Πήτερ, είχε δοκιμάσει διάφο- ρες θεραπείες γνωστών ψυχίατρων, αλλά χω- ρίς άποτέλεσμα. Τους είχαν πη πως θα έπρεπε να το βάλουν σε άσυλο. 'Ηταν κλεισμένο στον έαυτό του, άμύλητο, κι' άρνιόταν να προσαρμο- στεί σε όποιαδήποτε πραγματικότητα. Δεν έκα- νε καμμία προσπάθεια να βοηθήσει τους γονείς του και τους γιατρούς, που ήθελαν να το θε- ραπεύσουν.

Η περίπτωση του Πήτερ φαινόταν τόσο ά- πελπιστική, που ο δόκτορας Λέβινσον διάταξε να την αναλάβει. Τελικά, δέχτηκε να τον έξετάση μία φορά.

Η καλή τύχη του Πήτερ, τον έκανε να φτά- σι με τους γονείς του στο άαντεθού μια ώρα πριν άποδοχά. Ο δόκτορας Λέβινσον καθόταν στο γραφείο του κι' έγραφε, ενώ ο σκύλος του, ο Τζίνγκλ, ήταν έαπλωμένος σ' ένα χαλάκι, πλάι του.

Ξεχνώντας το σκύλο, ο δόκτορας Λέβινσον ση- κώθηκε να ύποδεχτή την οικογένεια και ο Τζίνγκλ πλησίασε το παιδί και του έγλυψε το χέρι. Προς μεγάλη έκπληξη του γιατρού, ο Πή- τερ δεν έδειξε φόβο, αλλά γέλασε εύχαριστη- μένος, κι' άρχισε να χαϊδεύει το μεγαλόσωμο ζώο. 'Η μπόρα του προσάβησε να τον έμπο- δισι, αλλά ο δόκτορας Λέβινσον της έκανε νόη- μα να μην επέμβει. Κατόν άποταράχτηκε στο ιατρείο του με τους γονείς, άφίνοντας τον Πή- τερ με τον Τζίνγκλ.

Όταν ήθελε να φύγουν, ο μικρός ρώ- τησε αν ο σκύλος έπαιζε συνήθως με τα παιδιά. Του είπαν «ναί» και δήλωσε πως ήθελε πολύ

Ο σκύλος έχει όλα τα προτερήματα ενός κα- λού φίλου, χωρίς να έχη και τα ελαττώμα- τά του.

ΕΝΑΣ ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

Ο σκύλος σας μπορεί να γίνει άδριο έπιστήμονας

να ξανάρθη για να παίξει πάλι με τον Τζίνγκλ. Ο Πήτερ ξαναήθε πολλές φορές, χωρίς τους γονείς του κι' έπαιξε άνευκολητος με το σκύλο. Κάποια μέρα, η άφοσίωσή του για το ζώο, συμπεριέλαβε και το δόκτορα Λέβινσον, που, από τότε, είχε το δικαίωμα να παίρνει μέ- ρος στο παιχνίδι.

Έτσι, ο γιατρός κατόρθωσε να δημιουργή- σι μία φιλική επαφή με το παιδί, ν' άνακα- λυψη τα προβλήματά του και, τελικά, να το θε- ραπεύσι. 'Ο Πήτερ δέχτηκε να προσαρμοσθί

με τη ζωή κι' έγινε ένα άπολύτως φυσιολογικό άγοράκι.

Από τότε, ο δόκτορας Λέβινσον χρησιμοποίη- σε επανειλημμένως τον Τζίνγκλ, ιδιαίτερα στις δύσκολες περιπτώσεις, και είναι τόσο εύχαρι- στημένος από τις ψυχοθεραπευτικές ικανότητές του, ώστε πρότεινε να σχηματισθ' ένα... σω- ματείο τετραπόδων γιατρών. Αυτό το σωμα- τείο θ' άποτελείται από σκύλους ψυχίατρους, σαν τον Τζίνγκλ, που θ' αναλαμβάνουν ν' ά- σχολούνται με όσα άνόμαλα παιδιά δείχνουν δυσμοσσία στους ανθρώπους.

Η μόνη περίσσεια, που δε μπορεί να βοη- θήσι ο Τζίνγκλ, είναι όταν το παιδί φοβάται τους σκύλους. 'Ο Τζίνγκλ καταλαβαίνει πως τον φοβούνται και άρνείται να φερθή φιλικά. Τότε ο δόκτορας Λέβινσον χρησιμοποιοεί άλλα ζώα, άσπρα ποντίκια, γατάκια ή κουνελάκια, κι' όταν ο μικρός άρρωστος έξοικωθθί μαζί τους, είναι συνήθως πρόθυμος να δεχθί και τη φίλια του Τζίνγκλ.

Μη νομίζετε πως πρόκειται για έξοφρενι- σμό. Τα ψυχολογικά άνόμαλα παιδιά έχουν χάσει την ικανότητα να έκφράζουν τον ψυχικό τους κόσμο, προπατώντας τα τρυφερά τους συν- αισθήματα. Πληγωμένα από κάποια πραγματι- κή ή φανταστική άδιαφορία των γονέων τους, αυτά τα παιδιά κλείνουν στον έαυτό τους, ά- ποφρασισμένα να μην έαυαπληγοθώσι. Κάτω από το σκεθρωπό, άρνητικό παρουσιαστικό τους, κρύβουν μία άπερίγραπτη ύπερευαισθησία και μία έπιστακτική άνάγκη ν' άγοστήσουν άσφαλι- σμένα, χωρίς να φροβούνται μήπως χάσουν αλ- τόν που αγαπούν ή μήπως ή άγάπη τους τα γελιοποιήσι. Ένας σκύλος είναι άκριβώς ό,τι χρειάζεται για να ικανοποιηθί αυτή ή άνάγκη. Ένας πιστός σκύλος δέχεται και άνατασθίδει κάθε έκδηλωσι άφροσύνας, γι' αυτό βρίσκε- ται πιο κοντά στον άνθρωπο απ' όλα τα έλλα κατοικίδια.

Έφ' όσον ο ρυθμός της ζωής — ο κύριος αίτιος των περισσότερών ψυχολογικών διατα- ραχών του σημερινού ανθρώπου — γίνεται όλο και πιο ταχύς, ίσως να δώσι συντομα τους σκύλους να χρησιμοποιούνται απ' την έπιστήμη σά φάρμακα. Δηλαδή, όταν πηγαίνουμε να πα- ραπονεθώσι στο γιατρό πως έσπασαν τα νεί- ρα μας, αντί να μās λέη: «Πάρτε αυτό το ια- νονικό», μπορεί να μās λέη: «Πάρτε αυτό το σκύλο»...

ΚΟΥΣΤΟΙ

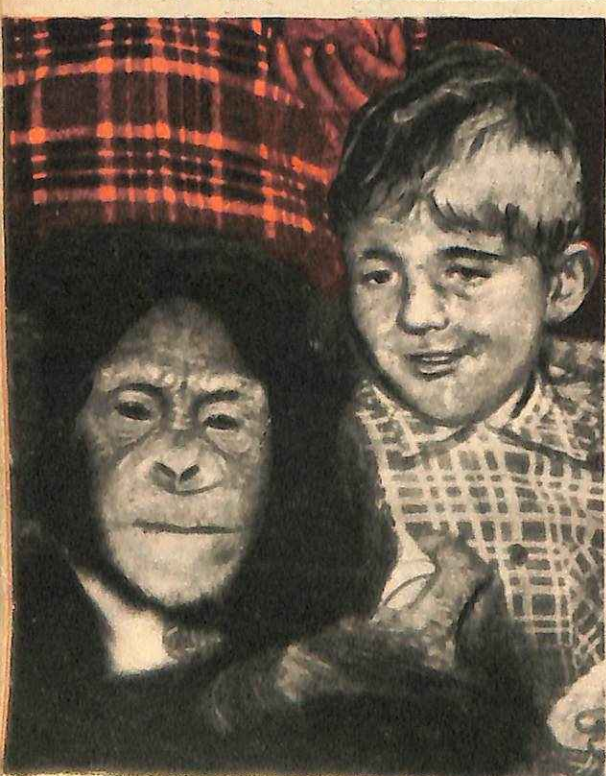
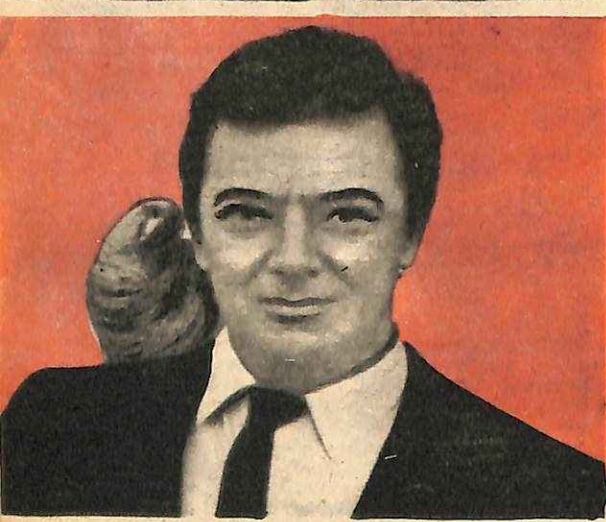
Διπλής ένεργείας Η ΝΕΑ Lasting LANOLINE melpan

Μεγίστη διεισδυτική ικανότης! Παρατεταμένος χρόνος δραστικότητας!

Η LASTING LANOLINE MELPAN έμπλουτισμένη τώρα με νέα συστατικά - έπιτεύγματα των έξελίξεων της Βιοχημείας και της συγχρόνου αισθητικής - πορέχει: * Μεγίστην διεισδυτικήν ικανότητα * Παρατεταμένον χρόνον δραστικότητας Ένας φορέας των δραστικών συστατικών της κρέμας, με ένισχυμένην διεισδυτικήν ικανότητα, εισχωρεί εις τα βαθύ- τερα στρώματα του δέρματος και με τον παρατεταμένον χρόνον δραστικότητας (LASTING) ένεργονοποιεί τα άδρανή και έξηραδηνμένα κύτταρα, και άναπλάδει τους χαλαρωμέ- νους ιστούς του δέρματος. Επαναφέρει την ομαλήν λειτουργίαν των έκκρίσεών του και ισορροπεί τους χυμούς του έμποδίζοντας έτσι την άφύδα- τωσιν της έπίδερμίδος που προκαλεί την ξηρότητα-πρόδρο- μόν των ρυτίδων.

Χρησιμοποιήστε και σεις LASTING LANOLINE MELPAN. Καμμία άλλη κρέμα στον κόσμο δεν έχει τόσοον εύεργετικό άποτελέσματα για το δέρμα σας.

Τὰ κατοικίδια ζώα

ΕΙΝΑΙ
ΕΧΘΡΟΙ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Οι ασθένειες που μεταδίδονται απ' αυτά

ΤΑ περισσότερα στολίζουν πολλές πλατείες σ' όλο τον κόσμο. Και, για μερικές απ' αυτές, όπως του Αγίου Μάρκου στη Βενετία και τη μεγάλη πλατεία της Βολωνίας, δε θα μπορούσε να πη κανείς αν τα περισσότερα προϋπήρχαν από την κατασκευή τους, ή εμφανίστηκαν έπειτα απ' αυτήν.

Αλλά τα περισσότερα της Βολωνίας πρόκειται προσεχώς να εξαφανισθούν. Αυτή την απόφαση έλαβε το Ιταλικό υπουργείο Υγείνης, έπειτα από έγκριση του πανεπιστημιακού Ινστιτούτου Υγείας, στην οποία τονίζεται, ότι περισσότερα από τα μισά πάσχουν από την ασθένεια, που καλείται δονθίωση και που είναι ένα είδος τύφου των πουλιών, μεταδίδεται δε στον άνθρωπο με την επαφή, με την εισπνοή των μορίων των πτενών, που αιωρούνται στον αέρα, με τη σκόνη κλπ. Ήδη η Έταιρεία Προστασίας των Ζώων ανέλαβε ν' απομακρύνει αυτά τα πουλιά, που ήταν το γραφικότερο στόλισμα της πλατείας.

Αλλ' εκτός από τα περισσότερα, όλα σχεδόν τα κατοικίδια ζώα και πουλιά, είναι επικίνδυνα στον άνθρωπο. Σκυλιά, γάτοι, πιθήκοι, παπαγάλοι, καναρίνια, κλπ., αποτελούν αληθινούς εχθρούς για τον άνθρωπο, στον οποίο μπορούν να μεταδώσουν σοβαρότατες ασθένειες.

Θα νομίσσετε ίσως, ότι τα σκυλιά είναι επικίνδυνα γιατί παθαίνουν λύσσα ή ψώρα. Αλλ' όπως απέδειξε μία έρευνα, που έγινε στις Ηνωμένες Πολιτείες, τα 15 — 40 % των σκυλιών πάσχουν από μία μολυσματική ασθένεια, που οφείλεται σε ειδικό μικροοργανισμό. Η ασθένεια αυτή μεταδίδεται στον άνθρωπο, στον οποίο προκαλεί μία ιδιόμορφη γρίπη ή μία πνευμονία. Σε βαρύτερες περιπτώσεις, όμως, μπορεί να προκαλέσει μηνιγγιτιδίτιδα.

Μία άλλη ασθένεια, που μεταδίδεται από τα σκυλιά, είναι οι εχινόκοκκοι που εμφανίζονται υπό διάφορες μορφές (ήπατική ανεπάρκεια, κύστεις, κλπ.) και που είναι εξαιρετικά δυσάρεστοι. Οι γενόμενες έρευνες έχουν αποδείξει ότι οι εχινόκοκκοι βρίσκονται στο 1)3 τουλάχιστον των ενήλικων άρσενικών σκυλιών (στις σκύλες το ποσοστό είναι ελαφρώς κατώτερο).

Οι επιστήμονες έχουν απαριθμήσει ως σήμερα 22 ασθένειες, που μπορούν να μεταδοθούν από τα κατοικίδια ζώα στον άνθρωπο και που μερικές απ' αυτές είναι πολύ σοβαρές.

Ας υποθέσουμε, ότι ένα παιδάκι παίζει μ' ένα γατάκι. Τα γατάκια είναι συνήθως πολύ παιχνιδιάρικα και βρίσκουν μεγάλη ευχαρίστηση κοντά στα μικρά παιδιά. Η φύσις, όμως, τα έχει όλησις με σουβλερά νύχια. Πάντα στα παιχνίδια, λοιπόν, το γατάκι γρατσουνίζει το παιδάκι. Αυτό το γρατσουνισμα ήταν τόσο άσημαντο, που το παιδάκι, αποροφημένο, αλλοστε, από τα παιχνίδια, δεν πρόσεξε τίποτα. Και όμως... Το μικρό αυτό γρατσουνισμα, αν δε το απολυμάνουμε εγκαίρως, είναι δυνατό να έχει δυσάρεστες συνέπειες. Τις περισσότερες φορές, η ασθένεια που προκαλείται απ' αυτό, έχει καλοήγη μορφή. Γύρω στη μικρή άμυχή σχηματίζεται μία κωκινίλα, λιγότερο ή περισσότερο έντονη και το παιδάκι παθαίνει για μερικές ημέρες ένα μικρό πυρετό.

Σ' άλλες περιπτώσεις, όμως, πού, ευτυχώς, είναι σπάνιες, διογκούνται οι αδένες του παιδιού και η εργαστηριακή εξέταση του αίματος δείχνει αύξηση των λευκών αιμοσφαιρίων και σημαντική ελάττωση της πλασμίνης. Τα συμπτώματα αυτά παρατηρούνται και στη λευχαιμία, αλλ' ευτυχώς δεν πρόκειται γ' αυτή την τρομερή ασθένεια. Η ασθένεια από το γρατσουνισμα του γάτου είναι, ωστόσο, αρκετά

σοβαρή και θεραπεύεται μόνο με τα αντιβιοτικά και τις μεταγγίσεις αίματος.

Διάφορες ασθένειες, παρασιτικές και άλλες, μεταδίδονται επίσης από τους πιθήκους.

Από τους παπαγάλους μεταδίδεται, εξ άλλου, η ψιττάκωση, που είναι μία μορφή δονθίωσης και εμφανίζεται στον άνθρωπο με συμπτώματα τύφου.

Αλλά και οι επιστήμονες, που χρησιμοποιούν πειραματόζωα για τις έρευνές τους, είναι εκτεθειμένοι σε σοβαρούς κινδύνους.

Τα ινδικά χοιρίδια και οι λευκοί ποντικοί μπορεί να προκαλέσουν μία ασθένεια, που εκδηλώνεται με έμετους, παραλήρημα, σπασμούς και, σε βαρύτερες μορφές, με παραλυτικά φαινόμενα των άνω και κάτω άκρων. Γι' αυτό, οι πειραματιστές παίρνουν εξαιρετικές προφυλάξεις κάθε φορά, που πρόκειται να έρθουν σ' επαφή μ' αυτά τα ζώα.

Διάφορες ασθένειες, που άνηκουν στην κατηγορία της δονθίωσης, μεταδίδονται επίσης από τα καναρίνια και τα άλλα ωδικά πουλιά, που βάζουμε σε κλουβιά, μέσα στα σπίτια μας.

Κανένα από τα κατοικίδια ζώα και τα πουλιά δεν είναι, λοιπόν, ακίνδυνο. Αλλά τί πρέπει να γίνει; Ο άνθρωπος συνήθισε σ' αυτά και δε μπορεί να κάνει χωρίς τη συντροφιά τους. Πώς θα μπορούσε να τα διώξει από κοντά του;

Οι επιστήμονες δεν υποδεικνύουν την απομάκρυνση παρά μόνον για τα πουλιά που ζουν ομαδικά στις πλατείες και τα πάρκα των μεγαλουπόλεων, όπως τα περισσότερα. Για τα κατοικίδια ζώα συνιστούν απλώς την επαγρύπνηση. Κάθε φορά, συμβουλευθούν, που το σκυλί, ή γάτα, ή το καναρίνι σας παρουσιάζει κάποια αδιαθεσία, πρέπει να το πηγαίνετε άμέσως στο γιατρό.

Και, αν η ασθένεια από την οποία πάσχει συγκαταλέγεται μεταξύ εκείνων, που μεταδίδονται στον άνθρωπο, δεν πρέπει να διατάσσεται να το απομακρύνετε από το σπίτι σας. Όταν ιδίως υπάρχουν μικρά παιδιά στο σπίτι, χρειάζεται μεγαλύτερη προσοχή. Γιατί ο δολιχισμός τους παρουσιάζει επικίνδυνα σ' όλες τις μικροβιακές μολύνσεις, που έχουν σ' αυτά κάποιο δραματικό αποτέλεσμα.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΥΚΟ

Με την άνοιξη, μās επισκέφθηκαν, όπως κάθε χρόνο, και οι κούκοι. Όλα τα χέρια, πιθανότατα, ν' ακούσετε τη χαρακτηριστική φωνή των πουλιών αυτών, που τους έδωσε και την ονομασία τους. Δε θα έξερε όμως, ότι μόνο τα αρσενικά φωνάζουν έτσι. Τα θηλυκά κάνουν ένα ήχο, που μοιάζει σαν... μπουμπουλ-θρες στο νερό!

Σε διάφορα χωριά της Όλλανδίας, οι κοπέλλες φιλάνε το χέρι τους, όταν ακούσουν τον πρώτο κούκο, και ρωτάνε:

Κούκε μου, πότε θα παντρευτώ;
"Τότερα μετράνε πόσες φορές κάνει «κούκου» το πουλί. Κι' είναι σίγουρες πως θα περάσουν ακριβώς τόσα χρόνια, όπου να παντρευτούνε.

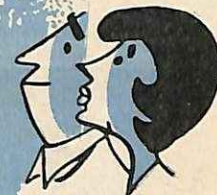
Σε μία περιφέρεια της Αγγλίας πάλι, πιστεύουν ότι, αν μία κοπέλλα βγεί το πρωί νορίς στα χωράφια ν' ακούσει τον πρώτο κούκο, πρέπει να βγάλει άμεισος το παπιούνη της και να κυτάξει μέσα. Θα βρει, ασφαλώς, μία τρίχα ίδιου χρώματος με τα μαλλιά του μελλοντικού συζύγου της!

Έπειτα ν' ο: Η Χάλεν Μίλς, που θεωρείται ως η αποκάλυψη του αγγλικού κινηματογράφου, έχει ιδιαίτερη αγάπη για τα περισσότερα της πλατείας του Τράφαλγκαρ, στο Λονδίνο. Οι αρχές, ωστόσο, έπειτα από τα μαζικά κρούσματα δονθίωσης, που παρουσιάστηκαν τελευταία, ανέκριναν να απομακρύνουν αυτά τα περισσότερα. Με εσ' ο ν: Ο παπαγάλος, που βρίσκεται στον ώμο του ηθοποιού Κόνελ Ονάλντ, μπορεί να μεταδώσει το μικρόβιο της ψιττάκωσης. Κ ά τ ω: Στην Αμερική, αντιστοιχεί ένα σκυλί, μία γάτα, ένα καναρίνι κλπ. σε κάθε δύο κατοίκους. Οι πλούσιοι γονείς ιδίως αγοράζουν πιθήκους για να παίζουν μ' αυτούς τα παιδιά τους. Αλλ' η συντροφιά μαζί τους δεν είναι καθόλου ακίνδυνη.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

για το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 24 — 30 Μαΐου 1962

ΖΩΔΙΑ...

ΚΡΙΟΣ

22 Μαρτίου
20 Απριλίου

ΤΑΥΡΟΣ

21 Απριλίου
21 Μαΐου

ΔΙΔΥΜΟΙ

22 Μαΐου
22 Ιουνίου

ΚΑΡΚΙΝΟΣ

23 Ιουνίου
23 Ιουλίου

ΛΕΩΣ

24 Ιουλίου
23 Αυγούστου

ΠΑΡΘΕΝΟΣ

24 Αυγούστου
23 Σεπτεμβρίου

ΖΥΓΟΣ

24 Σεπτεμβρίου
23 Οκτωβρίου

ΣΚΟΡΠΙΟΣ

24 Οκτωβρίου
22 Νοεμβρίου

ΤΟΞΟΘΗΣ

23 Νοεμβρίου
22 Δεκεμβρίου

ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ

23 Δεκεμβρίου
20 Ιανουαρίου

ΥΔΡΟΧΟΟΣ

21 Ιανουαρίου
19 Φεβρουαρίου

ΙΧΘΥΣ

20 Φεβρουαρίου
21 Μαρτίου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Έργαστήτε με μεθοδικότητα, για να επιτύχετε όσο το δυνατόν καλύτερα αποτελέσματα. ★ Οι δυσχέρειες, που θα παρουσιαστούν, δεν πρέπει να σας αποθαρρύνουν, ή τύχη θα σας ευνοήσει και πάλι. Υπομονή.

★ Η φαντασία κινδυνεύει να σας παρασύρει κατά την περίοδο αυτή σε ενέργειες, για τις οποίες θα μετανοήσετε. Δεν πρέπει, για κανένα λόγο, να παραμελήσετε την εργασία σας. ★ Σας δίνουν πολύτιμη συμβουλή.

★ Πρέπει να δείξετε κατά τις ημέρες αυτές πως είστε σπουδαίος διπλωμάτης. Δείχνοντας αδιαλλαξία θα χάσετε φίλους και θα δημιουργήσετε ένα επικίνδυνο έγχρο. ★ Τα κέρδη δε θα είναι ούτε εύκολα, ούτε πολλά.

★ Ενόρνη επίδραση των άστρων σας επιτρέπει να υπερηδύστε με ευχέρεια τα εμπόδια, που είχαν παρουσιασθή. Αν εργαστήτε συστηματικά και με πίστη στην επιτυχία, θα πραγματοποιήσετε πολλές επιδιώξεις.

★ Μία έκρηξη θυμού κινδυνεύει να καταστρέψει μακρόχρονες προσπάθειες, προκαλώντας ρήξη με πρόσωπα, που θα μπορούσαν να σας βοηθήσουν. ★ Δυσμενής επίδραση της Σελήνης προκαλεί οικονομικές ανωμαλίες.

★ Συγκεντρώστε όλες τις προσπάθειες προς μία και μόνη κατεύθυνση και αποφύγετε κάθε σπατάλη δυνάμεων και πολιτικού χρόνου. ★ Οι σχέσεις υπαλλήλων με τους προϊσταμένους δεν ευνοούνται καθόλου κατά την περίοδο

★ Χρησιμοποιήστε όλα τα δυνατό μέσα, για να οργανώσετε καλύτερα την εργασία σας και να θελήσετε έτσι την απόδοσή της. Είναι πολλοί οι επικίνδυνοι αντίπαλοι. Πρόσωπο, που θεωρείτε φιλικό, είναι ανεπιβεβαιωμένο.

★ Αν επιμένετε και συνεχίστε τις προσπάθειες, δε θα φέρητε να διήτη την πραγματοποίηση πολλών επιδιώξεων και ελπίδων. ★ Αποφύγετε κάθε επίσπευση, γιατί θα συνοδεύεται από καταστρεπτικές αδεξιότητες.

★ Με λίγη διπλωματία θα επιτύχετε αποτελέσματα, που θα ξεπερνούν και τις πιο αισιόδοξες προβλέψεις σας. ★ Η τύχη είναι με το μέρος σας και θα σας βοηθήσει να παραμερίσετε πολλές δυσχέρειες. ★ Απαιτείται ειλικρίνεια.

★ Μη εγκαλείτε τον αγώνα επειδή σας παρουσιάστηκαν μερικά εμπόδια. Συνεχίστε και δε θα δυσκολευτήτε να επιτύχετε το σκοπό σας. ★ Με μικρή προσπάθεια, εξασφαλίσετε σταθερότητα στην εργασία σας.

★ Κάθε σας ενέργεια απαιτεί τις ημέρες αυτές σκέψη και προσοχή. Η επιπολαιότητα θα είχε καταστρεπτικά αποτελέσματα τόσο στον επαγγελματικό όσο και στον οικονομικό τομέα. ★ Κίνδυνος να σας κλέψουν χρήματα.

★ Καμμία σημαντική μεταβολή στην εργασία. ★ Προσέξτε όμως γιατί τα άστρα σας ώθουν στην κτηνία και στην παραμέληση. Αντιβράστε καταστρώνοντας ένα πρόγραμμα εργασίας, που θα εφαρμόσετε χωρίς υποχωρήσεις.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Τ' άστρα και ιδιαιτέρως η Σελήνη σας ώθουν στην αποθάρρυνση. Βρίσκεστε πολύ κοντά στην επιτυχία. Πρέπει όμως, για να φτάσετε σ' αυτή, να υπερηδύστε με θάρρος τα πρώτα εμπόδια, που θα παρουσιαστούν.

★ Μεγάλη ευνοία της τύχης στον αίσθηματικό τομέα. Κινδυνεύει μόνο να δυσχερευθεί αγάπημένο πρόσωπο δις την χρήση του γάμου, καφέ και τα. Πρέπει σε διαδόσεις, που κυκλοφορούν σε βάρος του και που είναι ψεύτικες.

★ Μη ζητάτε διαρκώς να επιδύστε τις απόψεις σας και τη δική σας θέληση. Θ' απομακρύνετε έτσι πρόσωπο που αγαπάτε, έστω κι' αν δεν το δηλογύητε στον εαυτό σας. ★ Εξαιρετικά ένδιαφέρουσα συνάντηση.

★ Κατανόησης, τρυφερότης και στοργή θα σας εξασφαλίσουν εξαιρετικά ευχάριστες ώρες κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο, που θα σας δώσει απόδειξη της αγάπης του. ★ Παραμέληση της αλληλογραφίας θα σας βλάψει.

★ Θα δώστε σε αγαπημένο πρόσωπο την εντύπωση ότι μειώθηκε ή απέναντί του αγάπη σας. Μη παραλείψετε να του πείτε λόγια, που θα το καθησυχάσουν. Παρατάσι της σιωπής θα χειροτερέψουν την κατάσταση.

★ Ο Κρόνος επηρεάζει δυσμενώς τις σχέσεις με το άλλο φύλο. Αποφύγετε να επιδιώξετε κάθε κίνδυνο δημιουργίας παρεξηγήσεων και καλλιέργηστε γύρω σας μία ατμόσφαιρα ειλικρίνειας και εμπιστοσύνης. ★ Σημαντική καμπί.

★ Ο μεγάλος κινδύνος έγχρο σας είναι κατά την περίοδο αυτή ο ίδιος ο εαυτός σας. Δείχνοντας μεγάλη εμπιστοσύνη στην ικανότητά σας παίξετε με τη φωτιά και δημιουργείτε αντιπάθειες. ★ Διορθώστε άμεσα ελαττώματα.

★ Αρχίζει μία μακράς διαρκείας ενόρνη για τους έρωτες σας περίοδο. Οι ανύπαντροι έχουν μεγάλες πιθανότητες να έρθουν κατά τις ημέρες αυτές το πρόσωπο, που θα γίνει ο σύντροφος της ζωής τους.

★ Μάθετε να ψυχολογείτε τους άλλους και να συμπεριφέρεστε αναλόγως. Αυτό θα βοηθήσει πολύ τις αισθηματικές σχέσεις, αλλά και τις φιλικές. ★ Αρνηθείτε να παρακαλούν ανωμαλίες στις σχέσεις με το άλλο φύλο.

★ Η τύχη είναι με το μέρος σας και συμβαίνουν κατά τις ημέρες αυτές πολλά αξιοσημείωτα, τα περισσότερα ευχάριστα. ★ Θα διήτη περισσότερα κερδισμένους αν δείξετε πνεύμα συνδιαλλαγής, παρά στενοκεφαλία.

★ Τ' άστρα αδεύουν τη νευρικήτητα, που κινδυνεύει να προκαλέσει μεγάλες ανωμαλίες στον αισθηματικό τομέα. Έχετε συμφέρον να φανήτε διαλλακτικός και να συμπεριφερθήτε τρυφερά σε πρόσωπο, που σας ενδιαφέρει.

★ Θα προκαλέσετε αύξηση της αγάπης έτεροφύλου προσώπου δινώντας του απόδειξεις της αφοσίωσής σας και περιορίζοντας τις απαιτήσεις σας. ★ Τ' άστρα δημιουργούν ενόρνη ατμόσφαιρα για παντρεμένους και ανύπαντρους.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ

★ Προσέξτε κατά τις ημέρες αυτές τα μάτια σας. Αποφύγετε για λίγο τον κινηματογράφο και εργάζεστε όσο το δυνατόν λιγότερο κάτω από ηλεκτρικό φως. Καταργήστε τελείως το διάσπασμα στο κρεβάτι. ★ Τυχρό το 9.

★ Η καρδιά απαιτεί όλη σας την προσοχή. Αποφύγετε την υπερκόπωση και τις ζωρές συγκινήσεις. Περιορίστε την χρήση του γάμου, καφέ και τα. Πρέπει σε διαδόσεις, που κυκλοφορούν σε βάρος του και που είναι ψεύτικες.

★ Ανωμαλίες στο κυκλοφορικό σύστημα. Αποφύγετε την πολυφαγία και μη πίνετε οινόπνευματώδη ποτά. ★ Δυσμενής επίδραση των άστρων αδεύει τη νευρικήτητα και σας κάνει πιο ευεξαστο. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.

★ Η ευεξία θα συνεχιστεί αν φροντίστε να διατηρήσετε τις κανονικές ώρες ύπνου ή και να τις αδεύσετε. ★ Δεν πρέπει όμως, για κανένα λόγο, να αναλάβετε υποχρεώσεις, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας.

★ Εύαισθητος λαϊμός απαιτεί αύξηση των προφυλάξεων. Αποφύγετε τα ρεύματα και τα παγωμένα νερά ή ποτά. ★ Γρίπη ή κρουλονόμο θα παρουσιάση κατά την περίοδο αυτή δυσάρεστες επιπλοκές. ★ Το μαύρο σας κολακεύει.

★ Οι πνεύμονες, είναι κατά την περίοδο αυτή πολύ ευαίσθητοι. Προσέξτε το ντύσιμό σας, αν θυνητε να πείτε, πρηνή ή άργα το έρδου. ★ Η θεραπεία, που ακολουθείτε, θα έχει ευνοϊκά αποτελέσματα. ★ Τυχρό το 3.

★ Αν οι ζάλες και οι πονοκέφαλοι συνεχίζονται, φροντίστε να εξακριβώσετε μήπως οφείλονται σε ύψηλη πίεση και ακολουθήστε κατόπιν τις συστάσεις του γιατρού σας. ★ Φροντίστε τα τρόφιμα να είναι πάντα φρέσκα και καθαρά.

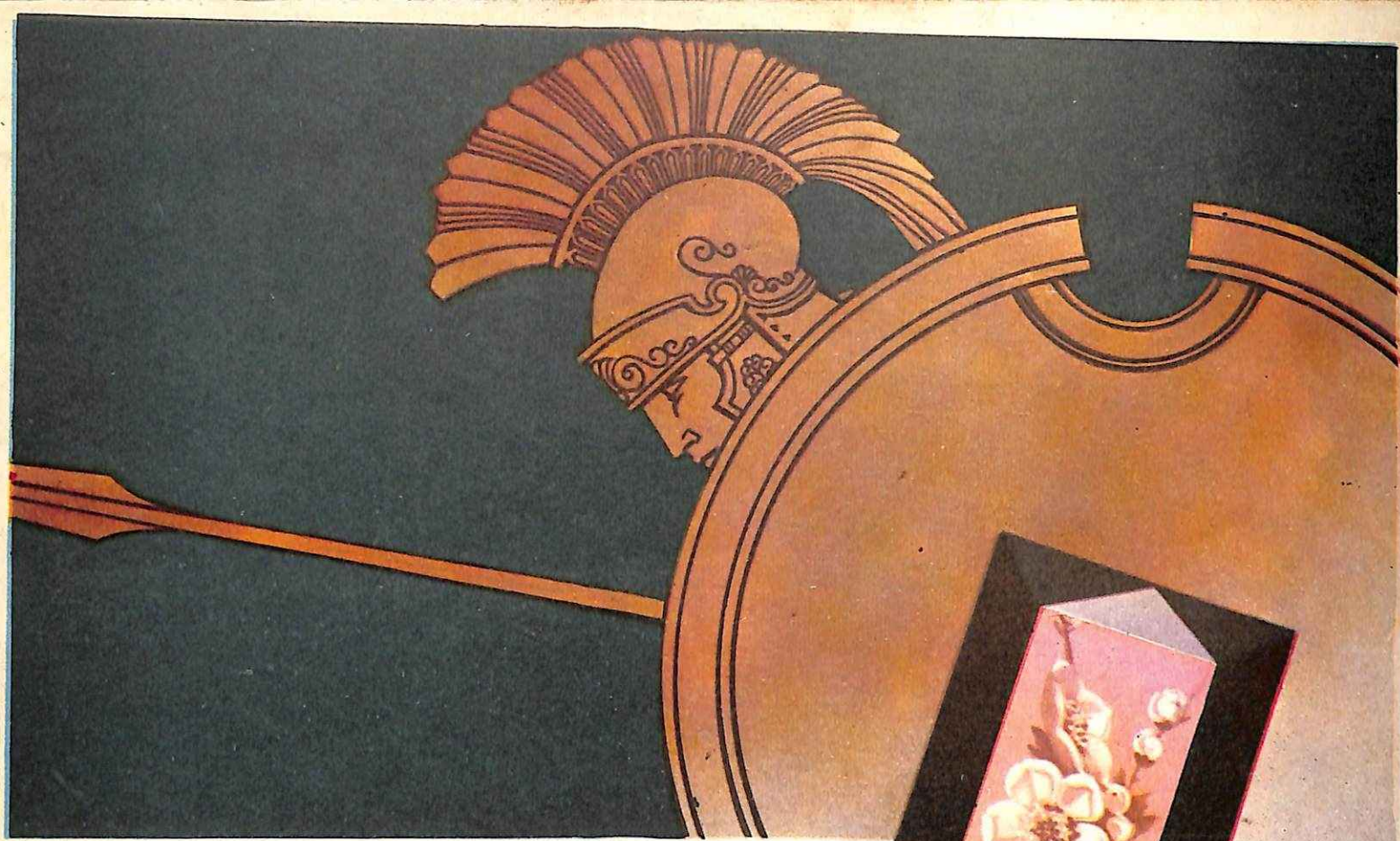
★ Τα νεφρά απαιτούν τώρα, με καθ' όλη τη διάρκεια του Ιουνίου, μεγάλη προσοχή και προφυλάξεις. Μισή φιάλη μεταλλικού νερού καθημερινώς θα τα ωφελούσε πολύ. ★ Το διαμάντι σας φέρνει τύχη.

★ Το νευρικό σύστημα επηρεάζεται δυσμενώς από τα άστρα. Μη χάνετε καμμία ευκαιρία, για να ξεκουραστήτε και περνάτε όσο το δυνατόν περισσότερες ώρες στον καθαρόν αέρα. Περιπατείτε στην έξοχη θα ωφελήσουν πολύ.

★ Μη μένετε σε όργα μέρη και ντύστε καλά πρωί και έρδου, για ν' αποφύγετε ρευματικές φάσεις πόνους στις αρθρώσεις και στην πλάτη. ★ Τρώτε έλαφρά το έρδου, για να καταπολεμήσετε την άπνεια.

★ Τα έντερα είναι κατά την περίοδο αυτή το ευαίσθητο σημείο του οργανισμού. Φροντίστε, ότι τρώτε να είναι φρέσκο και καθαρό. Αποφύγετε τα βαρέα φαγητά, τα οινόπνευματώδη και τα πολλά γλυκά. ★ Τυχρό το 8.

★ Η ευεξία δεν πρέπει να σας ώθησει σε σπατάλη δυνάμεων. Αντιθέτως πρέπει να επωφεληθήτε, για να έναποθηκεύσετε δυνάμεις, που θα σας επιτρέψουν να παρατείνετε τη σημερινή καλή κατάσταση της υγείας σας.

Μιά
ἀκόμη
καινοτομία
τῆς

ION

Ἡ ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ
τῆς σοκολάτας
ἀμυγδάλου τῶν 2 δραχμῶν.
Ἡ μοναδική σοκολάτα πού
κυκλοφορεῖ
σέ ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ.

Σε αὐτὴν φράζει 100%

ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ